PREMIUL CARTIER DIAMOND DAGGER 2006

ELMORE LEONARD

HOT KID

TRAG CA SĂ UCID!

„Conturează perfect portretul gangsterilor din anii '30." STEPHEN KING

nemira

www.virtual-project.eu

Născut la 11 octombrie 1925, în New Orleans, **Elmore John Leonard** *Jr.* este unul dintre cei mai populari romancieri şi scenarişti americani. În anii ’50 a început să publice romane western, dar a abordat după aceea genurile thriller şi poliţist, ca şi scenariile pentru filme, fiind aclamat de critică pentru realismul crud şi dialogurile excelente. În eseul său, *Cele zece reguli de scriere ale lui Elmore Leonard,* el afirmă: „Cea mai importantă regulă a mea le însumează pe cele zece anterioare – dacă sună textul ca şi cum ar fi literatură, îl rescriu”. Leonard a fost poreclit „Dickens din Detroit”, iar „urechea” lui pentru dialoguri şi abilitatea de a le reproduce în romane sunt ieşite din comun şi au fost elogiate de autori consacraţi ca Saul Bellow şi Martin Amis. „Proza lui îl face pe Raymond Chandler să pară stângaci”, a declarat Amis în 1998. Multe dintre romanele lui Leonard au fost ecranizate.

ELMORE LEONARD

HOT KID

TRAG CA SĂ UCID!

Traducere din limba engleză Mihai Dan Pavelescu

Elmore Leonard
THE HOT KID 2005

1

Carlos Webster avea cincisprezece ani în ziua când a asistat la jaful şi crima din *drugstore*-ul lui Deering. Asta s-a petrecut în toamna lui 1921, în Okmulgee, statul Oklahoma.

El i-a povestit lui Bud Maddox, şeful poliţiei din Okmulgee, că dusese un transport de vite la gara din Tulsa şi la întoarcere era întuneric. Carlos parcase camionul şi remorca pentru vite vizavi de *drugstore* şi intrase să-şi ia un cornet cu îngheţată de vanilie. Când l-a identificat pe unul dintre jefuitori ca fiind Emmett Long, Bud Maddox a rostit:

— Fiule, Emmett Long sparge bănci, nu se mai sinchiseşte de *drugstore*-uri.

Carlos muncise de mic şi fusese învăţat să-i respecte pe cei mai în vârstă decât el.

— Poate că m-am înşelat, a spus el, ştiind că nu se înşelase.

L-au adus în sediul poliţiei din tribunal, ca să se uite la fotografii. El l-a indicat pe Emmett Long, care-l fixa cu privirea de pe un afiş cu recompensă de cinci sute de dolari şi l-a identificat pe tovarăşul său, Jim Ray Monks, din fotografiile de cazier.

— Eşti sigur, da? a zis Bud Maddox şi l-a întrebat pe Carlos care dintre ei îl împuşcase pe indian.

Se referise la Junior Harjo din poliţia tribală, care intrase în *drugstore* fără să ştie că magazinul era prădat.

— Emmett Long l-a împuşcat, a răspuns Carlos, cu un Colt 45.

— Eşti sigur că era un Colt?

— Era un revolver folosit de Marină, ca al tatei.

— Am glumit, a zis Bud Maddox.

El şi tatăl lui Carlos, Virgil Webster, erau amici, luptaseră împreună în Războiul hispano-american şi vreme de câţiva ani fuseseră eroii locali. Acum

însă infanteriştii reveneau din Franţa şi povesteau despre Marele Război de acolo.

— Dacă vreţi să ştiţi ce cred că s-a întâmplat, a spus Carlos, Emmett Long intrase doar pentru un pachet de ţigări.

Bud Maddox l-a oprit.

— Povesteşte din clipa când ai ajuns acolo.

— Perfect. Ei bine, intrase ca să-şi cumpere un cornet cu îngheţată. Domnul Deering era în spate şi prepara reţete… A scos capul pe ferestruica aceea şi mi-a spus să mă servesc singur. M-am dus la raionul de răcoritoare, mi-am pus o porţie dublă de piersici pe un cornet de zahăr, după care m-am dus la tejgheaua pentru ţigări şi am lăsat o monedă de cinci cenţi lângă casa de marcat. Atunci i-am văzut pe cei doi bărbaţi intrând, purtând costume şi pălării, încât la început am crezut că erau comis-voiajori. Domnul Deering m-a strigat să-i servesc, fiindcă eu cunosc magazinul destul de bine. Emmett Long a venit la tejghea…

— Ai ştiut din prima clipă cine era?

— După ce s-a apropiat, da, domnule, după fotografiile lui din ziare. Mi-a zis să-i dau un pachet de Lucky. I l-am dat, iar el a ridicat moneda pe care o lăsasem lângă casa de marcat. Mi-a întins-o şi a zis: „Asta ar trebui să fie suficient”.

— I-ai spus că era a ta?

— Nu, domnule.

— Sau că un pachet de Lucky costă cincisprezece cenţi?

— Nu i-am zis nici un cuvânt. Ştiţi însă, cred că atunci i-a venit ideea să jefuiască magazinul, cu casa de marcat chiar acolo şi nimeni în jur, decât eu cu cornetul de îngheţată. Domnul Deering n-a ieşit nici o clipă din cămăruţa din spate. Celălalt, Jim Ray Monks, voia un tub de Unguentine, zicea că pentru o iritaţie de la căldură care-l sâcâia la subsuori. I l-am dat şi nici el n-a plătit. Apoi Emmett Long a spus: „Ia să vedem cât ai în casă”. I-am spus că nu ştiam cum se deschide, pentru că

nu lucram acolo. El s-a aplecat peste tejghea, mi-a arătat o clapă – se pricepea la casele de bani – şi-a zis: „O vezi pe-aia de-acolo? Apas-o şi-o să se deschidă”. Am apăsat clapa şi cred că domnul Deering a auzit soneria când s-a deschis, fiindcă a strigat din spate: „Carlos, te descurci să-i ajuţi?” Emmett Long i-a strigat la rândul lui: „Carlos se descurcă perfect”, spunându-mi pe nume. Mi-a zis după aceea să scot bancnotele, dar să las monedele.

— Cât a luat?

— Nu mai mult de treizeci de dolari, a răspuns Carlos.

A tăcut apoi, gândindu-se la cele întâmplate imediat după aceea, începând cu privirea aruncată de Emmett Long spre cornetul lui cu îngheţată. Carlos considera că episodul respectiv fusese ceva personal între el şi faimosul spărgător de bănci, aşa că nu l-a mai amintit, ci i-a spus lui Bud Maddox:

— Am pus banii pe tejghea. În majoritate, erau bancnote de un dolar. Am ridicat ochii…

— Atunci a intrat Junior Harjo, a zis Bud Maddox, în toiul jafului.

— Da, domnule, dar Junior nu ştia că-i un jaf. Emmett Long era la tejghea, cu spatele la el. Jim Ray Monks era la raionul de răcoritoare şi-şi lua îngheţată. Nici unul dintre ei nu avea arma scoasă, aşa că mă îndoiesc că Junior şi-a dat seama că era un jaf. Domnul Deering l-a văzut însă pe Junior şi l-a strigat, spunând că primise medicamentul pentru mama lui. După care a spus tare, să auzim toţi: „Mi-a zis că te-au trimis să faci razii la distileriile indienilor după trăscău”. A mai zis să-i pună şi lui o sticlă deoparte şi asta a fost tot ce-am auzit. Atunci au apărut pistoalele Emmett Long şi-a scos Colt-ul din haină… Cred că i-a ajuns să vadă insigna lui Junior şi pistolul de la şold, mai mult nu-i trebuia şi l-a împuşcat. Ştia că era suficient un singur glonţ cu Colt-ul ăla, dar s-a

apropiat de Junior, care căzuse pe podea şi l-a mai împuşcat o dată.

S-a lăsat liniştea.

— Încerc să-mi amintesc, a spus Bud Maddox, câţi oameni a ucis Emmett Long. Cred că şase, iar jumătate dintre ei erau poliţişti.

— Şapte, a zis Carlos, dacă o puneţi la socoteală şi pe ostatica de la bancă pe care a ţinut-o pe scara automobilului lui. N-a căzut şi şi-a rupt gâtul?

— Tocmai am citit raportul despre automobilul ăla, a spus Bud Maddox. Era un Dodge Touring, la fel ca maşina generalului Blackjack Pershing din Franţa.

— Din *drugstore* au plecat cu un Packard, a zis Carlos, apoi i-a spus lui Bud Maddox numărul de pe plăcuţa de înmatriculare.

Acum partea pe care Carlos a considerat-o personală şi peste care a trecut, începând cu privirea aruncată de Emmett Long spre cornetul lui cu îngheţată.

Îl întrebase după aceea:

— Cu ce-i, cu piersici?

Carlos încuviinţase şi Emmett Long întinsese mâna, spunând:

— Dă-mi să gust.

Luase cornetul ţinându-l departe de el pentru că se topise şi curgea. Se aplecase şi-l linsese de două ori, înainte de a muşca zdravăn de deasupra.

— Mmm, da' ce bună e, zisese el, cu o urmă de cremă de piersici pe marginea mustăţii. Îl privise apoi fix pe Carlos ca şi cum i-ar fi studiat trăsăturile şi reîncepuse să lingă îngheţata. Carlos, da? făcuse el, aplecându-şi capul pe un umăr. Ai părul negru, da' nu semeni cu nici un alt Carlos pe care l-am văzut vreodată. Cum te mai cheamă?

— Carlos Huntington Webster sunt toate numele mele.

— Multe nume pentru un băiat, spusese Emmett Long. Aşadar eşti hispano, după mamă, este? Ea ce-i, mexicană?

Carlos ezitase înainte să răspundă.

— Cubaneză. Mi-a pus numele tatălui ei.

— Ce mi-s cubanezii, ce mi-s mexicanii, zisese Emmett Long. Băiete, ai sânge de hispano în tine, chiar dacă nu se vede cine ştie ce. Ai avut noroc în privinţa asta.

Linsese din nou îngheţata, ţinând cornetul cu vârfurile degetelor şi ridicând degetul mic cu un gest delicat.

Carlos, care avea cincisprezece ani, dar era la fel de înalt ca bărbatul cu cremă de piersici pe mustaţă; ar fi vrut să-i spună un cuvânt urât şi să-l lovească în faţă cât de tare ar fi putut, apoi să sară peste tejghea şi să-l trântească la pământ, aşa cum ar ţintuit un viţel ca să-l însemne cu fierul roşu şi să-i taie testiculele. Avea cincisprezece ani, însă nu era prost. Tăcuse din gură, în vreme ce inima îi bubuia în piept. Simţise nevoia de a-l înfrunta pe bărbatul acesta, rostind în cele din urmă:

— Tata a fost puşcaş marin pe cuirasatul *Maine,* când a fost torpilat în Portul Havana, pe 15 februarie 1898. Dar a supravieţuit, a fost scos din apă şi închis într-o temniţă spaniolă, ca spion. A evadat, apoi s-a luptat cu *donii* care erau de partea insurecţiei, cu rebelii. S-a luptat iarăşi cu ei şi a fost rănit la Guantanamo, cu puşcaşii marini ai lui Huntington în războiul din Cuba şi atunci a cunoscut-o pe mama, Graciaplena Santos.

— Pare-se că tatăl tău a fost un erou, comentase Emmett Long.

— N-am terminat, zisese Carlos. După război, tata a revenit acasă şi-a adus-o cu el pe mama, când Oklahoma era încă teritoriu indian. Ea a murit când m-a născut, aşa că n-am cunoscut-o. N-am cunoscut-o nici pe mama tatălui meu. Ea este Cheyenne şi trăieşte într-o rezervaţie din Lame Deer, statul Montana.

Vorbise fără grabă şi cu glas calm, prin comparaţie cu ceea ce simţea în suflet. Spusese:

— Vreau să vă întreb dacă sângele meu indian mă face să fiu şi altceva decât hispano?

O rostise în faţa lui Emmett Long, făcându-l pe bărbatul cu cremă de piersici pe mustaţă să mijească ochii la el.

— În primul rând, zisese Emmett Long, sângele de indian vă face pe tine şi pe tatăl tău metişi – pe el mai mult decât pe tine.

Continuase să-l privească pe Carlos şi ridicase cornetul, cu degetul mic depărtat de celelalte; Carlos crezuse că pentru a-l linge din nou, dar Emmett Long îl aruncase peste umăr, fără să se uite sau fără să-i pese unde avea să cadă.

Cornetul căzuse pe podea, în faţa lui Junior Harjo care tocmai intra, cu insigna pe cămaşa brună şi cu revolverul la şold, iar Carlos văzuse situaţia răsturnându-se. Se simţise surescitat, în acelaşi timp şi uşurat. Sentimentele acelea îl purtaseră şi-i dăduseră curajul să-i spună lui Emmett Long:

— Acum va trebui să curăţaţi mizeria pe care aţi făcut-o.

Atât doar că Junior nu-şi scotea revolverul de calibru 0,38, ci privea îngheţata de pe linoleum, iar domnul Deering îl întrebase ceva în legătură cu medicamentul pentru mama lui şi cu raidurile printre indieni, iar Emmett Long se răsucise de la tejghea cu Colt-ul în mână, trăsese, împuşcându-l pe Junior Harjo, apoi se apropiase de el ca să-l mai împuşte o dată.

Domnul Deering nu se zărea pe nicăieri. Jim Ray Monks se apropiase ca să-l privească pe Junior. Emmett. Long îşi pusese Colt-ul pe tejgheaua din sticlă, luase banii cu ambele mâini şi îndesase bancnotele în buzunarele hainei, înainte de a-l privi iarăşi pe Carlos.

— Mi-ai spus ceva. A intrat Geronimo şi tu mi-ai spus ceva care mi s-a părut obraznic.

— De ce l-aţi omorât? întrebase Carlos, continuând să-l privească pe Junior care zăcea pe

podea.

— Vreau să ştiu ce mi-ai spus.

Gangsterul aştepta.

Carlos îl privise cum se ştergea la gură cu dosul palmei.

— Am spus că acum va trebui să curăţaţi mizeria pe care aţi făcut-o. Îngheţata de pe podea.

— Asta-i tot?

— Asta am spus.

Emmett Long îl fixase cu privirea.

— Dac-ai fi avut un pistol, m-ai fi împuşcat, este? Fiindcă ţi-am zis hispano. Ce dracu', e-n legea firii dac-ai niţel sânge din ăla-n tine, eşti un hispano. Nu-i vina mea, aşa stau lucrurile. Şi-n plus şi metis… nu ştiu dacă amestecul ăsta poartă sau nu vreun nume. Ai putea totuşi scăpa neobservat dac-ai vrea, fiindcă arăţi destul de alb. Ce dracu', spune-ţi Carl, eu n-o să te dau în gât.

Carlos şi tatăl lui locuiau într-o casă mare şi nouă, despre care Virgil spunea că era un bungalow Californian, puţin retrasă de la drum, printre nucii pecan, o casă cu verandă uriaşă pe toată faţada şi cu lucarne pe acoperiş, care fusese construită cu câţiva ani în urmă din banii luaţi pe petrol – puţurile ce pompau de pe o sută treizeci de hectare. Restul era păşune şi vreo patru sute de hectare de nuci pecan, mândria lui Virgil, terenuri cumpărate când se întorsese din Cuba. Ar fi putut să ignore nucii şi să trăiască pe picior mare numai din încasările sondelor, să nu mai muncească nici măcar o zi pentru tot restul vieţii. Însă, când sosea vremea recoltatului, Virgil ieşea cu echipa la cules de nuci şi băteau ramurile cu prăjini lungi ca undiţele. Pe Carlos îl punea să aibă grijă de vite, câte cincizeci-şaizeci de capete de hibrid Bahamas care păşteau până se făceau frumoase, iar Carlos ducea câte o serie la târg în remorcă.

Îi spusese tatălui său că de câte ori mergea la Tulsa, exista câte cineva care se oferea să-i

cumpere camionul şi remorca, sau îi propunea să-l angajeze să întindă ţevi pe câmp. Carlos zisese:

— Ştii că din petrol aş putea câştiga mai mult decât din creşterea vitelor?

Virgil replicase:

— Să te duci la sonde şi să vii acasă acoperit de mâzga aia neagră? Asta ţi se pare ceva bun? Fiule, nu putem cheltui banii pe care-i avem.

În anul 1907 Oklahoma devenise stat – Carlos avea pe atunci un an – şi toţi începuseră să numească Tulsa „Capitala mondială a petrolului”. Un reprezentant al Companiei Texas Oil a venit de la exploatările Glenn Pool de lângă Tulsa şi l-a întrebat pe Virgil dacă dorea să fie bogat.

— Ai observat curcubeul acela din apa pârâului tău? Ştii că-i un semn că ai petrol pe proprietate?

Virgil a răspuns:

— Ştiu că, atunci când iese din albie, Deep Fork îmi irigă dumbrăvile de nuci şi omoară gărgăriţele.

Nu i-ar fi displăcut totuşi nişte bani în plus, aşa că arendase Companiei Texas Oil cele o sută treizeci de hectare pe care le dorea, în schimbul unei optimi din acţiuni şi a câte o sută de dolari pe an şi pe puţ. Forajul de explorare dăduse peste un jet de erupţie la patru sute de metri adâncime şi Virgil se trezise câştigând între nouă sute şi o mie două sute de dolari pe zi în majoritatea anilor următori. Texas Oil se oferise să închirieze tot domeniul, şapte sute treizeci de hectare, dar Virgil refuzase. Imaginea jeturilor de erupţie ce revărsau ţiţei peste nucii pecan nu-l încânta la fel de mult ca pe cei de la Texas Oil.

Când Carlos revenea de la un transport la târg, Virgil stătea pe veranda mare, cu o sticlă de bere mexicană. Prohibiţia nu-l afecta, fiindcă era aprovizionat permanent cu bere mexicană şi bourbon american aduse de petrolişti. Făcea parte din înţelegere.

Seara, după ce asistase la jaf şi crimă, Carlos stătu cu tatăl lui şi-i povesti totul, inclusiv ceea ce omisese să-i spună lui Bud Maddox, menţionând până şi îngheţata de pe mustaţa lui Emmett Long. Carlos ardea de nerăbdare să afle dacă tatăl său credea că Junior Harjo fusese împuşcat din vina lui.

— Din cele ce mi-ai spus, zise Virgil, nu văd cum. Nu ştiu nici măcar de ce te gândeşti la aşa ceva, doar dacă te-ntrebi ce-ai fi putut face ca să-mpiedici să fie-mpuşcat.

Virgil Webster avea patruzeci şi şapte de ani şi era văduv de când Graciaplena murise în 1906, aducându-l pe lume pe Carlos şi silindu-l pe Virgil să caute o femeie care să aibă grijă de copil. O găsise pe Narcissa Raincrow de şaisprezece ani, o indiancă Creek drăguţă, rudă cu răposatul Johnson Raincrow, un bandit atât de înfricoşător, încât apărătorii ordinii îl împuşcaseră în timpul somnului. Narcissa îşi pierduse copilul la naştere, nu era măritată şi Virgil o angajase ca doică. Până când micuţul Carlos îşi pierduse interesul faţă de sânii ei, Virgil se învăţase să-i aprecieze. Narcissa devenise de acum menajera lor şi începuse să doarmă în patul lui Virgil. Gătea bine, se mai îngrăşase niţel, dar rămăsese frumuşică, asculta poveştile lui Virgil, îl iubea şi-l aprecia. Carlos o iubea, îi plăcea să vorbească cu ea despre tradiţiile indiene şi despre sângeroasa ei rudă Johnson Raincrow, dar nu-i spusese niciodată altfel decât Narcissa. Lui Carlos îi plăcea ideea de a fi pe jumătate cubanez; se vedea purtând o panama când avea să fie mai vârstnic, al cărui bor avea să-l răsucească uşor în sus, într-o parte.

În seara aceea pe verandă, îi spuse tatălui său:

— Crezi că ar fi trebuit să fac ceva?

— Ce anume?

— Să-i strig lui Junior că-i un jaf? În loc de asta, a trebuit să fac pe deşteptul cu Emmett Long… Eram furios şi doream cumva să mă răzbun.

— Pentru că-ţi luase îngheţata?

— Pentru ce-a spus.

— Ce anume te-a provocat?

— Ce *anume?* Cuvintele lui despre hispano.

— Despre tine sau despre maică-ta?

— Despre amândoi. Iar pe noi doi ne-a numit metişi.

— L-ai lăsat pe prostănacul ăla să te enerveze? întrebă Virgil. Probabil că nu ştie nici să scrie, nici să citească şi de-aia trebuie să spargă bănci. Iisuse Hristoase, fii cu picioarele pe pământ! Trase o duşcă din berea mexicană şi spuse: Ştiu totuşi la ce te referi, ştiu ce ai simţit.

— Tu ce-ai fi făcut?

— La fel ca tine. Nimic, răspunse Virgil. Dar dacă te referi la tinereţe, când încă mai eram puşcaş marin, i-aş fi băgat dracu' îngheţata aia pe nas.

Trei zile mai târziu, ajutoarele de şerif zăriră Packard-ul în curtea din spatele unei ferme de lângă Checotah care-i aparţinea lui Crystal Lee Davidson. Răposatul ei soţ, Byron „Skeet" Davidson, împuşcat într-un schimb de focuri cu marshallii[1] SUA, făcuse parte la un moment dat din banda lui Emmett Long. Şerifii aşteptară sosirea marshallilor, deoarece prinderea evadaţilor înarmaţi era specialitatea lor. Marshallii se furişară pe domeniul fermei la prima licărire a zorilor, aruncară câinelui un cârnat, pătrunseră în vârful picioarelor în dormitorul lui Crystal şi-l prinseră pe Emmett Long înainte să-şi fi putut scoate Colt-ul de sub pernă. Jim Ray Monks sări pe o fereastră, o luă la fugă către hambar şi primi în picioare o încărcătură de gloanţe care-l doborî. Cei doi fură duşi în Okmulgee şi închişi în aşteptarea procesului.

Carlos îi zise tatălui său:

— Marshallii ăia îşi ştiu bine meseria, este? Un ucigaş înarmat… da' i-au băgat pistolul în ureche

şi l-au luat din pat.

Era convins că avea să fie chemat să depună mărturie şi ardea de nerăbdare. Îi spuse tatălui său că intenţiona să-l privească drept în ochi pe Emmett Long, în timp ce avea să descrie crima săvârşită cu sânge rece. Virgil îl sfătui să nu spună nimic mai mult decât trebuia. Carlos îi zise că nu ştia dacă să amintească despre îngheţata de pe mustaţa lui Emmett Long.

— De ce ai vrea s-o faci? întrebă Virgil.

— Ca să arăt că nu mi-a scăpat nimic.

— Ştii de câte ori mi-ai spus în seara aia despre îngheţata de pe mustaţa lui? întrebă Virgil. Cred că de trei sau patru ori.

— Trebuia să fi văzut şi tu, răspunse Carlos. Un spărgător de bănci de care se tem toţi, dar care nu ştie să se şteargă la gură.

— În locul tău, zise Virgil, aş da uitării partea aia. A împuşcat fără să clipească un om al legii. Asta-i tot ce trebuie să-ţi aminteşti despre el.

Trecu o lună, apoi alta şi Carlos era tot mai agitat. Virgil află de ce se tărăgănau lucrurile, veni acasă când Narcissa punea cina pe masă, sub privirile lui Carlos şi le spuse că întârzierea era pricinuită de faptul că şi alte districte voiau să pună mâna pe Emmett Long. De aceea urma să prezideze judecătorul tribunalului din districtul Eastern şi fiecare district avea să-şi prezinte cazul, astfel încât se părea că procesul avea să se transforme într-un adevărat spectacol.

— Domnul judecător i-a cerut procurorului nostru să-i propună lui Emmett Long o învoială. Să se recunoască vinovat de crimă de gradul al doilea, pe motiv de autoapărare deoarece victima era înarmată şi să-l condamne la închisoare între zece şi cincizeci de ani. Asta ar fi totul şi nu s-ar mai ajunge la bâlciul cu procesul. Cu alte cuvinte, zise Virgil, Emmett Long al tău va fi trimis la închisoarea McAlester şi va ieşi de-acolo peste vreo şase ani.

— N-a fost vorba despre nici o autoapărare, spuse Carlos. Junior nici măcar nu se uita la el când a fost împuşcat.

Rostise cuvintele acelea de parcă ar fi suferit.

— Nu ştii cum funcţionează sistemul, zise Virgil. Învoiala se face fiindcă Junior era indian Creek. Dac-ar fi fost alb, Emmett Long s-ar fi ales cu închisoare pe viaţă sau chiar cu scaunul electric.

Alt eveniment important avu loc când Carlos avea cincisprezece ani, la sfârşitul lui octombrie şi spre amurg, când umbrele se întindeau prin livezi. Carlos împuşcă mortal un hoţ de vite, pe nume Wally Tarwater.

Primul gând al lui Virgil a fost: asta s-a-ntâmplat din cauza lui Emmett Long. De data aceasta băiatul era pregătit şi de acum încolo avea să fie mereu pregătit.

Îi telefonă antreprenorului de pompe funebre, care veni cu oamenii şerifului şi în scurt timp apărură doi marshalli SUA, iar Virgil văzu că erau oameni ai legii serioşi, care purtau costume negre şi pălării din fetru trase pe ochi. Marshallii preluară cazul şi cel mai guraliv dintre ei spuse că numitul Wally Tarwater – care zăcea acum în furgonul mortuar – avea emise pe numele lui mai multe mandate de arestare federale, fiindcă furase vite şi le trecuse în alte state ca să le vândă abatoarelor. El îi zise lui Carlos să descrie cu propriile lui cuvinte cum se întâmplase.

Virgil îl văzu pe Carlos rânjind uşor, gata să facă o remarcă de felul „Vreţi s-auziţi cu propriile mele cuvinte?” şi-l opri iute, rostind:

— Nu spune mai mult decât este nevoie. Oamenii aceştia vor s-ajungă acasă la familiile lor.

Păi, totul plecase de la Narcissa, care spusese că ar fi avut chef de o tocăniţă de iepure sau de veveriţă, dacă nu putea găsi altceva.

— După părerea mea era cam târziu, spuse Carlos, dar am luat o puşcă de calibrul 20 şi m-am

dus în livadă. Nucii fuseseră culeşi, cei mai mulţi, aşa că se putea vedea bine printre copaci.

— N-o mai întinde, interveni Virgil. L-ai văzut pe individul ăsta pe izlaz mânându-ţi vitele.

— Pe un cal de văcari special antrenat. Mi-am dat seama că era un cowboy care ştia să manevreze cirezile. M-am apropiat niţel şi l-am privit, admirând cu câtă uşurinţă strângea vitele. M-am întors în casă, am lăsat arma cu alice şi am luat o Winchester, după care m-am dus în grajd şi am înşeuat iapa. Este roibul de colo. Murgul este calul lui.

Marshallul guraliv întrebă:

— Te-ai întors să iei o puşcă, fără să ştii cine era?

— Ştiam că vitele nu mi le fura un prieten. El le ducea de acum spre lunca Deep Fork, pe unde trece un drum. Am strecurat-o pe Suzie printre vacile care încă păşteau şi-am ajuns destul de aproape ca să-i strig: „Pot să te-ajut?" Carlos începu să surâdă. El a răspuns: „Mulţumesc de-ntrebare, da' am terminat". I-am spus că eram sigur de-asta şi să descalece. A dat să se îndepărteze şi atunci am tras un glonţ pe lângă capul lui ca să-l fac să stea locului. M-am apropiat, însă nu prea mult, fiindcă nu ştiam ce avea sub pelerină. Şi-a dat seama că eram tânăr şi-a zis: „Luam vitele astea pe care le-am cumpărat de la taică-tău". I-am spus atunci că eu mă ocup de vite aici, fiindcă tata cultivă nuci. N-a zis atunci decât: „Iisuse, măi băiete, nu mă mai urmări şi du-te acasă". Şi-a desfăcut pelerina, ca să-i pot vedea revolverul cu butoiaş prins de picior. Atunci am putut să zăresc, la vreo sută optzeci de metri în spatele lui, remorca pentru vite, cu un bărbat lângă rampa de încărcare.

— Ai putut să-l vezi pe omul acela, întrebă marshallul guraliv, de la o asemenea depărtare?

— Dacă aşa zice, îi spuse Virgil marshallului, atunci aşa este.

Carlos aşteptă ca marshallii să se uite la el şi continuă:

— Cowboy-ul a dat pinteni calului şi i-am strigat să aştepte o clipă. A tras de dârlogi şi m-a privit. I-am spus că n-o să-l mai urmăresc dacă-mi aduce vitele înapoi. Apoi am adăugat: „Dar dacă-ncerci să pleci cu vacile mele, te-mpuşc".

— Chiar aşa i-ai zis? întrebă marshallul guraliv. Câţi ani ai?

— Merg pe şaisprezece. Am aceeaşi vârstă pe care o avea tata când s-a înrolat în Marina Americană.

Celălalt marshall vorbi atunci pentru prima dată.

— Deci acest Wally Tarwater nu te-a ascultat, rosti el.

— Nu, domnule. Când am văzut că nu vrea să-mi înapoieze vitele şi se apropia de remorcă, l-am împuşcat. Carlos coborî glasul şi continuă: Am vrut doar să-l rănesc, să-i bag un glonţ în marginea pelerinei galbene… ar fi trebuit să descalec, în loc să trag din şa. În nici un caz n-am vrut să-l omor. L-am văzut pe celălalt c-a sărit în camion, fără să-i pese că partenerul lui era pe jos. A băgat în viteză şi rampa a căzut de la remorcă. Era goală, înăuntru nu era nici o vită. Atunci am tras în capota camionului, ca să-l opresc, iar el a sărit jos şi a fugit printre copaci.

Marshallul guraliv spuse:

— Ai tras toate gloanţele astea de la cât… de la o sută optzeci de metri? Se uită la Winchesterul rezemat de un nuc. Fără lunetă?

— S-ar părea că ai probleme cu distanţele, îi spuse Virgil. Du-te mai încolo şi ţine de coadă un şarpe, unul viu. Băiatul meu o să-i zboare capul cu un glonţ.

— Te cred, zise celălalt marshall.

Scoase o carte de vizită din buzunarul vestei şi, ţinând-o între vârfurile degetelor, i-o întinse lui Virgil.

— Domnule Webster, rosti el, m-ar interesa să ştiu ce intenţionează băiatul dumitale să facă peste cinci-şase ani.

Virgil se uită la cartea de vizită, apoi i-o dădu lui Carlos, privindu-l în ochi pentru o clipă.

— Dacă vrei, poţi să-l întrebi, spuse el privindu-l pe Carlos care citea cartonaşul ce purta numele bărbatului, R.A. „Bob" McMahon şi o stea aurie de marshall imprimată în relief. Eu i-am spus să se înroleze în Marină şi să vadă ţări străine, ori să înceapă să-ndrăgească nucii dacă vrea să rămână acasă. Îl văzu pe Carlos pipăind cu degetul mare steaua imprimată în relief. Mi-a spus doar că poate o să-şi caute de lucru pe la sonde după ce termină liceul, urmă Virgil privindu-şi fiul. Nu-i aşa?

Virgil şi marshallul aşteptară câteva clipe înainte ca băiatul să ridice capul şi să-şi privească tatăl.

— Scuză-mă… cu mine vorbeai?

Mai târziu Virgil stătea în salon şi citea ziarul. Îl auzi pe Carlos coborând de la etaj şi rosti:

— Săptămâna viitoare apare Will Rogers la hipodrom. O să prezinte evenimentele curente în timp ce face demonstraţii cu lasoul. Vrei să-l vezi? E amuzant.

— Cred că da, încuviinţă Carlos după care îi spuse tatălui său că nu se simţea prea bine.

Virgil îşi coborî ziarul ca să-şi privească fiul.

— Azi ai luat viaţa unui om, rosti el.

Şi îşi aminti o întâmplare din Cuba, când fusese în spatele unei căruţe răsturnate, privind în lungul puştii Krag lipite de obraz, dorindu-şi ca primul călăreţ care galopa către el – prietenul lui care era urmărit de cei trei din urma lui – să se ferească din drum, să iasă dracului din bătaia puştii lui, iar prietenul lui o făcu, îşi trase calul într-o parte şi Virgil puse cătarea pe primul care venea după el şi trase, simţi Kragul izbindu-l în umăr şi văzu calul făcând o tumbă spre înainte peste călăreţ, acţionă închizătorul şi puse cătarea pe al doilea, *bam,* îl

doborî pe călăreţ din şa, acţionă închizătorul şi-l ţinti pe al treilea care venea ca un jocheu la curse, trăgând cu revolverul pe cât de repede putea acţiona cocoşul, un bărbat curajos decis să-l doboare, cu optsprezece metri între ei, când Virgil îl zbură din şa şi calul trecu alergând pe lângă căruţa răsturnată. Ucisese trei oameni în mai puţin de zece secunde.

— Nu mi-ai spus, îl întrebă pe Carlos, te-ai uitat la el după ce murise?

— M-am apropiat să-i închid ochii.

Virgil luase cizmele celui de-al treilea pe care-l omorâse, aruncând sandalele pe care le purtase în închisoarea spaniolă Morro.

— Vederea lui te-a făcut să te gândeşti, nu? spuse el.

— Da. M-am întrebat de ce nu m-a crezut c-o să trag.

— Pentru el nu erai decât un puşti călare.

— Ştia că furtul de vite putea să-i aducă moartea sau închisoarea şi totuşi a ales să procedeze aşa.

— N-ai simţit milă pentru el?

— Ba da, am simţit că dacă m-ar fi ascultat, n-ar fi zăcut acolo, mort.

În salon se lăsă tăcerea. După o vreme, Virgil întrebă:

— Cum de nu l-ai împuşcat pe celălalt?

— În remorcă nu era nici o vită, răspunse Carlos, altfel poate că l-aş fi împuşcat.

Tonul liniştit al fiului său îl făcu pe Virgil să-şi dea seama că băiatul său, Dumnezeule, era tare ca piatra.

2

Jack Belmont avea optsprezece ani în 1925, când îi veni ideea să-şi şantajeze tatăl.

Acela a fost anul când în Tulsa a fost inaugurat Hotelul Mayo, şase sute de camere, fiecare cu baia ei, prin robinetele cărora curgea o apă rece ca gheaţa. Cei din Mayo îl cunoşteau pe Jack şi nu-i reproşau niciodată că se oprea să cumpere o sticlă de băutură de la bagajist. Îl costa mai mult, dar era mai simplu decât să aibă de-a face cu traficanţii de băutură. Apărea în Fordul lui coupe şi claxona, apoi îi cerea portarului să-l cheme pe Cyrus. Aşa se numea bătrânul bagajist negru. Uneori Jack intra şi mai pierdea timpul prin recepţie sau prin Sala Terasei, să vadă ce se mai petrece. Aşa a descoperit că aici, în Mayo, îşi găzduia tatăl lui, Oris Belmont, amanta atunci când ea venea în vizită. Iar femeia avea să fie subiectul şantajului.

O chema Nancy Polis şi era din Sapulpa, un oraş prosper în reţeaua exploatărilor petrolifere Glenn Pool, aflat la vreo cincisprezece kilometri de Tulsa.

Jack bănuia că tatăl său o vizita când se ducea la terenul petrolifer şi rămânea peste noapte în Tulsa.

Socoti că bătrânul valora de acum vreo zece milioane de dolari, atât doar că banii aceia nu erau toţi în bancă, ci fuseseră investiţi în diverse afaceri – o rafinărie, un garaj, tancuri de petrol şi o companie de camioane. Creşterea economică şi recesiunea alternau în industria petrolieră, de aceea Oris Belmont investise banii în mai multe direcţii şi tot de aceea Jack nu era sigur cât de mult să-i ceară pentru şantaj.

Alese o sumă care i se păru corespunzătoare şi intră în cabinetul particular al tatălui său de acasă, aranjat după gustul lui Oris: coarne de cerb deasupra şemineului, fotografii cu bărbaţi pozând lângă sonde şi sonde miniaturale, machete din

metal pe poliţa şemineului şi pe rafturile cu cărţi; ba chiar o machetă era folosită ca opritor la uşă. Jack se apropie de biroul mare din lemn de tec şi se aşează în fotoliul capitonat cu piele moale, vizavi de Oris, taică-su.

— Nu vreau să-ţi răpesc timpul, zise Jack. Vreau să mă pui pe statul tău de plată. Mă gândesc că pentru zece mii pe lună n-o să te mai deranjez.

Avea nouăsprezece ani şi uite cum vorbea.

Oris îşi puse stiloul în suportul special şi-şi îndreptă toată atenţia asupra acestui băiat chipeş şi inutil, care fusese preferatul mamei.

— Să nu-mi spui că vrei să munceşti.

— O să vin o dată pe lună, zise Jack, în ziua de salariu.

— Aha, am înţeles, rosti Oris şi se lăsă pe spate în scaun, este vorba de o jecmăneală. Bine, deci ar trebui să-ţi plătesc mai mult decât câştigă preşedintele de la Exchange National Bank, altfel? …

— Ştiu despre prietena ta, spuse Jack.

— Serios? făcu taică-su.

— Nancy Polis. Ştiu totul – că o cazezi în Mayo, când vine în oraş, că de fiecare dată intri prin uşa de la frizeria din subsol şi că bei ceva înainte de a urca în camera ei, care este întotdeauna aceeaşi. Ştiu că tu şi amicii tăi din petrol aveţi cuburi de gheaţă în pisoare şi faceţi pariu cine poate face gaura cea mai adâncă pişându-se pe ele şi tu nu câştigi niciodată.

— Cine ţi-a spus toate astea?

— Un bagajist.

— Cel care te aprovizionează cu whisky.

Jack ezită.

— Altul. I-am spus să fie atent şi să mă anunţe când vine ea la hotel. Am văzut-o la recepţie şi am recunoscut-o imediat.

— Cât te-au costat toate informaţiile astea?

— Doi dolari. Un dolar pentru nume şi unul pentru adresă, aşa cum şi le înregistrează. O fată

de la recepţie i-a spus bagajistului că tu achiţi nota când ea rămâne peste noapte, de obicei de două ori pe lună, începând de vineri, tot weekendul. Ştiu că ai cunoscut-o când ai locuit în Sapulpa, în anii ăia când noi nu te-am văzut deloc.

— Eşti sigur de astea, da? întrebă Oris.

— Ştiu că i-ai cumpărat o casă şi-ai aranjat-o.

Mustaţa tatălui său, ca o măturică, îi dădea un aer obosit, dacă-l priveai din spatele biroului, aşa cum îl vedea Jack ori de câte ori se gândea la el. Mustaţa mare, costumul cu cravată şi privirea aceea obosită, aşa bogat cum era.

— Ia să vedem, zise Oris, tu aveai cinci ani când am venit aici să lucrez.

— Ne-ai părăsit când eu aveam patru ani.

— Ştiu că aveai zece ani când am cumpărat casa asta. Aveai cincisprezece ani în 1921, când mi-ai luat pistolul şi l-ai împuşcat pe băiatul ăla negru.

Jack îl privi surprins.

— Toată lumea trăgea în negri, erau tulburări rasiale. Doar nu l-am omorât, nu?

— Incendierea cartierului Greenwood…

— Ţara-ciorilor, zise Jack. Cavalerii Libertăţii au pus focul. Ştiu că ţi-am spus chiar de-atunci că eu n-am aprins nici măcar un chibrit.

— Încercam să-mi amintesc, spuse Oris, când ai fost arestat prima dată.

— Atunci când am tras în felinarele de pe stradă.

— Şi pentru agresiune sexuală. Ai fost arestat pentru că ai îmbătat-o şi violat-o pe fetiţa aia. Carmel Rossi, nu?

Jack începu să clatine din cap, negând că ar fi fost o fetiţă.

— Dacă i-ai fi văzut ţâţele, ai fi ştiut că era femeie-n toată regula. A renunţat la acuzaţie, nu?

— I-am plătit tatălui ei cât câştigă într-o lună.

— Îşi aruncase chiloţii în tufiş înainte ca măcar s-o fi atins. N-a existat nici un martor – doar mărturia ei şi a mea.

— Tatăl ei continuă să lucreze pentru mine, zise Oris. Construieşte tancuri pentru stocare, cele mari în care intră între cincizeci şi cinci şi optzeci de mii de barili de ţiţei brut. Cum ţi-ar plăcea să lucrezi pentru el, să cureţi tancurile? Să intri acolo în vapori şi să dai la lopată reziduurile de pe fund. Ia-o de-acolo şi o să te promovăm până la cei zece mii de dolari pe lună.

— În toate necazurile în care am intrat, făcu Jack instalându-se mai confortabil în fotoliul din piele, fie n-am fost eu cel care-a-nceput, fie fost o neînţelegere.

— Şi când ai fost prins cu marijuana mexicană? Care a fost neînţelegerea din partea poliţiei?

Jack rânji.

— Ai încercat-o vreodată?

Ca să vadă ce avea tatălui său să răspundă la asta.

Nimic. Oris spuse:

— Nu ştiu ce-i cu tine. Eşti un băiat drăguţ, tembraci în fiecare zi cu o cămaşă curată, eşti pieptănat… De unde ai căpătat înclinarea asta spre rău? Maică-ta dă vina pe mine fiindcă nu sunt alături de voi şi atunci mă simt vinovat şi-ţi dăruiesc tot felul de chestii… maşină… orice doreşti. Când intri în necazuri, te scot din ele. În viaţa ta de încălcare a legii, se pare că ai ajuns acum la şantaj. Ce vrei să spui? Că dacă nu-ţi dau cât vrei tu, o să le spui tuturor că am o amantă? Iisuse Hristoase, ştii câte amante există în Tulsa? Toate aranjate, cu casa lor? Ce dracu', eu o ţin pe-a mea în Sapulpa. Asta-i chestia cu care mă ameninţi?

— O să-i spun mamei, zise Jack, să văd dacă îţi convine să ştie.

Lui Oris îi revenise în ochi privirea rece şi Jack se încordă, gata să ia sonda de metal de pe colţul biroului dacă ar fi sărit la el. Autoapărare.

Dar Oris nu se clinti, ci spuse:

— Crezi că mama ta nu ştie despre ea?

Rahat! Jack nu se gândise la asta.

Totuşi, poate că Oris îl minţea.

— Perfect, zise Jack. Atunci o să-i spun că ştiu şi eu. Şi-o să văd dac-o pot face pe Emma să-nţeleagă c-o regulezi pe una care s-a-ntins cu toţi sondorii.

Se gândise că asta avea să-l scoată din minţi pe Oris, să-l facă să urle – ideea ca micuţa lui Emma să audă aşa ceva, chiar dacă ea nu avea habar despre ce putea fi vorba. Tatăl său rămase însă calm de cealaltă parte a biroului şi asta îl surprinse pe Jack; afurisitul se holba la el, dar se stăpânea.

Când Oris vorbi, vocea lui păru diferită, de parcă ar fi pronunţat o judecată finală despre care nu avea să mai adauge nici un cuvânt.

— Dacă-i spui mamei tale, te va urî fiindcă ştii lucrul ăsta şi nu te va mai putea privi niciodată în ochi. O să-mi spună că trebuie să pleci şi eu n-o să ezit. O să te dau afară din casă.

Nu făcu nici o referire la Emma. Îi dădu însă posibilitatea de a alege – era totuşi tatăl lui – spunând:

— Asta doreşti?

Oris Belmont era altă istorie din lumea petrolului.

Glenn Pool exploata o mie două sute de puţuri din care ţiţeiul curgea spre rafinării, până ce Oris venise în California pentru a se alătura lui Alex, unchiul soţiei lui, în Sapulpa. Alex Roney, poreclit „Ştuţ” , avea autorizaţii de extracţie pe terenurile indienilor Creek – mai multe loturi de câte o sută treizeci de hectare pe care le cumpărase cu şapte dolari hectarul înainte ca zona să fi cunoscut avântul ulterior. Când fusese descoperit petrol, Ştuţ era deja falit şi nu avea bani să investească în forarea unui puţ de explorare. Fusese beat în ziua când deturnase o tanc cu ţiţei brut, fusese prins împotmolit până la osii şi petrecuse următorii patru ani la Penitenciarul McAlester. După ce fusese pus

în libertate, Ştuţ îl chemase pe Oris Belmont. Oris sosise din statul Indiana cu o încărcătură de echipamente de forare recuperate, ţevi, coloane de tubaj, două cazane de abur, o mie şase sute de dolari de care izbutise să facă rost din mai multe părţi şi douăzeci de ani de pete de petrol sub unghii.

Foraseră două puţuri sterile, Ştuţ 1 şi Ştuţ 2 şi norocul îl părăsise pe bătrânul unchi. Se pregăteau să demonteze turla 2, cu Ştuţ sus pe pasarela ce înconjura turla sondei la vreo douăzeci de metri înălţime. Încă nu-şi fixase de structură centura de siguranţă, iar când alunecase, căzuse douăzeci de metri până la sol, iar ultima lui răsuflare mirosise a whisky de porumb. Oris se temea de mai mult timp că bătrânul unchi avea să cadă sau să-i scape ceva în cap.

Oris fusese nedumerit de puţurile sterile. Nu erau mai mult de douăzeci în toate cele trei mii două sute de hectare de sonde şi două dintre ele îi aparţineau. Oris se înfuriase atunci şi modificase numele companiei din Busy Bee Oil & Gas – un bărzăune din comicsuri la care se gândiseră într-o zi – în GES Oil & Gas, de la „Gata cu Sterilele” şi lucrase un an ca sondor ca să-şi redreseze capitalul. Apoi forase Emma 1, botezat după fiica sa pe care o văzuse de două ori în ultimii patru ani, iar ţiţeiul dulce izbucnise, revărsându-se ca şi cum nu avea să se mai termine vreodată.

Soţia lui Oris era din Eaton, statul Indiana, unde se întâlniseră când el muncea la exploatarea Trenton. Oris şi Doris – meniţi să se unească prin căsătorie, îi spusese el. Când venise vremea asocierii cu unchiul ei din Oklahoma, Doris se pregătea să nască al treilea copil – punându-l la socoteală şi pe Oris Jr., care murise de difterie în pruncie. De aceea Doris şi băieţelul lor Jack rămăseseră în Eaton cu mama ei, văduvă şi Emma se născuse în timp ce Oris fora sterilele.

Când Emma 1 ţâşnise, fie binecuvântat, Oris părăsise pensiunea în care locuia şi se mutase la Hotelul St James din Sapulpa. Aşteptase până forase Emma 2 şi acesta curgea din belşug, după care îi telefonase lui Doris:

— Iubito? Ia ghici!

— Dacă puţurile tale sunt tot sterile, te-am părăsit. Plec de-aici şi mama poate să păstreze copiii. Şi aşa ea îi creşte şi-i răsfaţă de nu se mai poate. Zice că Emma o să aibă probleme cu nervii, fiindcă nu ştiu să mă port cu ea şi n-am destulă răbdare. Cum pot să mai am răbdare, cu ea atârnându-mi peste umăr? Ea-i spune Emmei: „Haide, ia ţâţica, Muşcăţica “, aşa-i zice ea. „Haide, suge tare, stoarce tot”.

Oris spusese:

— Iubito? Ascultă-mă un minut, vrei? Ne îmbogăţim chiar în timp ce vorbesc.

Doris nu-şi terminase tânguiala, dar se oprise să audă despre ce era vorba. Era o fată de la ţară, fusese doar piele şi os toată viaţa, însă era vânoasă şi puternică de la atâta muncă; avea chip drăguţ, dinţi buni, citea reviste şi-şi privea mereu soţul cu respect. Sâmbăta obişnuia să-l bărbierească şi să-i aranjeze părul şi mustaţa cea stufoasă ca o măturică. După aceea ascuţea briciul şi se rădea pe picioare şi la subsuori, iar sondorul îşi mişca buzele într-o parte şi-n alta, privindu-i fiecare gest şi simţind cum i se întăreşte bărbăţia. Doris avea de acum treizeci şi patru de ani, iar sondorul, cu zece ani mai mult. Sâmbăta era ziua în care ei se dichiseau înainte de a se terfeli. Ea continuase să fie mânioasă şi-i spusese:

— Ştii că pe Jack nu l-ai mai văzut de cinci ani?

— Am petrecut Crăciunul cu voi.

— De două ori în tot timpu’ ăsta, de fiecare dată câte două zile. Este un zăpăcit, un drac în pantaloni scurţi, zisese Doris. Nici nu mai încerc să-l stăpânesc. Pe Emma nici n-ai prea văzut-o,

decât în fotografii, iar mama mă scoate din minţi. Dacă nu-mi trimiţi imediat bani de tren, te-am părăsit. Poţi să vii şi să-ţi iei copiii pe care nici măcar nu-i cunoşti.

Asta-i, i-o spusese în faţă.

Apoi Doris întrebase:

— Vorbeşti serios? Suntem bogaţi?

— Nouă sute de barili pe zi din două puţuri, spusese Oris şi suntem pe punctul de a fora altele. A trebuit s-o detonăm pe Emma 2 ca să spargem roca şi-a ieşit furioasă rău, aproape c-a rupt schela. Am angajat pe cineva să-mi construiască tancuri. Ia zi, acum te simţi mai bine?

Se simţea mai bine, totuşi nu se liniştise complet şi zisese:

— Jack are nevoie de un tată care să-l înveţe cum să se comporte. Nu face nimic din ce-i spun.

— Iubito, spusese Oris, va trebui să mai rezişti acolo o vreme. Am cumpărat o casă pentru noi în sudul Tulsei, acolo unde locuiesc toţi Prinţii Petrolului. În vreo lună sau niţel mai mult, termin de-aranjat locul.

L-a întrebat apoi ce se întâmplase cu casa respectivă.

— Petrolistul care-o deţinea a lua-o razna. Nevasta l-a părăsit, era a doua şi el s-a împuşcat în cap în dormitorul lor. Am pus s-o zugrăvească. Dădeau petreceri nebuneşti şi spărgeau toate lucrurile. Casa a fost scoasă la licitaţie, fiindcă individul nu-şi plătise impozitele şi am cumpărat-o de la stat cu douăzeci şi cinci de mii de dolari, bani gheaţă.

Doris nu văzuse niciodată o casă care să fi costat douăzeci şi cinci de mii de dolari şi-l întrebase cum arăta. El răspunsese:

— Este Renaştere grecească, veche de opt ani.

— Nu deosebesc Renaşterea grecească de un cort indian.

I-a spus atunci că avea în faţă coloane dorice care susţineau porticul, dar ea tot nu ştia cum

arăta.

A mai adăugat că avea o sufragerie în care puteau lua loc cu uşurinţă douăzeci de oameni, dar ea îşi imaginase secerătorii stând acolo şi mâncând la prânz; că avea cinci dormitoare şi patru băi, o verandă închisă, cameră pentru servitoare, garaj pentru trei maşini, o bucătărie mare cu un răcitor cu şapte uşi, piscină în spate…

— Era să uit, zisese Oris şi un ring pentru patine cu rotile la etajul al doilea.

La celălalt capăt al firului se lăsase tăcerea.

Oris rostise:

— Iubito? …

Apoi Doris:

— Ştii că nu m-am dat niciodată cu patinele cu rotile?

În vara anului 1916, familia Belmont se mutase în vila lor din Tulsa şi Oris încercase să hotărască ce să facă cu prietena lui Nancy Polis, chelneriţă la Restaurantul Harvey House din Sapulpa. Simţea că ar fi trebuit să înceteze s-o mai vadă, acum când el locuia în Tulsa, dar de fiecare dată când aducea vorba despre asta, Nancy începea să plângă şi nu se mai oprea, necomportându-se deloc ca o Fată Harvey ce era. Îl amăra în asemenea măsură, încât îi cumpărase casa pe care ea o folosea ca pensiune ca să-şi asigure un venit.

Într-o dimineaţă de duminică din septembrie, Oris stătea cu soţia lui pe patio, mâncând micul dejun, în timp ce copiii se jucau în piscină. Doris citea rubrica de mondenităţi a ziarului, căutând nume cunoscute. Oris îl privea pe Jack, în vârstă de zece ani, care vorbea cu surioara lui Emma, cu patru ani mai mică. O văzu pe Emma că sare în capătul adânc al piscinei, apoi Jack o urmă şi Emma se prinse de el ţipând cu glăscior ascuţit, însă asta nu era o noutate, Emma ţipa mereu la Jack, cerându-i să înceteze, după care ţipa după

mama ei. Doris ridică ochii şi spuse, aşa cum făcea de fiecare dată:

— Ce-i mai face de data asta bietei fetiţe?

Oris răspunse că se jucau. Doris întrebă:

— Îşi poartă aripioarele?

Oris spuse că nu-şi dădea seama, dar bănuia că da, fiindcă Emma nu intra niciodată în apă fără colac. Doris reveni la lectura despre vecini şi Oris luă suplimentul de sport. Văzu că St Louis Cardinals era tot pe ultimul loc în Liga Naţională, iar Brooklyn Robins, fir-ar ai dracu', pe locul întâi, cu două puncte şi jumătate înaintea lui Philly. Oris privi iarăşi către piscină. Jack stătea într-un scaun din pânză, purtând o pereche de ochelari fumurii, prea mari pentru faţa lui de puşti. Emma nu se zărea nicăieri.

— Jack, strigă Oris, unde-i soră-ta?

Doris lăsă jos ziarul.

Oris revedea perfect clar ce se petrecuse în continuare, ori de câte ori se gândea la momentele acelea: Jack se ridicase în picioare, privise piscina, apoi o zărise sub apă şi plonjase ca s-o salveze.

Când o scoaseră afară, ea nu mai respira. Oris nu ştia ce să facă. Doris ştia – înnebunise, urlând şi plângând, întrebându-l pe Dumnezeu de ce îi luase fetiţa. Doctorul lor, care locuia în apropiere, în Maple Ridge, stătea duminicile acasă. El sosi imediat şi întrebă:

— Acum cât timp s-a întâmplat?

Apoi:

— De ce nu-i faceţi respiraţie artificială?

Oris şi-l reamintea pe Jack vorbind cu ea, Emma încuviinţând din cap, după aceea sărind în piscină fără să poarte aripioarele şi ţipând, străduindu-se să se ţină de Jack. Oris credea că fetiţa lui fusese inconştientă aproape cincisprezece minute înainte ca medicul s-o facă să respire din nou şi o duseseră la spital, întinsă pe bancheta din spate a Cadillacului La Salle.

Lipsit de oxigen atâta vreme, creierul ei nu mai funcţiona cum ar fi trebuit. Emma nu mai putea să meargă. Stătea în scaunul ei cu rotile şi privea în gol, ori mergea de-a buşilea prin ringul pentru patine cu rotile de la etaj, frecând podeaua cu păpuşile, aruncându-le sau lovindu-le de pardoseală până se rupeau şi bucăţile de păpuşi se zăreau pe tot ringul acela pe care familia Belmont nu-l folosea niciodată.

Jack o convinsese pe mama lui să nu desfiinţeze piscina, s-o astupe şi s-o transforme în grădină. Îl surprindea pe tatăl său privindu-l şi puştiul de zece ani rostea:

— Am încercat s-o salvez, nu?

Peste alţi nouă ani, puştiul acela atoateştiutor, obraznic şi leneş încerca să-l şantajeze. Era momentul să i-l dea pe Jack lui Joe Rossi de la depozitul de petrol, tatăl lui Carmel, fata despre care Jack susţinea sus şi tare că n-o violase.

Joe Rossi săpase în minele de cărbuni de lângă Krebs, mai la sud. Muncise câţiva ani la McAlester, ca paznic la penitenciar, înainte de avântul cunoscut de Glenn Pool şi-şi mutase familia în Tulsa ca să caute de lucru în domeniul petrolier, unde se plătea bine. La început, domnul Belmont îl pusese să sape puţuri oarbe, nişte scobituri mari în pământ, locuri pentru depozitarea rapidă a ţiţeiului care se revărsa din sonde. După aceea construise tancuri din lemn pe câmpul petrolifer, înainte de a trece la cele din tablă de oţel, ajungând la construcţii de înălţimea unei case cu două etaje, ce păstrau până la optzeci de mii de barili de ţiţei brut înainte de a fi pompat spre rafinării. Joe Rossi câştiga acum o sută de dolari pe săptămână, conducând depozitul de petrol şi ţinându-i din scurt pe mardeiaşii care lucrau pentru el. Toţi muncitorii de la depozit îşi beau salariul, se considerau tipii cei mai duri din meserie şi căutau pretexte să se ia la bătaie. Joe Rossi avea pumnii

cât maiurile şi în ziua de salariu îi folosea din plin ca să se impună, trosnind pe oricine l-ar fi băgat în mă-sa sau ar fi zis ceva asemănător.

Nu-l deranja dacă se îmbătau, dar trebuiau să păstreze măsura în felul cum vorbeau.

Domnul Belmont îi spusese să-i dea băiatului slujba cea mai nenorocită care exista. Rossi îi răspunsese că asta ar fi însemnat să-l pună la curăţat tancuri, apoi întrebase:

— Sunteţi convins că asta vreţi să facă? Singurul lucru care ar ucide mai repede un om este dinamita.

— Vreau să-l pui la curăţat tancuri, zisese domnul Belmont şi închisese telefonul.

Rossi îi spusese lui Norm Dilworth, un băiat pe care-l adusese aici din Penitenciarul McAlester după ce-şi ispăşise pedeapsa, să-i arate lui Jack Belmont ce avea de făcut şi să stea pe lângă el. Joe Rossi nu voia să stea în preajma fiului domnului Belmont… după ce-i făcuse fetiţei lui, Carmel, cea mai mică dintre cei şapte copii ai săi, care împlinise cincisprezece ani în 16 iulie care trecuse, de praznicul Maicii Domnului de la Muntele Carmel. Rossi se temea că dacă băiatul avea să fie obraznic cu el, i-ar fi crăpat capul cu un mai şi l-ar fi înecat în mâzga din tancuri.

Rossi îi spusese lui Norm Dilworth, care nu era cu mult mai vârstnic decât Jack Belmont:

— Este băiatul patronului. Tatăl lui vrea să-l înveţe meseria de petrolist.

— Să cureţe tancurile? repetase Norm. Iisuse Hristoase, păi ar putea muri acolo.

— Nu cred că taică-său ar fi prea mâhnit, zisese Rossi. Este un puşti rău. Ai cunoscut destui ca el în McAlester, atât doar că nu erau copii de milionari.

Cei doi băieţi erau slăbănogi şi păreau iuţi de picior. Jack şi Norm fumau, aşteptând ca echipa de mecanici să desfacă bolţurile unei plăci de oţel din partea de jos a tancului care se ridica la vreo zece

metri deasupra lor, s-o elibereze cu răngile, apoi să se folosească de un camion ca s-o tragă cu lanţul de pe poziţie. Un noroi gros şi negru se prelingea acum prin deschidere, lăţindu-se în buruieni. Se simţea mirosul de petrol ce se răspândea din interiorul rezervorului.

— Stinge ţigara, spuse Norm Dilworth şi o călcă pe a sa cu pantoful, după care vârî chiştocul în buzunarul de la piept.

Jack mai trase un fum, înainte de a-şi arunca ţigara. Purta o salopetă Pioneer nouă, pe care o cumpărase cu o zi înainte, plângându-se tatălui său, care-l însoţise la magazin, că avea pantalonii prea largi. Taică-su îi cumpărase patru perechi, un dolar şi zece fiecare şi o pereche de bocanci de lucru pentru trei dolari optzeci şi cinci. Norm Dilworth era îmbrăcat în haine de lucru, tocite de spălat, dar care nu mai aveau să arate niciodată curate, dar erau cu pantalonii prinşi de bretele. Purta, dată pe ceafă, o pălărie atât de veche şi de murdară, încât nu puteai spune ce culoare avusese fetrul. Jack n-ar fi purtat pălărie, dacă nu era îmbrăcat în costum. Părul şaten îi era pieptănat peste cap şi uns cu briantină, sclipind în razele soarelui.

— Sedimentul ăla de pe fund o să-l curăţăm noi, zise Norm. Intrăm cu lopeţi şi greble din lemn – nimic din metal care să poată face scântei – şi-l împingem spre ieşire. Dacă rezişti toată ziua, poţi câştiga şapte dolari jumate. Numai că-s gazele astea şi nu poţi rezista mai mult de zece minute. Trebuie să ieşi ca să respiri. Unele companii îţi zic: „Păi n-ai lucrat decât jumate din timp” şi-ţi iau jumate din bani. Le zici atunci: „Păi da’ jumate din timp a trebuit să respir”. Degeaba, că-ţi scad din bani minutele de respirat. Mai puţin domnul Rossi, care plăteşte şaptezeci şi cinci de cenţi pe oră. Dacă trebuie să ieşi, te lasă să ieşi. Chestia-i că nu vrei să te-ameţească gazele-năuntru. Dacă te-ameţesc şi-ai căzut în zoaie, ăla eşti. Luneci şi cazi

mereu, te-neci cu gazele şi-ai terminat-o. Sedimentele îţi ajung acolo până la genunchi şi nimeni n-o să vină să te-ajute, să-ncerce să te scoată, fiindcă-l poţi trage după tine-n jeg şi v-aţi dus amândoi pe copcă.

Jack se uita fix la nămolul negru care aluneca spre ei, în vreme ce Norm îl privea fix pe Jack. Norm spuse:

— N-am mai văzut niciodată o salopetă cu nădragi atât de strâmţi. De unde-ai cumpărat-o?

Jack se uita la sedimentul care se apropia treptat.

— Mi s-a părut că pantalonii erau prea largi şi i-am cerut unei croitorese să-i strâmteze. Deci Joe Rossi ăsta e de treabă, da? făcu el. Nu l-am văzut.

— Este acolo-n baracă, răspunse Norm. Mi-a scris la McAlester, zicând că-mi păstrează o slujbă pentru când mă eliberez. Am venit aici şi, până să-mi dau seama, eram şi însurat.

Jack se uită atent la ţărănoiul în haine de lucru uzate.

— Ai fost la-nchisoare?

— Un an şi-o zi pentru furt de maşini, prima dată.

— Şi-acum cureţi tancuri pentru şaptezeci şi cinci de cenţi pe oră? Şi nici nu eşti obligat?

— Rahat, pot să câştig patruzeci de dolari pe săptămână.

— Ce făceai cu maşinile pe care le furai?

— Le vindeam. Am păstrat un Dodge cu care făceam trafic cu alcool, pân-a fost cât pe-aici să mă prindă.

Jack începea să-l privească cu ochi mai buni pe ţărănoiul care ştia cum să fure maşini şi să facă trafic de whisky.

— Nu te mai gândeşti să te-apuci iar de prostii?

— Uneori îmi cam lipseşte să fiu iar singur şi de capu' meu, zise Norm, dar îl ştiu pe domnul Rossi de când era paznic la-nchisoare. A fost mereu corect cu mine. Înc-o chestie când lucrezi pentru el

– nu folosi lumina electrică când eşti în tanc. Dacă gurile de vizitare de pe acoperiş nu dau destulă lumină, pune lanterne cu baterii acolo sus. Dac-ai lumină electrică, ţi-e frică de scurtcircuite, ştii? Odată, la Seminole, când au intrat şi-au aprins lumina, a făcut scânteie. Erau şapte oameni înăuntru, a luat foc tot tancul şi cică ăia şapte au zbierat ca unu' singur, da' aşa… de ţi se zbârlea pielea de pe tine şi dup-aia – Norm pocni din degete – au murit. Dacă-năuntru e cea mai mică scânteie, te-ai prăjit. Când te scot de-acolo, eşti pârlit ca şoriciu'.

— Noi suntem singurii care lucrăm aici? întrebă Jack.

— O să vină o echipă, spuse Norm şi privi baraca unde avea Rossi biroul; însă acolo nu era deocamdată nimeni.

Jack înaintă pe lângă sediment până la deschidere şi-şi strecură capul înăuntru ca să privească la caverna cufundată în umbre, cu aspect bizar, cu stâlpi ce susţineau tavanul şi cu podeaua acoperită de un strat gros de zoaie. Începu să tuşească şi se retrase, dregându-şi glasul şi clipind din ochi din cauza gazelor.

— Înţelegi care-i treaba? zise Norm.

— Eu nu intru acolo, rosti Jack. Am o idee care-mi place mai mult decât să ard de viu. Mă gândesc că noi doi putem câştiga o sută de mii de dolari fără măcar să ne murdărim pe pantofi. (Ţărănoiul mijea ochii spre el, cu un fel de rânjet pe chip.) Tu eşti tipul pe care-l căutam, continuă Jack, unu' care să nu se teamă să mai încalce legea din când în când.

Norm nu mai rânjea.

— La ce te gândeşti?

— S-o răpim pe amanta babacului meu. Să-i cerem o sută de mii, că altfel n-o mai vede niciodată.

— Iisuse Hristoase, făcu Norm, vorbeşti serios, nu-i aşa?

Jack indică din cap către Fordul coupe pe care şi-l lăsase pe drumul de ţară, lângă nişte camioane încărcate cu table uzate.

— Du-te şi suie-n maşina mea de-acolo, zise el. N-o să trebuiască să mai cureţi un tanc în viaţa ta.

Norm Dilworth se uită la maşină şi Jack scoase un pachet de ţigări şi bricheta lui de argint din salopeta pe care o simţea ţeapănă pe el. Norm întoarse capul, îl văzu aprinzând ţigara şi urlă:

— Nu! apoi zise: Iisuse Hristoase, nu! De alte câteva ori, uitându-se spre biroul lui Rossi, privindu-l pe Jack care pufăi din ţigară înainte de a o trimite pe o traiectorie arcuită în şuvoiul de reziduuri.

Focul se aprinse şi se răspândi peste sedimentul de pe sol – amândoi o luaseră la fugă – după care răbufni suind în tanc, aprinse gazele şi se auzi o bubuitură înăuntru, o explozie care îndoi plăcile de oţel, desprinse acoperişul tancului şi rostogoli fum negru şi unsuros în cer.

Oris Belmont îl văzu de la fereastra biroului său aflat sus, în clădirea Exchange National Bank unde compania GES Oil & Gas ocupa tot etajul. Explozia de la treisprezece kilometri depărtare îl făcu pe Oris să revină în scaunul rotativ şi să vadă pata neagră şi hâdă de pe cer, care se ridica din direcţia depozitului său petrolier. Se gândi la fiul lui, care plecase dimineaţă de acasă în salopeta lui nouă; Oris îşi amintea că pantalonii arătau ciudat. În nouă ani de exploatare, la depozit nu se înregistrase nici un accident, nici chiar vreunul provocat de providenţă, vreun tanc lovit de fulger, asta până în ziua în care Jack se prezentase la lucru. Oris nu ştia ce să creadă. Aşteptă ţârâitul telefonului.

Rossi sună să-l întrebe:

— Îl puteţi vedea?

— Dacă ar fi fost un tanc plin, răspunse Oris, ar fi fost mai mult fum.

— Este cel în care trebuia să lucreze băiatul dumneavoastră.

Oris aşteptă.

— A dat foc sedimentului, zise Rossi şi a plecat cu maşina lui şi cu alt curăţător – cred că şi-au terminat programul pe ziua de astăzi. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş prefera să nu-l mai trimiteţi înapoi aici.

Oris se simţi uşurat. Da, da, chiar aşa, băiatul lui plecat la muncă pentru prima dată în viaţă era viu. Se calmă treptat, apoi se întrebă: Şi-acum?

Jack nu avu nici o dificultate s-o scoată pe Nancy Polis din pensiunea ei şi s-o aducă în maşină; femeia nici măcar nu se sinchisise să-şi pună o pălărie, dar îşi înhăţase poşeta. Ea văzuse fumul şi-l crezuse pe Jack care-i spusese că domnul Belmont fusese rănit în explozie şi-l trimisese s-o cheme. Domnul Belmont dorea ca ea să vadă că era viu, înainte de a merge la spitalul din Tulsa, deoarece probabil că nevastă-sa avea să apară acolo. Nu, nu fusese grav rănit, doar nişte tăieturi care trebuiau să fie cusute, poate şi să-i pună un os la loc, dacă-şi rupsese într-adevăr piciorul. Jack îi spuse că lucra pentru domnul Belmont la birouri; îşi îmbrăcase azi salopeta fiindcă urmau să meargă la exploatare. Şi explica toate acestea lui Nancy Polis, care era înghesuită între el şi Norm Dilworth în automobil, în timp ce se îndreptau spre locuinţa lui Norm.

Aceasta se găsea către Kiefer, în mijlocul unui pâlc de pini din spatele triajului. Nancy nu întrebă de ce Oris o aştepta în casa aceea muncitorească, din scânduri uzate, cu verandă în faţă şi latrină în curtea din spate unde o fată atârna rufe la uscat. Jack îl întrebă pe Norm cine era. Norm spuse că era soţia lui şi Jack îi zise s-o aducă în casă.

Fata îi privea acum, răsucindu-şi între degete părul blond pe care vântul i-l băga în ochi.

De îndată ce intrară, Nancy întrebă:

— Unde-i Oris?

Jack îi spuse c-o să apară. Domnul Belmont îl aştepta pe medicul pe care-l sunaseră ca să-i examineze pe muncitorii care fuseseră răniţi. Privind-o cum se uita prin casă, avea senzaţia că Nancy devenise suspicioasă, uşor nervoasă. Nu era mare lucru de văzut: o pompă pe chiuvetă, un răcitor vechi şi o plită, o masă acoperită cu muşama pe care se găseau nişte reviste, trei scaune cu spătar drept şi un pat dublu ce putea fi întrezărit în odaia din spate.

Jack avea zece ani când se mutaseră în Tulsa şi tatăl său îl ducea uneori la exploatare, explicându-i chestii plictisitoare despre sondele de petrol şi că primul segment al ţevii avea în el o tăietură căreia ei îi spuneau „coadă de peşte”, care săpa puţul, iar pompele mari, cărora ei le spuneau „de noroi”, îl curăţau. Se opreau de fiecare dată la Harvey House în Sapulpa ca să ia pui *a la king,* favoritul lui Jack şi întotdeauna îi servea aceeaşi Fată Harvey, cu şorţ mare şi alb şi păr prins în coc. Jack îi asculta pe cei doi discutând cu glas scăzut, de parcă şi-ar fi transmis mesaje secrete. De abia după ce o văzuse pe Nancy Polis în Hotelul Mayo îşi dădu seama că ea era chelneriţa din Harvey House. Trecuse de treizeci de ani.

Norm intră, urmat de fata din curte, care ţinea coşul de rufe gol.

— Ea-i nevastă-mea, Heidi, se adresă el lui Jack.

Jack fu luat prin surprindere, deoarece văzută de aproape fata era tare frumoasă; chiar dacă părul îi era ciufulit şi nu era fardată, băiete, era o mândreţe naturală de vreo douăzeci de ani. Se întrebă de ce oare alesese un ţărănoi ca Norm Dilworth. Era înconjurată de o aură, ce-i amintea de fetele bogate din Tulsa, până când întrebă:

— Vrea toţi ceai rece? Arătând că trăise la o fermă sau pe o exploatare petroliferă.

Băiete, da' nu-ţi puteai lua ochii de la ea.

Nancy Polis, care se aşezase la masă şi-şi aprinsese o ţigară, rosti:

— Vreau să ştiu unde-i Oris.

Jack continua s-o privească pe Heidi.

— N-ai şi-altceva?

— Nişte trăscău, zise Norm.

Jack se întoarse spre masă şi prin revistele de pe ea: *Good Housekeeping, Turkey World, Ladies' Home Journal* şi un număr recent din *Outdoor Life.*

— Nu te-ambala, i se adresă el lui Nancy, apoi luă *Outdoor Life* şi începu s-o răsfoiască.

Norm se duse la dulăpiorul aflat deasupra chiuvetei şi aduse un borcan cu capac etanş, umplut cam o treime cu whisky. Îi spuse lui Heidi:

— Iubito, vrei s-aduci paharele?

— N-avem decât două, răspunse ea privindu-l pe Jack. Cineva trebuie să bea din borcan.

Jack îi zâmbi, fiindcă-i plăcea că-l privea. Ridică *Outdoor Life* şi-l întrebă pe Norm:

— Mergi la vânătoare?

— De câte ori pot.

— O laşi pe fetiţa asta singură?

Îi făcu lui Heidi cu ochiul şi ea îi răspunse în acelaşi fel.

— Îi place aici, zise Norm, după ce-a trăit unde-a trăit.

— Eu nu vreau, mulţumesc, anunţă Nancy uitându-se la Norm care turna alcoolul în două pahare din sticlă groasă.

— Nu-i pentru tine, e pentru mine şi Jack, răspunse Norm întinzându-i lui Jack un pahar.

Nancy stătea aşezată într-o parte la masă, cu picioarele încrucişate, arătându-şi genunchii. Îl privi pe Jack şi ridică ţigara, scuturând scrumul pe linoleum.

— Ai împlinit vârsta pentru aşa ceva?

— Dacă prohibiţia înseamnă că nimeni n-ar trebui să bea, replică Jack, atunci oricine poate să-

ncalce legea şi să bea dacă vrea, nu?

— Lucrezi direct pentru Oris Belmont?

— Sunt asistentul lui principal.

— Ce fel de om este, ca patron?

Jack ridică paharul pe care i-l întinsese Norm şi trase o duşcă zdravănă, simţind o arsură plăcută.

— N-o să spun nimic rău despre domnul Belmont, rosti el. Am auzit unele lucruri, însă nu ştiu dacă-s adevărate sau nu.

— Ce fel de lucruri?

— E cam ciufut cu unii angajaţi de la birouri şi fetele drăguţe zic că-n special pe partea cu…

Îi făcu lui Nancy cu ochiul. Ce naiba, nu se putea abţine! Îl auzi pe Norm râzând şi se uită la Heidi, care îi zâmbea larg. Îi putea zări sfârcurile sânilor împungând bumbacul subţire al rochiei. Şi ea ştia asta şi-i rânjea larg ca un motan, dacă motanii ar fi avut ţâţe. Reveni la Nancy care trăgea din ţigară, fixându-l cu privirea, atât doar că ea nu-i zâmbea. Sorbi din nou din whisky, care se prelinse ca mătasea. Începea deja să se simtă bine. Ea n-avea să plece nicăieri… poate c-ar fi fost momentul să i-o spună.

— Scumpo, o să rămâi aici o vreme.

Ea puse pe masă cotul mâinii în care ţinea ţigara.

— Oris n-a păţit nimic?

— Ţi-am zis c-a fost rănit ca să te-aduc aici.

— Şi ce-aveţi de gând, să cereţi răscumpărare pentru mine?

— O să vedem cât de mult te place domnul Belmont.

— Şi dacă nu plăteşte, ce-o să faceţi, mă omorâţi?

— O să plătească.

— Atunci *va trebui* să mă omorâţi.

— De ce? Noi plecăm. Nimeni nu ştie unde suntem.

— Dar eu ştiu cine eşti tu.

Asta îl opri şi Jack rosti:

— Nu lucrez pentru Oris Belmont. Te-am minţit.

— Ştiu că nu lucrezi, zise Nancy, eşti băiatul lui depravat. Am ştiut-o, de când ţi-a spus el Jack. Tu eşti Jack Belmont. Te ţin minte de acum opt-nouă ani când am lucrat la Harvey House. Voiai să mergi acasă, te miorlăiai şi-l trăgeai întruna pe taică-tău de mânecă. Atunci erai răsfăţat, acum ce eşti – răpitor? Am auzit că şantajul n-a ţinut.

La dracu'! Se gândise într-adevăr s-o împuşte. Ideea îi trecuse prin minte, gândindu-se că Norm avea o armă din moment ce mergea la vânătoare.

— Mă pui pe gânduri, să ştii, spuse Nancy. Poţi să-i ceri lui taică-tău bani oricând doreşti şi-o să-ţi dea. Dar nu, tu preferi să furi de la el. Doamne Dumnezeule, dacă vrei să fii un infractor adevărat, du-te şi jefuieşte o bancă!

Mai târziu, în aceeaşi zi, Joe Rossi îi telefonă iarăşi şefului său.

— Domnule Belmont, spuse el, vreţi să vă aduceţi băiatul cu picioarele pe pământ? În locul dumneavoastră, l-aş aresta pentru distrugerea de bunuri aparţinând companiei.

Oris Belmont nu rosti nici un cuvânt. Stătea pe scaun şi privea pe fereastră spre fumul care încă se mai zărea pe cer.

— Dacă doriţi, urmă Joe Rossi, pot să telefonez eu la poliţie în locul dumneavoastră. Să nu vă bag în chestia asta.

Oris tăcu două clipe înainte de a spune:

— Nu, o să telefonez eu.

Era momentul să-şi asume răspunderea.

3

13 iunie 1927, Carlos Huntington Webster, înalt de aproape un metru optzeci şi trei, se afla în Oklahoma City; purta costum bleumarin, fără vestă, cu panama cu borul răsucit peste ochi exact cât trebuia, locuia la hotel, mergea zilnic cu tramvaiul şi depusese jurământul de marshall SUA. Asta fusese în timp ce Charles Lindbergh era onorat în New York cu tone de confetti şi serpentine revărsate peste Vulturul Singuratic pentru că traversase solitar Atlanticul.

Iar Emmett Long, eliberat din McAlester, revenise în Checotah cu Crystal Davidson, cu costumul atârnându-i în dulap în cei şase ani de când marshallii îl târâseră afară în indispensabili. Primul lucru pe care-l făcuse gangsterul după ce se dăduse jos de pe Crystal, fusese să le telefoneze vechilor tovarăşi pentru a-şi aduna banda.

Carlos primise o permisie după perioada de instruire, pe care o petrecu împreună cu tatăl său, povestindu-i:

Cum era camera din Hotelul Huckins.

Ce fusese nevoit să mănânce la Plaza Grill.

Despre orchestra numită Dracii Albaştri ai lui Walter Page[2], care era formată numai din negri.

Cum trebuie, atunci când tragi cu pistolul, să-ţi deplasezi centrul de greutate înainte, punând un picior în faţa celuilalt, astfel încât, dacă eşti lovit, să poţi continua să tragi în timp ce cazi.

Şi încă un lucru.

Toţi îi spuneau Carl, nu Carlos. La început, nu voia să răspundă la numele acela şi se lua la harţă, de câteva ori ajungând aproape la încăierare.

— Îl mai ţii minte pe Bob McMahon?

— R.A. „Bob” McMahon, zise Virgil, marshallul cel tăcut.

— O să-mi fie şef când o să mă prezint la treabă în Tulsa. El mi-a zis: „Ştiu că ai fost botezat aşa în

cinstea bunicului tău, dar tu nu-l priveşti ca pe un nume, ci ca pe o medalie”.

Virgil încuviinţă din cap.

— De când prostălăul ăla de Emmett Long ţi-a zis hispano. Ştiu ce vrea să zică Bob. Ceva de felul: „Eu sunt Carlos Webster, ai ceva-mpotrivă?” Când erai mic, îţi mai ziceam câteodată şi Carl. Îţi plăcea.

— Bob McMahon a zis: „Ce nu-ţi place la Carl? La urma urmelor, este un diminutiv de la Carlos”.

— Asta-i, făcu Virgil. Ia-ncearcă.

— Am făcut-o în ultima lună. „Salut, sunt Carl Webster, marshall SUA”.

— Şi ţi se pare că eşti altfel?

— Da, însă n-o pot explica.

Un telefon de la McMahon scurtă permisia lui Carl. Banda lui Emmett Long reîncepuse să jefuiască bănci.

În următoarele şase luni, marshallii încercară să anticipeze mişcările bandei. Aceasta jefui bănci în Shawnee, Seminole şi Bowlegs – toate situate pe o linie ce cobora spre sud. Poate că următoarea aşezare avea să fie Ada. Nu, se dovedi a fi Coalgate.

Un martor ocular declară că se afla în frizerie, în timp ce Emmett Long se bărbierea… atât doar că martorul nu ştiuse cine era el decât mai târziu, după ce banca fusese jefuită. „El şi bărbierul flecăreau şi Emmett Long a zis că vrea să se-nsoare în curând. Bărbierul e şi preot al Bisericii lui Hristos şi s-a oferit să-l căsătorească. Emmett Long a zis c-o să se gândească şi i-a dat reverendului cinci dolari pentru ras. Dup-aia el şi băieţii lui au spart banca”.

Coalgate se afla pe linia respectivă spre sud, dar banda se întoarse către nord. Furară şase mii de la First National din Okmulgee, însă pierdură un om. Jim Ray Monks, care ieşea încet din bancă pe picioarele lui slăbănoage, fu împuşcat în stradă. Înainte ca Monks să moară, le spuse marshallilor:

„Emmett ie şucărit că n-aţi pus niciodată mai mult dă cinci bătrâne pă capu' lui. Vrea să v-arate că valorează mai mult".

Următoarea oprire după Okmulgee a fost Sapulpa şi se părea că bandei îi plăceau băncile din aşezările petroliere: jefuia trei, patru la rând după care dispărea pentru o vreme. În perioadele acelea de inactivitate se primiseră rapoarte ce semnalau zărirea unor membri ai bandei; cu toate acestea, Emmett Long nu fusese văzut niciodată.

— Fac prinsoare pe ce vrei, rosti Carl stând în faţa hărţii din biroul lui Bob McMahon, că se ascunde în Checotah, la Crystal Davidson.

— Unde l-am prins acum şapte ani, încuviinţă McMahon. Pe atunci Crystal era o fetişcană, nu?

— Am auzit că Emmett se hârjonea cu ea, zise Carl, încă de pe când era măritată cu Skeet, atât doar că Skeet n-a avut curajul să-l ia la întrebări.

— Ai auzit, da?

— Domnule, în ziua mea liberă m-am dus la McAlester, să văd ce pot afla despre Emmett.

— Deţinuţii au vrut să discute cu tine?

— Unul dintre ei, un indian Creek care făcuse parte din banda lui şi a fost condamnat la treizeci de ani pentru că şi-a omorât nevasta şi pe cel cu care-l înşela. Mi-a spus că în schimbul acela de focuri nu un marshall l-ar fi împuşcat pe Skeet Davidson, ci chiar Emmett. Voia să scape de Skeet, ca s-o aibă pe Crystal numai pentru el.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la ea?

— M-am gândit la ea după ce l-am auzit pe bărbierul din Coalgate spunând că Emmett voia să se însoare. M-am gândit că despre Crystal trebuia să fie vorba, dacă ţine atât de mult la ea, încât a fost în stare să-i ucidă bărbatul. Asta-mi spune că el se ascunde pe-acolo.

— Noi am stat de vorbă cu mai multe persoane, spuse Bob McMahon şi am supravegheat toate locurile în care a fost văzut vreodată Emmett. Poţi

să verifici, dar ştiu despre casa lui Crystal Davidson că e pe listă.

— Am verificat, zise Carl. A fost interogată, iar poliţia din Checotah e cu ochii pe ea. Mă îndoiesc totuşi că poliţiştii fac altceva decât să treacă prin faţa casei ei şi să se uite dacă nu cumva izmenele lui Emmett atârnă pe funia de rufe.

— Eşti marshall de numai şase luni, rosti Bob McMahon şi le ştii pe toate.

Carl nu răspunse, iar şeful lui îl privi fix.

După câteva clipe de tăcere, McMahon urmă:

— Îmi amintesc când l-ai doborât pe hoţul de vite de pe cal, zise el fără să-l slăbească din ochi. Ai vreun plan pe care vrei să-l încerci?

— Am iscodit ici-colo, răspunse Carl şi am aflat nişte lucruri despre Crystal Davidson – pe unde a trăit şi altele. Cred c-o pot convinge să discute cu mine.

— Cum de-ai devenit atât de sigur pe tine? făcu Bob McMahon.

Serviciul marshallilor avea birourile la etajul întâi al Tribunalului SUA de pe South Boulder Avenue din Tulsa. La întâlnirea aceea din biroul lui Bob McMahon fusese prima dată când se menţionase numele lui Jack Belmont: Bob McMahon şi Carl Webster ajunseseră la concluzia că Jack ieşise din penitenciar şi se alăturase bandei lui Emmett Long cândva între jafurile din Coalgate şi Sapulpa.

Spargerea din Sapulpa diferise prin faptul că Emmett Long intrase în bancă şi încercase mai întâi să încaseze un cec de zece mii de dolari pe numele lui, un cec GES Oil & Gas purtând semnătura lui Oris Belmont, preşedintele companiei. Stând la ghişeul casierului alături de Emmett, Jack Belmont spusese: „Tata l-a semnat. Vă dau cuvântul că este un cec valabil”. Casierul spusese că îl recunoscuse pe Jack Belmont din

vremea când era copil şi-l aducea taică-său pe acolo, dar iscălitura nu semăna deloc cu cea a lui Oris Belmont pe care o aveau în acte. Dar asta nu mai conta pentru că Emmett, Jack Belmont şi alt membru al bandei, identificat ulterior ca Norm Dilworth, scoseseră revolverele, iar casierii îşi goliseră sertarele – peste douăsprezece mii de dolari.

Bob McMahon îl întrebă pe Carl dacă ştia povestea lui Jack Belmont, despre felul în care incendiase unul dintre tancurile de depozitare ale tatălui său, împreună cu alt muncitor de acolo, Dilworth, un fost puşcăriaş. Oris Belmont nu ezitase să-l identifice pe Jack la tribunal. Joe Rossi îl identificase pe Norm şi cei doi băieţi fuseseră condamnaţi pentru distrugere de bunuri cu premeditare şi se aleseseră cu câte doi ani de închisoare.

Carl spuse că citise despre caz în ziare şi vorbise cu poliţia din Tulsa despre arestările anterioare ale lui Jack.

— Şi l-am văzut în McAlester, zise Carl, când încercam să strâng informaţii despre Emmett Long.

Povesti cum stătuseră în biroul comandantului penitenciarului, lângă rotonda înaltă de trei etaje, unde se uneau cele două secţiuni cu celule ale clădirii.

— Auzeai fâlfâit de aripi, spuse Carl şi când ridicai ochii vedeai câte un porumbel zburând înăuntru.

Povesti cum Jack stătuse de cealaltă parte a mesei, cu un aer leneş, plictisit, picior peste picior ca fetele.

— A fumat ţigara pe care i-am dat-o şi s-a uitat la mine, fără să spună măcar dacă-l cunoştea pe Emmett, însă acolo trebuie să se fi întâlnit prima dată. Emmett ieşise când Jack a fost eliberat, aproape imediat după ce am discutat cu el. Probabil că ei hotărâseră deja să se asocieze şi să

spargă bănci. Parcă-l aud pe Jack spunându-i lui Emmett că avea un plan nou pentru jafuri – să încaseze cecuri.

— Şi pun prinsoare că Emmett i-a tras un şut undeva, zise McMahon.

— Dar mai întâi a încercat planul, spuse Carl. Când am vorbit cu el, Jack stătea cu un braţ peste piept, strângându-şi braţul celălalt, care era lipit de corp şi ţinea ţigara între vârfurile degetelor. A întors capul când a tras din ţigară şi l-a ridicat spre ea, ca şi cum ar fi vrut să-mi arate profilul.

— Ai spus că stătea picior peste picior ca fetele, rosti McMahon. Crezi că-i „fetiţă”?

— Iniţial aşa am crezut. L-am şi întrebat: „Ceilalţi deţinuţi şi-au bătut joc de tine?” El însă avusese prietene, ba chiar a fost acuzat că ar fi violat-o pe una, deşi n-a fost adus niciodată în faţa tribunalului. A spus că nu le-a lăsat celorlalţi nici măcar o clipă de gândire. Îl avea cu el pe prietenul lui Norm Dilworth, care era a doua oară la închisoare şi care, a spus Jack, i-a arătat cum să se comporte. Mi s-a spus că Dilworth este slăbănog, dar dur, ca mardeiaşii. Nu, urmă Carl, Jack Belmont se făcea, ca să-mi arate că nimic nu-l face nici măcar să clipească. M-a întrebat cu ce mă ocupam, cu toate că-i arătasem insigna. I-am spus că eram marshall. El mi-a zis că eram un amărât şi a vrut să ştie dacă împuşcasem vreodată pe cineva.

— Şi i-ai zis?

— I-am spus că am împuşcat un singur om. El a strâns din umeri de parcă n-ar fi fost mare brânză. I-am spus că data viitoare când îl voi vedea pe Emmett Long, el va fi al doilea.

Lui Bob McMahon nu-i plăcu asta.

— Ţi-am mai zis odată, rosti el, că oamenii mei nu se laudă şi nici nu fac speculaţii. Ce dracu’ ţi-a venit să spui asta?

— Din cauza felului în care se uita la mine, răspunse Carl. Din cauza felului în care îşi fuma

ţigara. Diverse chestii din felul în care s-a comportat faţă de mine.

Carl se uită la Bob McMahon, care clătină din cap şi zise:

— Oamenii mei nu se laudă. Ai priceput?

Carl spuse că da.

Dar se gândi că Jack Belmont, cu ceea ce începuse să facă, ar fi putut să fie al treilea.

Marshallii îl lăsară pe Carl la vreo patru sute de metri de casă şi reveniră la Checotah; aveau să aştepte la Shady Grove Cafe. Carl purta haine de lucru şi cizme cu vârf întors, Colt-ul de calibru 0,38 Special într-un toc sub haina de costum veche şi largă de la Virgil, neagră la culoare, cu insigna în buzunar.

Străbătând cei patru sute de metri, privi gospodăria în ruină, cele şaizeci şi cinci de hectare sumbre ce păreau părăsite şi Fordul coupe prăfuit şi abandonat în curtea din spate, fără roţi. Carl se aştepta ca şi Crystal Davidson să arate la fel de jalnic precum proprietatea ei, trăind aici ca o proscrisă. Casa învie, parcă, atunci când el sui pe verandă, cu vocea lui Uncie Dave Macon răsunând dintr-un radio dinăuntru; apoi Crystal Davidson îl privi din spatele panoului de plasă din faţa uşii – o fată în cămaşă de noapte din mătase care abia îi venea până la genunchi, desculţă, dar cu fard roşu colorându-i chipul, cu păr blond şi ondulat ca al unei actriţe de film…

Prostănacule, *bineînţeles* că ea nu şi-a îngăduit să se degradeze, pentru că aştepta un bărbat cu care să se mărite. Carl îi zâmbi şi o făcu realmente din convingere.

— Don’şoara Davidson? Sunt Carl Webster. Continua s-o privească în ochi, astfel ca femeia să nu creadă că încerca să se uite prin cămaşa ei de noapte, lucru pe care l-ar fi putut face cu uşurinţă. Numele mamei tale este Atha Trudell, aşa-i? A lucrat la Hotelul Georgian din Henryetta, unde

făcea curăţenie în camere şi era-n Steaua Răsăritului[31]?

O stârni îndeajuns ca să zică:

— Da? …

— A fost colegă cu mama mea. Narcissa Webster, o ştii?

Crystal scutură din cap.

— Tatăl tău a fost miner în Spelter şi şef de puţ la Little Gem. A murit la explozia de-acolo din ’16. Tatăl meu era jos în puţ şi-ntindea şine. Carl făcu o pauză. Eu aveam zece ani.

— Eu tocmai împlinisem cincisprezece, spuse Crystal şi duse mâna spre panoul din plasă ca să-l deschidă, după care şovăi. De ce mă cauţi?

— Ca să-ţi zic ce mi s-a-ntâmplat, răspunse Carl. Eram în Shady Grove şi beam o cafea, iar doamna de lângă mine, de la tejghea, mi-a zis că lucrează într-o cafenea care serveşte o cafea mult mai bună. În Purity, tocma-n Henryetta.

— Cum o chema? întrebă Crystal.

— Nu mi-a spus.

— Eu am lucrat în Purity.

— Ştiu, da’ aşteaptă niţel, zise Carl. Discutând despre una şi despre alta, doamna mi-a spus că soţul ei era miner în Spelter. I-am spus că tatăl meu a murit acolo-n ’16. Atunci ea mi-a zis c-o fată din Purity îşi pierduse tatăl în acelaşi accident. A mai zis c-o cunoscuse pe mama fetei în Steaua Răsăritului şi i-am zis că şi mama face parte din Steaua Răsăritului. Chelneriţa care era la tejghea se prefăcea că n-ascultă, da’ atunci s-a-ntors şi mi-a zis: „Fata aia despre care vorbiţi locuieşte niţel mai sus pe drum, aproape de-aici”.

— Fac prinsoare că ştiu cine era, spuse Crystal. Avea păru-n cârlionţi din ăia lipiţi de frunte, ca Betty Boop?

— Cred că da.

— Ce-a mai zis?

— Că eşti văduvă… că ţi-ai pierdut soţul.

— Ţi-a zis că l-au împuşcat marshallii?

— Despre asta n-a zis nimic.

— Aşa cred toţi. A mai pomenit şi alte nume?

Aşa cred toţi. Carl ţinu minte asta şi spuse:

— Nu, a-nceput să servească alţi clienţi.

— Tu stai în Checotah?

Îi spuse că locuia în Henryetta şi că venise în vizită la bunica lui care era bătrână şi pe patul de moarte.

— Cum spuneai că te cheamă? întrebă ea.

El îi spuse şi Crystal zise:

— Haide-năuntru, Carl, să bei un pahar de ceai cu gheaţă.

Acum se părea că n-ar fi deranjat-o să aibă tovărăşie.

În salon nu erau multe de văzut, doar un covor împletit pe podea, mobilier negru, sobru, o sofa şi scaune din nuiele roase de anii de folosire. Din bucătărie se auzea radioul. Crystal se duse acolo şi Carl o auzi spărgând gheaţă. Se apropie de o masă acoperită cu reviste, *True Confession, Photoplay, Liberty, Western Story* şi alta numită *Spicy.*

Din bucătărie, ea îl întrebă:

— Îţi place Gid Tanner?

Carl recunoscu muzica de la radio.

— Da, îmi place, răspunse şi privi fotografiile din *Spicy* cu fete care făceau menajul îmbrăcate doar în lenjerie intimă; una dintre ele, în body, era cocoţată pe o scară cu un mănunchi de pene pentru şters praful.

— Gid Tanner şi formaţia lui, Skillet Lickers, spuse glasul lui Crystal. Ştii cine-mi mai place? Tipu' ăla Al Jolsen, care chiar că sună ca un negru în cântecu' ăla cu mămica. Da' vrei să ştii cine-mi place cel mai mult?

— Jimmie Rodgers? zise Carl privind fotografiile lui Joan Crawford şi Elissa Landi din *Photoplay.*

— Îmi place şi Jimmy, cum să nu… Câte bucăţi de zahăr îţi pun?

— Trei, mulţumesc. Da’ Uncie Dave Macon? Cânta acu’ un minut.

— *Take Me Back to My Old Carolina Home.* Nu m-omor după felu’ ăla-n care pe jumate cântă şi pe jumate vorbeşte-n cântec. Dacă eşti cântăreţ, atunci trebuie să cânţi. Nu, favoriţii mei sunt Maybelle Carter şi Carter Family. Mă seacă singurătatea aia din vocile lor.

— Probabil c-aşa te simţi şi tu trăind aici, zise Carl.

Ea apăru, îi întinse paharul şi spuse:

— Nu te mai gândi la asta.

— Cum stai aici şi citeşti reviste…

— Scumpule, rosti Crystal, nu eşti atât de drăguţ pe cât te crezi. Bea-ţi ceaiu’ şi şterge-o.

— Te înţeleg, spuse Carl. Singuru’ motiv pentru care-am venit aici a fost că m-am întrebat dacă nu cumva ne-am putea cunoaşte, fie de la-nmormântări, fie pentru că mamele noastre sunt în aceeaşi organizaţie. Asta-i tot. Surâse uşor şi zise: Am vrut să văd cum arăţi.

— Bine, spuse Crystal, *eşti* drăguţ, da’ nu-ţi băga nasu’ peste tot.

Îl lăsă cu paharul de ceai şi dispăru în dormitor.

Carl luă *Photoplay* şi traversă camera, aşezându-se într-un scaun, cu faţa la masa cu reviste şi la uşa dormitorului, lăsată deschisă. Răsfoi revista. Peste nici un minut, Crystal scoase capul pe uşă.

— Ai fost în Purity, nu?

— De multe ori.

Crystal ieşi din dormitor, purtând un body simplu, de culoarea piersicii, cu chilotul reliefat puternic între coapsele ei albe.

— Ştii când a venit „Frumuşelul” Floyd[41]? întrebă Crystal.

— Pe când lucrai acolo?

— După ce plecasem, da’ la mult timp dup-aia. Se auzise că „Frumuşelul” Floyd era în Purity şi practic tot oraşu’ s-a-nchis. Nimeni nu ieşea din

casă. Rămăsese cu mâinile în şolduri, cu un aer foarte relaxat. Eu l-am întâlnit o dată. La un local din Oklahoma City.

— Ai stat de vorbă cu el?

— Da, am discutat despre… ştii şi tu, chestii. Părea ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească despre ce discutaseră, apoi zise: Care-i cea mai faimoasă persoană pe care ai întâlnit-o vreodată?

El nu se aşteptase la întrebarea aceea. Nu trebui totuşi să se gândească mai mult de două secunde înainte să-i răspundă:

— Cred că Emmett Long.

— Da? … făcu Crystal de parcă numele n-ar fi însemnat mare lucru pentru ea.

Carl îşi putea da însă seama că era precaută, cu garda ridicată.

— Eram puşti, spuse Carl şi el a intrat într-un *drugstore* pentru un pachet de Lucky. Eu mă oprisem pentru un cornet de îngheţată de piersici, favorita mea. Ştii ce-a făcut Emmett Long? M-a-ntrebat dacă poate să ia o-nghiţitură – el, faimosul spărgător de bănci.

— Şi l-ai lăsat?

— Da. Şi ştii ce s-a-ntâmplat? A luat cornetul şi n-a mai vrut să mi-l dea-napoi.

— L-a mâncat?

— L-a lins de câteva ori şi l-a aruncat. Carl nu pomeni de urma de îngheţată de pe mustaţa spărgătorului de bănci; ţinu amintirea aceea pentru el. Da, mi-a luat cornetul de-ngheţată, a jefuit magazinu' şi-a-mpuşcat un poliţist. Mă crezi?

Ea încuviinţă din cap, gânditoare. Atunci Carl decise că era momentul să dea cărţile pe faţă.

— Ziceai că oamenii cred că marshallii l-au împuşcat pe soţul tău, Skeet. Tu ştii însă mai bine, nu-i aşa?

Obţinuse întreaga ei atenţie; Crystal îl privea ca hipnotizată.

— Şi pun prinsoare că Emmett ţi-a spus-o. Cine altul ar fi avut curaj? Pun prinsoare că ţi-a zis că,

dacă-l părăseşti vreodată, o să te caute şi-o să te-omoare. Ţi-a zis că-i nebun după tine. Nu pot să-mi închipui alt motiv pentru care ai rămâne aici toţi anii ăştia. Mă poţi contrazice în vreo privinţă?

Crystal începu să-şi revină, spunând:

— Nu eşti de la un ziar...

— Asta ai crezut?

— Ziariştii mai apar pe-aici, dar după ce intră, nu ştiu cum să iasă mai repede. Nu, nu semeni deloc cu reporterii.

— Scumpo, zise Carl, sunt marshall SUA. Am venit aici ca să-l bag pe Emmett Long în închisoare sau în mormânt.

Se temuse că ea l-ar fi putut iubi pe bărbat, însă nu era aşa. După ce Carl îi arătă insigna, Crystal se aşeză şi răsuflă parcă uşurată. În scurt timp îşi recăpătă stăpânirea de sine şi deveni limbută. Emmett îi telefonase de dimineaţă şi sosea. Ce ar fi trebuit să facă acum? Carl o întrebă la ce oră îl aştepta. Ea spuse că pe înserate. Un automobil avea să treacă prin faţa casei şi să claxoneze de două ori; dacă uşa din faţă era deschisă când trecea din nou, Emmett avea să sară din maşină, care avea să-şi continue drumul.

Carl zise că va rămâne aici şi va citi despre Joan Crawford. Îi spuse să-l prezinte ca pe un prieten de familie aflat în trecere, dar să nu încerce să vorbească prea mult. O întrebă dacă Emmett îi aducea revistele. Ea răspunse că erau cadourile lui. Carl fu curios dacă Emmett ştia să citească. Crystal răspunse că nu era sigură, dar credea că se uita doar la poze. Cum îi zisese Virgil cu nişte ani în urmă? Un prostănac.

— Vreau să fii foarte atentă, îi spuse lui Crystal. După aceea vei putea declara tot ce s-a întâmplat aici în calitate de martor principal şi să ajungi în ziare. Fac prinsoare că s-ar putea să-ţi publice şi fotografia.

— Nu mă gândisem la asta, făcu Crystal. Vorbeşti serios?

Auziră automobilul claxonând de două ori când trecu pe lângă casă.

Gata?

Carl era pregătit, stătea pe scaun cu faţa la masa plină de reviste unde lumina singura lampă din cameră. Crystal fuma o ţigară, fumase trei sau patru de când băuse paharul plin cu gin ca să se destindă. Lumina din spatele ei, dinspre bucătărie, îi contura silueta în chimonoul pe care-l purta. Lui Carl i se părea că arăta excelent.

Nu însă şi lui Emmett Long. Intră în casă cu revistele sub braţ şi peste nici o secundă i se adresă:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, răspunse Crystal. Em, el este Carl. Am copilărit împreună.

Emmett îl privea fix, în timp ce Crystal îi povestea despre Carl că fusese bagajist în Purity în aceeaşi perioadă în care ea lucrase acolo.

— Şi mamele noastre sunt amândouă în Steaua Răsăritului.

— Dumneata eşti Emmett, rosti Carl cu tonul unui comis-voiajor. Mă bucur de cunoştinţă.

Se uita la un chip pe care-l ştia de şapte ani, cu aceeaşi privire cu ochi inexpresivi de sub borul pălăriei. Îl privi pe Emmett Long apropiindu-se de masă, trântind revistele peste cele aflate deja acolo şi uitându-se spre Crystal. Carl îl privi lăsându-şi palmele pe masă, gârbovit, rămânând aşa ca să… ce? Să se odihnească? Nu, ca să decidă cum să scape de bagajistul ăsta, ca s-o poată duce pe Crystal în pat şi Carl şi-l imagină pe Emmett făcând dragoste cu ea fără să-şi scoată pălăria… Şi-l reaminti apoi pe tatăl lui spunând: „Ştii de ce-am încasat glonţul ăla de Mauser, când m-a împuşcat lunetistul spaniol? Căzusem pe gânduri, în loc să fiu atent, în loc să-mi fac treaba”.

Carl se întrebă ce aştepta. Rosti:

— Emmett, scoate-ţi pistolul şi pune-l pe masă.

Crystal Lee Davidson ştia cum s-o povestească; îşi recitase istoria de nenumărate ori marshallilor şi reprezentanţilor autorităţii. În după-amiaza asta, ea descria scena reporterilor de la ziare… iar cel de la *Oklahoman,* gazeta din Oklahoma City, o întrerupea mereu, punându-i întrebări care erau mult diferite de cele ale marshallilor.

Ea se referea la marshallul Webster, numindu-l „Carl", iar reporterul de la *Oklahoman* comentă:

— Aha, voi doi vă tutuiţi de acum? Nu te deranjează că el nu-i decât un puşti? Te-a vizitat aici, la hotel?

Crystal stătea de câteva zile la Hotelul Georgian din Henryetta. Ceilalţi reporteri din încăpere îi cerură lui *Oklahoman* să tacă naibii odată, nerăbdători ca ea să ajungă la partea cu schimbul de focuri.

— Cum v-am spus, zise Crystal, eu stăteam în pragul uşii de la bucătărie. Emmett era-n stânga mea şi Carl vizavi de el, da' aşezat, cu picioarele întinse în cizmele de cowboy. Nu-mi venea să cred cât de calm era.

— Cu ce erai îmbrăcată, scumpo?

Oklahoman o întrerupea iarăşi, iar câţiva ziarişti oftară nervoşi.

— Purtam un chimono roz cu roşu, pe care Em mi-l cumpărase de la Kerr's din Oklahoma City. Trebuia să-l port de fiecare dată când venea el.

— Aveai ceva pe dedesubt?

— Asta nu-i treaba ta, zise Crystal.

Oklahoman spuse că cititorii lui aveau dreptul să ştie asemenea detalii despre felul cum era îmbrăcată puicuţa unui pistolar. De data asta ceilalţi tăcură, ca şi cum nu i-ar fi deranjat să audă asemenea detalii, până ce Crystal spuse:

— Dacă gură-mare ăsta mai deschide o dată ciocu', am terminat şi-aţi plecat toţi. Unde

rămăsesem?

— Emmett se sprijinea de masă.

— Era aplecat peste ea, precizează Crystal. S-a uitat la mine, ca şi când ar fi vrut să spună ceva şi-n clipa aia Carl a zis: „Emmett?" Şi dup-aia: „Scoate-ţi pistolul şi pune-l pe masă".

Ziariştii scriseră grăbiţi în carneţele şi aşteptară, în timp ce Crystal sorbi din ceaiul cu gheaţă.

— V-am spus că Emmett era cu spatele la Carl? Parcă-l văd cum şi-a întors capul peste umăr şi i-a zis: „Te ştiu de undeva?" Poate că se gândea la McAlester, poate Carl era un fost deţinut care voia să-ncaseze banii de recompensă. L-a-ntrebat: „Ne-am mai întâlnit cândva?" Carl i-a răspuns: „Dacă ţi-aş spune, mă-ndoiesc că ţi-ai aminti". Dup-aia… acum vine momentul când Carl i-a spus: „Domnule Long, sunt marshall SUA. O să-ţi mai cer o singură dată să pui pistolul pe masă".

Un reporter interveni:

— Crystal, eu ştiu cum s-au întâlnit. Mă numesc Tony Antonelli, sunt de la *Daily Times* din Okmulgee şi am scris articolul despre întâlnirea aceea.

— Nu faci altceva, zise Crystal, decât să mă-mpiedici s-ajung la partea cea mai interesantă.

În plus, îi zăpăcea şi şirul gândurilor.

— Totuşi, circumstanţele întâlnirii lor anterioare, rosti Tony Antonelli, ar putea fi decisive pentru cele întâmplate.

— *Te rog,* spuse Crystal, vrei s-aştepţi până termin?

Tăcură toţi, lăsând-o să povestească ce urmase: cum Emmett nu avusese încotro, decât să-şi scoată arma – revolverul lui mare, cu plăsele perlate – din interiorul hainei şi să o pună pe marginea mesei, lângă el.

— Şi dup-aia, când s-a-ntors, rosti Crystal surâzând, toată faţa i s-a lungit de mirare. Carl stătea acolo, dar n-avea nici o armă în mână, ci revista *Photoplay.* Lui Emmett nu i-a venit să-şi

creadă ochilor. „Iisuse Hristoase, n-ai armă?” Carl s-a bătut cu palma pe piept, într-o parte, unde era tocul pistolului, sub haină şi-a zis: „Am, i-aici”. Şi dup-aia a zis: „Domnule Long, vreau să fiu foarte clar în privinţa asta, ca să-nţelegi. Dacă trebuie să-mi scot arma, eu trag ca să ucid”. Cu alte cuvinte, le explică Crystal reporterilor, Carl Webster îşi scoate pistolul numai atunci când trebuie s-omoare pe cineva.

Ziariştii notară de zor în carneţele şi comentară între ei. Tony Antonelli, cel de la gazeta din Okmulgee, zise:

— Vreţi, vă rog, să mă ascultaţi? Cu şapte ani în urmă, Emmett Long a jefuit *drugstore*-ul Deering din oraş, iar Carl Webster era înăuntru. Atât doar că pe atunci era cunoscut sub numele de Carlos şi era copil. El a fost de faţă când Emmett Long a împuşcat mortal un indian din poliţia tribală care intrase întâmplător în magazin, un bărbat pe care Carl Webster trebuie să-l fi cunoscut.

Tony Antonelli, un tânăr chipeş, i se adresă lui Crystal:

— Scuză-mă că te întrerup, dar eu cred că asasinatul din *drugstore* îl obseda pe Carl Webster.

Crystal rosti:

— V-aş putea spune altceva-n privinţa asta.

Ziariştii intervenira însă, comentând şi punând întrebări despre cele spuse de reporterul din Okmulgee:

— Carl a vrut să se răzbune dup-atâţia ani?

— I-a reamintit lui Emmett Long despre crimă?

— Vrei să zici că poliţaiul tribal era prietenul lui?

— Carl s-a gândit să devină om al legii pentru că amândoi erau din Okmulgee?

— Carl a zis vreodată că era pornit după Emmett?

— Povestea asta-i mai complicată decât pare.

Crystal rosti:

— Vreţi s-auziţi cum s-au întâmplat şi-alte chestii? Cum Carl mânca pe-atunci un cornet cu îngheţată şi ce-a făcut Em?

Stăteau pe verandă şi sorbeau bourbon la sfârşitul zilei, iar insectele zumzăiau în jur, în beznă. Un felinar atârna deasupra capului lui Virgil, luminându-i ziarul pe care-l citea.

— Cea mai mare parte este ce-a spus fetiţa asta.

— Au mai născocit şi ei.

— Iisuse, asta sper şi eu. N-ai ieşit cu ea, aşa-i?

— Am dus-o pe Crystal la Purity de vreo două ori cu maşina.

— E frumuşică. Arată tare bine în fotografii, îmbrăcată în chimonoul ăla.

— Şi miroase frumos, zise Carl.

Virgil întoarse capul spre el.

— În locul tău nu i-aş spune asta lui Bob McMahon. Unul dintre marshallii lui adulmecă puicuţa unui pistolar. Aşteptă, dar Carl nu replică nimic. Virgil privi ziarul şi spuse: Nu-mi amintesc ca tu să fi fost vreodată prieten cu Junior Harjo.

— Ne salutam când ne vedeam, atâta tot.

— Tony Antonelli ăsta vă face de-a dreptul fraţi de cruce. Tu i-ai răzbunat moartea. Se-ntreabă dacă nu cumva ăsta ar fi şi motivul pentru care te-ai alăturat marshallilor.

— Da, am citit asta, încuviinţă Carl.

Virgil lăsă *Daily Times* din mână şi trase de sub el *Oklahoman.*

— Pe de altă parte, în gazeta din Oklahoma City scrie că l-ai fi împuşcat pe Emmett Long fiindcă ţi-a luat cornetul de îngheţată, atunci, de mult. Vor să fie amuzanţi?

— Cred că da, zise Carl.

— Ar fi putut să-ţi inventeze o poreclă, aşa cum fac jurnaliştii isteţi, să-nceapă să-ţi spună Carl Webster, Cornet Kid.

— Aşa crezi?

— Am impresia că-ţi place să fii în centrul atenţiei.

Virgil vorbise oarecum îngrijorat şi Carl ridică din umeri. Virgil luă alt ziar din teanc.

— Asta reproduce cuvintele fetiţei, care zice că Emmett Long s-a repezit să-şi ia pistolul şi tu l-ai împuşcat în inimă.

— Crezusem că ea le spusese „drept în inimă”, rosti Carl. I-am zis: dacă ziariştii vor să ştie ce armă aveam, spune-le că ţi s-a părut că-i un Colt 38 cu cătarea pilită… (Se întoarse şi-şi văzu tatăl privindu-l grav.) Nu, glumeam. Emmett a încercat să mă păcălească. S-a uitat la Crystal şi a strigat-o, crezând c-o să mă uit într-acolo.

Eu însă am rămas cu ochii pe el, ştiind c-o să-şi ia arma. S-a întors cu ea şi l-am împuşcat.

— Aşa cum i-ai spus c-o să faci, zise Virgil. Toţi ziariştii au subliniat-o, repetându-ţi cuvintele: „Dacă trebuie să-mi scot arma, eu trag ca să ucid”. Tu le-ai spus asta?

— Eu nu i-am spus-o decât lui Emmett, zise Carl. Probabil Crystal le-a spus reporterilor.

— Se pare că fetiţa aia ţi-a făcut ceva reclamă.

— A povestit doar ce s-a întâmplat.

— Nici nu trebuia să facă altceva. Povestea e cea care te-a făcut peste noapte un faimos apărător al legii. Crezi că poţi duce o asemenea povară?

— De ce nu? zâmbi larg Carl către tatăl său, dar începând să se fălească.

Virgil nu fu surprins. Îşi luă paharul de bourbon şi-l ridică spre fiul său, rostind:

— Apără-ne, Doamne, pe noi, lăudăroşii!

4

În primul articol pe care Tony Antonelli îl scrisese pentru *Daily Times* din Okmulgee, despre imigranţii italieni care munceau în minele din Oklahoma, folosise titlul „Moarte în beznă” şi semnase „Anthony Marcel Antonelli”. Redactorul-şef al gazetei îl întrebase:

— Cine te crezi, Richard Harding Davis[52]? Ia-ţi rămas-bun de la Marcel şi spune-ţi Tony.

Tony Antonelli era încântat de stilul jurnalistic al lui Harding Davis, cel mai faimos ziarist din lume, dar de fiecare dată când încercase să-şi îmbogăţească reportajele cu observaţii interesante şi culoare locală – aşa cum procedase Harding Davis în „Moartea lui Rodriguez”, despre un insurgent cubanez care stătuse cu ţigara în colţul gurii în faţa plutonului de execuţie spaniol, „nici arogant, nici fanfaron” – redactorul-şef îi tăiase pasaje întregi, spunând:

— Pe cititorii noştri îi doare exact în fund despre părerile tale. Ei vor fapte.

Despre interviul lui cu Crystal Davidson, redactorul-şef spusese:

— Carl Webster ţi-a zis ţie vreodată c-a răzbunat moartea poliţistului ăla tribal?

— Eu n-am spus decât că ei doi se cunoşteau.

— Vrei să zici că se presupune că s-ar fi cunoscut.

— Şi poate că asta, zisese Tony, i-a oferit un motiv lui Carl, poate că-n felul acesta i-a fost mai uşor să-l împuşte pe spărgătorul de bănci.

— Vrei să zici că avea nevoie de un motiv personal pentru a împuşca un gangster căutat de lege?

— Vreau să zic altceva: faptul că îl cunoscuse pe Junior poate să fi declanşat hotărârea de a-l împuşca pe Emmett.

— Carl Webster ţi-a zis ţie că, dacă îşi scoate arma, el trage ca să ucidă?

— I-a zis-o lui Crystal.

— Şi tu ai acceptat cuvintele puicuţei unui gangster?

Tony începuse să-şi caute de lucru în altă parte.

Se născuse în 1903 în Krebs, inima exploatărilor miniere din Oklahoma, era fiu de miner şi de aceea scrisese despre riscurile muncii în subteran, despre numărul mare de decese, despre reticenţa proprietarilor de mine de a accepta standardele de securitate. Iar redactorul-şef tăiase toată drama din articolele lui, spunându-i lui Tony să termine cu „horcăind după o gură de aer într-o criptă de cărbuni”. El scrisese despre metoda Mâna Neagră de extorcare a banilor de la italienii intraţi în afaceri şi redactorul-şef îl întrebase dacă avea dovezi că Mâna Neagră era asociată Mafiei. El scrisese că italienii nu se încredeau în general în bănci şi preferau să-şi îngroape economiile. „Mai multe sume mici, totalizând până la cincizeci de mii de dolari, sunt îngropate în curţile din spate şi în grădinile de zarzavat din Krebs, McAlester, Wilburton şi alte comunităţi”. Scrisese că John Tua, cel mai influent italian din Oklahoma, *padrone* peste Antonelli şi toţi italienii care munceau în mine, stătea adeseori seara în restaurantul lui cu cel puţin douăzeci de mii de dolari în sertarul biroului şi un sfert de milion în bancă.

— De unde ai datele astea? întrebase redactorul-şef. Ţi-a spus alt italian?

— Toţi le ştiu, răspunsese Tony. Domnul Tua este un om minunat, preocupat de bunăstarea imigranţilor. El le dă oamenilor sfaturi, le găseşte slujbe, schimbă banii în valută. De aceea şi păstrează toţi banii ăia.

— Nu mă topesc nici după chestia despre Klan, zisese redactorul-şef. Cine afirmă că vor să vă ia gâtul?

— Ku Klux Klanul îi urăşte pe catolici, spusese Tony. Crede că noi nu suntem cu nimic mai buni decât negrii. Şi aproape toţi italienii sunt catolici. Până şi cei care şi-au schimbat religia se căsătoresc în biserică şi-şi botează copiii.

Tony scrisese un reportaj despre făbricuţa de macaroane populare a fericitei familii Fassino. Altul despre clubul Christopher Columbus Society şi despre orchestra sa de douăzeci şi cinci de instrumente, care cânta la festivaluri şi de 4 Iulie.

Redactorul-şef spusese:

— Cred c-ai prins ideea. Acum scrie un articol despre tendinţa voastră de a exagera cu berea Choctaw şi vinul de casă.

Asta umpluse paharul. Tony Antonelli părăsise *Daily Times* din Okmulgee. Peste câteva luni se stabilise în Tulsa şi scria pentru revista *True Detective Mysteries.* În sfârşit îşi găsise locul.

La început îl puteau plăti cu doi cenţi cuvântul. Răsfoise un număr recent şi citise un articol care începea aşa: „Măturând cerul ca nişte panglici galbene unduitoare pe fundalul negru, razele de lumină se reflectau din zidurile Penitenciarului statal Colorado într-o noapte de iarnă a anului 1932”.

Simţise că-i ard degetele de nerăbdarea de a scrie.

Doi cenţi cuvântul chiar pentru un articol „Relatat lui…” însemna o sută de dolari pentru cinci mii de cuvinte, adică nouăsprezece-douăzeci de pagini şi posibilitatea de a ajunge la cinci cenţi cuvântul. Descoperise că editura număra paginile, nu cuvintele. Considera că se născuse pentru a scrie la *True Detective,* unde putea folosi mai mult dialog, aşa cum vorbeau cu adevărat oamenii. Ia uite, fata zicea: „«Crezusem c-ai fost rănit. Ţipetele acelea», se bâlbâi ea”. Şi răspunsul: „«Mă pricep, este?» zise imperturbabil lunaticul”. Tony răsfoi revista şi se opri la o fotografie cu legenda: „Spălătoria lui Lee Hoey, de unde lunaticul a

pornit cu o misiune paşnică, a devenit centrul unui conflict straniu”. Autorul făcea ca până şi legenda să atragă.

Era problema redactorului-şef al ziarului din Okmulgee că n-ar fi recunoscut o proză bună chiar dacă i-ar fi citit-o actorul John Barrymore.

Tony trimise o scrisoare la redacţia *True Detective* de pe Broadway din New York, însoţită de copii ale articolelor sale originale, nemasacrate, iar cei de acolo îi telefonară. Editorul spuse că-i plăcuse articolul despre Mâna Neagră şi-l putea publica, dacă Tony ar fi putut extinde partea legată de conexiunea cu Mafia, de planul acesteia de a controla toate activităţile criminale organizate din America. Tony răspunse că nu vedea ce l-ar fi putut opri.

Apoi sugeră: Dar ce-aţi zice despre un articol detaliat despre un marshall SUA, un tânăr chipeş care era pe punctul de a deveni cel mai faimos apărător al legii din America? Charley Floyd, puştiul-teribil din Serviciul marshallilor, care declara că dacă trebuia să-şi scoată arma, el trăgea ca să ucidă infractorul urmărit pe care se pregătea să-l aresteze.

— Iar până acum Carl Webster şi-a scos Colt-ul 0,38 de patru ori în carieră. Puteţi spune că-i dat naibii numai din felul cum îşi poartă panamaua şi costumul mereu proaspăt călcat. Dacă vă uitaţi la el, vă-ntrebaţi unde-şi ţine arma?

— Zici că-i arătos?

— Ar putea fi vedetă de cinema. Poate că vi-l amintiţi din urmă cu patru ani, când l-a împuşcat pe Emmett Long? Acela a fost abia al doilea. Sunt pe punctul de a obţine detalii despre cazurile când a tras ca să ucidă. Ambele au fost prezentate în ziare. Pot să adaug că-i un fel de Don Juan. La răstimpuri a fost văzut cu Crystal Davidson, puicuţa lui Emmett Long. El e mai tânăr decât Crystal, n-are decât douăzeci şi cinci-douăzeci şi şase de ani. Tatăl lui era pe *Maine* când a sărit în

aer în Portul Havana, însă a supravieţuit. Tatăl adaugă culoare şi o pată de patriotism. Ce-aş vrea să fac, explică Tony, este să-l urmăresc pe Carl când porneşte după criminalii căutaţi de lege şi să scriu ce gândeşte şi ce simte el, să-i aflu sentimentele şi să compun povestea unui Adevărat Om al Legii American: Carl Webster. Cu fotografia lui pe copertă.

Tony făcu o pauză, după care adăugă:

— Scoţându-şi Colt-ul.

Editorul din redacţia de pe Broadway spuse că nu suna prea rău, dar după aceea dori să ştie:

— Altceva ce mai ai?

Tony spuse:

— Ce ziceţi despre fiul unui milionar care sparge bănci? Jack Belmont, care a pornit să-şi facă singur un renume. Tatăl lui, Oris Belmont, proprietarul lui GES Oil & Gas, are o avere estimată la douăzeci de milioane investită în rafinării, garaje şi un depozit de produse petroliere. Deţine un etaj întreg din clădirea Exchange National Bank de aici, din Tulsa.

Îi oferea editorului date verificabile, încrezător că putea să scrie pentru *True Detective.*

— Jack Belmont este un tânăr filfizon. Are probabil o duzină de costume şi de perechi de pantofi.

— Cum se face că n-am auzit niciodată de el?

— O să auziţi. Carl Webster e pe urmele lui.

— Dacă taică-său este bogat, de ce puştiul jefuieşte bănci?

— Ăsta va fi subiectul articolului. De ce l-a dezmoştenit taică-său? Ce intenţiona el? În afară de faptul că a aruncat în aer unul dintre tancurile de petrol ale tatălui său… Individul ăsta o să dea o lovitură serioasă înainte de a fi prins.

— Şi cum dai de el?

— V-am zis, îl urmăresc pe Carl Webster.

La celălalt capăt al firului urmă o pauză, după care editorul din New York spuse:

— Ştii cine-i un subiect gras acum? „Frumuşelul” Floyd.

Bingo!

Cu aceeaşi voce scăzută de până atunci, Tony spuse:

— Ce ziceţi de un articol despre prietena lui, Louly Brown? Este o tipă trăsnet.

— Da? O cunoşti?

— Săptămâna viitoare mă întâlnesc cu ea în Hotelul Mayo, răspunse Tony, pentru un interviu.

Pe linia telefonică urmă altă pauză.

— Cu care ai dori să începi?

— Cumva, răspunse Tony, toate se leagă între ele. Când Louly Brown l-a împuşcat pe un membru al bandei „Frumuşelului”, ştiţi cine a fost de faţă? Tony tăcu câteva clipe înainte de a spune: Carl Webster.

5

În 1918, când Louly Brown avea şase ani, tatăl ei, lucrător la oborul de vite din Tulsa, se înrolase în Marina SUA şi fusese ucis la Bois de Belleau în Marele Război. Smiorcăind şi ţinând scrisoarea de la locotenentul lui, mama ei, Sylvia, îi spusese lui Louly că locul acela era o pădure din Franţa.

În 1920, Sylvia se recăsătorise cu Ed Hagenlocker, un baptist rigid şi se mutaseră la ferma lui de bumbac, lângă Sallisaw, mai jos de Tulsa, pe marginea sudică a Cookson Hills. Până ce Louly împlinise doisprezece ani, Sylvia îi făcuse doi fii domnului Hagenlocker, iar el o trimisese pe Louly pe plantaţie la cules de bumbac. El era singura persoană din lume care-i spunea pe numele de botez: Louise. Fata detesta să culeagă bumbac, dar Sylvia n-ar fi crâcnit faţă de domnul Hagenlocker. Aşa se gândise mereu Louly la el, ca fiind domnul Hagenlocker, tot aşa cum maică-sa era Sylvia, o persoană de care ea nu se mai simţise niciodată apropiată. Domnul Hagenlocker considera că atunci când creşteai îndeajuns ca să poţi munci toată ziua, treceai la muncă. Pentru Louly asta însemnase că terminase cu şcoala în clasa a şasea.

În 1924, vara, când Louly avea doisprezece ani, fuseseră invitaţi în Sallisaw la nunta verişoarei ei, Ruby. Ruby avea şaptesprezece ani, iar băiatul cu care se mărita, Charley Floyd, avea douăzeci de ani. Ruby era oacheşă şi drăguţă, trădând sângele Cherokee din partea mamei. La nuntă, Ruby nu-i adresase nici un cuvânt lui Louly, însă Charley îi spusese puştoaico, îi pusese palma pe cap şi-i ciufulise părul roşcat tuns scurt, pe care-l moştenea de la maică-sa. Îi spusese că avea cei mai mari ochi căprui pe care-i văzuse vreodată la o fetiţă.

Chiar în anul următor ea începuse să citească în ziare despre Charles Arthur Floyd: cum el şi alţi

doi merseseră la St Louis şi furaseră unsprezece mii cinci sute de dolari din casieria de salarii Kroger Food. Fuseseră prinşi în Sallisaw, plimbându-se într-un Studebaker nou-nouţ pe care-l cumpăraseră în Fort Smith, statul Arkansas. Casierul de la Kroger Food îl identificase pe Charley, spunând „El este, frumuşelul cu obrajii ca merele”. Treptat, gazetele îl numeau pe Charley Floyd „Frumuşelul”.

Louly şi-l reamintea de la nuntă, ca fiind drăguţ, totuşi cumva înspăimântător când îţi zâmbea… nu puteai şti sigur la ce se gândea. Ar fi pus prinsoare că lui nu-i plăcea să fie poreclit „Frumuşelul”. Privindu-i fotografia pe care o decupase din gazetă, Louly se simţise îndrăgostită de gangsterul acela faimos.

În 1929, când el se afla încă în Penitenciarul Missouri din Jeff City, Ruby divorţase pe motiv de abandon al familiei şi se remăritase cu un bărbat din Kansas. Louly considerase că fusese ceva îngrozitor să-l trădeze pe Charley în felul acela.

— Ruby crede că el n-o să se mai îndrepte niciodată, zisese Sylvia. Ea are nevoie de un soţ, la fel cum am avut şi eu nevoie, să-i mai uşureze din poverile vieţii, să aibă un tată pentru băieţelul ei, Dempsey.

Îl botezaseră aşa în cinstea campionului mondial de box la categoria grea.

Deoarece Charley divorţase, Louly ar fi vrut să-i scrie şi să-şi exprime compasiunea, dar nu ştia pe care dintre numele lui să-l folosească. Auzise că prietenii îi spuneau Choc, din cauza pasiunii pentru berea Choctaw, băutura lui favorită în adolescenţă, când cutreiera Oklahoma şi Kansas cu echipele de culegători.

Louly îşi începuse scrisoarea cu „Dragă Charley” şi spusese că i se păruse ruşinos din partea lui Ruby să divorţeze de el când era încă în închisoare, fără să fi avut puterea să aştepte până era eliberat. Cel mai mult dorea să ştie „Mă mai ţii

minte de la nunta ta?" în plic pusese şi o fotografie a ei în costum de baie, stând într-o parte şi zâmbind peste umăr spre obiectivul camerei, astfel încât sânii, plini la şaisprezece ani, i se vedeau din profil.

Charley îi răspunsese că bineînţeles că şi-o reamintea, „fetiţa cu ochii căprui şi mari". Spusese: „Mă liberez în martie şi plec în Kansas City să văd ce-i pe-acolo. I-am dat adresa ta unui băiat de-aici, Joe Young, pe care noi l-am poreclit Booger. Este din Okmulgee, dar mai are de stat vreun an în hârdăul ăsta şi i-ar plăcea să poarte corespondenţă c-o fată aşa frumoasă ca tine".

Rahat! Apoi însă, Joe Young îi trimisese o scrisoare cu o fotografie a lui, un băiat destul de drăguţ, cu urechi mari şi păr blond. Îi spusese că păstra fotografia ei în costum de baie pe perete lângă pat, ca să se uite la ea înainte de culcare şi s-o viseze toată noaptea.

După ce începuseră să corespondeze, ea îi spusese cât de mult detesta să culeagă bumbac, să târască sacul de ţesătură groasă în lungul rândurilor cât era ziua de lungă prin arşiţă şi praf, cu mâinile jupuite de la smulgerea capsulelor de bumbac de pe tulpini, fiindcă după o vreme mănuşile nu mai erau bune de nimic. În scrisoarea lui, Joe spusese: „Da' ce eşti o negresă sclavă? Dacă nu-ţi place să culegi bumbac, pleacă de-acolo, fugi. Eu aşa am făcut".

La scurt timp după aceea, îi scrisese: „Mă eliberez vara viitoare. Ce zici să ne-ntâlnim?" Louly spusese că ardea de nerăbdare să viziteze Kansas City şi St Louis, întrebându-se dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Charley Floyd. Îl întrebase pe Joe de ce fusese închis şi el îi scrisese: „Scumpo, sunt spărgător de bănci, ca şi Choc".

Parcă în fiecare săptămână apăreau câte un reportaj despre altă bancă jefuită de Charley şi fotografia lui în ziare. Era incitant să încerci să-i ţii urma, iar Louly se simţea surescitată ştiind că toată

lumea citea despre gangsterul faimos căruia îi plăceau ochii ei căprui şi-i răvăşise părul când era puştoaică.

Joe Young îi scrisese: „Mă eliberez la sfârşitul lui august. O să te anunţ unde să ne întâlnim”.

Louly lucra iernile la băcănia Harkrider din Sallisaw pentru şase dolari pe săptămână. Din aceştia, trebuia să dea cinci tatălui ei vitreg, domnul Hagenlocker, care nu-i mulţumise niciodată, rămânându-i astfel un dolar pe care să-l pună deoparte pentru fuga ei. Lucrând în prăvălie toată toamna şi iarna, aproape şase luni, nu strânsese prea mult, totuşi ştia că avea să plece. Poate că moştenise de la Sylvia părul roşu şi chipul sfios, însă avea îndrăzneala şi temeritatea tatălui ei, ucis în acţiune pe când ataca un cuib de mitraliere german din pădurea aceea din Franţa.

La sfârşitul lui octombrie, în prăvălie intrase chiar Joe Young. Louly îl recunoscuse, deşi purta costum, iar el o recunoscuse şi-i zâmbise larg, apropiindu-se de tejghea cu cămaşa descheiată la gât.

— Ei bine, spusese el, am ieşit.

— Ai ieşit de două luni, nu? întrebase ea.

— Am jefuit nişte bănci, zisese el. Eu şi Choc.

Ea simţise că trebuia să se ducă la toaletă, încercată de o necesitate imperioasă, care apoi dispăruse. Avusese nevoie de câteva clipe să se liniştească şi să se comporte ca şi cum menţionarea lui Choc nu însemna nimic special, iar rânjetul lui Joe Young îi lăsase impresia că era prost ca noaptea. Probabil că alt deţinut îi compusese scrisorile. Pe un ton indiferent întrebase:

— A venit şi Charley cu tine?

— E pe-aici, răspunsese Joe Young, foindu-se uşor nervos de parcă ar fi fost urmărit. Haide, trebuie să plecăm.

— Încă nu sunt gata, zisese Louly. N-am banii la mine.

— Cât ai strâns?

— Treizeci şi opt de dolari.

— Iisuse, de doi ani de când lucrezi aici?

— Ţi-am spus, domnul Hagenlocker îmi ia aproape tot salariul.

— Dacă vrei, îi sparg capu' pentru tine.

— Nu m-aş supăra. Chestia este că nu plec fără banii mei.

Joe Young privise spre uşă, după care vârâse mâna în buzunar şi spusese:

— Fetiţo, îţi plătesc eu totul. N-o să ai nevoie de cei treizeci şi opt de dolari.

Fetiţo!... Ea era cu cinci centimetri mai înaltă decât Joe Young, în ciuda cizmelor lui uzate de cowboy. Louly clătinase din cap.

— Domnul Hagenlocker şi-a cumpărat un Ford decapotabil model A cu banii mei, plătindu-l cu câte douăzeci pe lună.

— Vrei să-i furi maşina?

— Este a mea, nu, dacă s-a folosit de banii mei?

Louly se hotărâse, iar Joe Young era nerăbdător să iasă de acolo. Se apropia ziua salariului, aşa că urmau să se întâlnească pe 2 noiembrie la Hotelul Georgian din Henryetta, pe la amiază.

Cu o zi înainte de a pleca, Louly îi spusese Sylviei că era bolnavă. În loc să plece la muncă, îşi pregătise lucrurile şi-şi ondulase părul cu fierul. În ziua următoare, când Sylvia întindea rufele, cei doi băieţi erau la şcoală şi domnul Hagenlocker era plecat cu tractorul, Louly scosese Fordul decapotabil din şopron şi mersese în Sallisaw să ia un pachet de Lucky Strike pentru călătorie. Îi plăcea să fumeze şi o făcuse şi cu băieţii, dar nu trebuise niciodată să cumpere ţigări. Când băieţii voiau s-o ducă în pădure, ea îi întreba: „Ai Lucky? Un pachet întreg?" Nu-i trecuse prin minte că o făcea pentru cincisprezece cenţi.

Fiul droghistului, unul dintre prietenii ei, îi dăduse un pachet fără să-i ia nici un ban şi o întrebase unde fusese cu o zi în urmă, rostind şiret:

— Vorbeşti întruna despre „Frumuşelul” Floyd şi mă-ntrebam dacă n-a trecut pe la tine pe-acasă.

Le plăcea s-o tachineze în privinţa „Frumuşelului”. Fără să fie prea atentă, Louly spusese:

— O să te-anunţ când o s-o facă.

După aceea înţelesese că băiatul îi întindea o cursă.

— Te-am întrebat fiindcă el a fost ieri aici, în oraş.

— Da? făcuse ea foarte precaută.

Băiatul nu se grăbise să continue şi de abia se abţinuse să nu-l scuture.

— Da, familia lui a venit din Akins, maică-sa, două surori şi alţii, ca să-l poată vedea cum jefuieşte banca. Avea o mitralieră, da’ n-a-mpuşcat pe nimeni. A ieşit din bancă cu două mii cinci sute treizeci şi unu de dolari, el şi alţi doi. A dat o parte din bani familiei şi ei au spus tuturor că el credea nu mai avusese de multă vreme parte de aşa ceva – să-i zâmbească toţi.

Era pentru a doua oară când fusese în apropiere: prima dată când tatăl lui fusese ucis la numai unsprezece kilometri depărtare, iar acum chiar aici, în Sallisaw, unde-l văzuseră o mulţime de oameni, fir-ar a naibii, mai puţin ea. Chiar ieri…

Se întrebase dacă el ar fi recunoscut-o, dacă ea *ar fi fost acolo şi* era gata să pună prinsoare că da.

Îi spusese prietenului ei din *drugstore:*

— Dacă Charley te-aude vreodată spunându-i „Frumuşelul”, o să intre pentru un pachet de Lucky – că el numai din astea fumează – şi o să te-mpuşte drept în inimă.

Georgian era hotelul cel mai mare pe care-l văzuse Louly vreodată. Apropiindu-se de el în automobil, se gândi că jefuitorii de bănci ştiau să trăiască pe picior mare. Opri în faţă şi un negru în uniformă verde cu nasturi de aur şi şapcă cu cozoroc ocoli maşina ca să-i deschidă portiera…

şi-l văzu pe Joe Young pe trotuar care-i făcu semn portarului să plece, se urca lângă ea şi spuse:

— Iisuse, ai furat-o, aşa-i? Hristoase, câţi ani ai de furi maşini?

— Câţi ani trebuie să ai? întrebă Louly.

El îi spuse s-o ţină drept înainte.

— Nu stai la hotel? întrebă ea.

— Stau la un motel.

— E şi Charley acolo?

— E pe-aici.

— Ieri a fost în Sallisaw, rosti Louly pe un ton iritat, dacă asta-i ceea ce tu numeşti *pe-aici.* După expresia lui Joe Young, îşi dădu seama că-i spusese ceva ce el nu ştiuse. Crezusem că faci parte din banda lui.

— Are cu el pe-un băiat mai mare, Birdwell. Eu mă duc cu Choc numai când am chef.

Era aproape sigură că Joe Young o minţea.

— O să-l văd sau nu pe Charley?

— O să se-ntoarcă, nu-ţi mai face griji cu-asta. Avem maşina asta şi n-o să trebuiască să fur vreuna. Joe Young era bine dispus acum. La ce ne mai trebuie Choc? Zâmbi către ea, aproape de ea, în maşină. Ne avem unul pe celălalt.

Asta i-a arătat la ce se putea aştepta.

Ajunseră la motel şi intrară în nr. 7 – o căsuţă din lemn cu o singură cameră ce trebuia zugrăvită – Joe Young îşi scoase haina şi Louly văzu Colt-ul automat cu plăsele de sidef pe care-l ţinea vârât la brâu. El puse arma pe bufet, lângă o sticlă de un litru de whisky şi două pahare, apoi turnă pentru amândoi, lui punându-şi mai mult decât fetei. Ea rămase privindu-l, până îi spuse să-şi scoată haina, iar după ce o făcu, să-şi scoată şi rochia. Ea rămase în sutienul şi chiloţii albi. Joe Young o privi înainte să-i întindă paharul mai puţin umplut şi ciocni cu ea.

— Pentru viitorul nostru.

— În care ce vom face? întrebă Louly văzându-i încântarea din ochi.

El îşi puse paharul pe bufet, scoase două revolvere 0,38 din sertar şi-i întinse unul. Ea îl luă, îl simţi mare şi greu în palmă şi zise:

— Şi? …

— Ştii cum să furi o maşină şi admir asta. Dar pun prinsoare că n-ai jefuit niciodată vreun magazin cu arma.

— Asta o să facem?

— Începem c-o benzinărie şi-o să te mai învăţ până ajungem la bănci. Pun prinsoare, urmă el, că nici cu un bărbat în puterea cuvântului nu te-ai culcat vreodată.

Louly fu ispitită să-i spună că era mai puternică decât el, oricum mai înaltă, totuşi n-o făcu. Era o experienţă nouă, diferită de cea cu băieţii de vârsta ei din pădure şi dorea să vadă cum avea să fie.

El gemea mult, era brutal şi mirosea a loţiune de păr Lucky Tiger, însă nu diferea prea mult de ceilalţi băieţi. Louly simţi plăcerea înaintea lui, apoi îl mângâie uşor pe spate cu degetele ei aspre de la culesul bumbacului, până când el îşi recăpătă răsuflarea lină. După ce se rostogoli de pe ea, Louly îşi scoase irigatorul din valijoara pe care o luase de la domnul Hagenlocker şi intră la baie, cu glasul lui Joe Young urmând-o:

— Iupiii… Apoi spuse: Ştii ce eşti acum, fetiţo? Eşti o puicuţă de gangster.

Joe Young dormi o vreme, se trezi tot ameţit de băutură şi vru să mănânce ceva. Aşa că merseră în Purity, despre care Joe spunea că era localul cel mai bun din Henryetta.

La masă, Louly zise:

— Charley Floyd a venit aici odată şi toată lumea a rămas încuiată în case.

— De unde ştii?

— Ştiu tot ce s-a scris despre el şi unele chestii care nu s-au scris, dar care au mers din gură-n gură.

— Cine l-a poreclit „Frumuşelul”?

— Am aflat că n-a fost casierul ăla din St Louis, ci o femeie, Beulah Ash, care conducea pensiunea din Kansas City unde a locuit Charley.

Joe Young îşi luă cafeaua în care turnase whisky şi spuse:

— O să-ncepi să citeşti şi despre mine, puştoaico.

Asta-i reaminti că nu ştia câţi ani avea Joe Young şi profită de ocazie să-l întrebe.

— Fac treizeci luna viitoare, m-am născut de Crăciun, ca Pruncul Iisus.

Louly izbucni într-un râs sonor. Nu se putu abţine, închipuindu-şi-l pe Joe Young într-o iesle cu Pruncul Iisus şi cei trei magi de la răsărit privindu-l miraţi. Îl întrebă pe Joe de câte ori îi apăruse fotografia în ziare.

— Când am fost trimis la Jeff City, am avut tot felul de fotografii. În unele sunt cu cătuşe la mâini.

Ea îl privi lăsându-se pe spate când chelneriţa le aduse cina; când se întoarse de la masă, Joe Young îi dădu o palmă peste fund.

— Măi, măi, rosti chelneriţa prefăcându-se surprinsă într-un mod drăgălaş.

Louly fu gata să-i spună că fotografia lui Charley Floyd fusese publicată în ziarul din Sallisaw de cincizeci şi una de ori anul trecut, câte o dată pentru fiecare dintre cele cincizeci şi una de bănci jefuite în Oklahoma, toate susţinând că Charley le jefuise. Ea ştia însă că nu putea să fie adevărat, aşa că tăcu.

Terminară cina – cotlete de porc pane – şi Joe Young îi spuse să plătească nota – câte un dolar şi şaizeci pentru fiecare, incluzând şi plăcinta cu revent – din banii cu care plecase de acasă. Reveniră la motel şi el o regulă din nou, călare pe stomacul ei plin şi ea înţelese că a fi puicuţă de gangster nu însemna tocmai un pat din petale de trandafir.

Dimineaţă plecară spre est pe Şoseaua 40, către Cookson Hills, Joe Young şofând cu cotul rezemat

pe fereastră, iar Louly strângându-şi haina în jurul trupului şi ridicând gulerul înaintea curentului. Joe Young vorbea aproape întruna, spunând că vor merge până la Muskogee şi pe drum vor jefui o benzinărie. Că-i va arăta cum se face.

Când ieşiră din Henryetta, ea spuse:

— Uite una.

— Sunt prea multe maşini, răspunse el.

După cincizeci de kilometri, ieşind din Checotah şi cotind spre nord, către Muskogee, Louly privi în urmă şi întrebă:

— De ce n-am oprit la benzinăria aia Texaco?

— Nu mi-a plăcut ceva la ea, zise Joe Young. În meseria asta trebuie să ai nas.

— Alege-o tu, rosti Louly.

Ţinea revolverul primit de la el într-o gentuţă negru şi roz pe care i-o croşetase Sylvia.

Ajunseră la Summit şi străbătură foarte încet oraşul, privind amândoi în stânga şi în dreapta, cu Louly aşteptându-l să aleagă o benzinărie pe care s-o jefuiască. Se simţea aţâţată. Ajunseră în capătul opus al oraşului şi Joe Young spuse:

— Ăsta-i locul nostru. Putem face plinul, apoi bem o cafea.

— Îl jefuim? întrebă Louly.

— Ne uităm înăuntru.

— În tot cazul, e o dărăpănătură.

Două pompe de benzină în faţa unei barăci amărâte, cu vopseaua jupuită, un indicator pe care scria MÂNCARE şi anunţa că supa costa zece cenţi, iar un hamburger, cinci cenţi.

Intrară, în timp ce un bătrân gârbovit le făcea plinul, iar Joe Young îşi aduse cu el sticla de whisky, aproape goală acum şi o puse pe tejghea. Femeia din spatele tejghelei era slabă, cu pieptul plat şi părea ostenită, îndepărtându-şi întruna şuviţe de păr de pe chip. Le puse ceşti în faţă şi Joe Young turnă în ceaşca lui whisky-ul rămas.

Louly nu dorea s-o jefuiască pe femeia aceasta.

— Cred că-i gata, zise femeia referindu-se la sticla lui.

Joe Young se concentra să stoarcă şi ultimele picături în ceaşcă.

— Poţi să m-ajuţi? întrebă el.

Femeia le turna cafea.

— Vrei trăscău? Sau, pentru trei dolari, îţi pot da whisky canadian adevărat.

— Dă-mi două sticle, rosti Joe Young scoţând Colt-ul şi punându-l pe tejghea şi ce ai în casa de marcat.

Louly nu dorea s-o jefuiască pe femeia aceasta. Se gândea că nu *trebuie* să jefuieşti pe cineva doar pentru că respectivul avea bani, nu?

— Lua-te-ar dracu', domnule, spuse femeia.

Joe Young îşi luă arma şi ocoli tejgheaua pentru a deschide casa de marcat. În timp ce scotea bancnotele, se adresă femeii:

— Unde ţii banii din băutură?

— Înăuntru, răspunse ea cu disperare în glas.

— Paisprezece dolari? făcu el, ridicându-i şi se întoarse către Louly. Stai cu arma pe ea, să nu se clintească. Dacă vine boşorogu', îl pui şi pe el la perete.

Joe Young intră pe o uşă într-o încăpere ce părea să fie bucătăria.

Femeia vorbi spre Louly, care scosese revolverul din gentuţa croşetată şi-l aţintise asupra ei:

— Cum se face că te-ai încurcat cu neisprăvitul ăsta? Pari o fată de familie bună, ai o poşetă frumoasă… Ai vreun necaz? Dumnezeule, nu te poţi descurca mai bine ca el?

— Ştii cine-i un bun prieten de-al meu? întrebă Louly. Charley Floyd, dacă-nţelegi ce vreau să spun. A fost însurat cu vară-mea Ruby.

Femeia clătină din cap.

— „Frumuşelul" Floyd, adăugă Louly şi apoi îi veni să-şi muşte limba.

Femeia păru să zâmbească acum, arătând linii negre între dinţii pe care-i mai avea.

— A fost aici odată. I-am servit micul dejun şi mi-a plătit doi dolari pentru el. Ai mai auzit aşa ceva vreodată? Eu cer douăzeci şi cinci de cenţi pentru două ouă, patru felii de slănină, pâine prăjită şi câtă cafea vrei, iar el mi-a dat doi dolari.

Se aleseră cu cei paisprezece dolari din casa de marcat şi cu cincizeci şi şapte de dolari din whisky-ul de contrabandă din bucătărie, iar Joe Young pălăvrăgi din nou, îndreptându-se către Muskogee, povestindu-i lui Louly cum simţise că ceva îl îmboldea să intre acolo. Cum se descurca locul ăla, când două benzinării mari erau la numai câteva străzi depărtare? De aceea luase sticla cu el, să vadă ce pescuia.

— Ai auzit ce-a zis? „Lua-te-ar dracu’”, da’ mi-a spus „domnule”.

— Charley a luat odată micul dejun acolo, rosti Louly şi i-a plătit doi dolari pentru el.

— Ca să facă pe grozavu’, zise Joe Young.

Hotărî că aveau să rămână în Muskogee în loc să treacă râul Arkansas şi să se îndrepte spre sud.

— Da, zise Louly, am mers al naibii de mult azi – cred că vreo optzeci de kilometri.

Joe Young îi spuse să nu facă pe isteaţa cu el.

— O să te las la un motel şi mă duc să mă-ntâlnesc cu nişte băieţi pe care-i cunosc. Să aflu pe unde-i Choc.

Ea nu-l crezu, dar ce rost avea să-l contrazică?

Se înserase, soarele aproape că dispăruse.

Bărbatul care ciocănea la uşă – ea îl putea vedea prin geamul de sticlă – era înalt şi zvelt, în costum negru, un tânăr elegant cu panama. Bănuia că era de la poliţie, dar nu avea nici un motiv, stând acolo şi privindu-l, să nu deschidă uşa.

— Bună ziua, domnişoară, rosti el, atingându-şi cu vârful degetelor borul panamalei. Îi arătă legitimaţia şi o stea într-un cerc din portofelul pe

care-l ţinu deschis. Sunt Carl Webster, marshall SUA. Cu cine stau de vorbă?

— Sunt Louly Brown, făcu ea.

El îi zâmbi, arătându-şi dinţii frumoşi şi spuse:

— Eşti verişoară cu Ruby, soţia „Frumuşelului" Floyd, nu-i aşa?

Parcă primise în faţă o găleată de apă rece ca gheaţa, într-atât fu de surprinsă.

— De unde ştii?

— Am discutat cu toţi pe care-i cunoaşte. Îţi aminteşti când l-ai văzut ultima dată?

— La nunta lor, acum opt ani.

— Şi de atunci, deloc? Nu cumva ieri, în Sallisaw?

— Nu l-am mai văzut niciodată de la nuntă. Însă… el şi Ruby au divorţat.

Marshallul, Carl Webster, negă din cap.

— S-a dus la Coffeyville şi-a luat-o înapoi. Nu-ţi lipseşte însă cumva un automobil, model A decapotabil?

Ea nu auzise nici un *cuvânt* cum că Ruby şi Charley ar fi fost iarăşi împreună.

— Maşina nu lipseşte, răspunse Louly. O foloseşte un prieten de-al meu.

— Maşina este înregistrată pe numele tău? întrebă el şi recită numărul de înmatriculare din Oklahoma.

— Am plătit pentru ea din salariul meu. Întâmplător este pe numele tatălui meu vitreg, domnul Ed Hagenlocker.

— Cred că-i vorba despre o neînţelegere, spuse Carl Webster. Domnul Hagenlocker afirmă că i-ar fi fost furată de pe proprietatea sa din districtul Sequoya. Cine-i prietenul tău care a împrumutat-o?

Ea şovăi înainte să spună Joe Young.

— Când se întoarce Joe?

— Mai târziu. Doar dacă n-o să se-ntindă cu prietenii lui la băutură.

— Nu m-ar deranja să discut cu el, zise Carl Webster şi-i dădu lui Louly o carte de vizită din buzunarul său, cu o stea pe ea şi litere pe care le simţeai la pipăit. Roagă-l pe Joe să-mi telefoneze mai târziu, sau mâine, dacă nu vine azi acasă. Eraţi în plimbare?

— Admiram locurile.

De fiecare dată când o vedea că-l priveşte, începea să zâmbească. Carl Webster. Ea îi putea simţi numele sub buricul degetului mare. Îi plăcură felul în care-i strânse mâna şi-i mulţumi şi gestul cu care-şi atinse borul pălăriei, foarte politicos pentru un marshall SUA.

Joe Young se întoarse pe la 9 seara, strâmbându-se întruna şi schimonosindu-şi gura, încercând parcă să scape de un gust neplăcut. Intră şi trase un gât zdravăn din sticla de whisky, apoi încă unul, inspiră adânc, expiră cu zgomot şi păru că se simţea mai bine.

— Nu-mi vine să cred, spuse el, în ce-am intrat cu speriaţii ăia în seara asta.

— Lasă asta, zise Louly.

Îi povesti despre vizita marshallului şi Joe Young deveni agitat şi nu-şi mai găsea locul. Îi spuse:

— Nu mă mai întorc acolo. Am făcut zece ani şi m-am jurat pe Iisus că n-o să mă-ntorc niciodată.

Acum privea pe fereastră.

Louly era curioasă să afle ce făcuseră Joe şi prietenii lui cu speriaţii, dar ştia că trebuiau să plece de aici. Încercă să-i spună că trebuiau să plece *imediat.*

El era încă cherchelit, sau începea să se pilească. Îi spuse:

— Dacă vin după mine, o să se lase cu-mpuşcături. O să duc cu mine-n mormânt nişte javre.

Poate că nici măcar nu ştia că îl imita pe Jimmy Cagney.

— N-ai furat decât şaptezeci şi unu de dolari, zise Louly.

— Am făcut şi-alte chestii-n statu' Oklahoma, spuse Joe Young. Dacă mă prind viu, m-aşteaptă de la cinşpe ani până la-nchisoare pe viaţă. Am jurat că nu mă-ntorc la bulău.

Ce *naiba* se întâmpla? Merseseră cu maşina, căutându-l pe Charley Floyd… şi brusc tăntălăul ăsta voia să tragă în oamenii legii, iar ea se găsea aici, în aceeaşi odaie cu el.

— Nu mă vor *pe mine,* zise Louly.

Ştia că îşi bătea gura degeaba cu el, în starea în care se afla. Trebuia să iasă de aici, să deschidă uşa şi să fugă. Îşi luă poşeta croşetată de pe bufet, porni spre uşă şi fu oprită de portavoce.

Vocea amplificată electric răsuna puternic, spunând:

— JOE YOUNG, IEŞI AFARĂ CU MÂINILE SUS.

Răspunsul lui Joe Young fu să întindă Colt-ul în faţă şi să înceapă să tragă prin panoul de sticlă din uşă. Era beat. Cei de afară răspunseră tot cu focuri de arme, spărgând fereastra şi ciuruind uşa cu gloanţe. Louly se aruncă pe jos cu poşeta şi rămase acolo până auzi glasul amplificat de portavoce strigând:

— OPRIŢI FOCUL.

Louly ridică ochii şi-l văzu pe Joe Young în picioare lângă pat, cu câte un pistol în fiecare mână acum, Colt-ul şi altul de calibru 0,38.

— Joe, rosti ea, trebuie să te predai. Dacă mai tragi, o să ne-omoare pe-amândoi.

Îi amintea iarăşi de James Cagney luând-o razna, în filmul în care strivea grepfrutul în chipul fetei[16].

Joe Young nici măcar n-o privi.

— Veniţi să mă luaţi! urlă el şi începu să tragă iarăşi cu ambele pistoale. Se opri doar atât cât să-i spună lui Louly: Dacă e să mor, o să mor în picioare.

Mâna lui Louly coborî în gentuţa croşetată şi scoase revolverul pe care îl primise ca să-l ajute la spargeri. De pe podea, rezemată în coate, ţinti revolverul către Joe Young, îl armă şi *bum,* îl împuşcă în piept.

Louly se retrase de lângă uşă şi marshallul, Carl Webster, intră, ţinând în mână un revolver. Ea zări oameni ai legii pe drum, unii cu puşti. Carl Webster îl privi pe Joe Young ghemuit pe podea. Îşi puse arma în toc, luă revolverul de la Louly şi mirosi ţeava, apoi o privi fără un cuvânt şi se lăsă într-un genunchi ca să vadă dacă Joe Young mai avea puls. Se ridică şi spuse:

— Oklahoma Bankers Association doreşte să-i vadă morţi pe cei ca Joe, iar el este mort. Îţi va da o recompensă de cinci sute de dolari fiindcă ţi-ai ucis prietenul.

— Nu-mi era prieten.

— Ieri aşa ziceai. Hotărăşte-te.

— Mi-a furat maşina şi m-a silit să-l însoţesc.

— Împotriva voinţei tale, spuse Carl Webster. Ţine-o aşa şi n-o să intri la închisoare.

— Este adevărat, Carl, zise Louly cu ochii ei mari şi căprui, plini de suflet. Pe cuvânt.

Principalul titlu în *World* din Tulsa, deasupra unei fotografii mici a Louisei Brown, anunţa: FATĂ DIN SALLISAW ÎŞI ÎMPUŞCĂ RĂPITORUL.

Potrivit declaraţiei Louisei, fusese nevoită să-l omoare pe Joe Young ca să nu fie ucisă în schimbul de focuri. Mai spuse şi că se numea Louly, nu Louise. Marshallul prezent acolo spusese că fata dăduse dovadă de mult curaj împuşcându-şi răpitorul. „Îl consideram pe Joe Young un criminal turbat, care nu avea nimic de pierdut”. Marshallul spusese că Joe Young era probabil un membru al bandei „Frumuşelului” Floyd. El mai menţionase că Louly Brown era

înrudită cu nevasta lui Floyd şi deprinsă cu bandiţii *desperado.*

Principalul titlu în ziarul din Tulsa, deasupra unei fotografii mai mari a lui Louly, anunţa: FATĂ ÎMPUŞCĂ UN BANDIT AL „FRUMUŞELULUI" FLOYD. Articolul povestea că Louly Brown era o prietenă a „Frumuşelului" şi fusese răpită de fostul membru al bandei, care, potrivit lui Louly, „era gelos pe «Frumuşelul» şi m-a răpit ca să-i facă lui rău".

Până când povestea apăruse peste tot, din Fort Smith, statul Arkansas, până în Toledo, statul Ohio, titlul cel mai popular devenise PRIETENA „FRUMUŞELULUI" FLOYD OMOARĂ CRIMINALUL TURBAT.

Marshallul, Carl Webster, veni în Sallisaw cu treburi şi se opri în Harkrider pentru un pachet de ţigări şi o pungă de tutun de mestecat Beechnut. Fu surprins s-o vadă pe Louly.

— Tot mai lucrezi aici?

— Nu, târguiam ceva pentru mama. Mi-am încasat banii de recompensă şi o să plec în scurt timp de-aici. Domnul Hagenlocker nu mi-a adresat un cuvânt de când m-am întors acasă. Se teme că l-aş putea împuşca.

— Unde te duci?

— Un redactor de la *True Detective* vrea să ne-ntâlnim în Tulsa. Revista e de acord să mă ţină în Hotelul Mayo şi să-mi plătească o sută de dolari pentru povestea mea. Câţiva reporteri din Kansas City şi St Louis au fost deja pe-acasă.

— Câştigi binişor din faptul că-l cunoşti pe „Frumuşelul", aşa-i?

— Toţi mă întreabă cum l-am împuşcat pe prostovanul ăla de Joe Young, însă, de fapt, vor să afle dacă sunt prietena lui Charley. Eu le zic: „De unde naiba v-a venit ideea asta?"

— Nu negi.

— Le zic: „Credeţi ce vreţi, fiindcă nu vă pot schimba părerea". Nu fac decât să mă distrez niţel

cu ei.

— Şi să devii faimoasă, spuse Carl. Poate că asta îţi poate aduce ceva ce te gândiseşi să faci.

— Ce anume, să devin figurantă în filme? Da, o să-mi găsesc de lucru în *George White's Scandals*[7]. Louly îşi ridică sacoşa de cumpărături.

Carl i-o luă din mână şi ieşiră din magazin, mergând spre Fordul ei decapotabil, parcat pe stradă. Carl rosti:

— N-aş fi surprins dacă ai putea face aproape orice ţi-ai dori. Mai ai cartea mea de vizită?

— O ţin în Biblie, răspunse Louly.

Ţinând punga de cumpărături, Carl zâmbi către fata aceasta de la ţară care împuşcase un gangster căutat de oamenii legii şi care se distra vorbind cu reporterii de la ziare. Fotografiile cu ea nu-i arătau vâlvătaia de culoare a părului şi nici felul plăcut în care te putea privi cu ochii căprui. Sau felul în care-i spuse acum:

— Îmi place pălăria ta.

Carl nu putu să nu surâdă.

— Când ajungi în Tulsa, spuse el, dă-mi un telefon. O să-ţi fac cinste c-o îngheţată cu sifon.

6

Motivul pentru care Tony Antonelli a fost pe fază ca să scrie ceea ce el se gândea să intituleze „Războiul sângeros de la Muntele Pleşuv” fusese faptul că revenise din proprie iniţiativă în Krebs pentru un articol despre o grevă.

Administraţia minelor anunţase că va reduce salariile şi minerii din Local 2 327 ieşiseră din puţul Osage 5, cerând companiei să continue să le plătească pe zi şase dolari şi zece cenţi net. Tony crescuse printre minerii italieni şi dorea să audă şi versiunea lor despre conflictul de muncă. Ei îi spuseră că nu cereau decât salariul minim pentru subzistenţă. Şi-aşa, îi spuseră, era greu să petreacă zece ore în puţ cu catârii care miroseau groaznic. Îi spuseră că animalele duhneau atât de tare a gaze, încât puteai zbura dracului în aer, dacă scoteai o scânteie, lovind cu târnăcopul într-o piatră. Tony nu ştia sigur dacă era adevărat, totuşi o scrise. Punctul de vedere al minerilor era un detaliu care sporea atmosfera relatării.

Compania aduse spărgători de grevă şi pe Nestor Lott, fost agent special din Departamentul Justiţiei al statului Georgia, care îi urmărise pe cei care încălcau prohibiţia, producând şi vânzând ilegal alcool. Fausto Bassi, şeful poliţiei din Krebs, îi povesti lui Tony că despre Nestor Lott se ştia că împuşcase mai mulţi contrabandişti decât arestase şi că judecata lui avea „trăgaciul sensibil”.

Nestor Lott purta pe ambele şolduri două revolvere automate calibrul 0,45 din dotarea armatei, în tocuri fixate de picior cu şireturi de piele. Tony scrise în carneţel: „Este un bărbat scund, de cel mult un metru şaizeci, care priveşte intens cu ochi cenuşii şi reci, focalizându-ţi atenţia. Când zâmbeşte, lucru pe care-l face rar, nu poţi să ştii dacă îşi exprimă plăcerea sau măcar

bunăvoinţa, fiindcă zâmbetul nu-i apare niciodată în ochii de oţel”.

Nestor Lott scăpă de spărgătorii de grevă ai companiei, spunând că erau beţivi şi delincvenţi şi se implicaseră personal în conflict şi recrută, în schimb, membri ai Ku Klux Klanului local. Le spuse: „Ştiţi că broscării ăştia sunt toţi socialişti, duşmani ai modului american de viaţă. Dacă nu-i alungăm acum, o să vă ia slujbele şi fermele şi-o să vă ademenească femeile cu frica lui Dumnezeu, aşa cum ştiu s-o facă macaronarii”.

Următoarea mişcare a lui Nestor şi a Klansmenilor fu să-şi îmbrace robele albe cu glugi conice şi să plece cu automobilele spre un promontoriu de lângă puţul Osage 5, unde greviştii stăteau cu pancartele lângă gardul din faţa minei. Nestor îşi desfăşură trăgătorii, fiecare înarmat cu câte o puşcă, pe terenul înalt, cu cearşafurile albe fluturând în vânt, la nici o sută de metri de greviştii care mijeau ochii în sus la ei. După aceea trimise un Klansman să coboare cu un mesaj, un ultimatum, fixat pe radiatorul maşinii. Anunţa cu litere de-o şchioapă:

AVEŢI CINCI MINUTE SĂ PLECAŢI, DUPĂ CARE DESCHIDEM FOCUL.

Minerii nici nu se gândiră să plece. În cele cinci minute răcniră obscenităţi şi vulgarităţi către cearşafurile de pe promontoriu, apoi fugiră încotro văzură cu ochii, când Klansmenii traseră o salvă în ei şi continuară să tragă, să râdă şi să înjure, ucigând trei oameni şi rănind şapte, înainte ca greviştii să poată trece dincolo de gard, la adăpostul clădirilor companiei.

Administraţia minei explodase când auzise cum se desfăşuraseră lucrurile, ştiind că Sindicatul Minerilor Uniţi avea să facă praf compania în ziarele din toată ţara. Plătise spitalizarea răniţilor, dăduse familiilor celor ucişi câte un cec de cinci sute de dolari şi-i spusese micuţei nevăstuici cu

două revolvere să se întoarcă în Georgia şi să stabilească întâlniri pentru negocieri cu sindicatul.

Însă Nestor Lott nu părăsise regiunea, fiindcă abia se încălzise şi era alert, simţindu-se încrezător cu Klanul în spatele său. Îi atrase atenţia revărsarea de vin, bere şi tării prohibite din tot districtul… cu Penitenciarul statal Oklahoma de la McAlester la numai câţiva kilometri de Krebs. Îi declară lui Tony Antonelli, care lua grăbit notiţe în cafeneaua în care Nestor prânzea la amiază:

— Le ştii pe femeile care vând berea Choc din spatele căruţelor? În butoaie cu gheaţă? Macaronarele alea care fac bani îmbătându-i pe alţii.

Tony simţi că luă foc; idiotul nu ştia că discuta cu un italian sau nu-i păsa. Închise carneţelul şi spuse că bineînţeles, cunoştea femei care preparau bere Choc.

— O fac din orz şi hamei, mai pun şi ceva tutun şi fructe de pădure, dar nu are cine ştie ce alcool. Minerii o beau ca tonic din motive de sănătate, fiindcă apa din jurul aşezărilor miniere este de proastă calitate, poate chiar otrăvitoare.

Nestor rămăsese indiferent. Spuse:

— Cunosc localuri cu escroci unde-ţi poţi pierde toţi banii, fiindcă n-ai nici cea mai mică şansă de câştig. Unde poţi face rost de târfe care să te-mbolnăvească şi de whisky care să te orbească. Îl aduc din locuri ca Old Mexico.

— Eu, zise Tony, n-am auzit de vreun italian din Krebs care să facă trafic cu whisky.

— Dar şeful poliţiei este macaronar, rosti Nestor, îl cheamă Bassi şi vorbeşte c-un accent despre care-ţi garantez că nu-i american. El ce face-n privinţa încălcării prohibiţiei?

Nestor aşteptă un răspuns şi privirea lui tăioasă îl sfredeli suspicios pe Tony. Mai târziu, Tony avea să-şi deschidă carneţelul şi să încerce să-i descrie privirea, căutătura acuzatoare; toată lumea era

împotriva piticului ăstuia care susţinea o lege de care nu-i păsa nimănui.

În cele din urmă spuse:

— Vrei să scrii o poveste bună?

Tony aşteptă.

— Ştii tractirul ăla mare de lângă Muntele Pleşuv? De cealaltă parte a McAlester?

— Este al lui Jack Belmont, zise Tony.

— Ala-i, încuviinţă Nestor. O să mă duc şi-o să-l atac cu Răzbunătorii mei Creştini. O să-l ardem din temelii.

— Crezi c-o să te lase poliţia? întrebă Tony.

— Băiete, zise Nestor, eu n-am nevoie de permisiunea poliţiei.

Primul lucru pe care se gândi Tony să-l facă, stând la volanul maşinii sale, gata să răsucească cheia în contact, fu să se ducă la tractirul lui Belmont şi să-i spună ce se pregătea. Ştia cu certitudine că whisky-ul nu era dăunător. Nu era sigur în privinţa fetelor, dar ele păreau sănătoase şi dornice de distracţie. Una drăguţică de acolo, Elodie o chema, îi atrăsese atenţia. Da, ar fi trebuit să-l anunţe pe Belmont că nevăstuica înarmată se pregătea de un raid.

Apoi însă, îi reapăru în minte ceva la care se gândise recent. Nişte savanţi se duseseră în ţinuturi sălbatice şi studiaseră comportamentul animalelor, urmăriseră o familie de lei, le dăduseră fiecăruia câte un nume, îl plânseseră pe puiul Jimmy care n-apuca să sugă niciodată şi doriseră să-i salveze viaţa, aducându-l în tabăra lor şi hrănindu-l. Totuşi, n-o putuseră face, deoarece ar fi însemnat ca prin faptele lor să schimbe însăşi Natura. Ei trebuiseră să rămână pasivi şi să-l privească pe tatăl-leu mâncându-l pe Jimmy. Oare aici nu era o situaţie similară? Oamenii aceştia nu trăiau după propriile lor reguli de comportament?

În scurt timp, situaţia lui Jack Belmont devenise parte a metaforei la care lucra Tony, care scrise de

zor în carneţel, străduindu-se să realizeze o paralelă literară între comportamentul animalelor şi al oamenilor, aşa cum puteau fi văzut în ţinuturile sălbatice din estul Oklahomei.

În ultima vreme, preocuparea lui Jack Belmont, pe lângă câştigul de bani şi drumul spre statutul de infractor faimos, era Heidi, soţia lui Norm Dilworth.

Heidi Winston din Seminole.

Norm o scosese dintr-un bordel şi o adusese în căscioara de lângă triajul Kiefer. Acolo stătuse când el şi Norm fuseseră închişi. Acolo stătuse, spălând pentru ceferişti, până căpătase o slujbă – cameristă, zisese ea – la Hotelul St James din Sapulpa. Se dovedise că spusese adevărul, deoarece cu asta se ocupa când ei ieşiseră din închisoare ca să jefuiască bănci cu banda lui Emmett Long. Jack şi Norm se duseseră să stea la St James până când Emmett îi chema pentru altă spargere. Jack simţea că-nnebuneşte, ştiind că ea era în pat cu Norm în odaia de alături. Asculta, lipind de perete un pahar gol şi punând urechea pe el şi le auzea vocile, uneori gemetele ei când o făceau.

Heidi continua să-i arunce ocheade. Ori se apleca în faţa lui, într-o rochie decoltată, ca să ia o măslină din platoul de pe măsuţa pentru cafea şi s-o bage în gură, privindu-l şi sugând-o. Odată, banda se despărţise după o spargere şi Jack se întorsese la hotel înaintea lui Norm. O dusese pe Heidi de braţ în camera lui. Nu-i adresase nici un cuvânt în timp ce-şi scosese pantalonii, iar Heidi îşi trăsese rochia peste cap; nici unul dintre ei nu spusese nimic cât timp o călărise pe pat, cât de mult şi energic putuse, pentru a-i arăta ce simţea pentru ea. După aceea Heidi îi spusese:

— Începusem să-mi fac gânduri despre tine.

Din unele puncte de vedere, Jack Belmont creştea. Îşi putea trece în revistă eşecurile şi uneori putea să admită că fuseseră vina lui. De pildă, şantajarea lui Oris. Fusese o idee bună, însă pusă în practică spontan, înainte de a fi fost complet gândită. La fel şi răpirea lui Nancy Polis. Atunci începuse prea devreme lucrurile, nedându-şi seama că s-ar putea ca femeia să-l cunoască. Iar apoi nu crezuse nici o clipă că propriul lui tată ar fi fost în stare să-l trimită la închisoare, Iisuse! Fiindcă aruncase-n aer tancul ăla gol. În tot cazul, făcuse un nor a-ntâia.

Ce învăţase el de la Emmett Long despre jefuirea băncilor? Intră şi sperie-i pe toţi de moarte, după care ieşi cu banii. Cum altfel să fi procedat? Emmett Long dovedise că era prea bătrân pentru viaţa de proscris, lăsându-se atras în cursă şi împuşcat de marshallul ăla viclean. Carl Webster… Nu, singurul lucru pe care-l învăţase de la Emmett Long fusese acesta: dacă doreai nevasta altui bărbat, trebuia probabil să-l împuşti ca să pui mâna pe ea.

Atunci ce trebuia să facă el cu Norm Dilworth?

Pentru un prostălău, Norm era şmecher într-un fel mai ţărănesc, stabilind legături cu fabricanţi de alcool ilegal, care-i introduseseră în traficul cu alcool din Krebs.

Nu voia să-l împuşte pe Norm când stătea cu spatele la el. Nu voia nici să-l provoace la duel. Norm ucisese deja doi poliţişti care-i urmăriseră din Coalgate. Ieşise din maşină şi-i împuşcase din mers prin parbrizul maşinii de poliţie. Singura persoană pe care o împuşcase Jack fusese negrişorul care fugise de gloată în timpul revoltei rasiale, pe când Jack avea cincisprezece ani. Asta-i spunea că ar fi trebuit să ucidă pe cineva acum, când era matur, ca să vadă ce simţea.

Se gândise să pună nişte băieţi s-o răpească pe Nancy Polis de la pensiunea ei, să-i trimită lui Oris o cerere de răscumpărare de o sută de mii dacă

dorea s-o mai vadă vreodată şi să spere că taică-său încă o mai iubea pe femeie. Jack se gândea de asemenea să jefuiască Exchange National Bank din Tulsa, din al cărui consiliu de conducere făcea parte Oris. Jack îşi imagina o şedinţă întreruptă, cu secretara intrând în goană să-i anunţe că fiul domnului Belmont tocmai spărsese banca de la parter.

Era o imagine cu care lui Jack îi plăcea să se joace în minte.

Dar dacă erai un gangster faimos, erai urmărit de oamenii legii statali şi federali, cei precum Carl Webster care doreau să te-mpuşte şi trebuia să ai un loc unde să te poţi da la fund. De aceea traficul cu alcool clandestin, care se ivise ca o activitate secundară, era o idee bună, chiar dacă-i aparţinuse lui Norm.

Aşa cumpăraseră cafeneaua din Krebs, pe care o transformaseră în cârciumă şi ulterior silozul abandonat de lângă şosea, pe care-l amenajaseră, îi adăugaseră camere în spate şi la etaj cu o mie cinci sute de dolari din partea ce-i revenise lui Norm din jafurile de până atunci, pe care Heidi îi pusese deoparte. Acum aveau un tractir nu departe de o şosea care trecea de la nord la sud prin estul statului Oklahoma.

Heidi spusese că-şi dorise dintotdeauna să fie o madamă de clasă. Făcuse rost de trei fete care munceau în Seminole şi de una de pe străzile din Krebs, care fugise de acasă şi era prea speriată să se mai întoarcă şi să dea ochi cu taică-său. Heidi îşi trecuse braţul în jurul fetei care tremura şi-i spusese:

— Iubito, ascultă-mă pe mine, n-ai de ce să-ţi faci griji. Tu stai pe ceea ce-şi doresc toţi bărbaţii pe care-i cunosc.

Asta însemna că Heidi era la tractir cu fetele şi cu Jack în majoritatea timpului, în vreme ce Norm se ocupa de cârciuma din Krebs. Era genul de oraş care-i plăcea lui Norm, plin de mineri care ieşeau

însetaţi din puţuri, fără ca străzile să fie ticsite de maşini împotmolite în glod, aşa cum se întâmpla în aşezările petroliere.

Maşinile se înşiruiau toată noaptea în faţa tractirului, dar ziua era destul de multă linişte, oferindu-i lui Jack tot răgazul pe care şi-l dorea împreună cu Heidi. Era un aranjament minunat.

Doar că el îşi dorea ca femeia să nu vorbească atât de mult, întinsă în pat, goală. Vorbea mereu ca o madamă, despre afaceri. Şi întotdeauna radioul cânta. Chiar acum Rudy Valee şi Connecticut Yankee cântau *You're Driving Me Crazy.* Adică ce-i făcea Heidi lui Jack. Dorea să crească preţul fetelor de la trei la patru dolari. Dacă-l ridica la mai mult de jumătate din câştigul zilnic al unui miner, n-aveau să mai aibă atâţia clienţi.

— Ei sunt clienţii, zise Jack.

Heidi îi spuse că şi în Krebs erau târfe pe care le puteai regula pentru patru dolari.

— N-au decât să se reguleze-n oraş şi-aici să vină ca să bea şi să joace cărţi. Ştii cum e să te reguleze un miner, chiar şi după ce s-a spălat? Te murdăreşti ca dracu'. Te-ai uitat vreodată dimineaţa în spălătorie, să vezi cearşafurile? Minerii-s chiar mai murdari ca petroliştii şi mă refer la toţi – necalificaţii, foratorii, ascuţitorii de scule şi-ăia de la cisterne… ăia-s cei mai împuţiţi. Beţivani care nu fac altceva decât să pălăvrăgească. Te-ntreabă: Câte greşeli ai voie să faci când umbli cu dinamita? Răspunsul e: nici un a. Beţivanul pălăvrăgeşte-ntruna, în timp ce ăilalţi din gaşca lui aşteaptă-n camera din faţa cu scula-ntărită.

— Fetele se plâng de mineri?

— Ele n-ar îndrăzni să scoată nici un cuvânt. Încasează un dolar şi jumătate pentru fiecare tip care-şi lasă pantalonii-n vine. Vreau să-ţi spun ce simt eu în privinţa asta.

Jack se sculase în timp ce ea vorbea şi-şi trăsese pantalonii. Stătea pe marginea patului ţinându-şi pantofii şi şosetele, cu spatele la Heidi.

— Nu mi te pot închipui lucrând într-un bordel.

— Grajdurile-s mai curate, zise ea.

Stătea întinsă în spatele lui, complet goală, cu braţele bronzate şi sânii albi-albi. Sâni mai frumoşi decât văzuse el la orice târfă din Tulsa. Ar fi făcut prinsoare că şi Nancy Polis avea sâni frumoşi. Îl văzu pe moş Oris vârând o mână sub rochia lui Nancy.

— De ce-ai stat acolo?

— Dac-aş fi-ncercat să fug, Eugene şi-ar fi pus oamenii – le zicea câinii lui – să mă caute. M-ar fi târât înapoi şi-ar fi pus o mănuşă de piele pe laba lui mare şi m-ar fi bătut la spate, până mi-ar fi dat sângele. Ţi-am spus, Norm mi-a salvat viaţa. El a spus că singurul fel în care mai putea intra în bordelul ăla era c-o armă. I-a spus lui Eugene: „Dacă vii după noi, te-mpuşc şi te-omor”. Asta era-n Seminole. Ne-am dus în Kiefer, în casa aia în care-ai fost şi tu şi nu după multă vreme a venit Eugene, împreună cu alţi doi, cu arme. Au intrat peste noi, în timp ce eu şi Norm dormeam.

Jack se întoarse atât cât s-o privească cum stătea întinsă, goală.

— Şi?…

— Eugene l-a luat prin surprindere pe Norm, dar noi ţineam întotdeauna o armă sub pătură când mergeam să ne culcăm. Norm l-a-mpuşcat pe Eugene şi-aproape c-a dat foc patului.

— L-a ucis?

— Glonţul i-a ieşit prin spate şi-a spart un geam din camera din faţă. Eu am scos puşca şi-am tras în ăilalţi doi care-o luaseră la fugă, da’ nu l-am nimerit decât pe unu’.

— Ce-aţi făcut cu morţii?

— I-am întins peste şinele de tren.

— Norm nu mi-a povestit asta niciodată.

— Nu-i felul de bărbat care să se laude.

— El nu mi-a povestit niciodată c-ar fi-mpuşcat pe cineva.

Jack se răsuci iarăşi s-o privească: Heidi se scobea cu o unghie în buric.

— Ăsta-i Norm, zise ea fără să ridice ochii.

— Ţi-a fost client bun?

— Norm? A venit de două ori şi eu am încasat o bătaie între. Norm mi-a văzut fundul care era carne vie şi data următoare a venit cu arma.

— Te-ai măritat imediat dup-aia?

— M-a cerut de nevastă… ce era să zic?

Jack îşi puse şosetele, apoi pantofii, însă nu-şi legă şireturile ca să se ridice. O întrebă:

— Ce facem cu el?

Heidi îşi întoarse capul pe pernă ca să se uite la el, dar continuă să se scarpine în buric.

— Nu capeţi ce-ţi doreşti?

— Nu-mi place că eşti cu el.

— E soţul meu.

— Asta ziceam şi eu.

— Vrei să ne căsătorim? întrebă ea.

Jack se aplecă să-şi lege şireturile. Ruth Etting cânta acum la radio *Ten Cents a Dance.*

— Să vedem cum merge, spuse Jack.

— Cum merge… ce?

— Tu şi eu. Să vedem cum ne-nţelegem.

— Te mai întreb o dată, zise Heidi. Nu capeţi ce-ţi doreşti?

Nestor Lott spuse:

— În filmu' ăsta îl vedeţi pe tipu' ăsta, Ben Cameron, că se uită la nişte băieţi albi care puneau pe ei cearşafuri, se-mbrăcau ca fantomele ca să-i sperie pe puştii negri. Aşa i-a venit lui Ben o idee şi aşa s-a născut în ziua aia marea voastră organizaţie.

Nestor se adresa Klansmenilor lui într-o biserică penticostală coşcovită de la periferia Krebsului. Le povestea despre *Naşterea unei naţiuni*[8] numindu-l

unul dintre cele mai mari filme din toate timpurile, turnat cu optsprezece ani în urmă, înainte de Al Jolsen şi filmele sonore şi-l puteau vedea chiar acum la cinematograful din oraş.

— Vreţi să ştiţi adevărul despre Reconstrucţia de după Războiul Civil? Cum a fost, de fapt? Vreţi să vedeţi negri terorizând familii de albi? Îmbrâncind albi de pe trotuar? Vreţi să vedeţi negri în administraţia statului, cu picioarele desculţe ridicate pe birourile lor? Ei bine, pe-atunci Klanul era tot ce aveam pentru a lupta împotriva negrilor şi-a Reconstrucţiei. Ştiaţi că puteaţi fi împuşcaţi dacă găseau mantii albe în dulapuri? Atunci Klanul a intervenit ca să-i pună pe negri la locul lor. De data asta macaronarii sunt cei care fac probleme, încălcând legea şi şefu' ăsta de poliţie pe care-l au, macaronar, închide ochii şi-i face scăpaţi.

Nestor se opri. Se încruntă spre audienţă, ca şi cum ceva l-ar fi nedumerit. Rosti:

— Cum se face că scandalagiii cei mai răi au toţi pielea-ntunecată? Aţi observat asta?

Da, observaseră, încuviinţară ei.

— M-am dus să stau de vorbă cu şefu' ăsta de poliţie pe care-l cheamă – Nestor extrase o bucată de hârtie din buzunarul hainei, o despături şi citi – Fausto Bassi cred că scrie aici. Voiam să-l întreb ce fel de nume american este Fausto Bassi, da' n-am făcut-o. L-am întrebat dacă ştia cine eram. Şi ştiţi ce mi-a răspuns?

În biroul lui Bob McMahon erau doi marshalli, Carl Webster şi Lester Crowe, care se apropia de cincizeci de ani, amândoi aşezaţi vizavi de şeful lor. Lester Crowe era marshallul care venise cu McMahon la reşedinţa Webster, când Carl îl împuşcase pe hoţul de vite, cu ani în urmă.

— Tipu' intră-n biroul şefului de poliţie cu două revolvere 0,45 pe şolduri şi c-o insignă de la Justiţie prinsă-n piept şi-i zice lui Fausto Bassi: „Ştii cine sunt?" Fausto-i un tip de treabă, isteţ, da'

niţel cam prea îngăduitor, are aşa o burtică şi-i zice: „Da, eşti Nestor Lott. Te urmărim pentru trei omucideri şi şapte tentative de omor la exploatarea minieră Osage. Ia loc, te rog, până-l aşteptăm pe judecător să semneze mandatele”. în birou nu era decât o funcţionară. Ea zice că Nestor şi localnicul care-l însoţea au scos pistoalele, Nestor şi le-a scos pe amândouă, l-au încuiat pe şef şi pe ea într-o celulă şi dup-aia au plecat. Asta s-a-ntâmplat ieri după-amiază.

— Dacă şeful ştia cine era, rosti Lester Crowe, ştia că-i urmărit şi tipu’ stătea acolo-n biroul lui…

McMahon îl întrerupse, spunând:

— Cred că nu se aştepta ca Nestor să facă aşa ceva.

— Eu l-aş fi arestat în clipa în care a intrat pe uşă, zise Lester.

Fuma o ţigară şi scutura scrumul în manşeta pantalonilor. Cândva îi spusese lui Carl că scrumul alungă moliile.

— După evenimentele de la Osage, spuse McMahon, am telefonat la Justiţie ca să mă interesez de Nestor. Am aflat că Justiţia intenţionează să-şi schimbe numele din United States Bureau of Investigation în Federal Bureau of Investigation, FBI.

— Ar trebui să fie FB *de* I, comentă Lester.

— E Biroul lor, zise McMahon şi-i pot spune cum vor. Îl conduce tot culegătorul ăla de scame, J. Edgar Hoover.

— L-am văzut, spuse Lester. I-un tip isteţ, da’ se poartă de parc-ar avea o babă în el.

— Azi-dimineaţă au sunat ca să spună că Nestor Lott nu mai face parte dintre agenţii lor. Au avut probleme cu el în Georgia, unde a împuşcat nişte fabricanţi de alcool când nu trebuia şi l-au concediat. Băieţi, tot ce trebuie să faceţi voi este să-l arestaţi pentru uzurpare de calităţi oficiale. Acum însă mă gândesc ca după ce puneţi mâna pe el să-l predaţi procurorului districtual. Cred că

uciderea minerilor va fi îndeajuns ca să-l pună pe scaunul electric. În felul acesta nu va trebui să aveţi cu el controverse legate de purtarea insignei.

— Se ascunde pe-undeva? întrebă Lester.

— Atacă localurile în care se vinde alcool, răspunse McMahon. Nestor şi vreo cincizeci din oamenii lui – nişte Klansmeni pe care îi numeşte Răzbunătorii Creştini. Fausto şi poliţiştii lui nu pot decât să stea şi să privească.

— Păi, dacă vânzarea alcoolului este ilegală… făcu Lester.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îl întrerupse McMahon, vreau să-l arestaţi şi să-l predaţi districtului. O puteţi face fără s-avem discuţii în contradictoriu?

— Voiam doar să-mi fie perfect clar care-i treaba, zise Lester şi când se ridicară, se adresă lui Carl: Poţi să conduci tu. Bagă şi-o mitralieră Thompson în portbagaj, în caz că Nestor vrea să facă pe nebunu'.

Carl simţea că Bob McMahon îi privea cu atenţie. Nu spuse însă nimic şi nici Carl. Carl nu avusese niciodată treabă cu Lester Crowe, ci se mulţumise să-l asculte vorbind.

— Bob zice că nu vrea să avem discuţii în contradictoriu. L-am contrazis eu? Am zis doar că dacă tipu' ăsta, Nestor Lott, închide cârciumile care vând ilegal alcool, atunci susţine legea, nu? Indiferent dacă nu mai e ofiţer federal. Am dreptate-n privinţa asta? Am dreptate, ce dracu'!

Carl simţea că-l apuca somnul, conducând Chevrolet-ul cu două uşi pe şoseaua de o sută şaizeci de kilometri, mărginită de ogoare şi dealuri pline de arborii Iudei, din Tulsa până în Krebs şi ascultându-l pe Lester.

— Trebuie să-l arestăm pe tipu' ăsta fiindcă şi-a pus o insignă în piept şi face exact treaba pe care o făcea înainte ca şefii să-l fi concediat şi să-i fi împuşcat pe mineri? Bob pare să creadă c-o să ia

foc pentru asta. Aşa să fie? Ce-ar fi s-o lăsăm mai bine pe seama tribunalului?

Carl se întreba dacă avea s-o revadă pe Louly Brown în Tulsa, unde se dusese pentru un interviu.

— Slujba de marshall nu-i deloc simplă, spunea Lester. Arestarea proscrişilor căutaţi. Pare simplu. Dar ce-i un proscris? O persoană căutată de lege, care fuge sau evadează. A fugit Nestor Lott? Nu, el i-acolo şi face raiduri asupra celor care încalcă legea.

Carl o privea în minte pe Louly Brown cu părul ei roşu, gândindu-se că n-ar fi fost chiar aşa tânără pentru el, dacă avea douăzeci de ani. Sau poate că nici nu împlinise douăzeci. Îi văzuse data naşterii, dar nu şi-o putea aminti acum. Credea că era 1912.

Lester îi povestea despre Lacul Okeechobee din Florida, locul lui natal, un lac gigantic, lung de cincizeci de kilometri şi adânc de numai doi metri, semănând cu o farfurie uriaşă, în care erau aligatori şi unde puteai pescui unii din cei mai grozavi bibani din toată ţara.

— Uraganul ’28, un vânt de două sute patruzeci de kilometri pe oră, a suit apa lacului peste digul de pământ şi-a ucis o mie opt sute treizeci şi opt de oameni.

Spunea că-l bătea gândul să se întoarcă acolo.

Carl continua să se gândească la Louly Brown.

Ajunseră la Krebs şi se întâlniră cu şeful poliţiei în biroul lui. Lester vru să ştie de ce dracu’ Fausto nu-l săltase pe Nestor ca să-l arunce în închisoare.

— Fiindcă are mai mulţi oameni ca mine, răspunse Fausto. Sperietorile alea-n cearşafuri cărora le place să tragă cu arma.

Lester dori să ştie ce dracu’ făcea şeriful districtual în privinţa asta.

— Nişte deţinuţi au evadat de la construcţia unei şosele, explică Fausto, iar şeriful a plecat cu câinii după ei. E distracţia lui favorită.

Lester hotărî ce aveau de făcut. El rămânea în oraş cu Thompson-ul, aşteptându-l pe Nestor să

atace vreuna dintre cârciumile care mai rămăseseră deschise, aici sau în alt orăşel minier spre est. Carl urma să plece la tractirul despre care le povestise şeful poliţiei.

Lester spuse:

— Tipu' care-l conduce a făcut parte cândva din banda lui Emmett Long.

Carl nu spuse nimic.

7

În seara dinaintea raidului asupra tractirului, Nestor le spuse Răzbunătorilor săi în biserica dărăpănată:

— Vreau să-i atacăm cu soarele-n spate, la răsărit, când primele raze de lumină le bat în ferestre. N-o să ne audă, fiindcă-s morţi după ce beau toată noaptea. Când o să deschidă ochii să-i blească pe geam, nici n-o să ne vadă răsfiraţi în faţă. Douăsprezece maşini, sau mai multe, cu arme de 0,30, o ladă de dinamită Austin Powder, capse şi fitiluri, iar eu îi anunţ cu portavocea: „Ieşiţi afară cu mâinile sus, altfel zburaţi la ceruri. Aduceţi-vă şi târfele la lumina zilei”. Voi aprindeţi torţele şi înaintaţi.

Oamenii ăştia îşi iubeau torţele. Spuseră, gata, aşa o s-o facem, să-i alungăm pe nemernici din district.

A doua zi era încă întuneric când Nestor plecă spre biserică cu bidonaşul lui de cafea în care adăugase coniac, un obicei pe care-l deprinsese în Franţa, în timpul războiului. Îl surprinse să-şi amintească de episodul acela, petrecut cu şaisprezece ani în urmă, când ieşiseră din satul Boucheres să cucerească pădurea şi cum fusese nevoit să-şi îndemne oamenii să continue în urletul artileriei germane care spinteca arborii, cu proiectilele excavând pământul şi îngropându-i sub mormane de pământ. Ofiţerii lui spuseseră despre comanda franceză că era formată din idioţi şi că n-o să răzbată niciodată prin pădure. Atât doar că franţujii conduceau partea asta a războiului şi dacă ei spuseseră cuceriţi pădurea, chiar dacă obuzele îţi retezau picioarele sau îţi ardeau corzile vocale cu iperită, trebuia să-ţi duci oamenii prin pădure. Nestor stătuse în loc deschis, fluturându-şi revolverul cel mare, un Webley pe care-l luase cu ceva vreme înainte de la un ofiţer britanic mort, îl

agitase urlând la oamenii săi să-i dea drumul, să nu stea locului, amenințând că va împuşca pe oricine se preface rănit sau încearcă să se ascundă. O şi făcuse de altfel, împuşcase trei dintre ei, care îl priviseră drept în faţă, iar restul porniseră în fugă peste câmp, majoritatea pentru a fi seceraţi de focul mitralierelor. În vara aceea, Nestor pierduse mai mulţi oameni decât oricare alt sergent din Divizia 7 Infanterie şi primise o medalie pentru vitejie.

O purta în dimineaţa asta, Crucea Meritelor Speciale, prinsă pe buzunarul de la piept al hainei de la costum, sub insigna Biroului de pe rever, aşteptând de la revărsatul zorilor până la ora opt să-i apară toţi Răzbunătorii. Ultimii veniţi spunând, ce dracu', avuseseră treburi de făcut, nu? Sau soţia era bolnavă sau câinele fusese călcat de o maşină. În cele din urmă, Nestor avea douăsprezece maşini, inclusiv Chrysler-ul lui model De Soto, în unele câte doi oameni, iar în celelalte nu mai mult de patru, cu totul treizeci şi patru de Răzbunători.

Atât doar că acum cerul era înnorat şi nu mai puteau să vină cu soarele din spate. Rahat! Dar fiindcă tot erau aici, înarmaţi şi pregătiţi, Nestor spuse:

— Ce dracu', hai s-o facem!

Carl Webster sosise în seara dinainte.

Intrase în tractir şi se îndreptase către Jack Belmont care era la bar; numai câţiva mineri beau la tejgheaua lungă şi strălucitoare.

— Cam slabă seara, nu?

Jack se întorsese şi privise spre uşă, ca să vadă dacă mai intra şi altcineva. Îi recunoscuse pe Carl Webster şi panamaua lui; nu putea fi altcineva.

— În razie de unul singur?

— În nici un caz eu, zisese Carl.

Îl lăsase pe fostul deţinut, fiu de multimilionar, să-l privească, neştiind ce se întâmpla. Ca şi fetele de la masă în chimonouri şi costume de baie, care

priveau cu sprâncenele ridicate, aşteptând. Carl le recunoscuse pe două dintre ele dintr-un bordel din Seminole şi le salutase scurt, ducând mâna la borul pălăriei.

Jack Belmont miji ochii, încercând să înţeleagă ce făcea aici marshallul.

— Nu-mi spune… ai venit să m-arestezi.

— Nu m-ar deranja, zisese Carl, însă după moartea lui Emmett Long nu ţi-am mai văzut numele pe vreun mandat. Nu eşti îndeajuns de important pentru Serviciul marshallilor.

Asta îl făcuse pe Jack Belmont să se gândească la ceva.

— Atunci, spusese el, probabil c-ai venit să bei ceva.

— Nu m-ar deranja, zisese Carl.

Îl privise pe Jack Belmont care-i făcuse semn barmanului; acesta adusese două păhărele şi le umpluse. Carl îl ridicase pe al său şi sorbise, încuviinţase din cap spre Jack şi dăduse păhărelul peste cap.

— Eu nu fac razii în cârciumi sau localuri, îi spusese, dar cunoşti şi tu pe cineva care se ocupă cu asta pe-aici. Bănuiesc că din cauza asta nu ai prea mulţi clienţi în seara asta. Nimeni nu vrea să fie împuşcat pentru un pahar de whisky.

— Vorbeşti despre Nestor Lott, zisese Jack.

— Exact. Dacă vine, voi fi aici să-l bag la-nchisoare. Îl văzuse pe Jack Belmont încruntându-se. Pentru uzurpare de calităţi oficiale, adăugase el. Nu ai dreptul să faci asta, chiar dacă e pentru binele naţiunii. Să opreşti oamenii să se-mbete şi să-şi bată nevestele.

— Mai vrei unul? întrebase Jack.

— Nu m-ar deranja. Îi are pe idioţii ăia din Klan care merg de colo-colo şi-mpuşcă oameni.

— Crezi că vine aici?

— Mai devreme sau mai târziu, văzând că tu încâlci Legea Volstead[9].

Barmanul le umpluse păhărelele şi Carl îl bău pe al său.

— Ai venit aici singur, spusese Jack şi crezi că-l poţi opri?

— O să m-ajuţi tu, rostise Carl.

Jack îl privi pe marshallul în costum negru şi panama dichisită cercetând locul şi privind pe ferestre. Ajunse la masa cu fete şi le vorbi, purtându-se de parcă le-ar fi cunoscut pe Violet şi Elodie. Iisuse, o ştia chiar şi pe Heidi, care se grăbise spre el cu un surâs larg. După aceea se îmbrăţişară, ca şi cum ar fi fost iubiţi. Probabil că marshallul petrecuse ceva timp în Seminole, la bordel. Sau poate că le arestase pentru prostituţie şi aşa ajunsese să le cunoască. De ce însă s-ar fi bucurat ele să-l vadă?

Carl Webster nu semăna cu nici un alt om al legii pe care-l întâlnise vreodată Jack – cu felul lor oficial de a discuta, fără să zâmbească niciodată la ceea ce tu ai fi crezut că-i amuzant.

Acum stătea la bar cu Norm Dilworth şi bea alt păhărel, discutând ca şi când ar fi fost amici. Pălăvrăgeau probabil despre Emmett Long ori despre închisoare, fiindcă marshallul ştia ce făcuse Norm la viaţa lui. Jack se apropie de bar, ca să li se alăture.

Vorbeau despre arme.

Norm îi spunea pe faţă că el avea propria lui puşcă Winchester, arma lui favorită, două revolvere de 0,38 şi o puşcă cu alice, cu două ţevi. După care spuse că Jack era cel cu arme serioase.

Carl se răsuci către el.

— Aşa-i?

Jack ezită în faţa unui agent guvernamental care-l întreba aşa ceva.

Norm însă răspunse:

— Jack a adus nişte puşti de vânătoare şi o mitralieră Thompson, pe care-a cumpărat-o de la un paznic de-nchisoare. În caz că altă bandă ar fi

vrut să preia afacerea. Vreuna din Kansas City sau Chicago. Păcat că n-am avut-o când Nestor Lott mi-a atacat cârciuma. A intrat trăgând şi l-a-mpuşcat pe barman, care era cu mâinile ridicate. Un miner a răcnit la el, a zis ceva-n italiană şi l-a-mpuşcat şi pe el, fără nici un motiv. Dup-aia au intrat o grămadă de KKK, cu cearşafurile pe ei şi-au devastat locul, spărgând sticle… Da' să ştii c-au luat şi câteva cu ei.

— Nu te-a băgat la închisoare? întrebă Carl.

— Am şters-o când erau ocupaţi.

Carl rămase cu faţa la Norm.

— Câţi oameni ai aici?

Asta îl irită pe Jack, care zise:

— Avem destui.

Norm spunea însă că erau doi barmani, doi oameni de ordine şi doi negri, dintre care unul era bucătar.

— Nu i-am întrebat niciodată dacă ştiu să tragă cu arma, fiindcă sunt negri. Cameristele nu vin până dimineaţă. Cu noi trei, asta-nseamnă şapte bărbaţi care pot trage cu arma. Şi Heidi, deci opt. Nevastă-mea ştie să tragă, am văzut-o.

— Vorbeşti serios, făcu Carl, voi doi sunteţi căsătoriţi? îi zâmbi ţărănoiului. Să ştii că ai o fată isteaţă, care-a avut o viaţă grea.

Iisuse Hristoase, zâmbetul lui îl irită acum de-a dreptul pe Jack. Discutau despre o târfă ca şi cum ar fi fost o fetişcană drăguţă care locuia în vecini.

— Pare-se c-o cunoşti destul de bine pe Heidi, îi spuse el lui Carl.

— Am stat de vorbă de vreo două ori.

— După ce-ai regulat-o?

Carl îl privi fără ca pe chip să i se citească ceva din ce gândea în clipa aceea. Îi răspunse:

— Poţi fi al naibii de răutăcios, aşa-i? Nu te bagă nimeni în seamă.

— Mă refer la vremea când ea a lucrat în bordel, zise Jack, în Seminole. Se întoarse la Norm şi spuse: Nu după ce te-ai însurat tu. Înţelegi asta,

nu? Norm păru să aprobe din cap şi Jack simţi că el înţelegea, fiind un indian de treabă şi urmă: La urma urmelor, ea a fost târfă pe-atunci, nu?

— Norm, rosti Carl, el conduce locul ăsta?

Jack se uită la Norm.

— Aşa se comportă, spuse Norm. De fapt, cred că mai mult îi dă târcoale lui Heidi. Dacă şi-l doreşte, nu mai am nevoie de ea. Totuşi, ea nu mi-a spus nimic.

— Asta nu-i treaba mea, zise Carl. I-ai zis cum este Nestor?

— Sigur că da.

Iisuse Hristoase, vorbeau despre el, care se afla la nici un metru de ei.

— Şi ce-a zis?

— A zis să nu-mi fac griji.

— Adică se poate descurca cu Nestor?

— Habar n-am.

Jack se uită de la Carl la Norm şi invers.

— De ce nu vrea să-l ajut? întrebă Carl.

— I-un puşti răsfăţat, zise Norm, care se crede isteţ. Da' pân-acum n-a avut nici o idee ca lumea din care să iasă bani. Eu i-am zis să ne băgăm în afacerea cu whisky.

— De ce mai stai cu el? Găseşte un petrolist să te-angajeze şi ia-ţi o slujbă obişnuită. Ştii cum se sfârşeşte viaţa asta.

— Mort sau la pârnaie, spuse Norm. Mă gândisem să-mi iau partea şi s-o scot pe Heidi de-aici înainte să dea de bucluc.

Ochii lui Jack trecură de la Norm, când pomeni de Heidi, la Carl.

— Unde-i Thompson-ul? întrebă Carl. Ai tras vreodată cu ea?

Norm clătină din cap.

— Adu-o. O să-ţi arăt cum funcţionează.

— Vrei mai întâi un păhărel? întrebă Norm.

— Nu m-ar deranja, răspunse Carl.

Amândoi se-ntoarseră către bar.

Jack interveni, spunând:

— Ascultă… i-am zis într-adevăr lui Norm să nu-şi facă griji despre vreun raid împotriva noastră.

Carl Webster se întoarse să se uite la el fără să-şi ia coatele de pe bar.

— Crezusem că voi plăti o amendă, spuse Jack, apoi ne vom vedea în continuare de treburi… aşa cum am auzit că se procedează. Dar dacă tu zici că ne putem apăra, asta-i altceva. Să scoatem armele.

— O să avem noi grijă de asta, zise Carl.

Reveni la tejghea şi-şi ridică whisky-ul.

Jack aşteptă. Îi venea să urle la ei să-l privească, fir-ar ai dracu'. Era ca atunci când maică-sa şi taică-său se certau despre ce ar fi trebuit să facă cu el, iar Jack stătea şi-i asculta, privind de la unul la celălalt. Maică-sa spunea că era un puşti răsfăţat, exact aşa cum zisese Norm Dilworth. Pe Jack îl surprinsese faptul că Norm bănuia că îi dădea târcoale lui Heidi. N-ar fi crezut niciodată că Norm era circumspect ori îndeajuns de inteligent, încât să observe că se-ntâmpla ceva. Apoi Norm spusese că nici un a dintre ideile lui nu avusese succes şi că se gândea să se retragă, să-şi ia partea şi să plece.

În regulă, Nestor ăsta, care pretexta că este agent guvernamental, avea sau nu să vină într-un raid. Dacă venea, ar fi fost în regulă dacă-l împuşca. Perfect. Asta nu părea să fie o problemă. Însă ca Norm Dilworth să plece, luând-o pe Heidi cu el, asta era ceva de care Jack trebuia să se ocupe cât mai repede.

În dimineaţa asta, în biserică, se gândise Nestor să aşeze în faţa tractirului cele douăsprezece automobile cu Răzbunători, cu boturile îndreptate spre clădire, însă îşi schimbă planul.

Traficanţii de whisky erau nişte criminali şi aveau să fie înarmaţi. Acum era prea târziu pentru a-i lua prin surprindere. Dacă începeau să tragă, le puteau găuri radiatoarele şi maşinile urmau să zacă acolo, inutile, până când vor fi reparate.

Trebuia procedat altfel: să intre de pe şosea pe aleea de acces şi să se oprească unul în spatele celuilalt pe acostament. Să traverseze şanţul şi apoi parcarea, cam cincizeci de metri de teren deschis până la tractir, iar în dimineaţa asta, acolo ar fi fost parcate doar câteva maşini. Avea să folosească portavocea, să le dea timp traficanţilor de whisky să iasă. Dacă n-o făceau, îşi trimitea Răzbunătorii în robele lor să intre în curtea deschisă, cu torţele aprinse.

Nestor îi văzuse pe oamenii aceştia trăgând cu puştile şi-i reţinuse pe cei care uciseseră trei mineri grevişti: fraţii Wycliff, doi derbedei tineri şi agresivi şi un tip pe nume Ed Hagenlocker Jr., căruia toţi îi spuneau Son, fiul unei vagaboande cu care se încurcase taică-său. Lui Son îi plăcea să se laude că babacul lui era însurat acum cu Sylvia, mama lui Louly Brown, prietena „Frumuşelului" Floyd. „O bucăţică bună", comentase Son Hagenlocker. „Îmi dau seama de ce «Frumuşelul» ar vrea s-o-ncalece".

Nestor distribui cele trei puşti militare Springfield din rastelul lui personal şi intenţiona să-i ţină pe băieţii ăştia – fraţii Wycliff şi Son, toţi ţintaşi excelenţi – aproape de el, pe drum, în spatele automobilelor. Avea să-i trimită pe cei treizeci de Răzbunători spre tractir în trei valuri, răsfiraţi, mergând cu torţele către intrarea din faţă.

Probabil că avea să se tragă în ei şi unii aveau să fie ucişi. Asta era situaţia, în orice acţiune te aştepţi să înregistrezi victime. În 1916, pe Somme, în Marele Război, Forţa Expediţionară Britanică pierduse cincizeci şi opt de mii de oameni într-o singură zi. În a doua Bătălie de pe Marna, douăsprezece mii de flăcăi americani fuseseră ucişi în decursul atacului. Ce dracu', din iulie până-n noiembrie, britanicii înregistraseră trei sute zece mii de morţi în tentativa de cucerire a Passchendaele, în ofensiva de la Ypres, iar

aşezarea nici măcar nu era atât de importantă. Aşa se-ntâmpla în război – oamenii mureau.

Tony Antonelli era aproape convins că se va lăsa cu focuri de armă şi răni mortale, iar el avea să intituleze articolul „Războiul sângeros de la Muntele Pleşuv”. Se gândea la ceva de genul:

„Totul a început cu un impostor pe nume Nestor Lott, un ucigaş cu sânge rece, care purta câte un revolver 0,45 pe fiecare şold, un individ care nu punea preţ pe viaţa oamenilor. Nestor Lott fusese concediat din funcţia de agent special al Departamentului de Justiţie, însă alesese să-şi continue chemarea, nu numai aceea de a închide localurile clandestine, ci şi de a distruge…”

Ba nu, mai întâi ar fi trebuit să spună că Nestor fusese angajat de proprietarii minelor ca să spargă greva. Că apelase la ajutorul Klanului. Că împuşcaseră şi uciseseră trei mineri italieni şi răniseră alţi şapte…

Sau să păstreze partea cu greva, s-o introducă mai târziu în poveste şi să se concentreze în introducere asupra raidului, cu Nestor Lott ca personaj-cheie, responsabil pentru bătălia ce urmase.

Îi putea spune chiar aşa „Bătălia de la Muntele Pleşuv”. Ar fi fost perfect dacă tractirul s-ar fi numit clubul, hotelul sau altceva „Muntele Pleşuv”. Pe pagina de titlu, o fotografie a clădirii cu firma în prim-plan. Unde, când fumul armelor s-a limpezit, au rămas… aici avea să completeze cu numărul morţilor. Tony fusese de vreo două ori acolo şi făcuse cunoştinţă cu Jack Belmont şi cu fetele – iar una dintre ele, Elodie, chiar îi atrăsese atenţia – dar să f*ie al dracului dac*ă-şi putea aminti de existenţa vreunei firme.

Tony ajunse la tractir înaintea lui Nestor şi a Klansmenilor. Ceva mai devreme aflase că ceva se petrecea în biserica penticostală de la marginea oraşului, mersese acolo, îi văzuse pregătindu-se şi

avusese ocazia să stea de vorbă cu un Klansman pe nume Ed Hagenlocker Jr., care-i spusese ce sentâmpla şi care nu se sinchisise că Tony îi scrisese numele în carneţel. El mai discutase cu Ed Jr. o dată, în Krebs – unde toţi îi spuneau Son – iar Son îi povestise de unde era şi despre taică-său care era însurat cu mama lui Louly Brown. De data aceasta Son îi spusese că fie aruncau tractirul în aer, fie îi dădeau foc, arzându-l din temelii.

Imediat după aceea, Tony plecase spre Muntele Pleşuv, o colină acoperită de copaci întunecaţi şi deloc pleşuvă din câte putea să vadă, ridicându-se în spatele tractirului. Opri în faţă şi spuse:

— Rahat!

Nu exista nici o firmă pe care să scrie „Muntele Pleşuv" sau orice altceva. Nu erau nici alte automobile şi-şi dădu seama că Fordul lui coupe putea să fie în centrul acţiunii şi să sfârşească ciuruit de gloanţe. Ocoli clădirea şi văzu şase maşini parcate în curte, puse la rând, cu boturile către tractir şi presupuse că aparţineau lui Belmont şi celor care lucrau pentru el şi nu doreau să fie lovite de gloanţe. Îşi lăsă Fordul acolo şi reveni la intrarea din faţă. Deocamdată nu zărise pe nimeni şi nici nu auzise vreun semn de viaţă.

Nu văzu pe nimeni până intră în bar – pustiu în lumina posomorâtă a dimineţii – iar unul dintre oamenii de ordine se ivi din spatele încăperii şi trecu după tejghea. Tony îl privi căutând sub bar, de unde ieşi cu câte un revolver în fiecare mână, pe care le aşeză pe tejghea.

Luă apoi o sticlă de whisky şi un pahar şi-şi turnă o porţie zdravănă. Pe omul de ordine îl chema Walter. Nu Wally, ci Walter. El îl văzu pe Tony, care rămăsese în mijlocul sălii şi spuse:

— Am închis.

Tony fu gata să spună *Bine-aţi făcut,* dar tăcu. Dacă ei nu ştiau că Nestor urma să vină, iar dacă el scăpa vreo vorbă despre asta, ar fi însemnat să afecteze desfăşurarea firească a evenimentelor; că

ar fi intrat în poveste şi ar fi trebuit să explice de ce le vânduse pontul acestor tipi care comercializau alcool ilegal. Nu credea că redactorul de la *True Detective* ar fi fost încântat.

Cândva, Tony îl întrebase pe Walter cum devenise om de ordine. Walter îi povestise că lucrase în exploatările petrolifere şi că-i plăcuse să se bată. Era un tip masiv, trecut de treizeci de ani, greu de vreo nouăzeci de kilograme, cu o constituţie ca a lui Charles Atlas[10]. Avea gâtul ca un trunchi de copac şi nu zâmbea niciodată; nimic din ce gândea Walter nu era amuzant.

Un bărbat de vreo cincizeci de ani coborî de la etaj îmbrăcându-şi haina, cu cravata atârnând larg desfăcută. Pe scara pe care Belmont o cumpărase probabil de la o licitaţie şi care fusese cândva în locuinţa unuia care se aruncase pe fereastra biroului în ’29. Tony ar fi putut să verifice, să afle de unde cumpărase scara. Sau să fi scris asta pur şi simplu, presupunând că lucrurile stăteau într-adevăr aşa, pentru că n-ar fi fost nimic surprinzător. Tony îl privi pe bărbat apropiindu-se de bar şi luând whisky-ul care-l aştepta. Putea să fi fost vreun avocat sau cineva din industria petrolului. Tony se întrebă dacă bărbatul se distrase cu Elodie. Când mai fusese aici, o zărise stând în zona pluşată din spatele salonului, unde existau fotolii, scaune şi divanuri tapiţate cu damasc roşu pe care se expuneau fetele. Elodie putea să fi fost favorita bărbatului acestuia care-şi petrecuse noaptea cu ea, când nevastă-sa credea că el era în Tulsa. Tony se gândi iarăşi la Elodie, dacă n-avea să păţească ceva în timpul raidului lui Nestor… şi, Dumnezeule, uite-o!

Cobora scara într-un chimono roz, cu părul negru strâns în vârful capului. Bărbatul de la bar ridică paharul, iar ea se apropie de el şi-l sărută pe obraz. Apoi veni spre Tony, o fată tare dulce, cu o privire îngrijorată pe chip, iar el îşi dori mai mult decât orice pe lume ca ea să nu fi fost prostituată.

Îi întinse mâinile şi el i le prinse şi întrebă:

— Unde-s ceilalţi?

— Au treabă, răspunse Elodie. N-ar trebui să fii pe-aici.

El ar fi vrut să-i spună *Nici tu.* Ar fi vrut să-i ceară să plece imediat, să fugă cu el şi să nu se mai prostitueze. Dar în loc de toate astea, rosti:

— I-am văzut. Nestor şi Klanul vin încoace.

Jack Belmont stătea pe marginea patului cu Violet, cu mâna pe genunchiul ei dezgolit; pantalonaşii ei albi erau ridicaţi, Winchester-ul lui stătea pe pervazul ferestrei din partea opusă a camerei, cu ţeava în afară şi tot acolo, pe podea, era un revolver.

Carl Webster apăru în pragul dormitorului.

— Nu cred că eşti prea atent.

— O să le-aud maşinile, nu crezi?

— Şi dacă le vor lăsa pe şosea?

— Mi-am aprins şi eu o ţigară.

Violet îşi puse o ţigară între buze, scăpară un chibrit, o aprinse şi i-o întinse lui Jack. Violet avea părul negru lucios şi era poate cea mai atrăgătoare dintre fete, Carl ar fi putut chiar spune că era o frumuseţe; bănuia că avea sânge Creek. Îi reamintea de zvelta Narcissa Raincrow, menajera tatălui său, cu care acesta dormise în toate nopţile, numai că Violet era mai frumoasă. Lui Carl îi plăceau acum roşcatele cu piele albă şi ochi căprui; deşi trebuia să admită că-i plăceau părul blond al lui Crystal Davidson şi felul în care şi-l coafa. Crystal era cu câţiva ani mai mare decât Carl, iar Louly Brown, cu cinci ani mai mică, însă părea matură – fetiţa cu surâs drăgălaş care împuşcase un gangster căutat de oamenii legii.

Se adresă lui Jack Belmont:

— Să nu tragi până nu-ţi spun eu.

Carl străbătu prin coridorul de la etaj cei câţiva paşi până la dormitorul de alături, unde Norm Dilworth era ghemuit lângă fereastra din faţă, cu

mitraliera Thompson, model 1921 cu pat ataşat şi încărcător tambur cu o sută de gloanţe de calibrul 0,45. Lângă Norm, pe podea, era un binoclu. Heidi stătea întinsă pe pat, cu capul ridicat pe perne. Îl văzu pe Carl şi spuse:

— Norm, a venit Carl.

Numai atât. Era tăcută în dimineaţa asta, ca şi cum Norm ar fi avut o discuţie cu ea în noaptea trecută. Heidi purta un costum de baie dintr-o singură bucată cu pantalonaşi bufanţi care i se părură mexicani lui Carl. Pe cuvertură, lângă coapsa ei, era un revolver calibrul 0,38.

— Ai reglat-o pentru tras la distanţă? îl întrebă Carl pe Norm.

— Da, o sprijin de pervaz, o proptesc în cuiele alea două şi stau întins în spatele ei. E reglată pe şosea.

— Şi dacă vin cu maşinile până aici?

— Mă ridic, fără să desprind ţeava de pe pervaz.

Peste nici un minut auziră un glas de fată strigând ceva; părea că ar fi venit de pe scară.

Glasul o făcu pe Heidi să sară din pat.

— Dumnezeule, aia-i Elodie! S-a-ntâmplat ceva.

O auziră acum pe coridor şi Carl ieşi din dormitor şi o văzu pe Elodie venind spre el cu ochii larg deschişi, spunând:

— *Tony i-a văzut… vin încoace.*

Carl o opri, punându-şi mâna pe umărul ei.

— Cine-i Tony?

— Scriitorul, răspunse Elodie cu sufletul la gură.

— Nu cred că-l ştiu, zise Carl.

Se ivise însă şi el pe coridor, grăbit – un tânăr plin de zel, în costum, pieptănat cu grijă.

— Unde lucrezi, întrebă Carl, la ziar?

Tânărul se arătă surprins şi răspunse:

— Scriu articole şi reportaje pentru *True Detective.*

— Serios? făcu Carl. E o revistă bună.

— O citeşti?

— Când am ocazia.

Îl auziră pe Norm răcnind din cameră:

— Carl, au venit!

Îl strigă apoi din nou pe Carl, dar acesta stătea pe coridor cu Tony Antonelli.

— Tu o s-o intervievezi pe Louly Brown în Tulsa, la Hotelul Mayo? întrebă Carl.

— De unde ştii asta?

— Ţi-o zic de pe-acum, spuse Carl, că nu-i prietena lui Charley Floyd şi nici n-a fost vreodată. Aşa că n-o-ntreba asta.

Tony îl urmă pe marshall în dormitor – era chiar Carl Webster, în persoană, aflat aici ca să-i întâmpine pe Nestor Lott şi pe Klansmenii lui. Lui Tony nu-i venea pur şi simplu să creadă ce noroc avea. Avea să-ncerce să stea în preajma lui.

Puteau vedea automobilele venind pe şosea, cam la patru sute de metri de drum şi virând pe el, unul în spatele celuilalt, trecând pe lângă pădurea din extremitatea nordică a proprietăţii. Încetiniră apoi şi opriră, aproape atingându-şi între ele barele de amortizare, dincolo de curtea din faţă, iar Norm spuse:

— Primu-i al lui Nestor, De Soto ăla. Uite-l că coboară. Îl vezi?

— E micuţ, nu? rosti Carl.

— Asta-i prima dată când îl vezi? întrebă Tony.

În spatele lui Norm, Heidi stătea în drum. Carl Webster o trase într-o parte şi zise:

— Du-te şi spune-i lui Jack să nu tragă până nu-i zic eu. Vreau să văd ce-are de gând Nestor.

Heidi ieşi grăbită, fără un cuvânt şi Norm întrebă:

— Ce-are-n mână?

— O portavoce, răspunse Carl.

Tony îşi scoase carneţelul şi începu să scrie, descriindu-l pe Nestor care stătea în drum în spatele berlinei De Soto bleumarin, cu patru uşi. Acum i se alăturau alţi doi, cu puşti militare. Apoi

un al treilea bărbat, tot cu o puşcă Springfield, coborî din maşină şi Tony spuse:

— Pe ăla-l ştiu, îl cheamă Son. Zice că taică-său e însurat cu mama lui Louly Brown, prietena „Frumuşelului" Floyd. Se opri când Carl se întoarse către el, după care adăugă: N-am ce face – asta zice el.

— Nu ştie despre ce vorbeşte, zise Carl. Scrie asta-n carnetul tău.

Tony scrise: „Marshallul nu ridică glasul, dar are o personalitate (prezenţă?) extraordinară şi te face să crezi ce spune, deşi-i încă tânăr. Poartă un costum bleumarin, fără vestă, călcat cu dungă. Poate că un al şaselea simţ îl anunţă că ziua aceasta va fi memorabilă. Este imposibil de spus unde poartă arma, un Colt 0,38 cu ţeavă de 15 centimetri. În dimineaţa asta nu are pălărie, mult-descrisa panama pe care o purta când l-a împuşcat pe Emmett Long".

Carl luă binoclul lui Norm şi studie şirul de automobile.

— Cei care stau înăuntru poartă mantii, însă nu şi cei trei care sunt cu Nestor. Ăia-s trăgătorii lui. Fii cu ochii pe ei. Nestor îşi poartă insigna veche şi o decoraţie militară. Înseamnă că piticu' ăsta a luptat în Marele Război.

Auziră un pârâit dinspre portavocea pe care Nestor o ridică la gură.

— Norm, rosti Carl, pune cătarea pe ultima maşină. (Spatele automobilului era la trei metri de marginea pădurii.) De-acolo o să-ncepi. Nestor o să ne acorde cinci minute să ieşim cu mâinile sus, dacă nu… îşi va pune în aplicare planul. Imediat ce-ncepe să vorbească, mitraliază maşinile, de la stânga la dreapta, peste cauciucuri, fără să ridici degetul de pe trăgaci. Când ajungi la maşina lui, te-opreşti. Să vedem ce-o să facă.

Norm puse cătarea pe cauciucul din dreapta spate al ultimului automobil. Nestor rosti:

— Cei dinăuntru, vă dau cinci minute…

Şi Norm mitralie şirul de cupeuri şi berline, cu Thompson-ul clănţănind de la un capăt la celălalt, Carl privind prin binoclu, iar Tony strângând umerii în vacarmul care umplu odaia.

— Ai ridicat ţeava la cele două maşini din mijloc, observă Carl. S-ar putea să-i fi lovit pe cei dinăuntru.

— Mi-a scăpat din mână, spuse Norm.

— Da, văd sânge pe hainele lor. Ies pe portiera din partea cealaltă.

Raporta totul pe un ton natural, în timp ce Tony scria de zor, văzându-i pe Klansmeni cum părăseau în fugă maşinile, adăpostindu-se dincolo de ele.

Focuri răsunau acum şi din camera vecină, de unde Jack Belmont începuse să tragă de zor. Carl coborî binoclul şi se uită la Heidi.

— Du-te şi spune-i că am zis să oprească focul.

Heidi fugi în dormitorul alăturat şi-i văzu pe Jack şi Violet la fereastră, cu Jack trăgând în automobile. Heidi o împinse pe Violet într-o parte.

— Marshallul zice să nu mai tragi.

— Serios? făcu Jack apoi coborî Winchester-ul şi mai trase o salvă, după care se întoarse ca să se uite la Heidi.

— Vrea să vadă ce vor face-n continuare, zise ea.

— Sunt înarmaţi, spuse Jack. Ia-ntreabă-l, el ce crede c-o să facă?

Nestor stătea în picioare, privind tractirul peste capota Chryslerului De Soto. Se întoarse după aceea către Klansmenii care erau întinşi pe jos în spatele maşinilor lor, cearşafurile albe semănând cu nişte mormane de aşternuturi murdare aruncate în drum; câteva pălării conice, cu găuri pentru ochi se ridicau ca să privească prin geamurile automobilelor spre clădire. Fraţii Wycliff şi Son se uitară la Nestor, care făcea paradă cu mâinile în

şolduri şi pălăria trasă pe ochi, apoi schimbară o privire şi se ridicară în picioare.

— Ce-aţi păţit? se adresă Nestor Klansmenilor. Haideţi, sus! N-au încercat să lovească pe nimeni, au tras în cauciucuri.

— Câţiva sunt loviţi aici, rosti un Klansman.

— Pentru că ei nu ştiu cum se trage c-o mitralieră Thompson. Trebuie s-o ţii apăsată, spuse Nestor. Vă zic că n-au încercat să rănească pe nimeni şi că băieţii ăia au fost împuşcaţi din greşeală. Haideţi, scoateţi torţele şi-aprindeţi-le. Armaţi pistoalele şi băgaţi-le la brâu în faţă, aşa cum v-am spus. Vreau să vă văd pe toţi avansând spre poziţia aia, ca şi cum nimic nu v-ar putea opri. Când o să vadă focu' venind spre ei, o să se sperie, o să ridice braţele şi-o s-o ia la goană. Vă garantez.

— Carl? rosti Norm. Îşi aprind torţele. Îi vezi? Vin printre maşini, peste şanţ…

— Trage-n faţa lor, zise Carl. O să se-oprească şi-o să se mai gândească niţel.

Îi privi formând o linie de zece oameni cu torţele ridicate. Cretinii, gândi Carl, parc-ar spune: haide, împuşcaţi-ne în piept.

Stând în genunchi, Norm ridică patul mitralierei şi fixă cătarea pe mijlocul curţii.

Altă linie de Klansmeni ieşea cu torţele printre automobile, aliniindu-se în spatele primei.

Ţinând seama şi de cei care rămăseseră ascunşi în spatele maşinilor, Carl aprecie că erau vreo treizeci.

— Dă-i drumul, îi spuse lui Norm.

Norm trase de la stânga la dreapta şi o dată cu clănţănitul mitralierei văzură bucăţile de pământ ridicându-se la trei metri în faţa primei linii, oprindu-i pe Klansmeni, derutaţi, scoţând revolvere, întorcându-se şi izbindu-se unul de altul cu torţele arzând, întorcându-se spre Nestor care rămăseseră în spatele automobilului său.

Norm rânjea, văzându-i cum erau gata să-şi dea foc unul celuilalt.

— Nu ştiu dacă să se pişe pe ei sau s-o tulească acasă, este? făcu el.

— Nu-s nici la treizeci de metri, zise Jack Belmont şi nu-i poate nimeri? Trebuia să fi păstrat eu Thompson-ul.

Ridică Winchester-ul şi ţinti crucea neagră de pe pieptul unui Klansman, spunându-şi „Primul tău om”. Trage aer în piept, ţine-l acolo, începi să expiri…

— Carl vrea doar să-i oprească, spuse Heidi. Se pare c-a reuşit. Nu mai ştiu ce să facă, uită-te la ei.

Era ghemuită lângă Jack pe podea, ţinând revolverul pe care i-l dăduse el.

Jack trase şi-l văzu pe Klansman căzând, torţa zburându-i din mână.

— L-am luat.

Ţinti şi trase.

— L-am luat.

Ţinti şi trase.

— Încă unu’. Ce dracu’, e floare la ureche.

Ţinti şi trase.

— Al câtelea a fost?

Ţinti şi trase, apoi îi întinse Winchester-ul lui Heidi.

— Numeri? Socoteşte-n timp ce mi-o-ncarci.

Luă revolverul ei şi pe cel de pe podea, de lângă genunchiul lui şi trase mai întâi cu unul, apoi cu celălalt, cu braţul întins, mişcând capul de la o armă la alta, trase în automobile şi în cearşafurile ce se strecurau printre ele.

— Acum fug peste drum. Ia uite, au ajuns în luncă… pasc nişte vaci acolo.

Jack ridică revolverele şi trase spre ei în depărtare, până ce auzi percutoarele ţăcănind în gol.

— Jack, rosti Heidi şi-l atinse pe umăr.

— Dă-mi puşca.

— N-am încărcat-o, spuse Heidi. Carl i-aici.

Jack se răsuci către Carl care stătea în picioare în spatele lui, privind pe fereastra deschisă la Klansmenii care zăceau în curte nemişcaţi. Lângă el, cu carneţelul deschis, se afla Tony.

— Ţi-am spus să nu tragi, zise Carl.

— Mi-ai spus, făcu Jack. Probabil că nu te-am auzit. Ştiu că i-am doborât pe-ăia şapte de-acolo, poate încă vreo doi. Am tras în cei pe care-i puteam vedea prin geamurile maşinilor şi-au fugit peste păşunea aia. Am tras câteva gloanţe în ei.

— Ai nimerit o vacă, spuse Heidi. O vezi p-aia care şchioapătă? Uită-te… repede… acum s-aşază. Cred c-ai omorât-o.

— Trebuie să recunosc, spuse Jack, că trasu-n cearşafurile alea a fost ca la tirul de la bâlci, da' i-am oprit, nu? Heidi zice c-a pierdut numărătoarea. Ridică iarăşi ochii spre Carl Webster. Tu câţi ai ucis în viaţa ta? Numai pe-ăia patru despre care-am auzit?

Carl privi pe fereastră şi nu-i răspunse, ci se gândi la Nestor.

Tony se uită la şirul de automobile, cu aburul înălţându-se din vreo două radiatoare şi făcu o însemnare.

— Unde-i Nestor? întrebă Carl.

Jack privi pe fereastră.

— Cred c-a luat-o la sănătoasa.

— Cei de pe păşune, spuse Carl, poartă toţi mantii.

— Atunci a rămas în spatele maşinilor.

Tony deschise gura să spună ceva şi Carl rosti:

— Şi cei trei băieţi care erau cu el? Ei n-au fugit. Şi dacă nu-s acolo-n curte, unde sunt?

Se lăsase tăcerea afară şi în odaia care mirosea a praf de puşcă. Tony îşi notă asta şi zise:

— I-am văzut pe Nestor şi pe cei trei – cei cu arme militare, nu? – furişându-se prin spatele automobilelor în timp ce trăgea Jack. Au ajuns la

ultima maşină şi sunt aproape sigur c-au dispărut printre copaci.

Din nou tăcere, până ce Carl spuse:

— Aşadar sunt tot pe-aici. Asta-i bine.

8

Îl urmară pe marshall la parter, Norm cu Thompson-ul sub braţ, Jack în spatele lui cu câte un revolver în fiecare mână şi gândindu-se ce uşor ar fi fost să ridice o armă şi să-l împuşte pe Norm în ceafă, să vâre ţeava în claia aia de păr negru. Să se poticnească, să se lipească de el în momentul împuşcăturii şi să zică, Doamne Dumnezeule, a fost un accident. Jack se simţea bine şi i se adresă lui Heidi peste umăr:

— Nu vreau să se ştie c-am împuşcat vreo vacă.

Ea ducea Winchester-ul şi-i răspunse:

— Te-am văzut, ai făcut-o intenţionat.

— Probabil că a călcat strâmb şi de-aia a căzut.

Avea chef de vorbă, se simţea mândru de sine că-i împuşcase pe idioţii ăia care veneau cu torţele. Nu era mare scofală. Ţinteşti şi tragi şi-i vezi cum se prăbuşesc. Va trebui să aştepte momentul prielnic ca să-l omoare pe Norm, fiindcă acum îşi dorea ca Norm să se uite la el când o făcea. Nu i-ar fi displăcut să-l ia pe nepregătite pe Nestor Lott şi să-l doboare şi pe el.

Carl îi plasă pe cei doi oameni de ordine cu revolvere şi cozi de topoare la ferestrele din faţă de la parter, de ambele părţi ale intrării, indivizi pe care-i angajase Norm: Walter, bătăuşul şi celălalt căruia îi spuneau Boo şi care fusese prins în incendiul unui tanc de depozitare şi avusese noroc să scape cu viaţă. Privit din stânga, din profil, Boo putea fi confundat cu William Boyd, vedeta de cinema. Întoarse capul şi Carl văzu că urechea dreaptă îi arsese complet, iar pielea feţei era roşie şi lucioasă. Nu mai avea un ochi şi purta ochelari fumurii zi şi noapte, pentru a-şi ascunde desfigurarea.

Carl avea senzaţia că-l cunoştea. Nu după incendiu, ci de curând, cu vreun an mai înainte. Şi

avea senzaţia că Boo îl urmărea, aşteptând un moment prielnic. Îl întrebă pe Norm cum îl chema pe Boo.

— Billy Bragg, răspunse Norm. Eu l-am angajat – vindea whisky făcut de frate-său, sus în Cookson Hills.

Carl încuviinţă din cap.

— Îl ştiu pe fratele lui, Peyton Bragg.

— L-ai arestat vreodată?

— L-am împuşcat.

Cei doi negri supravegheau spatele clădirii, din bucătărie, Franklin Madison şi fiul lui James, care era bărbat în toată firea şi pe care-l făcuse cu o indiancă. Carl stătuse de vorbă cu Franklin în timpul nopţii şi aflase că făcuse armata la o unitate de graniţă din vest şi în Cuba în ’98, în acelaşi an când şi Virgil luptase acolo. Franklin fusese însurat cu o indiancă apaş Chiricahua, fiica unui evadat din rezervaţie, care fusese expediat în Oklahoma cu Geronimo şi toată trupa lui. În felul ăsta avuseseră mai multe lucruri în comun despre care să pălăvrăgească. Carl îi spusese lui Franklin că bunică-sa fusese Cheyenne şi în felul acesta avea şi el sânge indian. Franklin îi povestise despre bătălia de la Las Guâsimas din Cuba, când Regimentul 10 îi salvase pe Călăreţii Răi ai lui Teddy Roosevelt după ce acesta îi făcuse faimoşi. Carl îl ascultase în noaptea aceea şi le dăduse puşti lui Franklin şi James.

În partea din spate a proprietăţii erau acareturi – o baracă ce adăpostea probabil pompa, şopronul unui tractor, un coteţ de găini – şi îndărătul lor, o întindere de tufe, care se îndeseau cu arborii Iudei pe măsură ce dealul se ridica spre Muntele Pleşuv. Apoi, în mijlocul curţii, şirul de şapte automobile parcate cu boturile către tractir.

Carl i se adresă lui Franklin:

— L-ai văzut vreodată pe Nestor Lott ăsta?

Franklin răspunse că nu, dar auzise că era un tip rău, care-i împuşcase pe minerii ăia.

— S-ar putea furişa prin spatele maşinilor de-acolo. (Maşinile erau la cel puţin douăzeci de metri de casă.) Fac prinsoare pe ce vrei tu, zise Carl, că Nestor nu vrea să se-ntoarcă acasă până nu rezolvă chestia asta.

— E tot aici, răspunse Franklin şi nu trebuie să-i iei urma.

Carl credea că Franklin avea în jur de şaptezeci de ani; era un negru aproape complet chel, cu o mirişte albă pe maxilar. Stăteau de o parte şi de cealaltă a ferestrei de la bucătărie privind în curte, unde razele soarelui făceau automobilele să sclipească, însă începuse să se înnoreze şi porni ploaia.

— Ce-o să se-ntâmple cu morţii din faţă? întrebă Franklin. Ştiu că nu pleacă de-acolo, da' nu cred c-a fost legal să fie-mpuşcaţi aşa.

— Va trebui să telefonez la Tulsa, spuse Carl şi să-mi întreb şeful în privinţa asta. Am venit aici împreună cu alt marshall, dar nu ştiu unde este sau ce face.

— Şi dacă vine şeriful? întrebă Franklin.

— Atunci o să fie problema districtului. Legistul va declara că idioţii ăia au murit în urma unor răni produse prin împuşcare şi cazul va deveni oficial. După aceea procurorul districtual va dori să ştie cine i-a-mpuşcat, poate chiar să-l aresteze pe Jack Belmont pentru omucidere. Asta dacă cei din Klan vor dori să depună mărturie. Dacă însă n-aveau ce căuta aici, poate că nu vor spune nimic. Dacă judecătorul este din Klan, situaţia se schimbă.

— Tu o să depui mărturie?

— Dacă-l acuză pe Belmont.

— Şi dacă nu?

— Atunci o să-l duc la Tulsa, zise Carl şi-o să-l acuz de *ceva.*

Carl îl privi pe redactorul de la *True Detective* care stătea în pragul bucătăriei. Tony îl aşteptă să

termine, apoi rosti:

— N-o să poţi telefona, au tăiat firul telefonic. Am încercat eu acum un minut.

— Deci este aproape, zise Carl.

— Vorbeşti ca şi cum ţi-ar face plăcere, observă Franklin după care strigă: James?

Îi spuse fiului său să se apropie.

Carl îl privi pe Franklin discutând cu el, pe James încuviinţând din cap, apoi Franklin îi dădu un Colt vechi de Marină, transformat şi-i făcu cu ochiul lui Carl. James îşi scoase cămaşa. Trecu prin bar şi se strecură afară pe uşa din faţă, ieşind în ploaia rece.

— Se duce să vadă dacă-l poate găsi pe Nestor, spuse Franklin.

— O poate face fără să fie împuşcat? întrebă Carl.

— James cunoaşte vicleşuguri de la neamul maică-sii, zise Franklin. Cum să stea aproape în faţa ochilor tăi fără să-l vezi.

Nestor îl alesese pe Son să se strecoare prin pădure până în locul unde firul telefonic ieşea din clădire.

— Suie-te pe stâlp c-un cuţit între dinţi, băiete şi taie firul, ca să nu poată chema pe nimeni în ajutor.

Son reveni în şopronul tractorului cu pielea jupuită pe braţe, dar făcuse treaba.

Nestor privi afară din şopron şi văzu că ploua cu găleata peste maşinile parcate aici, în spate, iar curtea se întunecase. Măi frate, era perfect. Putea să intre în acţiune, nu mai trebuia să aştepte până la noapte.

Deocamdată cei trei băieţi avuseseră răbdare. Acum începuseră să se agite şi-şi exprimau nemulţumirea pentru morţii care zăceau în faţă. Sau poate că se prefăceau, pentru a-i forţa mâna, dorind să treacă la treabă. Son îi spuse:

— Doi dintre ei s-au arătat la fereastra aia şi ridică puşca să ţintească.

Nestor fu nevoit să-i spună să se stăpânească, până se gândea ce să facă. Intenţiona să-i radă pe absolut toţi cei dinăuntru.

Unul dintre fraţii Wycliff zise:

— Sunt şi femei acolo.

— Târfe, spuse Nestor.

Son se temea că cineva avea să vină pe drum şi să vadă cadavrele.

— O să treacă mai departe, răspunse Nestor, n-o să vrea să-şi bage nasu-n aşa ceva. Sau poate că n-o să vadă decât maşinile oprite pe acostament.

Băiatul avea însă dreptate, trebuiau să termine cât mai repede trebuşoara. Îi întrebă pe fraţii Wycliff:

— Credeţi că vă puteţi furişa pân-acolo, să vedeţi dacă cineva a lăsat cheia-n contact?

Cum să nu şi părăsiră şopronul, târându-se prin buruieni, cu automobilele între ei şi spatele clădirii. Uitându-se printr-o crăpătură dintre două scânduri, Nestor întrebă:

— Le ştii numele de botez?

Son nu-i ştia altfel decât Wycliff. El şi fraţii nu fuseseră niciodată apropiaţi, cu excepţia ocaziilor când arseseră cruci sau aruncaseră cu pietre în macaronari, în Parcul Sans Souci, când macaronarii sărbătoriseră Ziua Muntelui Carmel, indiferent ce-o fi fost aia.

— Poate că băieţii ăştia de-abia au căzut din căruţa cu napi, da' ştiu să tragă cu puşca.

Cei doi Wycliff se întoarseră în şopron şi rânjiră spre Nestor. Da, Fordul coupe din capăt şi maşina neagră aflată chiar în mijlocul şirului aveau cheile în contact. Lipit de crăpătura dintre scânduri, Nestor spuse:

— Cred că-i un Packard 33, modelul nou. Are aspectu' ăla sport, cu câte o roată de rezervă pe fiecare parte. Ştiţi cum sună reclama: „Dacă vrei să ştii cât e de bun, întreabă-l pe proprietar". Fac prinsoare pe-un dolar că-i a lui Jack Belmont, da' n-o să-l întreb nimic.

Unul dintre fraţii Wycliff întrebă:

— O ştergem cu Packardu'?

— Nici vorbă, ce dracu', o să dăm buzna-n casă cu el.

Acum toţi trei băieţi îi rânjeau larg.

Jack Belmont se întrebă ce aşteptau, stând locului în semiîntuneric; lângă el, Heidi îi încărcase armele şi le pusese pe bar. Celelalte fete erau la etaj, unde barmanii le păzeau şi căutau să distingă ceva pe ferestre.

— Vrei să-mi spui ce facem?

Se adresase lui Carl, care se afla lângă intrarea din faţă cu cei doi oameni de ordine, ţinând deschisă una dintre uşi şi aşteptându-l pe James să apară din neguri.

— E rândul lui Nestor, răspunse el.

Jack ridică ceasornicul de buzunar, străduindu-se să vadă ceva în lumina slabă dinspre ferestre.

— Nici măcar nu pot să-mi citesc nenorocitu' ăsta de ceas. Dacă nu apare repede, am plecat. Localu' e-nchis, proştii ăia-s morţi în curte. Vorbesc serios, dacă nu-ncepe ceva, m-am cărat. Mă-ntorc când iese soarele.

— O să vii cu mine la Tulsa, zise Carl. Tu şi cu piticul ăla cu două pistoale, dac-o să-l pot aresta.

— O să m-arestezi? Pentru ce?

Ca şi când nu şi-ar fi putut crede urechilor.

— Afară sunt şapte morţi.

— Iisuse Hristoase, ce tot spui acolo? Voiau să dea foc clădirii dacă nu-i opream! Nu i-ai văzut şi tu cu blestematele-alea de torţe?

Vorbise niţel cam agitat şi trebui să-şi impună să se calmeze. Încerca să se gândească la o cale de a-l omorî pe Norm – bizuindu-se pe faptul că Nestor va declanşa un schimb de focuri care să-i ofere o asemenea şansă – şi acum nenorocitul de marshall voia să-l aresteze. Zicând că dacă o să poată. Zicându-i *lui* asta. Îl privi pe Norm care stătea pe scară, ţinând Winchester-ul pe genunchi. După

aceea se reîntoarse către Carl, care stătea lângă uşa din faţă.

Carl o deschise şi Jack îl văzu pe negru, James, intrând cu vechiul lui pistol Colt, cu şuviţele de păr lipite de pielea capului şi trupul transpirat. Jack îl zări pe James aprobând spre Carl, apoi cei doi trecură pe lângă ei, către bucătărie.

Jack îi urmă, spunând:

— Ai auzit ce-am zis? Au venit după *mine*, fără s-aibă dreptul s-o facă şi de-aia i-am împuşcat. Ştii şi tu asta.

Marshallul nu comentă.

În bucătărie, James îşi puse pistolul pe masa de lângă fereastră, iar Franklin îi întinse un ştergar de vase. James se şterse pe faţă, după care ridică ochii la Carl.

— Am văzut doi tipi ieşind din buruienile din curte, de parc-ar fi fost în casă.

Franklin clătină din cap.

— I-aş fi văzut.

— Ăilalţi doi era-n şopron, urmă James şi-a intrat toţi acolo şi-ăla micu' cu pistoale i-a-ntrebat ceva. N-am auzit ce-a răspuns ei, da' ăla micu' părea încântat de ce-auzea.

— Dacă s-ar fi apropiat de casă, i-aş fi văzut, repetă Franklin.

— Sau poate că s-au uitat la automobile, spuse Carl, să vadă dacă n-a lăsat cineva cheia în contact.

Jack interveni, zicând:

— Nimeni care lucrează aici nu-şi lasă cheia-n contact. Nu poţi să ai încredere-n clienţii noştri. Pleacă de-aici beţi, cu intenţii de beţivi. Singuru' care-ar fi putut s-o facă e scriitoru' de la *True Detective.* Jack privi în jur. Unde-i?

— La etaj, răspunse Norm. Cred că stă la palavre cu Elodie. Mă-ntrebase despre ea… nu-i venea să Creadă că fata aia drăguţă e târfă. I-am zis: „Dă-i trei dolari şi-o să vezi ce-ţi poate face".

Norm se opri în pragul sălii principale şi întoarse capul ca să se uite la Heidi, care stătea în spatele barului.

— Cât îţi dă, o întrebă el, ca să-i încarci armele?

Se răsuci şi-l privi pe Jack Belmont, care era în bucătărie.

Îl sfredelea cu privirea.

Asta îi spuse lui Jack că vechiul său amic se săturase de aventura lui cu Heidi şi că intenţiona să facă ceva în privinţa asta. Pentru câteva clipe, Jack se gândi să-i răspundă cu o privire la fel de încruntată, să dea cărţile pe faţă, dar se opri la timp. Ce ar fi avut de câştigat dacă ar fi făcut asta? Nu, Jack rânji ca şi cum i-ar fi venit o idee şi reveni la Franklin care stătea lângă fereastră.

— Franklin? Ştii gluma aia: Stăpâna casei o-ntreabă pe negresa ei Dinah dacă soţul ei aduce bani în casă. Dinah răspunde: „Da, doamnă, aduce, ie bărbat bun, da' mi-e frică-ntruna c-o să-l prindă".

Jack continua să rânjească, aşteptând ca Franklin să râdă.

Franklin aprobă din cap, de parcă ar fi încercat să zâmbească. Îşi îndreptă din nou privirea spre fereastră şi spuse:

— Sunt la maşini. S-au furişat şi urcă-n cea din mijloc, Packard-ul. Dau înapoi, sunt acum în spatele celorlalte.

Lângă el, la fereastră, Carl luă Colt-ul de pe masă, îi spuse lui Franklin să tragă prin geamurile maşinilor din faţă şi începură să tragă amândoi, neştiind dacă nimereau Packard-ul sau pe cei din automobil. Se opriră şi putură auzi cum era ambalat motorul, turat la maximum, după care văzură silueta neagră a maşinii în loc deschis, fulgerând prin burniţă către copacii din partea opusă a curţii şi aleea de acces care venea dinspre drum. După aceea încetini, făcu un ocol mare prin curte, ridicând noroiul şi Packard-ul negru viră pentru a se năpusti spre partea din faţă a clădirii.

La volan, Son frână când se apropie de cadavrele din parcarea pustie. Când se opri maşina, Nestor îşi luă privirea de la parbriz.

— Ce faci? (Era nervos şi nu se mai putea stăpâni.) Treci peste ele, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i poţi omorî de două ori.

Son n-o putu face. Privi în oglinda retrovizoare şi le spuse fraţilor Wycliff să coboare şi să dea corpurile la o parte, dar Nestor urlă la el:

— Dă-i drumu', fir-ar a dracu'! N-o să le loveşti pe toate!

Son clătină din cap. De data aceasta se întoarse la fraţii Wycliff de pe bancheta din spate şi le spuse să se grăbească şi să-i dea drumul, să le mute de-acolo. Fraţii aveau aceeaşi părere ca Son despre trecutul peste cadavre. Săriră din maşină şi începură să le tragă de braţe spre automobilele de pe drum.

Privind prin parbriz, mai potolit, Nestor rosti:

— Le-aţi dat timp să se pregătească pentru noi.

Carl le spuse lui Jack şi celor doi oameni de ordine, Walter şi Boo, să treacă în spatele barului şi să aştepte noi ordine. Se aştepta din partea lui Jack la o întrebare pentru care să nu aibă vreme să-i răspundă, iar când Jack îl întrebă unde avea să stea el, Carl nu-i răspunse. Le spuse lui Norm şi lui Heidi să fugă la etaj, să-i ia pe barmani şi să aştepte acolo sus, pe coridor.

— Nu vă arătaţi şi nici nu coborâţi pe scară, decât dacă începe să se tragă.

— Tu unde-o să fii? întrebă din nou Jack.

Carl spuse:

— Vreau să stau de vorbă cu Nestor ăsta.

Son văzu în faţa lui un spaţiu liber de vreo cincisprezece metri, destul pentru a vira şi a se îndrepta direct către uşa mare de lemn din faţă. Fraţii Wycliff urmau să vină în fugă în spatele

Packardului, cu puştile. Son ambală, apăsă acceleraţia până la podea şi coti spre uşă, cu Nestor urlând:

— Dărâm-o, sparge-i!

Son trecu cu Packard-ul prin intrare şi scoase uşile din ţâţâni, bucăţi de lemn ricoşară de pe capotă, lovind în parbriz, un fragment trecu pe lângă el ca o suliţă, dar ajunseseră înăuntru, cu Nestor ţinându-se zdravăn şi strângând din fălci, iar Son călcă frâna şi-şi croi drum prin mese şi scaune, aruncându-l pe Nestor în bord şi Packard-ul ară mobilierul, proptindu-l într-un stâlp din mijlocul încăperii. Son întoarse capul şi zări un bărbat în costum şi panama privindu-l din spatele barului, stând acolo de parcă ar fi fost unicul ocupant al stabilimentului.

La etaj, Tony Antonelli auzi maşina distrugând uşa din faţă, auzi urletul motorului şi înţelese ce se întâmpla la parter. Îşi vârî cămaşa în pantaloni şi-şi ridică bretelele, privind-o pe Elodie care stătea în pat purtând doar o pereche de chiloţei din dantelă, Doamne Dumnezeule, cu ţâţoancele îndreptate spre el, speriată de moarte.

— Stai aici, o să mă-ntorc după tine, zise el şi ieşi în fugă din cameră, trecând pe coridor, pe lângă barmanii care se întinseră prea târziu ca să-l oprească. Fu nevoit să-şi smulgă braţul din prinsoarea lui Heidi, care se agăţase de el şi-l văzu pe Norm făcându-i semn din partea opusă a coridorului să se retragă.

Tony ajunsese însă în capul scării şi privea în jos către Packard şi mobilierul sfărâmat, dându-şi seama că, la dracu', îşi uitase carneţelul în dormitor.

Îl văzu pe Carl Webster în spatele barului, privindu-l pe Son, care ieşea din maşină cu o puşcă, iar fraţii Wycliff apărură cu nişte puşti despre care Tony credea că erau Springfield. Se

gândi că distanţa dintre cei trei şi Carl Webster era mai mică de zece metri.

Îl văzu pe Nestor Lott coborând de pe scaunul de lângă şofer şi întorcându-se pentru a-l confrunta pe Carl peste capota automobilului. Acesta a fost tabloul pe care Tony şi-l fixă în memorie, privind în jos, nu chiar direct spre botul Packardului, ci mai degrabă către partea maşinii dinspre Nestor. Din unghiul acela îl putea vedea pe Nestor ţinând câte un revolver 0,45 în fiecare mână, sub nivelul capotei, în apropierea roţii de rezervă montate acolo.

În spatele barului, Carl, cu braţele pe lângă trup – Tony se gândea la felul în care va scrie totul – relaxat, nu putea să vadă că Nestor era pregătit să tragă. Tony se gândi că ar fi trebuit să strige, dar nu dorea să se implice şi şovăi…

Iar Carl Webster îi monopoliză atenţia.

Carl spuse:

— Vorbesc cu Nestor Lott?

— Bineînţeles, rosti Nestor. Nu mă confunda cu ţărănoii ăştia care stau cu puştile pe tine. Unde-s ceilalţi? Vreau să ştiu cine mi-a omorât băieţii. Şi de unde-aţi furat Thompsonul ăla?

— Sunt marshallul SUA Carl Webster, spuse Carl şi te arestez pentru uzurpare de calităţi oficiale. Pentru purtarea insignei ca şi cum ai merita-o.

— Vezi ce mai am pe piept?

— Medalia aceea, zise Carl, nu înseamnă nimic pentru mine.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, spuse Nestor. Băiete, dacă lucrezi pentru traficanţii de whisky, eşti de partea greşită. Ar fi trebuit să fii de partea asta, alături de mine.

— Ţi-am spus, vorbi Carl, eşti arestat. Partenerul meu are mandatul.

Tony se uită la Carl care întoarse capul la cei trei localnici înarmaţi cu puşti. Le spuse:

— Voi puteţi să rămâneţi sau să plecaţi. Dacă rămâneţi, vă arestez pentru că l-aţi ajutat pe maimuţoiul ăsta să încalce legea. Ce alegeţi?

Son şi fraţii Wycliff nu se clintiră, cu puştile aţintite către bar şi Tony ar fi fost gata să pună prinsoare că aşteptau ordinul lui Nestor. Îl auzi pe Carl spunându-le:

— Puneţi armele jos.

Cei trei tot nu se clintiră, fixându-l pe marshall cu puştile Springfield. Tony avea să şi-l reamintească pe marshall stând cu braţele pe lângă corp, *complet relaxat în timp ce privea moartea fulgerătoare care-l aţintea.* Nestor zise:

— Spune-le oamenilor tăi să iasă. Sunt la etaj? Vreau să văd ce-avem aici.

Tony avea să scrie: *Nimeni nu se clintea. Toţi aşteptau semnalul ucigător al lui Nestor, pentru a trage primul foc.*

Carl i se adresă însă lui Nestor:

— Vreau să-ţi văd mâinile. Pune-le în faţa ta, pe capota maşinii.

Pentru câteva clipe, în sală nu se auzi nici un sunet; Tony privea în jos la cei patru oameni de lângă automobil, care se uitau la Carl şi era destul de sigur că marshallul ştia despre cele două arme ale lui Nestor, iar intenţia acestuia era de a provoca un schimb de focuri, însă numai în condiţiile care-i conveneau lui. Nestor spuse:

— Marshall, ai înţeles lucrurile pe dos. Eu vreau să văd mâinile tale. Scoate-ţi arma şi pune-o acolo, pe bar.

Tony îşi întoarse privirea spre Carl Webster.

— Vreau să fiu foarte clar în privinţa asta, rosti Carl, ca să-nţelegi. Dacă trebuie să-mi scot arma, eu trag ca să ucid.

Uluitor! Aceleaşi cuvinte, aşa cum a zis Crystal Davidson, pe care Carl i le spusese lui Emmett Long înainte de a-l împuşca. Tony era convins în privinţa asta; parcă o auzea pe Crystal repetând-o în apartamentul din Hotelul Georgian din

Henryetta, iar el şi reporterii care umpluseră până la refuz camera notaseră de zor. *Dacă. Trebuie să-mi scot arma…*

— Arată-mi că ai înţeles, îi spuse Carl lui Nestor, punându-ţi mâinile pe capota maşinii.

Ce a văzut Tony de deasupra scenei:

Nestor trase cu degetul mare cocoşul unui 0,45, după aceea pe al celuilalt şi începu să le ridice, cu Tony holbându-se la revolverele ce se înălţau peste capota Packardului…

Apoi îl văzu pe Carl întinzându-şi revolverul 0,38 drept peste bar – îl scosese deja în fracţiunea aceea de secundă – şi împuşcându-l pe Nestor, *bam,* umplând odaia cu sunetul sec şi împuşcându-l pe Son, *bam* şi-l văzu pe Jack Belmont în spatele barului şi pe oamenii de ordine Walter şi Boo scoţându-şi pistoalele, iar asta îi opri pe fraţii Wycliff, speriindu-i ca naiba – apariţia capetelor acelora deasupra tejghelei barului – şi *bam,* Carl îl împuşcă pe primul şi alte focuri de armă umplură încăperea, venind din ambele părţi ale lui Tony din capul scării, totuşi el se sili să privească scena, să-l privească pe Jack Belmont care ţinea o puşcă Winchester şi se uita în sus, de parcă ar fi căutat-o pe Heidi, îngrijorat de soarta ei, în clipa în care al doilea Wycliff trase cu puşca proptită de şold şi Tony văzu sticlele de pe raftul din spatele lui Carl făcându-se ţăndări şi murdărind oglinda, îl văzu pe Carl întinzând Colt-ul şi împuşcându-l, *bam,* când al doilea Wycliff trăgea bolţul închizătorului ca să bage glonţ. Omul de ordine chior trase, lovindu-l din nou pe Wycliff, înainte ca băiatul să se prăbuşească. Tony îl văzu pe Carl răsucindu-se către Nestor, deşi acesta era deja mort, Tony o ştia deoarece Carl o ştia, altfel l-ar mai fi împuşcat o dată. Tony îşi reaminti cuvintele lui Carl: *Dacă trebuie să-mi scot arma, eu trag ca să ucid.*

Cum o scosese atât de rapid? Cum o scosese de sub haină în fracţiunea aceea de secundă? Carl îşi reîncărca arma, luând gloanţele din buzunarul

lateral al hainei. Ocoli barul şi trecu de cealaltă parte a Packardului, ca să se uite la Nestor.

Tony coborî, veni lângă el pentru a-l vedea pe Nestor mort şi a-i spune lui Carl ceva.

— Când ţi-a cerut să-ţi scoţi arma… Tony şovăi… I-ai spus exact aceleaşi cuvinte pe care i le-ai spus lui Emmett Long. Cuvânt cu cuvânt.

— Aşa am făcut? zise Carl.

— Aşa ne-a spus Crystal Davidson, atunci la hotel.

— Le-ai ţinut minte?

— Le-am notat. Toţi cei aflaţi acolo le-au scris. Acum ai spus acelaşi lucru şi ai dovedit-o, împuşcând alţi trei.

— Patru, spuse Carl.

Tony făcu o pauză, apoi zise:

— Ai dreptate.

— Cei pe care i-au împuşcat tăntălăii ăştia, urmă Carl, erau deja morţi.

Tony ridică ochii la plafonul galvanizat.

— Încă îmi mai ţiuie urechile.

Coborî privirea şi-l văzu pe Carl împungându-l pe Nestor în pântece cu vârful cizmei lui negre, lustruite. Carl se întoarse spre scară, când Heidi strigă:

— Jack? … Unde-i Jack? După aceea le spuse: Norm a fost împuşcat. Cred că-i mort.

9

Primul lucru pe care Bob McMahon i-l spuse lui Carl, aşezat de cealaltă parte a biroului, fu că nu va mai primi nici o misiune până la finalizarea anchetei despre evenimentele din tractir. Carl urma să dea o declaraţie, iar ei aveau să vadă cum se potrivea cu spusele martorilor, a tuturor celor care asistaseră la scenă.

— Nu mă crezi pe cuvânt? întrebă Carl.

— Conform relatării tale, zise McMahon, i-ai împuşcat pe toţi patru după ce-au ajuns acolo – Nestor Lott şi cei trei băieţi care erau cu el.

Carl încuviinţă din cap şi spuse:

— Încercam un Colt 38 nou, special, pe cadrul unuia de calibrul 45.

— Asta-i o armă grea.

— Are recul mai mic şi nimereşti exact acolo unde ai ţintit.

— Oamenii de ordine – McMahon examină paginile de rapoarte de pe biroul lui – Walter şi tipul cel chior, Boo Bragg, au declarat că ei i-au împuşcat pe doi dintre atacatori.

— Dacă vor să se laude cu asta, zise Carl, n-au decât, dar Nestor şi băieţii lui erau deja morţi sau pe moarte. Vorbeşte cu redactorul de la *True Detective.* El a văzut totul.

— A fost aici azi-dimineaţă, spuse McMahon. Anthony Antonelli îl cheamă. A declarat că i-ai spus lui Nestor Lott că, dacă scoţi arma, tu tragi ca să ucizi. Ţii minte să-i fi spus asta?

— Dacă trebuie s-o scot, preciză Carl.

— Ţii minte că i-ai zis asta şi lui Emmett Long? Atunci ne-a spus-o prietena lui, Crystal Davidson.

— După ce l-am anunţat că era arestat. Acelaşi lucru a fost şi aici – ei ar fi putut lăsa armele jos, însă dacă intenţionau să le folosească, eu trebuia să trag.

— Anthony a zis că n-a văzut niciodată un pistol apărând atât de iute.

— L-ai întrebat câte dueluri între pistolari a văzut?

— A zis că nu te-a văzut scoţând arma. Se uita la tine şi deodată aveai arma în mână şi trăgeai.

— Şi ce n-a înţeles?

— Vrea să ştie dacă ţineai arma în mână, spuse McMahon, sub tejghea.

— Le-am oferit o şansă de a pune jos armele, rosti Carl fixându-şi şeful cu privirea. N-au profitat de ea.

— Ţineai sau nu arma în mână?

— O ţineam.

— Gazeta din Tulsa zice că ai scos-o şi ai tras.

— M-au întrebat dacă i-am împuşcat pe toţi patru, zise Carl. Le-am spus că da. Nu m-au întrebat dacă aveam deja arma în mână.

— Le place ideea unui marshall care scoate rapid pistolul, observă McMahon şi se-ntoarse la documentele lui. Anthony cere ca Belmont să fie arestat fiindcă i-a furat maşina.

— Ştiu. I-am zis că n-ar fi trebuit să lase cheia în contact. Eram convins că Packard-ul era al lui Jack, totuşi el n-a spus-o niciodată.

McMahon îl privea iarăşi.

— Constat că te referi mereu la Belmont, folosindu-i prenumele. Ca şi cum voi doi v-aţi cunoaşte destul de bine.

— Îl cunosc, spuse Carl. Dacă-mi dai mână liberă, ţi-l găsesc.

— Unde crezi că este?

— Primul loc în care aş căuta ar fi Kansas City.

După câteva clipe, McMahon rosti:

— Poate.

— Acolo s-ar potrivi.

— Eşti sigur că el i-a ucis pe Klansmenii aceia?

— Unul după altul. Norm Dilworth i-a împuşcat pe cei doi din maşină. I-a scăpat Thompson-ul din mână.

— Şi tu crezi că Belmont l-a împuşcat mortal pe Dilworth?

— Ştiu c-a făcut-o, pentru ca s-o poată avea pe soţia lui Norm, spuse Carl. Poţi să verifici glonţul pe care l-au scos din Norm. Era dintr-o puşcă Winchester sau Springfield 03?

— A trecut prin el şi prin perete, zise McMahon. Este afară, prin tufişuri. Şi mă îndoiesc că altcineva dintre cei care au fost acolo – oamenii de ordine şi barmanii – va recunoaşte că l-a văzut pe Belmont împuşcându-l.

— Ei nu mai lucrează acum pentru el, rosti Carl.

— Însă n-au un motiv pentru care să-l acuze. Chiar dacă i-am găsi pe indivizii aceia, nu văd cu ce ne-ar putea ajuta. Iar femeia asta, Heidi Winston, crezi c-a fugit cu el?

— Aşa bănuiesc. Sau poate c-a silit-o el.

— Mă îndoiesc c-ar deranja-o că el este fiul unui magnat al petrolului.

Amândoi rămaseră fără vorbe.

— Ţi-l mai aminteşti pe Peyton Bragg, de acum doi ani? întrebă Carl după un timp. Falsifica whisky şi jefuia bănci. Paznicul ăla urât şi chior e fratele lui mai mic.

— El ştie cine eşti tu?

— Aşa cred, dar n-a spus nimic.

— Avem vreun mandat pe numele lui?

— Legea Volstead, zise Carl. Cu ea putem lega pe-aproape oricine.

Tăcură din nou, fiecare cu gândurile sale, de data aceasta aproape un minut.

— Nu-mi dau seama cum l-ai lăsat pe Belmont să scape, rosti McMahon.

— Am făcut o greşeală, spuse Carl. Se purta de parcă se distrase a-ntâia împuşcându-i pe oamenii ăia şi n-avea nici un fel de remuşcări. I-am spus că-l arestez.

— Fiindcă te enervase?

— Nu eram sigur dacă va fi acuzat de ceva.

— Pentru c-a împuşcat nişte oameni care veneau să-i ardă proprietatea?

— Da.

— Aşa că ai vrut să-l dai pe mâna unui procuror, zise McMahon, dar l-ai lăsat să-ţi scape. Ce făceai când a fost împuşcat Dilworth?

— Nimeni n-a ştiut de el, până nu ne-a anunţat Heidi.

Tăcu şi McMahon îl îndemnă:

— Şi?!..

— Ea a zis că i se părea că murise.

McMahon aşteptă.

— Eu m-am dus de cealaltă parte a Packardului, ca să mă uit la Nestor care zăcea acolo. Am văzut medalia pentru bravură pe care şi-o prinsese în piept, Crucea Meritelor Speciale din război. Şi tata a primit o medalie pentru bravură în Cuba.

McMahon îl văzu încruntându-se.

— Dar Nestor – Iisuse! – nu semăna deloc cu tata.

Stăteau pe veranda bungalowului californian, printre nucii pecan, seara, sorbind un păhărel înainte de cină, Virgil cu teancul de ziare pe care petroliştii din Texas i le aduceau ori de câte ori apărea numele lui Carl Webster, de data asta cu fotografii.

— Da' ştiu că-ţi place pălăria asta. Devii un „client" obişnuit al ziarelor, aşa-i?

Beau whisky cu gheaţă, cu o felie de portocală şi puţin zahăr, combinaţia favorită a lui Virgil.

— „Doisprezece ucişi în tractir", citi Virgil un titlu. Ai împuşcat patru dintre ei şi ţi-au dat concediu, da? Bună afacere.

Carl îl lăsă pe taică-său să vorbească.

— Ziarele sunt înnebunite după cazul ăsta. Nu se mai satură. Ieri au venit şi alţi reporteri şi ăla de la *True Detective,* Anthony Antonelli. Zice că scrie un articol despre ce-a fost. O să-i spună „Bătălia de la Muntele Pleşuv".

— Nu ştiam c-o să vină pe-aici.

— Vrea să mai scrie două articole, unul despre tine şi unul despre Jack Belmont. Vrea să te-ntrebe despre toţi tipii răi pe care a trebuit să-i împuşti. Câţi sunt până acum – opt, socotindu-l şi pe hoţul de vite? A zis că vrea să te-ntrebe dacă la fiecare le-ai spus la fel, că dacă scoţi arma, tu tragi ca să ucizi?

— Le-a rămas asta în cap, spuse Carl.

— Aşa se-ntâmplă când capeţi renume. Trebuie să fii atent la ce zici. Dacă o să devii faimos pentru împuşcarea bandiţilor, o să vină unu' care o să-ncerce să te împuşte, ca să devină el faimos. E posibil ca Jack Belmont ăsta să se fi gândit la aşa ceva. Anthony a zis că vrea să-l întrebe pe Jack Belmont de ce jefuieşte bănci şi vinde whisky de contrabandă când taică-său e bogat de n-are treabă. I-am spus că băiatul fie că vrea să-l facă de râs pe tată, fie să-şi dea importanţă. Câţi oameni a-mpuşcat Jack – cei şapte de la tractir?

— Şi încă unul înainte, când avea cincisprezece ani.

— La fel ca tine.

Tăcură fără să comenteze.

— Taică-său este Oris Belmont, zise Carl.

— Ştiu cine e. Dar ce-i poate oferi băiatului? Să lucreze acolo, în birou cu el? Să se uite pe fereastră la Tulsa? Sau poate să cureţe tancuri petroliere, dacă doreşte. I-am zis lui Anthony: Uite, eu şi Carl avem aceeaşi situaţie aici. Eu sunt destul de bogat şi Carl nu câştigă mai mult de câteva miare pe an, da' nu ne călcăm unul pe altul pe bombeuri.

— Nu, spuse Carl, eu îţi ascult părerile despre orice.

— Eu îţi dau sfaturi. Ţi-am oferit ocazia să devii un plantator faimos de pecan, să-ţi câştigi traiul din bătutul nucilor cu prăjina. Ţi-am zis: ţine-te departe de industria petrolului. Acum e vreo cincizeci de cenţi barilul, fiindcă-i prea mult

petrol. Dacă-ncepe să producă şi câmpul ăla din estul Texas, o să câştig mai puţin de patru cenţi pe baril.

Îi reaminti lui Carl că guvernatorul de Oklahoma, Alfalfa Bill Murray, trecuse sub incidenţa Legii marţiale toate puţurile producătoare, păzind cu oameni înarmaţi peste trei mii de puţuri până când preţul crescuse la un dolar barilul.

— S-ar putea să mai dureze, totuşi o să revină. Ştii de ce? Foarte mulţi oameni au acum automobile şi pe zi ce trece sunt tot mai mulţi.

— Nu eşti falit? întrebă Carl.

— Dragule, încasez redevenţe de când a apărut Glenn Pool, zise Virgil. Cum i-am zis şi lui Anthony, sunt destul de bogat. Ce nu i-am spus este că păstrez permanent o sută de miare bani gheaţă…

— Unde?

— În casă. Îmi ajung să trăiesc ca un rege de mâna a treia vreo douăzeci de ani. Restul i-am investit în benzinării şi localuri împreună un partener de afaceri. Oamenii trebuie să cumpere benzină ca să pună în maşini şi trebuie să mănânce.

— Ţii o sută de mii de dolari în casă?

— Şi nişte arme. Nu-ţi face griji în privinţa asta, zise Virgil. Sorbi din whisky şi spuse: Când n-ai fost aici, reporterii au început să-mi pună întrebări. Au venit după mine-n livadă, dorind să ştie ce fac cu toţi banii mei. Ştii, observaseră pompele puţurilor. Mai întâi m-au întrebat ce cred despre faptul că unicul meu fiu urmăreşte proscrişi evadaţi şi jefuitori de bănci. Le-am spus că după criza din ’29 nu crezusem că în bănci au mai rămas bani care să fie jefuiţi. Au dorit să ştie dacă dădusem faliment. Le-am spus că dac-o să se abolească vreodată legea, o să deschid nişte cârciumi pe undeva. Nu aici, aici suntem uscaţi ca iasca, fiindcă am fost teritoriu indian nu cu mult

timp în urmă. Din cauza asta şi-a baptiştilor, statul ăsta va vota mereu pentru prohibiţie. Le-am zis, nu, ce dracu', nu-s falit, am investit banii. Ei au zis că şi-aşa poţi ajunge sărac lipit. Le-am spus, în nici un caz, aşa cum am aranjat eu, o să trăiesc ca un rege de mâna a doua. De-atunci m-am mai gândit, cinci miare pe an vreme de douăzeci de ani… şi-am schimbat-o cu un rege de mâna a treia.

— Le-ai spus că ai bani gheaţă? întrebă Carl.

— Nici vorbă, însă cu asta m-au iscodit întruna, dacă am vreo ascunzătoare pentru bani. Le-am zis că nu-i treaba lor. Sunt oamenii cei mai băgăcioşi pe care i-am întâlnit vreodată.

— Ce le-ai spus de i-ai făcut să creadă că ai bani ascunşi pe-undeva? întrebă Carl. Dac-o să trăieşti ca un rege de mâna a doua…

— A treia.

— Asta înseamnă că ai bani cu care s-o faci.

— N-am suflat nici un cuvânt despre banii mei.

— Le-ai spus că ai arme în casă şi că eşti un ţintaş de elită?

— M-au întrebat, mai târziu, dacă am fost cu puşcaşii marini ai lui Huntington în războiul spaniol. Asta-i tot.

— Le-ai spus c-ai obţinut medalia pentru bravură?

— Fiindcă m-a-mpuşcat un lunetist? Virgil trase o duşcă zdravănă din paharul lui şi spuse: Reporterul ăla, Anthony Antonelli, zicea că tu i-ai fi spus c-o să fii acasă.

— Am fost ieri în Henryetta.

— Tot te mai trage aţa la puicuţa gangsterului?

— Se întâlneşte c-un petrolist, care se crede galant. Am cinat cu Crystal şi-am pălăvrăgit despre una şi alta. Îmi place, dar asta nu-nseamnă c-aş vrea să mă-nsor cu ea. Ştii c-a trăit cu Emmett Long după ce i-a ucis soţul. La fel ca Heidi Winston, fata care-a fugit cu Jack Belmont.

— Poţi să discuţi cu astfel de oameni?

— Pot să le pun întrebări. Cum este să fii cu un bărbat care-i dorit viu sau mort? Am întrebat-o pe Crystal dacă nu era mereu speriată. Mi-a răspuns: „Sigur că da!. Totuşi, a părut surprinsă, de parc-ar fi fost ceva la care nu se gândise. Să fie speriată devenise ceva firesc pentru ea. Heidi este altfel, ea a fost prostituată şi cred că i-a plăcut aţâţarea, aşa, ca o schimbare. În tractir, îl tachina pe Jack fiindcă împuşcase o vacă, zicând c-o făcuse cu intenţie. Dincolo de fereastră, jos în curte, erau trupurile a şapte oameni pe care îi ucisese el.

— N-ai cum să-nţelegi oameni ca ăştia, rosti Virgil.

Carl îi spuse că Nestor Lott avea o Cruce a Meritelor Speciale prinsă de haină, pe care probabil o obţinuse în timpul războiului.

— Atunci când l-ai împuşcat?

— Era cât pe-aici să nimeresc medalia.

— Crezusem că eşti un ţintaş mai bun, spuse Virgil. De parcă şi-ar fi dorit ca toţi să ştie că fusese cândva erou. Asta dacă era medalia lui…

— Sunt aproape convins că era. individul nu avea sentimente, zise Carl, da' când a sosit momentul să iasă-n faţă n-a dat bir cu fugiţii.

— Dai peste tot felul de ciudaţi, aşa-i?

Narcissa Raincrow apăru din bucătărie cu un pahar cu whisky şi coca-cola şi-i anunţă că cina era gata.

Stăteau la masa rotundă din colţul îndepărtat al bucătăriei, cu ferestre pe două părţi şi nuci pecan oriunde ai fi privit.

Narcissa le servi carne, ouă şi cartofi, toate prăjite, un castron cu fasole albă şi afumătură rămasă de la prânz, pâine proaspăt coaptă şi o farfurie cu varză murată cu sos de roşii deasupra. Narcissa se aşeză la masă şi-i ascultă comentând despre Franklin Roosevelt care câştigase alegerile prezidenţiale, încântaţi că-l învinsese pe constipatul de Herbert Hoover.

— Will Rogers spune că democraţii au câştigat, le zise Virgil, fiindcă au făcut o grămadă de promisiuni c-o să reglementeze bursa, o să-i ajute pe fermieri, o să susţină pensiile veteranilor şi dup-aia o să vină cu tot felul de scuze. Will Rogers spune că noi nu votăm pentru un candidat, ci votăm împotriva adversarului său.

— Mai spune şi că n-a întâlnit niciodată vreun om pe care să nu-l placă, rosti Carl. Tu crezi aşa ceva?

— Nu, nu cred, răspunse Virgil, dar sună bine. Ştii, pe când juca în vodeviluri făcând şmecherii cu lasoul şi-n acelaşi timp vorbind, Will Rogers rotea două lasouri odată, aruncând unul în jurul calului şi pe celălalt în jurul călăreţului, însă avea o listă de chestii la care se gândise dinainte şi pe care le spunea dacă dădea greş. De felul: „Dacă nu-l prind repede pe unu', va trebui să vă plătesc biletele din buzunaru' meu". Sau mai zicea: „Asta-i mai uşor de făcut c-un cal orb, fiindcă nu vede lasoul venind". Oamenii râdeau aşa tare de scuzele lui, că rata voit câte o şmecherie, ca să poată spune o poantă.

— Ştii multe despre Will Rogers, aşa-i? zise Carl.

— E vedetă de film, apare pe scenă, scrie la ziar o rubrică plină de greşeli de ortografie – e cel mai mare american al nostru, omul cel mai amuzant pe care l-am auzit vorbind vreodată.

— Şi are şi sânge indian, spuse Narcissa.

— E pe sfert Cherokee, preciză Virgil. Will Rogers zicea: „Noi n-am venit aici pe *Mayflower,* noi aşteptam corabia". Aplecat peste farfuria lui, îi spuse lui Carl: Uneori îmi aminteşti de el. Nu ştiu de ce anume, dar aşa e.

— Eu îţi pot spune mulţi oameni care nu-mi plac, zise Carl, aşa că nu-i din cauza asta.

— Amândoi vă purtaţi frumos cu animalele, urmă Virgil. Tu eşti modest în felul tău sau ştii

cum să te comporţi. Mai ţii minte când l-ai văzut în Ziegfeld Follies? Erai puşti pe-atunci.

Fusese la numai câteva zile după ce Carl îl doborâse pe hoţul de vite din şaua calului. El încuviinţă, amintindu-şi dansatoarele cu picioare lungi şi albe dansând step pe scenă şi pe Will Rogers apărând cu acoperitori negre de pantaloni şi ţinând în mână treizeci de metri de funie făcută colac, cu pălăria de cowboy aplecată într-o parte şi părul atârnându-i pe frunte. Carl îşi reaminti că hoţul de vite se numea Wally Tarwater.

Virgil spunea:

— Îmi tot împinge varza asta murată, zicând că-i sănătoasă.

— Este, vorbi Narcissa. În emisiunea ei de la radio, Ellen Rose Dickey zice că-i cea mai perfectă mâncare sănătoasă. Am comandat cincizeci de reţete de la Clyde, Ohio. Am pus în ea nuci pecan măcinate şi ceapă şi-am făcut sos de roşii, ca să torn pe deasupra, iar el o dă deoparte.

— Miroase, pufni Virgil.

— Tu miroşi, da' nu ştii, spuse Narcissa, fiindcă nu te speli. Cumpăr săpun Lifebuoy de la magazin, da' el nu se spală-n fiecare zi la sub braţ, aşa cum îi zic. Nu – face baie doar o dată pe săptămână. I-am zis să-şi clătească gura cu Listerine. N-are timp, că citeşte ziarele. I-am spus că Listerine omoară două sute de milioane de microbi în numai cincisprezece secunde. El tot n-are timp. Încerc să-l fac să mănânce drojdie Fleischmann în fiecare zi, trei bucăţi, ca să n-aibă probleme la closet. Îl aud cum se screme acolo, încercând să facă caca. Da' nu, zice că n-are nevoie de drojdie Fleischmann. Vezi cum a-nceput să chelească? Am încercat să-l conving să folosească loţiunea aia de-i zice Hair-Medic. N-a vrut. I-am zis că faimosul Harry Richman[11] spune că-i place s-o folosească. I-am zis c-o foloseşte şi Ruth Etting, cântăreaţa. Ea spune că face minuni pentru părul ei. Da' Virgil zice că el n-are nevoie. I-am dat revista mea

Physical Culture să citească despre Bărbatul Ideal, în care moşu' ăla Bernarr Macfadden[12] îţi arată cum să faci exerciţii. Da' Virgil nu coboară de pe scaunu' lui. Am comandat cartea gratuită a lui Charles Atlas, în care-ţi arată cum tensiunea dinamică îţi aduce sănătate şi putere veşnică. Nu vrea s-o citească. I-am adus cartea lui Earle Liederman[13], care-ţi zice cum să-ţi întăreşti organele interne. Am dat comandă la Newark, în New Jersey – poate c-o să-i placă cartea lui Lionel Strongfort[14], despre cum să-ţi creşti energia trupului. Virgil nici măcar n-a deschis-o. A zis: „Mă iei peste picior? Tipu' şi-a inventat numele ăsta".

— Povesteşte-i cum ai cumpărat un tub de Ipana, rosti Virgil, fiindcă periuţa mea de dinţi se-nroşea după spălare.

Narcissa clătină din cap, obosită, sătulă până peste cap de el.

— Acum folosesc Ipana, anunţă Virgil. Mi-am cumpărat o periuţă de dinţi nouă şi a rămas albă. Mesteca o bucată de carne pe care o întinsese prin gălbenuş şi-i spuse lui Carl: Ştiai că-n fiecare an treizeci de mii de oameni mor în accidente de maşină? Probabil că stau pe drum şi-ncearcă să intre unii-n alţii. Tocmai am citit asta, zise el şi o privi pe Narcissa. Unde era, în *Liberty?*

— Cred că-n *Liberty,* spuse ea. Sau în *Psychology,* în rubrica aia, *Viaţa în lumea modernă?*

10

Crystal văzuse locuinţa lui Carl când venise la Tulsa după târguieli. Îi arătase apartamentul cu trei camere în care locuise de când se alăturase marshallilor, spunând că plătea treizeci de dolari pe lună, în care erau incluse lumina şi încălzirea şi era complet mobilat, cu bucătărie nouă şi o verandă închisă, în spate, unde puteai dormi…

— Nu-i rău, spusese Crystal.

Mai trebuia să zugrăvească pereţii şi să pună altă mochetă, dar nu făcuse deocamdată nimic, doar atârnase tablourile din living. O aşteptase pe Crystal să se apropie de peretele cu fotografii înrămate, dintre care unele erau mărite.

— Ala-i tata în uniformă, pe când era în Marină.

Aşteptase până când era îndeajuns de aproape ca să atingă fotografia, apoi adăugase:

— A fost pe *Maine.*

Spusese asta tuturor fetelor care fuseseră aici în ultimii ani: „A fost pe *Maine”*. Şi toate ştiuseră ce se întâmplase în Portul Havana în 1898 şi-l ascultaseră povestind cum Virgil fusese azvârlit de pe punte când vasul explodase şi cum fusese apoi întemniţat într-o închisoare spaniolă.

— Mi-ai povestit despre tatăl tău, zisese Crystal. Într-una din după-amiezile alea când ai trecut pe la mine.

— Mai erai la fermă pe-atunci?

— La scurt timp după ce-l împuşcaseşi pe Emmett. Mi-ai povestit despre toţi oamenii ăştia, despre familia ta şi despre viaţa ta când erai puşti. Se întorsese să-l privească. Rămăsesem cu impresia că voiai să te consider un tip obişnuit, nu un poliţist idiot sau ceva de genu’ ăsta, care nu face altceva decât să-mpuşte oameni. Crystal se întoarse spre peretele acoperit cu fotografii, spunând: Pe-astea nu le-am văzut niciodată, însă fac prinsoare că-i pot recunoaşte pe ai tăi din ce

mi-ai povestit despre ei. Arătase cu bărbia o fotografie: Asta-i mama ta. Parcă o cheamă Grace, nu?

— Graciaplena, zisese Carl, adică Plină de Graţie Divină, dar aia-i bunica, nu-i mama. Are sânge Cheyenne.

— Greşeala mea, rostise Crystal. Dacă are sânge de indiancă, înseamnă că şi tu ai. Îl privise iarăşi şi surâse uşor: N-aş fi bănuit niciodată.

— Prima dată când l-am întâlnit pe Emmett în *drugstore,* a zis că asta-nsemna că eram metis. Ala-n costum de cowboy sunt eu la patru ani. Tata mi-l cumpărase. Când era tânăr, voia s-ajungă cowboy. La cincisprezece ani cumpărase cu cinci dolari un cal, gândindu-se c-o să plece şi-o să găsească de lucru imediat. Taică-său vitreg, care era predicator la Biserica Numelui Celui Mai Sfânt, i-a vândut calul şi a păstrat el banii. Tata a intrat atunci în Marină – îţi amintesc că avea doar cincisprezece ani – iar maică-sa a fugit în Lame Deer, statul Montana, ca să locuiască cu ai ei. Ea este tot acolo, dar n-am întâlnit-o niciodată. Nici pe maică-mea, care a murit la naşterea mea. Asta-n rochie albă e Grace în ziua când s-au căsătorit în Havana. Ăsta cu ea e taică-său, Carlos, după numele căruia am fost eu botezat. L-am întâlnit o dată, când m-a dus tata în Cuba. Astea-s nişte sonde de petrol ale tatei. Uite-ne pe noi doi pe o platformă de lucru a turlei, când eram puşti, îi place să pozeze.

— Pe el îl moşteneşti, spusese Crystal.

— Nu-i însă petrolist. Cu toate că-ncasează cecurile, se ocupă tot de nucii lui.

— Cred că te-a răsfăţat în copilărie.

— Virgil mi-a cumpărat mereu cai buni. Am lucrat cu vitele de pe la doisprezece ani, de când am putut călări ca bărbaţii, până m-am alăturat marshallilor. În poza aia mărită a casei? Tata, Narcissa şi cu mine pe veranda din faţă în ziua când ne-am mutat acolo. Înainte trăisem pe drumul

de ţară, exact când coteşti în proprietate. Narcissa-i menajera lui.

— Fac prinsoare că-i mai mult decât atât, zisese Crystal.

— Aşa-i, ei doi sunt apropiaţi, fac douăzeci şi şase de ani de când sunt împreună. Narcissa are multă grijă de el. El citeşte gazete, ea citeşte reviste şi dup-aia îşi spun unul celuilalt ce-au găsit. Când am ocazia, mă duc la Okmulgee în weekend. Tata şi cu mine stăm pe verandă şi povestim.

— Ca doi parteneri, este?

— Îi place s-audă ce mai fac.

— Deşi ai putea să trăieşti şi să munceşti la fermă, nu?

— Ca să culeg nuci. Nu, întotdeauna m-a lăsat să-mi urmez calea.

— Totuşi, cred că se mai întreabă…

— Ce poate să-mi placă la viaţa de marshall? Crede că-mi dau aere, că-s pornit să-mi fac un nume.

— Şi aşa e, nu? întrebase ea.

Carl îi zâmbi şi Crystal se apropie şi-l trase de braţ spre dormitor, rostind:

— Doar un număr scurt, ca să pot pleca la târguieli, te rog? Ce-ai zice dacă-mi ridic doar fusta şi-mi scot chiloţii?

— Porţi chiloţi?

— Scumpule, doar ţi-am spus că mă duc la Vandever’s să văd ce-i nou. Şi de data asta încearcă să nu mă mai ciufuleşti, bine?

În dimineaţa asta, ajunse acasă venind de la tatăl său şi-şi făcu un duş stând în picioare în cadă, se bărbieri şi se pieptănă, udând pieptenele ca să fie cărarea dreaptă, apoi se frecă cu apă de colonie pe faţă. Avea să poarte vesta care făcea parte din costumul lui negru. Afară era rece, prea frig pentru panama, aşa că îşi luă pălăria maro de fetru, ca să se obişnuiască cu ea în următoarele două luni de iarnă; pălăria căpătase o formă bună şi îi plăcea

cum o simţea, strângându-i uşor partea din faţă a calotei când o punea pe cap şi ştiind că arăta bine, cu borul niţel curbat. Nu se sinchisea să se îmbrace cu pardesie. În zonele rurale, purta peste costum o haină de cowboy căptuşită cu lână de oaie. În oraşe, urcând şi coborând din automobil, trenciul îi era îndeajuns. Alese o cravată burgund asortată cu cămaşa albastră şi costumul bleumarin, după care îşi puse hamul de umăr al tocului. Revolverul era ceva mai confortabil de purtat pe şold, dar Colt-ul mare cu cadru de 0,45 era mai uşor de scos de sub braţul stâng, de unde-l putea lua şi dacă stătea aşezat. Roti tamburul ca să verifice cartuşele şi vârî revolverul, cu cătarea pilită, în tocul pe care-l înmuia la fiecare două săptămâni cu ulei pentru piele. Puse în buzunarul hainei un pachet nou de Lucky şi un plic de chibrituri, însă lăsă tutunul de mestecat Beechnut pe birou – câteodată mai mesteca, când era la ţară sau la tatăl său, căruia îi plăcea marca aceea de tutun. Strecură o pereche de cătuşe într-un buzunar al trenciului – nu-i plăcea să simtă metalul dur la spatele centurii. Cartuşele de rezervă erau întotdeauna în buzunarul hainei. Ce-ar mai fi fost? Portofelul, mărunţiş, un pachet de gumă de mestecat şi cheile de la berlina Pontiac Eight pe care-l lăsau s-o folosească. Peste alte nouă minute, opri în faţa Hotelului Mayo. La recepţie, se privi în oglindă, îşi ridică pălăria şi o coborî după aceea încă puţin peste ochi, pălăria maro era de succes şi marshallul Carl Webster arăta bine.

11

Carl ciocăni la uşa camerei 815. Uşa se deschise şi Tony Antonelli se ivi în prag, privindu-l. Carl spuse:

— Am înţeles că vrei să stai de vorbă cu mine.

— Da, dar nu acum. Mă pregătesc pentru un interviu cu Louly Brown.

— N-aţi început încă? întrebă Carl. Dă-mi voie doar s-o salut.

Îşi dădea seama că celălalt n-ar fi vrut să-l lase să intre, însă redactorul de la *True Detective* fu nevoit să se dea la o parte, când Carl trecu pe lângă el şi privi în camera de zi. Tony îi făcu semn spre o uşă.

— E-n dormitor.

— I-ai închiriat un apartament întreg?

— Două camere şi baie, cincisprezece dolari.

— Se câştigă frumuşel din scris, aşa-i?

— Se decontează. Tony ridică mâna şi spuse: Aşteaptă o clipă, să văd ce-i cu ea.

Se apropie de uşa dormitorului, ciocăni o dată şi întrebă:

— Louly?

Carl auzi glasul fetei, însă nu distinse cuvintele. Tony zise:

— Da?… Îmi pare rău… Şi în cele din urmă: Sigur c-aştept.

Reveni la Carl.

— Zice c-are un blestemat de coş şi-ncearcă să-l ascundă.

— Da’ ce-i, întrebă Carl, vedetă de cinema? Zi-i că sunt aici şi vreau s-o văd.

— Este exagerat de atentă cu felul în care arată, explică Tony, poate chiar ruşinoasă. Nu face faţă la toată atenţia care i se acordă.

Carl se întoarse şi se aşează pe un scaun mare şi confortabil, la capătul sofalei. Ridică ochii şi-l văzu pe Tony apropiindu-se şi spunând:

— Dacă tot avem câteva minute, aş vrea să-mi povesteşti despre schimburile de focuri în care ai fost implicat, cele despre care am citit doar în ziare. A trebuit să scotocesc în arhiva de la *World* din Tulsa, ca să găsesc articolul „Schimb de focuri de la mică distanţă” şi pe celălalt „Marshall împuşcă de la 400 de metri ucigaşul cu mitralieră”.

— Au fost singurele, spuse Carl. Primul a fost ca majoritatea situaţiilor de felul ăsta, iar celălalt n-a fost un schimb de focuri.

— Anul trecut am fost de mai multe ori în Kansas City, încercând să aflu informaţii confidenţiale despre Boss Pendergast şi amicii lui. Baftă oricărui ziarist care vrea să-ncerce! Tony continuă să vorbească, aşezându-se la capătul sofalei, pe marginea pernei şi-şi scoase carneţelul. Aş vrea să-mi povesteşti episodul acela în care ai folosit o puşcă.

— Fiindcă tot ai amintit de Kansas City, zise Carl, mă gândeam să merg acolo.

— Păi… făcu Tony, este oraşul cu cea mai mare suprafaţă din Statele Unite – i se mai spune Parisul Preriilor. Şi e multă libertate. În K.C. se găsesc toate tipurile de pariuri, băuturi şi femei pe care şi le-ar putea dori cineva. Mă refer la cei care merg acolo pentru chestii de-astea.

— Ai mai văzut-o pe Elodie? întrebă Carl.

Asta îl făcu pe Tony să-şi îndrepte spatele.

— Mai zilele trecute.

— E la tribunal şi discută cu marshallii. I-am zis: „Dacă te-ntorci în Seminole, te bag cu mâna mea la-nchisoare”.

— N-am văzut-o, spuse Tony. Zici că-i la tribunal?

— Vrei să vorbim despre Elodie, întrebă Carl, ori s-auzi despre un schimb de focuri?

Ia să vadă cât de profesionist era redactorul ăsta de la *True Detective.*

Tony avu nevoie de numai două secunde ca să revină la subiect, rostind:

— Da, absolut. Vreau s-aud cum l-ai împuşcat pe ucigaşul cu mitralieră. Erai într-adevăr la patru sute de metri?

— Povestea cealaltă e mai bună, spuse Carl.

Se uită la Tony care se ridică de pe sofa, îşi netezi partea din faţă a pantalonilor, apoi rosti:

— Poţi să mai aştepţi un minut? Vreau să văd ce face Louly.

Carl îl privi îndreptându-se spre uşa dormitorului, de care îşi lipi urechea după ce ciocăni şi spuse:

— Louly? Mai întârzii mult? Trebuie să merg la baie.

Carl îl văzu agitându-se lângă uşă şi îl auzi rostind „Ce?" de vreo două ori, nereuşind să înţeleagă.

— Doar plăteşti pentru apartamentul ăsta, zise Carl. Intră peste ea.

— Aud apa curgând, spuse Tony şi porni către uşa coridorului. Mă-ntorc imediat, adăugă el şi părăsi apartamentul.

Uşa se închise şi Carl se ridică din scaun, intră în dormitor şi rosti:

— Louly, unde te-ascunzi?

Era în baie. O văzu – uşa era deschisă – ieşind din cada plină cu spumă, roşcată şi în pielea goală, privindu-l drept în ochi când se întinse după un prosop, grăbită să-l apuce, dar apoi mai relaxată când îl ţinu în faţa ei.

Carl avu impresia că în clipele acelea, ea se gândea ce să facă, ca o fetiţă cuminte, umilită de faptul că o văzuse dezbrăcată, sau, aşa cum o descrisese Tony, exagerat de atentă cu felul cum arăta, poate chiar ruşinoasă. Chiar aşa? Totuşi nu într-atât de ruşinoasă încât să nu-l împuşte pe Joe Young în motel, a doua zi după ce o cunoscuse Carl. O privi, întorcându-se ca să se şteargă pe spate.

— Te mai uiţi la mine? întrebă Louly.

— N-am cum să n-o fac.

Ea dădu drumul prosopului, oferindu-i imaginea clară a funduleţului obraznic şi se întinse să-şi ia halatul verde dintr-un cârlig de pe perete. Rămase cu spatele la el cât timp se îmbrăcă, puţin sfioasă, deoarece Carl văzuse deja peticul de puf roşu pe pielea ei albă. Se părea că avea să se poarte firesc cu el.

Louly ieşi din baie, întrebând:

— Unde-i Tony?

— Făcea pipi pe el.

— N-am întâlnit în viaţa mea un gazetar mai politicos şi mai curtenitor. Se aşează la măsuţa de toaletă şi începu să-şi perie părul. Şi n-am făcut niciodată baie cu spumă, aşa că mi-am cumpărat un borcănaş, ca să văd cum este. E bine, miroase frumos, dar nu faci altceva decât să stai în ea.

— Pierzi multe, zise Carl, rămânând la o fermă de bumbac.

Se apropie ca s-o vadă în oglinda măsuţei, cu capul plecat şi halatul întredeschis.

Se opri din pieptănat şi ridică ochii spre el.

— Am început să mă plictisesc de interviurile astea. A trebuit să inventez diverse chestii ca să le menţin interesul. I-am spus unuia, unui reporter, că odată, pe când locuiam în Fort Smith, m-am întâlnit din întâmplare cu Charley Floyd. Reporterul a zis: „Din întâmplare, da? Cum să nu!” I-am zis: „De ce aş mai sta de vorbă cu tine, dacă nu mă crezi?” şi el a zis, „De ce te-ai fi dus în statul Arkansas, dacă nu să te-ntâlneşti cu el?” Atunci a trebuit să inventez ceva pe moment.

— Însă ceva ce doreai ca el să nu creadă, spuse Carl.

— Aşa-i… şi-ncep să mă-ncurc. În Sallisaw auzisem că Charley era *într-adevăr* în Ford Smith, cu Ruby şi băieţelul lor, Dempsey şi mă gândisem să merg pân-acolo şi s-o văd pe Ruby. Apoi însă au plecat şi nimeni nu ştia unde erau. Louly se mai perie de câteva ori, se opri şi ridică din nou ochii către el. Ştii ce am hotărât să fac? Să mă duc în

Kansas City. Se zice că-i un oraş a-ntâia, cu tot felul de locuri grozave de vizitat, iar acum îmi pot permite s-o fac.

— Şi-n Tulsa sunt multe de văzut, rosti Carl.

Îl surprinse privind sub halatul ei şi-l strânse mai bine, zicând:

— Am alea cinci sute pe care mi le-au dat pentru că l-am împuşcat pe Joe Young şi vreau să le cheltuiesc în Kansas City, nu în orice oraş petrolier.

— Dacă vrei să vizitezi Tulsa şi să economiseşti bani, spuse Carl, ai putea sta la mine.

Ea rămase cu peria deasupra capului.

— Să locuiesc cu tine?

Carl privi cum halatul se întredeschise parţial, dar de data aceasta, uitându-se la bărbat în oglindă, Louly nu-l mai strânse.

— Am un apartament cu două dormitoare şi bucătărie nouă, o sufragerie confortabilă şi un radio Atwater Kent mare lângă sofa. O dată pe săptămână vine o femeie, deretică şi spală rufele. Dacă vrei să locuieşti acolo, te pot însoţi prin oraş.

— Nu lucrezi?

— Mi-am luat nişte zile libere, ca să mă relaxez.

Ea se perie de două ori, se opri şi spuse:

— Ce vor spune oamenii dac-o să stau la tine? Dacă află maică-mea?

— Nu-i spune.

— Şi vecinii tăi?

— Nu le pasă.

— De-abia te cunosc, zise Louly.

— Eu îţi ofer o cameră, spuse Carl. Dacă nu vrei să vizitezi oraşul, localurile la modă, să mergi la dans, e treaba ta. Poţi să stai pe sofa şi să asculţi radioul.

Louly întrebă:

— Mă duci să dansez?

Tony scoase cheia din broască, închise uşa şi se întoarse, văzându-l pe Carl Webster care ieşea din

dormitor.

— Se îmbracă, spuse Carl.

Tony se opri.

— Ai discutat cu ea?

— Se gândeşte să mai rămână câteva zile în Tulsa.

— Chestia-i că nu poate sta aici.

O spusese imediat.

— Dacă vrea, poate sta la noapte, nu?

— Apartamentul e-nchiriat până la şase.

— L-ai închiriat cu ora, zise Carl. N-ai plătit cincisprezece dolari, aşa-i, Tony? M-ai minţit.

Era convins că marshallul glumea, dar nu absolut convins. Tony porni spre sofa, zicând:

— Dacă aşa ţi-am spus, atunci da, ăsta-i tariful pentru o noapte. Rămăsesem cu el în minte fiindcă dacă trecem de ora şase, trebuie să-l plătim.

— Şi-unde o să doarmă Louly, întrebă Carl, în maşină?

— Am aranjat cu hotelul şi-o să-i dea o cameră de lux la doi dolari pe noapte.

— Ai adus fetiţa la Tulsa şi o pui *pe ea* să plătească?

— O să m-ocup eu de treaba asta, zise Tony.

— Lucrezi pentru nişte tipi zgârciţi, comentă Carl, dar nu-ţi mai face griji despre plată, o să aranjez eu. Stai jos, să-ţi povestesc cum a fost cu „Schimbul de focuri din apropiere”.

Proceda iarăşi aşa, îl punea la colţul lui, îl manipula. La fel cum făcuse cu Elodie, adusese vorba despre ea, apoi îl oprise să mai afle altceva despre fată. Sau poate că-i plăcea să se audă povestind despre propria lui persoană.

— Nu, spuse Tony, aş dori să-mi povesteşti despre „Marshall împuşcă de la 400 de metri ucigaşul cu mitralieră”.

— Exact asta s-a întâmplat, zise Carl. În titlul ăla e toată povestea.

— Singura dată când ai folosit o puşcă…

— Singura dată când a trebuit s-o fac.

— Ştiu c-a început cu spargerea unei bănci din Sallisaw. Însă de ce tocmai acolo? Cum se numea tipul, Peyton Bragg? Aş vrea să aflu detaliile.

— Sunt greu de reamintit.

În cameră se lăsă tăcere, până ce Tony spuse:

— De ce nu vrei să-mi povesteşti despre asta?

— O să-ţi povestesc, zise Carl. Să văd cât de multe îmi pot aminti.

— Îl ţii minte pe chiorul ăla urât, cu ochelari fumurii, care era om de ordine în tractir? Cel căruia îi spuneau Boo.

— Când întorcea capul, spuse Tony, era arătos.

— Dar îţi rămâne în minte obrazul lui distrus, zise Carl. Numele lui adevărat este Billy Bragg şi e fratele mai mic al lui Peyton Bragg, ucigaşul cu mitralieră împuşcat de la distanţă.

— Da, Peyton Bragg, încuviinţă Tony şi-şi notă numele.

— Peyton era cu distileria. El pregătea terciul de fermentaţie şi-l trecea prin alambic, de unde picura în sticlele pe care Billy le livra clienţilor. După aceea, Peyton a spart o bancă. Oamenii legii au dat în cele din urmă de el atunci când a jefuit Sallisaw State Bank. Ştii de ce-a ales tocmai banca asta?

— Pentru că Sallisaw este aproape de Cookson Hills?

— Vezi că ştii? Totuşi, acela n-a fost decât unul dintre motive. Principalul motiv a fost faptul că „Frumuşelul" Floyd jefuise aceeaşi bancă – din oraşul lui natal, înţelegi? – şi se alesese cu numai două mii cinci sute treizeci şi unu de dolari şi şaptezeci şi trei de cenţi. Peyton a zis, ia stai aşa, o s-o jefuiesc la fel cum a făcut Choc, c-o mitralieră şi-o să plec din Sallisaw cu un casier pe scara automobilului şi oricum mai mult de două mii cinci sute treizeci şi unu de dolari.

— De unde ştii asta, de unde ştii ce-a zis Peyton?

— De la puştiul care-i conducea maşina.

— Cum îl chema?

— Nu mai ţin minte, însă cel care a intrat cu Peyton în bancă a fost Hickey Grooms, înarmat şi periculos – băncile din Arkansas puseseră cinci sute de dolari recompensă pe capul lui. Vezi tu, Peyton era nemulţumit fiindcă Charley Floyd era considerat autorul unor jafuri pe care le făcuse Peyton. De fapt, pe atunci martorii îi atribuiau lui Choc aproape toate spargerile de bănci din Oklahoma. Aşa că intenţia lui Peyton era să facă o demonstraţie.

Tony spuse:

— Se zice că „Frumuşelul" ar fi jefuit cincizeci şi una de bănci în mai puţin de un an.

— Ştii şi tu că nu-i adevărat, zise Carl. Peyton şi partenerul lui au intrat în bancă şi Peyton şi-a fluturat niţel mitraliera ca să-i sperie pe toţi şi să-i facă să coopereze. Dup-aia au deschis seiful şi-au luat sacii cu bani… în timp ce pustiu' ăsta, şoferul, ambala motorul maşinii ca să fie pregătit. Se uita într-una spre bancă şi de-aia n-a văzut maşina de poliţie trecând pe lângă el.

— Dar ei l-au văzut comportându-se ciudat, interveni Tony.

— Aşadar ştii ce-o să se-ntâmple, spuse Carl. Când puştiul şi-a dat seama că pietonii se uită la el şi se grăbesc prin faţa băncii, a-ntors capul, a văzut poliţia pe stradă şi a-nceput să claxoneze.

— Ce automobil conducea?

— Un Oakland, model Eight, nou-nouţ, pe care puştiul îl şterpelise dintr-o parcare din Muskogee. Peyton a ieşit în goană din bancă, a ajuns la maşină şi poliţia a strigat să se oprească şi să ridice mâinile, iar el a început să-i mitralieze cu Thompson-ul, trăgând în maşinile parcate şi-n vitrine… Partenerul lui a ieşit cu sacii de bani când Peyton trăgea şi poliţia l-a doborât pe Hickey Grooms, imediat ce-a ieşit din bancă. Peyton, care sărise de acum în maşină şi-a văzut partenerul mort pe trotuar, cu sacii în care erau vreo zece mii de dolari, banii plantatorilor de bumbac.

— Ai aflat asta ulterior – câţi bani au furat?

— Da, deşi puştiul a declarat că Peyton ştia cât luaseră şi părea c-ar fi vrut să-ncerce să se ducă să ia sacii.

Poliţiştii trăgeau în automobil, aşa că puştiul a spus că a călcat acceleraţia, a ţinut-o „blană” şi-au şters-o de-acolo.

— Spuneai că Peyton a tras cu Thompson-ul, rosti Tony.

— A ucis un poliţist şi doi trecători. După ce a părăsit oraşul, urmărirea a continuat prin dealuri şi pe-acolo nu sunt drumuri asfaltate, în general ne ţinem după urmele de cauciucuri şi după praf. Şeriful din Sequoyah instalase un baraj rutier lângă Brushy, însă Peyton a trecut prin el şi-a omorât un ajutor de şerif. În timp ce se-ndreptau spre Bunch, ni se alăturase şi şeriful din districtul Adair…

— Stai aşa, îl opri Tony. Tu ce căutai în Sallisaw?

— Mă interesam de Charley Floyd. Mă dusesem să vorbesc cu rudele nevesti-sii. O verişoară, Louise, îi scrisese când era la-nchisoare.

— Adică Louly?

— Pe-atunci n-o cunoşteam. Oricum, ea nu era acolo. Tatăl ei vitreg, domnul Hagenlocker, mi-a zis că ea îi furase maşina. Când m-am întors în Sallisaw, banca fusese jefuită.

— Şi te-ai alăturat urmăririi.

— După cum îţi spuneam, ne apropiam de Bunch, când am văzut Oakland-ul pe-o parte a drumului, cu spatele ieşit din tufişuri şi puştiul şofer aşteptând. Când ne-au apropiat, a ridicat braţele şi ne-a spus că Peyton îi spusese să tragă maşina pe dreapta şi s-o ascundă, dar se împotmolise în hăţişuri şi de-aia i se vedea spatele. Puştiul a mai spus că din întâmplare un automobil apăruse de pe un drum cam vizavi de ei, unde era o benzinărie care trăsese obloanele. Peyton o luase la fugă, oprise maşina – puştiul zicea că la volan era o femeie – şi plecase cu ea.

— Ce maşină era? întrebă Tony.

— Un Essex model 1930 cu două uşi, verde, despre care şeriful din districtul Adair ne-a zis că-i aparţinea Veniciei Munson, o profesoară, fată bătrână, din Bunch.

— Aşa că v-aţi dus la ea.

Carl ar fi vrut să-i spună că avea să ajungă şi acolo, da? Rămase însă calm, dorind să povestească partea aceea aşa cum şi-o amintea el.

Discutase despre Venicia Munson cu şeriful din districtul Adair, un moş care-i amintea de taică-său prin felul în care mesteca tutun şi care era direct când vorbea, dar nu se grăbea. Îi spusese:

— O cunosc pe Venicia de peste treizeci de ani, de când era fetiţă, însă niciodată n-am ştiut ce gândeşte. Se zice că, pe când era puştoaică, ar fi fost cât pe-aici să fugă c-un sondor necalificat, da' a oprit-o taică-său. N-am auzit niciodată să iasă cu vreun băiat. Nu-ţi vorbeşte decât dacă deschizi tu discuţia. Nu se coafează şi nici nu se boieşte-n vreun fel. Ba nu, zisese şeriful, îmi iau vorba-napoi. Ieri era dată cu roşu-n obraji, când am văzut-o la poştă – punea o scrisoare. N-ar fi urâţică, dacă s-ar dichisi niţel. Atât doar că-i slăbănoagă rău, nici n-ai zice c-are ţâţe.

— Cui crezi că i-a scris?

— Şi eu m-am întrebat asta.

— Crezi că-l cunoaşte pe Peyton?

— S-ar putea.

— Le place amândurora să se-ascundă.

— Pricep ce vrei să spui. Ai intuiţii bune?

— Uneori.

Găsiseră casa la capătul făgaşelor de un kilometru şi jumătate de pe drumul de ţară drept ca linia, printre terenuri despuiate de vânturi şi secetă. Era o casă veche, Venicia Munson fiind ultima din neamul ei care mai locuia acolo.

Essex-ul verde era lângă casă.

Carl povesti cum femeia ieşise pe verandă când cele patru automobile înaintaseră încet în curte: două ale şerifilor din Sequoyah şi Adair, o berlină cu cetăţeni din Sallisaw înarmaţi cu puşti şi carabine şi Pontiac-ul lui Carl, care-l luase pe puştiul şofer.

— Uită-te la ea, îi spusese Carl puştiului şofer şi zi-mi dacă ea a fost în Essex.

— N-am putut s-o văd bine.

— Maşina este aceeaşi, da?

— Aşa pare.

— Spune-mi, întrebase Carl, dacă Peyton a oprit maşina sau maşina s-a oprit ca să-l ia?

— Ce importanţă are? zisese puştiul.

— El a ameninţat-o cu mitraliera?

— N-o avea la el.

— A lăsat-o în maşina ta?

— Cred c-a uitat-o.

— Avea vreo armă în mână?

— N-am văzut nici un a.

— O recunoşti pe femeie?

— Ţi-am spus, n-am văzut-o bine.

Carl şi şeriful din districtul Adair coborâseră din automobile şi se apropiaseră de femeia de pe verandă, atingându-şi borurile pălăriilor. Carl se prezentase, spusese că era marshall SUA şi continuase:

— Aţi avut o zi bună azi?

Venicia nu răspunsese, ci rămăsese aşteptând, cu braţele slăbănoage încrucişate peste piept, cu pete roşii desenate cu rujul pe obrajii scofâlciţi.

— Spuneţi-mi, urmase Carl, dacă acum vreo două ore aţi oprit maşina ca să luaţi un bărbat de pe drum?

Ea scuturase din cap.

— Venicia, rostise şeriful, ne referim la Peyton Bragg. Un martor te-a văzut luându-l în maşina ta.

— Indiferent cine-ar crede că m-a văzut, răspunsese ea, se înşală.

— În districtul ăsta, spusese şeriful, nu ştiu să existe decât două Essex-uri, iar ăsta-i cel verde.

Carl văzuse cum ea se uitase la bărbatul în costum de lână, uzat, cu cravată şi obrazul umflat de bucata de tutun, apoi ridicase din umeri.

— Aveţi ceva împotrivă, întrebase Carl, dacă intrăm în casă şi aruncăm o privire?

— De ce? spusese ea. Credeţi că Peyton Bragg este înăuntru?

— Îl cunoaşteţi pe Peyton?

— Ce importanţă are? întrebase Venicia. Nu intraţi în casa mea.

Şeriful spusese că-i părea rău, dar trebuiau s-o facă.

— Peyton a ucis trei oameni, printre care un poliţist, jefuind banca din Sallisaw şi a împuşcat un ajutor de şerif din Sequoyah la un baraj rutier.

Îi întorsese spatele şi le făcuse semn celorlalţi să vină, fiindcă aveau să intre.

Carl îi povesti după aceea redactorului de la *True Detective* cum scotociseră casa, etajul, beciul, şifonierele pline cu hainele familiei… Carl fusese cel care se uitase în suportul de umbrele de lângă uşa din faţă, întrebându-se de ce erau atât de multe umbrele acolo şi găsise Winchester-ul 0,30-30 printre pliurile de ţesătură neagră. Puşca avea montată o lunetă şi era încărcată. Carl o ridicase spre Venicia Munson.

— E arma mea, rostise ea. Este vreo problemă?

Carl pusese puşca în maşina lui; toţi ieşiseră deja din casă şi priveau proprietatea din jur, complet pustie până la lizierele din depărtare, cea mai apropiată fiind la vreo patru sute de metri.

— Domnişoară Munson, se adresase el femeii, dacă-l vedeţi pe Peyton înaintea noastră, spuneţi-i să se predea cât mai este în viaţă.

Ea nu zisese nimic, dar ceilalţi îl priviseră ciudat. Cetăţenii din Sallisaw se întoarseră la maşina lor, comentând cele auzite. Ajutoarele de

şerif din Sequoyah nu se grăbiseră, ci se uitaseră pe îndelete pe femeie şi comentaseră între ei.

Carl îi spusese şerifului din districtul Adair:

— Ea şi Peyton se cunosc. Înainte să fi jefuit banca, el a plănuit să se ascundă la Venicia. Şeriful se încruntase, mestecând ghemotocul de tutun şi Carl continuase: Nu Peyton i-a oprit maşina pe drum, ci ea aştepta acolo ca să-l ia.

— Asta crezi?

— Am aflat de la puştiul şofer. Atât doar că lui nu-i spusese nimeni chestia asta.

Şeriful se uitase la liziera cea mai apropiată şi-şi trăsese în jos borul pălăriei, ferindu-se de soarele în amurg.

— Peyton se va-ntoarce la noapte, zisese Carl.

În Bunch nu exista decât o benzinărie, un joagăr care debita cherestea grosolană, o biserică din lemn şi un magazin general care găzduia oficiul poştal la una dintre tejghele, în spatele căreia, pe perete, erau fantele cutiilor de scrisori.

În apartamentul din Hotelul Mayo, Carl îi povesti lui Tony:

— L-am trimis pe puştiul şofer înapoi în Sallisaw cu cei de-acolo – erau cinci înghesuiţi într-o maşină. I-am pus să promită că n-o să-i facă nimic, fiindcă nu era decât un puşti fraier. Le aveam pe cele două ajutoare de şerif din Sequoyah şi alţi doi din districtul Adair pe care-i oprise şeriful. Cu el vorbeam – Wesley Sellers îl cheamă, dacă vrei să-i scrii numele în carnetul tău. Mai vine câteodată în Okmulgee, deapănă amintiri cu taică-meu despre războiul spaniol şi tragem cu puşca în ciorile care ciugulesc nuci. Wesley ne-a dus la el acasă şi nevastă-sa ne-a făcut sandvişuri cu ouă şi ceapă şi a deschis o cutie de şuncă condimentată pentru cine voia, în timp ce noi am discutat cum să procedăm cu Peyton. Un lucru era bun: ştiam că nu mai avea mitraliera.

— Dar avea să fie înarmat, zise Tony.

— În privinţa asta nu exista îndoială. Am hotărât ca eu să intru în casă, ca ultimă măsură pentru cazul în care Peyton trecea de cei de afară.

— Aveai să vorbeşti cu Venicia?

— Dacă mă puteam gândi ce să-i spun.

— Cum te-ai simţit faţă-n faţă cu ea, ştiind că tu sau oamenii şerifului îi veţi ucide iubitul?

— Dacă am compătimit-o?

— Dacă ţi-a fost milă de ea – o fată bătrână al cărei prieten era un spărgător de bănci.

— Nu-nsemna nimic pentru mine, spuse Carl. După ce s-a lăsat întunericul, am pornit cu maşina spre casa ei, ca şi cum aş fi venit în vizită. Am văzut că Essex-ul fusese întors, era cu spatele la casă, gata să ţâşnească pe drum. M-am gândit să-i scot cheile din contact, dacă le lăsase acolo, apoi am auzit glasul ei – stătea în întuneric pe verandă – întrebându-mă ce doresc. Trebuia s-o bag în casă, pentru ca ceilalţi să poată veni pe jos pe drum şi să-şi ocupe poziţiile fără ca ea să-i vadă.

— Ea şi-a dat seama că nu eşti singur, zise Tony.

— Probabil că da, spuse Carl, însă nu poţi fi niciodată sigur. I-am spus că doream să discutăm. M-a întrebat dacă i-am adus puşca înapoi, zicând că n-aveam nici un drept s-o iau – Winchester-ul ăla cu lunetă. Era tot în maşina mea, dar nu i-am spus asta. Am întrebat-o de ce nu intrăm mai bine în casă. Ea a zis bine, cred că era curioasă să audă ce aveam de spus şi m-a dus prin salon în bucătărie, iar acolo a aprins lumina de deasupra mesei.

— Ştia că n-o s-o-ntrebi cum se distrează în pustietatea aia. Pun prinsoare că a cedat, rosti Tony şi te-a implorat să-i cruţi viaţa lui Peyton – era abia al doilea ei prieten în treizeci şi ceva de ani.

— N-a făcut asta, dar m-a surprins, zise Carl.

Îl întrebă dacă voia ceva de băut.

Carl spuse, nu, mulţumesc şi o privi deschizând un dulap şi scoţând dinăuntru un borcan de

conserve plin cu whisky de contrabandă şi două pahare pe care le puse pe masă.

— În caz că te răzgândeşti, zise ea şi-şi turnă un lat de palmă din whisky-ul care nu părea mai tare decât apa de izvor.

Purta un capot de casă din lână verde ca maşina ei, care ajungea până la podea şi care avea mânecile prea lungi. Avea din nou pete de fard roşu pe obraji iar rujul de pe buze era roşu şi strălucea în lumina lămpii de deasupra lor. Venicia se aşeză cu spatele la chiuvetă şi dulapuri, iar Carl, pe scaunul din stânga ei, ca să fie cu faţa spre uşa din spate. Nu-i plăcea că trebuia să stea în lumină.

— Eşti profesoară, da?

— Şi beau whisky ilegal, zise Venicia. Ce părere ai despre asta?

— N-are nici un gust – probabil că-ţi oferă ceea ce cauţi. Peyton ţi-l aduce?

— Când îşi aduce aminte.

— Şi ce faci când rămâi pe uscat şi el nu-i prin preajmă?

— Scumpule, eşti în Cookson Hills. Nu trebuie decât să merg un kilometru în orice direcţie şi să cumpăr orice am nevoie pentru ocaziile sociale. E bine să ştii că beau doar atunci când am companie. Ridică paharul spre el şi bău o duşcă zdravănă, apoi îşi şterse buzele cu mâneca. Ţigările sunt cele care mi se termină mereu.

Carl scoase pachetul lui de Lucky Strike, îl pocni, astfel ca să iasă două ţigări şi i-l întinse. Venicia luă o ţigară şi o aprinse cu un chibrit din plicul pe care-l scoase din capot. O GURĂ FERICITĂ, scria pe capacul plicului, FUMEAZĂ MENTOLATE. Carl împinse pachetul de ţigări peste masă către ea; ambalajul verzui avea aproape aceeaşi culoare cu capotul.

— Dacă încerci să mă faci să vorbesc despre Peyton, ţine-o tot aşa. Mă-ndoiesc însă că ţi-aş putea spune ceva ce nu ştii. O să-ţi spun un singur

lucru. Dacă Peyton ajunge aici şi te vede pe geam, te-mpuşcă.

Înălţă capul pentru a sufla fumul care se învolbură în lumină.

— La ce clase predai? întrebă Carl.

— La toate.

— Peyton a ucis deja patru oameni azi, zise Carl.

— Da? Crezi că nu ştiu cine este? Venicia se sculă şi se întoarse de la chiuvetă cu o scrumieră de alamă. O să-l prinzi sau nu. Dac-o să-l prinzi, va trebui să ies pe drum ca să-mi cumpăr whisky-ul. Trase iarăşi din ţigară şi spuse: Tu câţi oameni ai omorât?

Părerea lui era că nu omorâse *oameni,* aşa că-i răspunse:

— Erau criminali căutaţi de lege, proscrişi.

— Ei nu sunt oameni?

— Când spui „oameni", eu mă gândesc la oameni nevinovaţi, nu la foşti puşcăriaşi turbaţi şi ucigaşi.

— Câţi dintre ei ai omorât?

Carl şovăi.

— Numai trei.

Numai trei la momentul acela, îi spuse el lui Tony. Wally Tarwater, cel care intenţionase să-i fure vitele, Emmett Long, în ferma de lângă Checotah şi David Lee Swick, care ieşise din banca din Turly luând ostatică o femeie, cel de care Carl se apropiase traversând strada de pe trotuarul opus şi căruia îi spusese să-i dea drumul femeii şi să arunce arma, iar când Swick trăsese, Carl scosese revolverul şi-l împuşcase în cap de la cinci metri, motivul pentru care ziarul din Tulsa intitulase articolul „Schimb de focuri de la mică distanţă".

Venicia spuse:

— Dacă-l omori pe Peyton, o să fii la egalitate cu el, nu? El a mai împuşcat un bărbat în

Tahlequah, din cauza unei târfe, însă doar l-a atins. A supravieţuit furiei lui.

Sorbi din pahar, trase din ţigară şi-l întrebă pe Carl:

— Eşti agitat?

— Nu, răspunse el. Dar tu?

— Să-ţi spun adevărul, zise ea, sunt speriată de moarte.

— Aşa se-ntâmplă, spuse Carl, când te-ncurci cu un bărbat ca Peyton.

— Tu eşti cel care mă sperie, zise Venicia, nu Peyton. Ştii de ce? Fiindcă ai prefera să-l omori, decât să-ncerci să-l arestezi.

— Asta depinde numai de Peyton, rosti Carl. Îţi aminteşti ce ţi-am zis mai devreme? Când îl vezi, spune-i să se predea dacă vrea să rămână în viaţă.

— Unde l-aş putea vedea eu înaintea ta? Mă rog lui Dumnezeu să nu vină, fiindcă o să-l împuşti ca pe un câine.

Carl clătină din cap şi rosti:

— Nu, nu, noi tragem doar când nu există altă modalitate de a opri proscrisul.

— Asta-i scuza ta, spuse Venicia, motivul pentru care zici că te-ai făcut marshall şi porţi armă. Îţi place să-mpuşti oameni. Cred că asta te incită.

Nu-i spuse lui Tony cuvintele Veniciei – nu era un detaliu filmul împuşcării ucigaşului cu mitralieră.

Carl păstră detaliul acela pentru sine, fiindcă tot timpul cât îl urmăriseră pe Peyton Bragg, el se gândise că, atunci când îl vor ajunge şi va urma un schimb de focuri, va avea ocazia să-l facă pe Peyton numărul 4.

Aşa fusese, îl văzuse pe Peyton ca pe un număr.

Era însă chiar atât de rău să dorească să termine un *desperado* odată pentru totdeauna? Asta era ceea ce făceau marshallii şi el era mândru să fie marshall – chiar dacă tatăl său zicea că era nebun să-şi asume asemenea riscuri pentru un salariu aşa

de mic. Singurul lucru pe care-l simţise vreodată după un schimb de focuri fusese uşurarea că totul se terminase şi că el rămăsese în viaţă, în Turley însă, după aceea tremurase din tot corpul. Ostatica leşinase de frică şi el crezuse c-o împuşcase.

Mai întâi simţea uşurare, apoi mândrie pentru ceea ce făcuse, la fel ca piloţii din război – Eddie Rickenbacker avea cruci germane pictate pe aripa avionului său Spad, sub cockpit, mândru de cei pe care-i ucisese. Rickenbacker avea douăzeci şi şase. Totuşi germanul ăla, Baronul Roşu, era asul-aşilor, cu peste optzeci de avioane doborâte. Ei porneau în aer şi căutau avioane inamice pe care să le doboare. Marshallii porneau la drum ca să pună mâna pe criminali căutaţi, vii sau morţi. Care era diferenţa?

Când era puşti, Carl construise machete din lemn de balsa ale avioanelor de război. Fokker-ul german triplan îl vopsise în roşu-strălucitor.

Carl spuse că Venicia îşi aprindea o ţigară când auziseră focurile de armă. El tresărise, dar îşi amintea chibritul care ardea degetele femeii– dacă Tony dorea detalii – şi o văzuse scăpându-l pe masă. Povesti cum focurile răsunaseră dinspre faţa casei şi până ce ajunse pe verandă, Essex-ul se îndepărta, probabil cheia fusese lăsată în contact sau poate chiar la Peyton. Carl povesti că alergase la Pontiac şi luase Winchester-ul, în timp ce ajutoarele de şerif şi Wesley Sellers, care veniseră între timp în faţă, trăgeau după Essex-ul care se îndepărta. Carl spuse că văzuse stopurile roşii crescând mari în lunetă, ţintise niţel deasupra celui din stânga, în vreme ce ajutoarele de şerif urlau la el să tragă şi trăsese, îndreptase puşca pentru a trage iarăşi, însă Essex-ul ieşise de pe drum, denivelările terenului încetinind automobilul până când acesta se oprise complet.

— Glonţul l-a nimerit pe Peyton în ceafă, zise Carl.

Scriind de zor în carneţel, Tony comentă:

— Numărul 4 pentru tine, aşa-i?

Carl nu-i răspunse.

— Un ajutor de şerif, spuse el, a măsurat distanţa până la locul în care maşina ieşise de pe drum şi a zis că erau patru sute de metri, plus-minus ceva.

— Crezi c-a fost o lovitură norocoasă?

— Am lovit ceea ce am ţintit.

— Dar la distanţa aceea…

— Eu cred că erau doar vreo trei sute de metri.

— Ai mai văzut-o pe Venicia Munson?

— Când m-am dus să-mi iau maşina.

— Plângea?

— Nu mi-am dat seama.

— Ţi-a spus ceva?

— M-a întrebat dacă-i puteam da puşca înapoi.

— Şi i-ai dat-o?

Carl negă din cap.

— Era probă la dosar.

Tony se duse la uşa dormitorului, ca să vadă ce mai făcea Louly. Ea îi spuse că va ieşi în două minute, întorcându-se pe sofa, Tony îşi privi ceasul.

— Stă înăuntru de aproape două ore. Ce crezi că face?

— Se priveşte în oglindă, răspunse Carl. Asta fac fetele.

— Doream să te întreb ceva, zise Tony, despre schimbul de focuri din tractir. Se aşeză iarăşi şi dădu înapoi câteva pagini din carnetul său. Totul s-a petrecut atât de repede…

— Vrei să ştii cine l-a-mpuşcat pe Wycliff, spuse Carl, dacă am fost eu sau chiorul. O să-ţi spun – cred că *rigor mortis* se instalase deja până ce Boo a apucat să tragă.

Tony surâse larg.

— Ştiu, am văzut că tu l-ai împuşcat primul şi pot jura şi în faţa tribunalului. De altceva nu sunt

sigur… i-ai spus lui Nestor că dacă trebuie să-ţi scoţi arma – ştii… tu tragi ca să ucizi.

— Care-i treaba? rosti Carl. Crezi că aveam revolverul în mână?

— Asta vreau să ştiu.

— Ce importanţă are pentru tine?

— Scriu despre asta şi vreau să pot povesti ce s-a întâmplat.

— Dacă-l aveam în mână… te întrebi când l-am scos?

— Nu am certitudinea că aveai arma în mână.

— Dar dacă o aveam, spuse Carl, dacă revolverul meu ar fi fost deja scos, crezi l-aş fi minţit pe Nestor că trebuie să-l scot?

Tony scutură din cap.

— Nu are nici o legătură cu spusul adevărului. Ei au dat buzna cu automobilul şi tu ştiai că dintr-o clipă în alta vor începe să tragă.

— Vrei să ştii însă dacă-l minţeam pe el.

— Nu, aşa cum ţi-am spus, nu contează dacă ai minţit sau dacă ai spus adevărul. Este vorba pur şi simplu despre ce spui tu în astfel de situaţii.

— Erai sus pe scară şi de-acolo s-a văzut bine totul. Spune-mi ce-ai văzut că s-a întâmplat.

— Nestor a ridicat pistoalele şi tu l-ai împuşcat.

— Şi de ce nu poţi lăsa povestea aşa? De ce nu spui simplu ce ai văzut tu?

Carl plecă peste două minute, spunând că dorea să treacă pe la reşedinţa Belmont, să vadă dacă putea schimba câteva cuvinte cu tatăl lui Jack, cu Oris.

— Auzi, dacă vrei s-o-ntrebi totuşi pe fetiţă despre Charley Floyd, dă-i drumul. Sunt curios s-aud ce spune ea.

12

Dacă băiatul tău a jefuit bănci, a încălcat legea vânzând alcool şi a împuşcat mai mulţi oameni cu intenţia vădită de a-i ucide, l-ai proteja? L-ai ascunde? Carl credea că majoritatea părinţilor ar fi înclinat spre găsirea unor scuze şi ar fi încercat să-l ajute, însă nu era sigur în privinţa celor doi Belmont, mai ales a mamei lui Jack.

Carl telefonă la biroul lui Oris Belmont, pentru a stabili o întâlnire, dar i se spuse că acesta era la Houston în săptămâna aceea. Carl culesese deja informaţii despre viaţa personală a domnului Belmont şi se întrebă dacă nu cumva putea să fie în Hotelul Mayo, cu amanta lui. Se gândi apoi că nu era cazul, în nici un caz toată săptămâna, un bărbat care fusese prospector şi acum conducea mai multe afaceri. Altă posibilitate era ca el să fie acasă, din cine ştie ce motiv.

Acolo se şi duse Carl, la reşedinţa Belmont, printre celelalte case mari din Maple Ridge, cartierul rezidenţial situat în sudul Tulsei. Îşi parcă Pontiac-ul pe stradă şi merse la uşa din faţă. În ciuda mărimii lor, cele şase coloane gigantice care susţineau porticul nu-l impresionară; în faţa tribunalului federal unde se ducea aproape zilnic erau douăzeci şi două de coloane. Se pregătea să sune la sonerie, după care se hotărî să arunce mai întâi o privire împrejur, în curte, în urmărirea unui infractor care se sustrăgea legii – Eddie Rickenbacker în căutare de Fokkere pe care să le doboare, deşi ar fi preferat să aibă răbojul asului german, Manfred von Richthofen, care trăgea cu mitralierele sale şi încă un Spad se prăbuşea într-o trâmbă de fum sau un Sopwith Camel, germanul care avea aceeaşi vârstă cu Carl când canadianul avusese noroc şi-l doborâse. Trecând pe lângă casă, Carl se gândi la machetele avioanelor pe care le construise şi le vopsise şi pe care avusese voie

să le agate de plafonul salonului fiindcă lui Virgil îi plăcea să se uite la ele.

Ajunse în spatele casei şi văzu piscina acoperită, pregătită pentru iarnă. Se întoarse către casă; pe patio se afla doamna Belmont, cu spatele spre el, la o fereastră pe care o spăla cu un burete, având pe umăr un prosop pentru vase. Soţul avea o avere evaluată la douăzeci de milioane de dolari şi nevastă-sa spăla geamurile?

Ea se întoarse şi Carl îşi dădu seama că se speriase, îi vorbi pe un ton blând, suind pe patio şi salutându-o, atingându-şi borul pălăriei; se prezentă şi îi arătă insigna. Doamna Belmont nu scoase nici un cuvânt. O întrebă dacă domnul Belmont era acasă şi ea reacţionă în sfârşit, clătinând din cap. Îi spuse:

— Aş dori să discut cu dumneata, dacă n-ai nimic împotrivă şi dacă ai timpul necesar. Tăcu, apoi adăugă: Despre fiul dumitale.

În clipa aceea, o negresă în uniformă albă peste care purta un jerseu gros cu nasturi în faţă, ca o haină, apăru pe una din aleile dintre patio şi piscină, împingând-o pe Emma într-un scaun cu rotile, prinsă în curele, cu capul bălăngănindu-se în gulerul unei haine de blană. Carl ştia despre Emma, cum sărise în bazin fără colac şi fusese cât pe-aici să se înece, cu creierul scos din circulaţie vreme de cincisprezece minute înainte să fi fost readusă la viaţă. Negresa i se adresă doamnei Belmont:

— Iar speli geamurile? Unde vrei s-o duc?

— Chiar aici, răspunse Doris Belmont şi reveni la Carl. O să discutăm. Şovăi şi continuă: Să mergem în casă.

Doris îl purtă prin casă până la holul din faţă, apoi urcară o scară lată de doi metri, până la o sufragerie semicirculară ce părea folosită frecvent şi Carl bănui că era camera ei de zi unde îşi petrecea timpul singură printre mobilele masive şi tapisate; pe o tavă de argint era o carafă cu Xeres

şi cupe cu picior înalt – tava se găsea în mijlocul camerei, pe o masă rotundă. Ferestrele dădeau spre spatele casei, unde se aflau piscina şi silueta solitară, fiica acestei femei, cu capul plecat în haina de blană sub razele soarelui de după-amiază.

Carl luă loc mai întâi pe marginea unui fotoliu moale, după care se lăsă pe spate, când Doris Belmont se afundă în mijlocul divanului, mişcând din fund ca să se aranjeze mai bine în perne.

— Crezi că Jack se ascunde aici? întrebă ea.

— Depinde cum vă înţelegeţi între voi.

— O vezi pe fata de-acolo? Nu poate nici să meargă şi nici să vorbească, fiindcă el a lăsat-o să se-nece, fiindcă a privit-o cum se îneca, până când noi am sărit şi-am salvat-o.

— L-ai văzut făcând toate astea?

— *Ştiu* că le-a făcut… Doamne, iartă-mă.

Carl se uită la fată, Emma, care avea acum vreo douăzeci de ani, cu faţa ascunsă în haina de blană. Se întoarse la Doris.

Doris îl aşteptă s-o privească, apoi zise:

— Să-ţi spun ceva.

Făcu însă o pauză şi păru că se răzgândise, fiindcă spuse:

— Sunt obosită. Sunt *foarte* obosită. Ştii de ce? N-am nimic de făcut. Am două cameriste şi femeia care are grijă de Emma. Acum este pauza ei, când fumează o ţigară la cafea. Ai cumva ţigări la dumneata?

Carl scoase pachetul de Lucky. Se apropie de ea şi scăpără un chibrit pentru a aprinde ţigara femeii, apoi pe a lui. Doris spuse:

— Toarnă şi un pahar de Xeres, dacă tot eşti în picioare. Sau, dacă preferi, îţi pot aduce whisky.

Carl spuse că nu, vinul era foarte bun şi continuă:

— O să avem şi noi la Crăciun.

Dacă Virgil îşi amintea să le spună amicilor petrolişti din Texas să-i aducă vreo două sticle.

— Începuseşi să-mi zici ceva, spuse el şi după aceea ţi-ai dat seama că eşti foarte obosită. Deşi pari sănătoasă.

O femeie uscată ca un băţ, cu obraji palizi, scofâlciţi.

— Dar nu ai nimic de făcut, decât să speli geamuri.

— Curăţăm nişte găinaţuri de la păsări.

— În loc să-ţi pui o cameristă la treabă? Cred c-ai lucrat toată viaţa, nu-i aşa? Ai crescut probabil la o fermă.

— Când ne-am mutat în casa asta, spuse Doris, am fost dată peste cap. Vorbesc foarte serios. Absolut nimic nu seamănă cu vreunul din locurile prin care-am trăit vreodată. M-aş întoarce şi mâine în Eaton, statul Indiana şi la tot ce-a însemnat viaţa grea de-acolo.

— Domnul Belmont ce zice-n privinţa asta?

— Despre ce? Despre faptul că mie nu-mi place aici?

— Despre faptul că te gândeşti la Jack… la ce-a făcut el.

— Asta a făcut toată viaţa Jack, ce a vrut el. Ştii de ce a-ncercat s-o omoare pe Emma? Fiindcă Oris a botezat primele lui puţuri cu numele ei, Emma 1 şi Emma 2 şi n-a botezat niciodată o sondă cu numele lui.

Doris sorbi din Xeres şi trase din ţigară. După aceea spuse:

— Ştii cu ce mă ocup în general? Am grijă să am carafa mereu pe jumătate plină. Este Xeres pentru gătit mâncare, însă pentru mine-i suficient.

— Trebuie să discuţi cu domnul Belmont, zise Carl.

— Despre Jack vrei să spui? Orice aş zice, Oris îmi dă dreptate cu glas încetişor, bătându-mă pe mână, după care se gândeşte să mă întrebe ceva, de pildă dacă nu cred că ar trebui schimbat numele băncii. Oris are conştiinţa împovărată de vinovăţie, dar nu sunt sigură că asta se întâmplă pentru că l-a

trimis pe Jack la-nchisoare sau pentru că se mai întâlneşte cu fosta lui amantă. Şi-a trădat odată adevărata faţă, zicând: „Jack i-atât de rău, că-ţi vine să-l iei la bătaie, numai că acum e prea târziu, iar când ar fi trebuit să-l bat, eu căutam petrol”.

Încercând să se gândească la ceva care putea să-i ocupe timpul femeii, Carl întrebă:

— Găteşti?

— Avem un bucătar cu care m-am obişnuit în cele din urmă, un negru din New Iberia, asta-i în statul Louisiana. Oris l-a adus de-acolo când căuta petrol. Toţi oamenii ăştia, cameristele, bucătarul şi femeia care se ocupă de Emma, locuiesc în casă. Mai vine şi mama-n vizită…

Doris dădu din cap, obosită.

— Spuneai că domnul Belmont îţi dă dreptate, rosti Carl.

— Pentru că are mustrări de conştiinţă. I-am zis: „Dacă Jack s-ar întoarce acasă, nu l-ai primi, nu-i aşa? Şi nici n-ai accepta să stai de vorbă cu el”.

— Şi domnul Belmont ce spune?

— Zice bineînţeles că nu.

— Jack n-a fost pe-aici?

— Ştii ce am sub perna asta? întrebă Doris. Un pistol de calibru 32. Îşi mişcă fundul, pentru a-i arăta lui Carl unde era arma. Dacă urcă scara şi intră să mă sărute pe obraz? Îl împuşc şi mă uit la el cum moare pe covor.

— I-ai spus domnului Belmont asta?

— I-am spus că dacă o să-ncerce să mă oprească, o să-l împuşc şi pe el.

În cinci zile, Louly îl văzuse pe Carl Webster de două ori, când marshallul venise acasă să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Până atunci nu petrecuseră nici o noapte împreună.

— Vai de mine, o să mă duci la dans? O să-mi arăţi frumuseţile Tulsei? făcuse ea, folosind tonul cel mai sarcastic de care era în stare. Ştii cine cântă toată săptămâna asta la Cain’s Balroom?

Light Crust Doughboys, cu Bob Wills. Anunţul din ziar zice că-i cea mai grozavă formaţie de swing *hillbilly* care s-a auzit vreodată. Sala de dans e ticsită în fiecare seară.

— Scumpo, îi răspunsese Carl din baie, sunt în mijlocul celui mai important caz din cariera mea, lucrez sub acoperire, urmărind un gangster.

— Mi-ai spus că ţi-ai luat liber.

— Am fost rechemat în mod special pentru cazul ăsta.

A doua oară când el venise acasă, ea zisese:

— Nu fac altceva decât să vorbesc cu tine prin uşa de la baie. Ce caz e aşa special?

Carl răspunsese că nu-i putea spune.

— Eu îţi povestesc ce fac în fiecare seară – ascult *Amos 'n' Andy,* pe George Bums şi Gracie Allen, Ed Wynn sau Walter Winchell adresându-se domnului şi doamnei America şi tuturor vapoarelor de pe oceane, dar tu nu-mi spui nimic.

Îi zisese asta a doua oară când el trecuse pe acasă şi Carl spusese:

— Bine, uite care-i chestia – ne apropiem de prietenul tău Charley Floyd.

Cuvintele acelea o năuciseră pe Louly.

— Este aici?

— Potrivit unui vecin care este informatorul poliţiei, locuieşte pe strada East Young, cu Ruby şi băiatul. Tot cu ei mai este un tip despre care poliţia crede c-ar fi George Birdwell, partenerul lui Choc.

— Adică de când au plecat din Fort Smith, făcuse Louly, el era în *Tulsa?*

— De luna trecută. Informatorul a spus că Ruby cumpără de la băcănie pe credit şi că le-a zis c-o să achite când primeşte bărbatul ei salariul. Adică după ce va sparge o bancă.

— Ce *naiba*-i cu mine? exclamase Louly. I-a treia oară când sunt la numai câţiva kilometri de Charley Floyd şi n-o ştiu.

— Ai avut noroc, zisese Carl.

— Unde-i East Young?

— O să-ţi spun mâine.
— Îl înhăţaţi la noapte?
— În zori o să intre patrula.
— Tu nu intri?
— Eu doar o să privesc.
— Deci n-o să ai şansa să-l împuşti?
Carl tăcuse o clipă.
— Ce te-a făcut să spui asta?
„Nu ştiu”, zisese Louly în gând, apoi:
— Ce-o să se-ntâmple cu Ruby şi băiatul?
— Li se va permite să plece.
— Nu pot nici măcar să trec cu maşina prin faţa casei?
— N-o să te lase să intri pe stradă. Va trebui s-aştepţi şi să citeşti în ziar cum a fost.

Titlul articolului de fond de pe prima pagină din *World* anunţa: POLIŢIŞTII, PĂCĂLIŢI DE „FRUMUŞEL” ÎN RAIDUL CU GAZE LACRIMOGENE.

Articolul relata că atunci când poliţia aruncase grenadele lacrimogene prin fereastra din faţă, Floyd şi Birdwell ieşiseră prin spate şi o şterseseră.

Desigur, articolul era mai lung, povestind cum poliţiştii pătrunseseră în casa cufundată în beznă şi scotociseră peste tot, dar era pustie. Un editorial afirma că poliţia eşuase spectaculos. Altul îl cita pe secretarul asociaţiei bancherilor din Oklahoma, care declarase: „Floyd trebuie ucis înainte de a fi capturat”.

Louly Brown, care nu terminase decât şase clase, întrebase:

— De ce să-l captureze dacă-i deja mort?

Fusese surprinsă că remarcase asta, cuvintele secretarului asociaţiei bancherilor, în loc să se simtă sfâşiată de durere pentru soarta lui Choc. Poate că obosise să se mai gândească la el ca la un tip cumsecade, după ce ajunsese să-l cunoască. Obosise să-l mai apere. Ascultase *Amos* V *Andy,* apoi se băgase în pat şi stătuse întinsă pe întuneric

gândindu-se ce să scrie, dacă s-ar fi simţit la fel şi dimineaţă.

Dimineaţă se simţise la fel. Scrisese pe hârtia de corespondenţă cu antetul Hotelului Mayo, pe care o luase cu ea şi lăsase biletul pe masa din bucătărie, lângă ziar. În bilet scria:

Dragă Carl,

Am renunţat la cei doi bărbaţi despre care crezusem că-i admir cel mai mult pe lume: tu şi Charley Floyd. Nu mai pot aştepta să dansez cu tine şi să vizităm oraşul, fiindcă văd că eşti mereu ocupat. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Charley Floyd. (Măiculiţă, ce ocupat este el!) Am încetat să-i mai las pe oameni să creadă că sunt prietena lui. Nu pot să ţin pasul cu voi doi. Mă duc în Kansas City, fiindcă tu n-ai dat nici măcar un telefon după ce a scăpat Choc. Plec în dimineaţa asta. O să mă opresc la o benzinărie şi-o să-mi iau o hartă.

Te sărut cu drag,
Louly.

P.S. Mă gândesc să-mi schimb numele în Kitty şi să încep o viaţă nouă.

13

La câteva zile după ce Jack Belmont şi Heidi închiriaseră un bungalow mobilat pe Edgevale – *Modem, şase camere şi verandă închisă* – un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu aspect de italian, purtând ochelari, pardesiu Chesterfield de comandă şi pălărie moale de fetru gri, elegantă, sună la uşă şi se prezentă:

— Bună ziua, sunt Teddy Ritz. Bine aţi venit în Kansas City. De unde sunteţi voi, oameni buni?

Lui Heidi i se păruse amuzant ca un bărbat de vârsta lui să-şi spună Teddy şi să mestece gumă.

— Poate că suntem de la Polul Nord, Teddy, răspunse ea. Care-i grija ta?

Jack îl observase pe al doilea fante care stătea lângă automobilul La Salle – un tânăr, şoferul sau bodyguardul lui Teddy – şi mai observase că Teddy era genul de bărbat căruia nu-i plăceau replicile obraznice din partea unei fete. Teddy Ritz se opri din mestecatul gumei şi o pironi pe Heidi cu privirea prin ochelarii lui fără rame.

— Scumpo, spuse el, sunt vicepreşedintele Clubului Democrat şi şeful căpitanilor de circumscripţii din districtul Jackson. Cu alte cuvinte, poziţia mea este imediat după Boss. Repetă: Bine aţi venit în Kansas City.

De data aceasta, Heidi îşi ţinu gura şi-l lăsă pe Jack să spună:

— Mă bucur să te cunosc, domnule Ritz, scuturând mâna bărbatului şi spunându-i că ei erau amândoi democraţi din Tulsa şi că veniseră pur şi simplu să vadă cum era Kansas City.

Teddy întrebă dacă aveau utilităţile racordate sau dacă exista vreo problemă cu chiria. Jack spuse că totul era perfect, atât doar că încă aşteptau aprobarea pentru telefon.

— Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de asta pentru voi, zise Teddy. Şi daţi-mi numele voastre, ca să vă

înregistrez pentru votare.

Le scrise numele într-un carnet legat în piele neagră, ridicând ochii spre Jack când auzi numele Belmont.

Lângă fereastră, Heidi îl observase şi ea pe fantele de afară. Îl întrebă pe Teddy:

— Prietenul tău nu vrea să intre aici, la căldură? Vă pot face câte o cafea la filtru franţuzesc, domnilor.

— Lou este obişnuit să m-aştepte, spuse Teddy. Asta-i slujba lui.

— Mi s-a părut c-observ o asemănare, zise Heidi şi crezusem că s-ar putea să fie fiul tău.

Teddy o fixă iarăşi cu privirea.

— Ţi se pare că semăn cu un macaronar? Este bodyguardul meu, Lou Tessa.

Jack îi zâmbi.

— Să ştii că nu încerca să te insulte în vreun fel.

— Glumeam, rosti Teddy şi plecă.

— O să se-ntoarcă de îndată ce mă verifică, spuse Jack uitându-se după La Salle care se îndepărta.

— Când ţi-a spus cine este, făcu Heidi, am crezut c-o să-l pupi în cur.

— Când am venit încoace, ţi-am povestit despre Tom Pendergast, dar nu m-ai ascultat, aşa-i? Boss Tom conduce mecanismul lui Kansas City. Ţi-am zis că oraşu-i complet deschis? Douăzeci şi patru de ore pe zi, poţi face orice vrei. Să bei, să joci jocuri de noroc, să petreci toată ziua-ntr-un bordel… Sunt o sută cincizeci de bordeluri în oraşu' ăsta. Pendergast are o cotă parte din afacerile ilegale, „şperţurile" lui cum sunt numite şi o foloseşte pentru a-i plăti pe poliţai. El deţine, practic, poliţia şi-i numeşte în funcţii pe judecătorii şi pe politicienii care-i convin.

— Cum face asta?

— Ţii minte că Teddy a zis că ne ajută cu telefonul? În felul ăsta le face favoruri oamenilor. Până mâine o s-avem telefon şi eu o să votez

pentru oricine vor ei. Nu contează dacă-i o cursă strânsă, ei au mii de nume pe care să le utilizeze ca alegători, o grămadă de fantome care-au murit şi-au ajuns în iad.

— Tu ai votat vreodată?

— Nu încă.

— De unde ştii toate chestiile-astea?

— Iubito, am făcut pârnaie. Pârnăiaşilor le place să se laude, s-arate că ştiu chestii, iar eu i-am ascultat. Dacă eşti urmărit şi ai nevoie de-un loc unde să te-ascunzi, vii în Kansas City. De ce crezi că-i poreclit „Terenul de joacă al criminalilor”? Eşti în siguranţă atâta vreme cât votezi pe biletu’ care trebuie şi nu răpeşti nevasta vreunui judecător. Capeţi aprobarea mecanismului Pendergast şi eşti liber să te distrezi. Eşti în centru, simţi nevoia să bei una mică şi nu ştii unde-i cea mai apropiată cârciumă clandestină? Întrebi un poliţai.

— Haide, haide… vorbeşti serios?

— Iubito, în oraşu’ ăsta nu există limite. De ce crezi că toţi ăia care participă la convenţii, toţi francmasonii, vin aici şi-o iau razna? De ce crezi că noi suntem aici?

Heidi profită să întrebe:

— Îţi dau voie să spargi bănci?

— Asta-i o întrebare la care va trebui s-aflăm răspunsul cât mai repede, spuse Jack. Am cam intrat în pană de bani.

— Şi ce-o să faci, o să ceri voie? Teddy, îmi dai voie să-ţi sparg o bancă?

— O s-alegem una dinafara oraşului. O să reuşim, de unde-o să ştie ei c-am fost noi?

Se auzi soneria. Mergând spre uşă, Heidi privi pe fereastră şi văzu automobilul La Salle oprit lângă bordură. La uşă era bodyguardul. El îi făcu cu ochiul şi spuse:

— Ce mai faci?

După aceea trecu pe lângă ea, către bucătărie.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Jack i-aici?

— Deocamdată nu.

Trecu pe lângă ea, îmbrăcat cu un pardesiu negru, cu ac de cravată, apoi porni în sens opus pe coridor, ca să se uite în dormitoare, în baie şi pe veranda închisă, după care se întoarse şi rosti:

— Ai dreptate. Nu-l văd.

Se apropie de uşă, care rămăsese deschisă şi-i făcu semn şefului său să intre. După aceea se întoarse la ea şi în ochi i se citi încântare.

— Eu sunt Lou Tessa, spuse el punând accentul aşa cum trebuia.

Era proaspăt bărbierit şi mirosea bine, dar barba i se vedea ca o umbră albăstruie, indiferent de câte ori s-ar fi ras şi ea se întrebă dacă ar fi putut s-o şi simtă la pipăit.

— Vi s-a instalat telefonul? o întrebă.

— A doua zi.

— Ce-ar fi dacă te-aş suna?

Ei îi plăceau bruneţii şi-i atinse cu dosul palmei faţa. Pielea i se simţea perfect netedă.

— Când?

— Cândva, răspunse el şi se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Teddy Ritz, spunându-i: Li s-a instalat telefonul.

— Jack ţi-a apreciat ajutorul, zise Heidi. A zis că, dacă nu ne-ai fi ajutat, ar fi trebuit s-aşteptăm o veşnicie.

Teddy se uită la Lou Tessa şi bodyguardul ieşi, închizând uşa după el.

— Taică-său este Oris Belmont, spuse Teddy şi Jack nu poate obţine un serviciu atunci când şi-l doreşte?

— Este mai sfios, zise Heidi, dar important este că el şi taică-său nu se-nţeleg prea bine.

— Din cauză că Sfiosul Jack sparge bănci, întrebă Teddy, sau pentru că vinde whisky?

Heidi râse sonor.

— Oho, nu ţi-a trebuit mult să afli destule despre noi.

— Despre Jack. Nimeni n-a auzit de vreo Heidi Belmont. Voi doi nu sunteţi căsătoriţi, aşa-i?

— Din când în când mai discutăm despre asta, dar nu, nu suntem căsătoriţi, pe mine mă cheamă tot Heidi Winston.

— Te pricepi la ceva anume? Faci striptease?

I-ar fi putut spune că era o madamă cu experienţă, în ciuda tinereţii, însă ţinu pentru ea detaliul respectiv sau faptul că se culca pe bani cu bărbaţii, crezând, din felul în care ochii lui coborau întruna în decolteul adânc al bluzei ei ţărăneşti, că ar fi putut câştiga mai multe decât amintindu-i de prostituate.

— Pot lucra ca animatoare în localurile de clasă, rosti ea, să-i fac pe domni să mai vină şi altă dată.

— Da? Şi cum faci asta?

— Ştiu cum să-l tratez pe un domn.

— Le arăţi „bunătăţile" tale?

— În mod elegant. Dacă m-aplec peste masă, el speră c-o să-mi cadă ţâţoancele-n supa lui de raci.

Răsuflarea lui Teddy mirosea a gumă de mestecat Juicy Fruit şi acum el îi zâmbea.

— Îmi dau seama ce se poate-ntâmpla.

— Caut un local de clasă, care să se potrivească personalităţii mele, nu unul din alea pline cu puşti fără minte. Ştii cumva vreunul?

— Cum să nu, dulceaţă. Ştiu unu' care ţi se potriveşte la fix.

— Cum se numeşte?

— Teddy's, zise Teddy. La intersecţia între Strada 18 şi Central.

Peste câteva zile, după-amiaza târziu, Jack şi Heidi traversau oraşul în Fordul decapotabil al redactorului de la *True Detective*, îndreptându-se către North Kansas City, un oraş aflat de cealaltă parte a fluviului Missouri. Jack dorea să-i arate o bancă pe care pusese ochii. Folosiseră Fordul lui Tony de când îl furaseră, atunci când fugiseră din tractir.

Heidi lucra acum în Teddy's, de la ora zece până dimineaţa, servind cocteiluri. Clubul nu era condus de o madamă, ci de un manager, un italian pe nume Johnny, un tip drăguţ; mai ieşea în spate să tragă dintr-o ţigară cu marijuana şi le dădea şi fetelor câte un fum. După prima ei noapte petrecută acolo, Heidi îi spusese lui Jack:

— Ştii cu ce suntem îmbrăcate?

— Vreun costum de-ăla transparent?

— Fii atent, că-ţi dau un indiciu. Cum se numeşte clubul?

— Porţi un *teddy*[15]*?*

— Numai atât – roz sau piersică.

— Da? Şi-unde-ţi ţii bacşişurile?

— În portjartier. Dacă-mi dau monede – nu se-ntâmplă prea des – le ţin în mână, mă uit în ochii marelui cheltuitor şi le dau drumul pe masă. În localul ăsta, ei ştiu cum să dea bacşişuri. Este-un grup de boşorogi bogaţi, şase sunt, care vin aici în smoching după cine ştie ce afaceri sau simfonii. Îi lasă limuzinele lor, le duc nevestele acasă şi se-ntorc să-i aştepte. Comandă ţigări de foi cubaneze şi coniac, întotdeauna într-o cameră privată.

— Asta-i tot ce vor?

— Chestia-i *cum* o vor, zise Heidi. Johnny m-a chemat în camera privată, cu fotolii în jurul unei măsuţe de cocteil şi le-a spus: „Domnilor, în seara aceasta avem pentru dumneavoastră o trataţie specială: Heidi. A venit tocmai din Elveţia ca să vă servească". îmi spusese deja că plăcerea lor este să fie serviţi de o fată complet goală, care să poarte doar ciorapi negri de mătase şi tocuri cui.

— Da?…

— Am făcut o plecăciune.

— Da?…

— Mi-am descheiat nasturii dintre picioare, am aruncat body-ul cât colo şi dup-aia am început să le torn coniac şi să le aprind ţigările.

— Te-au pipăit, ceva?

— Nu, au vorbit doar de-afaceri şi au făcut bancuri.

— În timp ce se holbau la fofoloanca ta.

— Îţi spun că moşii ăştia sunt domni cu frica lui Dumnezeu. I-am servit, ei se-aplecau pentru un foc, practic le băgăm păsărica-n nas, da' n-aveau nici o treabă. Din când în când, mai îmi trăgeau câte-o pălmuţă peste popou. Asta-i tot. Au băut vreo două pahare şi-au fumat ţigările şi-au plecat acasă. *Dar* toţi m-au pupat pe-obraz şi mi-au dat bacşişuri de cel puţin cinci dolari.

— Ai câştigat treizeci de dolari?

— Patruzeci şi-au zis că vor să-i servesc de câte ori mai vin.

— Ar trebui să dau şi eu o raită prin Teddy's, zise Jack.

— Este un ditamai conacul, zise Heidi, pe care l-a cumpărat Johnny. E imens, lambrisat numa-n lemn de culoare-nchisă, cu bar şi saloane de mese la parter, camere private la etaj, o sală de dans la etajul doi…

— Ce fel de muzică au?

— O formaţie de albi pe care n-o ascultă nimeni. După ce termină de cântat, tinerii fug la etaj să-i asculte pe negrii care vin să cânte *jam session.* Aşa-i zic ei. Tot felul de negri – Tata Mare, Contele, Sprintenul… Buze Fierbinţi…

— Nu mă pricep la muzica negrilor, spuse Jack.

— Încep cu câte-o melodie ca *Lady Be Good* şi fiecare intervine cu trompeta sau saxofonul şi cântă jazz, da' aşa cum au chef, improvizând şi totuşi termină laolaltă, la unison. Fără s-aibă nici o partitură-n faţă.

— Eu nu-nţeleg muzica asta, rosti Jack.

— Nici nu trebuie s-o înţelegi, zise Heidi, ci s-o simţi, să baţi ritmul din picior şi să-ţi mişti corpul. I-acolo o negresă, Julia Lee, care cântă *Nu vrei să vii până la mine, nimeni nu-i acasă, numai eu şi* din felu-n care cântă înţelegi ce vrea. Alta cântă *T-*

Town Blues. O să se-ntoarcă la Tulsa, în Greenwood unde locuieşte.

— Ţara-ciorilor, spuse Jack. Credeam c-am ars Greenwood din temelii acum vreo zece ani. Se pare că l-au reconstruit.

— I-un blues a-ntâia, urmă Heidi. În Teddy's i-o fată din Oklahoma care-a-nceput să lucreze odată cu mine. O roşcată drăguţă din Sallisaw. Ai fost vreodată acolo?

Jack spuse că nu, dar credea că „Frumuşelul" Floyd locuise acolo sau prin apropiere.

Traversând podul spre North Kansas City, Jack zise:

— Am citit tot ce s-a scris despre „Frumuşelul" şi n-am învăţat absolut nici o şmecherie nouă despre jefuirea băncilor. Şi nici din cât am lucrat cu Emmett Long pe-atunci. Când veneam încoace, ţi-am zis că există un singur fel în care se poate face. Intri, le arăţi arma şi le ceri banii.

Mergeau acum pe Armour Avenue, chiar în centrul oraşului. Jack spuse:

— Uite-o, National Bank and Trust, lângă băcănia Kroger.

Fu nevoit să cotească pe Swift Avenue ca să găsească un loc de parcare.

— Săptămâna trecută, zise Jack, banca a trimis o funcţionară, Dortha Jolly, la poştă – vezi firma acolo? A trimis-o pe Dortha să ridice un colet recomandat în care erau paisprezece mii de dolari. Fie că te duci la Rezerva Federală ca să iei banii de care ai nevoie, fie ţi-i expediază la poştă. Dacă foloseşte o maşină blindată, banca trebuie să plătească pentru ea. Cum ziceam, prostovanii ăştia zgârciţi au trimis-o pe Dortha, o stenografă, ca să preia coletul, escortată de un marshall din oraş. Au ieşit din poştă, au dat colţul şi s-au apropiat de bancă, când deodată au văzut o puşcă ieşind pe geamul unui automobil oprit în faţă la Kroger şi lui Dortha i s-a spus s-arunce pachetul. Ea l-a aruncat

şi-a luat-o la fugă-n băcănie. Marshallul a vrut să-şi scoată arma şi-a fost împuşcat de două ori, da' a avut noroc şi-a scăpat cu viaţa. Un poliţai de vizavi a văzut ce se-ntâmplă şi-a deschis focul. A urmat o bătălie care a făcut praf vitrinele prăvăliilor de pe Armour Avenue, printre care un salon de coafură şi maşina bandiţilor a şters-o spre nord. Trei maşini de poliţie au pornit după ea, dar au trebuit să se-oprească la o benzinărie, fiindcă un gangster a aruncat cuie pe jos şi le-a spart cauciucurile. Nu ţi se pare ca-n comediile cu Poliţaii Keystone, ce dracu'?

— Şi au scăpat?

— Deocamdată.

— Când s-a-ntâmplat asta?

— Ţi-am zis, săptămâna trecută. Banca a fost spartă a treia oară. Dortha a fost acolo la două jafuri.

— Şi nu crezi că după ce-a fost jefuită de trei ori, întrebă Heidi, banca a tras nişte învăţături şi acum e pregătită?

— Dacă-i aşa zgârcită de nu-nchiriază o maşină blindată, zise Jack, n-o să cheltuiască bani nici pentru un paznic. Şi chiar dac-o s-o facă, o să fie vreun ţărăbete căruia nu-i plătesc mai mult de-un dolar şi jumătate pe zi.

Jack scoase din buzunarul hainei un revolver 0,38, i-l întinse lui Heidi şi-i spuse să-l bage-n poşetă.

— Vrei să jefuim banca chiar acum? întrebă Heidi.

— Este un moment la fel de bun ca oricare altul, zise Jack.

În decursul călătoriei lungi de cinci sute şaptezeci şi cinci de kilometri de la tractir, îi spusese că va trebui să jefuiască o bancă dacă intenţionau să rămână mai mult în Kansas City. Heidi îl întrebase dacă ştia că ar putea să fie nevoiţi să plece în pripă? Nu avea bani gheaţă la

îndemână, pentru orice eventualitate? Jack spusese că da, sigur că avea, în roţile de rezervă ale Packardului erau ascunşi o mie de dolari. Mai spusese că nu avusese niciodată succes de câte ori plănuise ceva din timp, aşa cum fusese răpirea amantei lui taică-său. Mai zisese că era norocos, aşa că Heidi nu trebuia să-şi facă griji.

Acum, stând în acelaşi Ford decapotabil pe Swift Avenue în North Kansas City şi vorbind despre jefuirea unei bănci, Heidi zise:

— Trebuie neapărat s-o facem?

— Ţi-am explicat de ce, răspunse Jack.

— Totuşi acum eu câştig bani.

— Eu nu numesc asta „bani", ci atât cât s-o ducem de pe-o zi pe alta.

— N-am mai jefuit niciodată o bancă.

— Dar ai împuşcat un bărbat şi l-ai întins peste şinele de cale ferată, nu?

— Aia a fost altceva, ei veniseră să ne-omoare pe mine şi pe Norm.

— A fost altceva, spuse Jack, fiindcă ţi-a trebuit mai mult curaj. Iubito, spargerea unei bănci e floare la ureche. Haide s-o facem.

Dădură colţul, ajunseră la bancă şi intrară, schimbând cerul posomorât, care ameninţa a ploaie, cu candelabrele luminoase ce sclipeau pe marmura pardoselii. Erau patru ghişee, însă numai unul ocupat de o casieriţă, o fată blondă; un funcţionar la biroul său în partea din spate, îndărătul peretelui despărţitor scund, afundat în hârţoage; şi un paznic, un puriu uscăţiv într-o uniformă gri prea mare pentru el. La el se referise Jack. Paznicul stătea cu mâinile la spate şi patul pistolului îi ieşea din tocul de pe şold.

Cu o ţigară neaprinsă în gură şi cu mâinile în buzunarele hainei, Jack era pregătit pentru el. Se apropie de paznic şi-l întrebă dacă avea un foc. Bătrânul îşi pipăi buzunarele şi clătină din cap. Jack era pregătit oricum.

— N-am decât o mână zdravănă, zise el şi scoase cu mâna stângă din buzunarul hainei un plic de chibrituri. Vrei să mi-o aprinzi?

Paznicul luă plicul de chibrituri şi Jack răsuci capul spre Heidi.

— Dă-i drumul şi scoate banii-ăia.

Heidi se apropie de fata blondă, care zâmbi şi întrebă:

— Cu ce pot să vă ajut?

Heidi îşi puse poşeta pe tejghea în faţa ghişeului şi văzu că blonda se uita pe lângă ea, apoi deschise ochii larg. Heidi ar fi vrut să se-ntoarcă, dar se temea de ce ar fi putut vedea. Scoase revolverul 0,38 din poşetă şi-l îndreptă spre blondă, care continua să se holbeze la ce se întâmpla în spatele ei şi zise:

— Mă serveşti sau nu?

Blonda văzu arma aţintită spre ea şi rosti:

— Doamne Dumnezeule…

Heidi îi spuse să scoată banii din sertar şi să-i pună în poşetă. Privind-o cum îi dădea ascultare, Heidi întrebă:

— Tu eşti Dortha Jolly?

Blonda se opri, cu bancnotele în mână.

— A sunat-o cineva de la şcoală şi a plecat acasă. Cred că unul din copiii ei este bolnav. O cunoşti pe Dortha?

Heidi spuse că nu, scutură din cap şi zise:

— Nu te-opri din ce faci.

Când fata se opri, Heidi întrebă:

— Asta-i tot ce ai?

Blonda zise că da, asta era tot şi Heidi îi spuse să treacă la următorul ghişeu şi să golească sertarul de acolo. Abia acum se întoarse şi-l văzu pe paznicul băncii întins pe burtă pe podea, cu capul ridicat pentru a se uita la Jack care venea spre ea, spre ghişeul unde trecuse fata blondă şi-o întrebă pe Heidi:

— Cum merge?

— Cred că bine, răspunse ea şi-i întinse poşeta.

El ţinea un Colt 0,44 vechi, din cele folosite de cavalerişti odinioară, pe care i-l luase probabil paznicului. Aşeză pistolul şi poşeta pe tejghea şi se adresă blondei:

— Se-ntâmplă cumva să fii Dortha Jolly?

— Nu, nu-s eu, răspunse fata. Văd c-a devenit foarte populară de când i-a apărut numele în ziar.

— Oricum, te descurci bine, spuse Jack. Ţine-o tot aşa.

Întinse poşeta către ea.

Heidi se uita la funcţionarul de la birou, care se holba la ei.

— Jack… zise ea şi el plecă de la tejghea şi se îndreptă spre funcţionar, scoţând pistolul 0,38 din haină.

— Ai apăsat vreun buton de-alarmă?

Se opri la trei metri de bărbat, care se jură că nu atinsese butonul.

Heidi nu-şi dorea altceva decât s-o şteargă imediat de-acolo. Înhăţă poşeta de la fata blondă care îndesa bancnote în ea şi porni în direcţia uşii, strigând:

— Jack, a apăsat, l-am văzut ducând mâna sub birou.

Era moartă de frică, în vreme ce Jack stătea cu revolverul îndreptat către funcţionarul care se jura pe numele Domnului că nu atinsese butonul.

— Eşti sigur? făcu Jack.

Nu se grăbea, ca să arate ce grozav era el. O scotea pe Heidi din minţi, aşa că ea îi mai spuse o dată:

— Jack, eu am plecat.

Îl privi venind spre ea, cu mers ţanţoş şi lent, oprindu-se să-i spună ceva hodorogului care nu se ridicase de pe podea, pentru ca în cele din urmă, *în sfârşit,* să iasă din bancă.

Jack iuţi pasul acum, rânjind către ea şi spunând:

— Ţi-am zis că nu-i mare scofală. Ce puteau face? Eram cu armele pe ei.

Când vorbi, Heidi se gândi la arma paznicului – revolverul mare de cavalerist care rămăsese pe tejghea.

— Ce i-ai spus?

— Managerului?

— Nu, moşului.

— I-am zis „Tataie, ar trebui să-ţi cauţi altă slujbă”.

— Ştii ce-ai făcut? întrebă Heidi. I-ai lăsat arma acolo, lângă ghişeul casierei.

Jack se opri şi se uită înapoi spre bancă, apoi la Heidi înainte de a porni mai departe.

— Crezusem c-ai luat-o tu. (Treceau deja pe lângă băcănia Kroger.) Eu eram ocupat cu managerul.

— Îi arătai ce tip tare eşti.

— Vrei să zici c-a fost greşeala mea?

— Tu ai luat-o de la hodorog, nu?

— Când ţi-ai luat poşeta, era chiar acolo.

— Tu nu greşeşti niciodată, aşa-i?

Jack se opri ca să privească iarăşi în jur, se uită cu multă atenţie şi zise:

— Iisuse Hristoase!

Heidi se uită şi ea şi îl văzu pe moş venind după ei pe trotuar, încercând să se grăbească; ajunsese aproape de Kroger când începu să tragă, ţinând revolverul cel mare întins în faţa lui în timp ce mergea, armând şi trăgând cu un Peacemaker vechi. Heidi se întoarse şi o luă la fugă.

Jack trecu în spatele unui automobil parcat, îşi scoase revolverul 0,38 şi-l împuşcă pe hodorog, oprindu-l la mai puţin de zece metri.

Până ajunseră la maşina lor, Heidi o terminase cu Jack Belmont – ori îl părăsea, ori se-mbolnăvea de nervi.

Heidi era curioasă – dacă Teddy Ritz nu era italian, atunci ce era? – îl întrebase pe Johnny, care conducea clubul şi el îi spusese:

— Eu sunt italian, Lou Tessa-i italian, da’ Teddy e evreu.

Ea îi spuse lui Jack, iar el replică:

— Nu ştiai că-i jidan? Uită-te ce năsoi are.

Jack te făcea să înţelegi, chiar dacă numai prin tonul glasului, că era mai deştept ca tine. Te insulta şi credea că-i amuzant. Făcea pe grozavu' şi te speria de moarte. Ea se gândea în mod serios să-l părăsească, dar nu ştia cum să procedeze. Să-i spună sau nu că ei doi o terminaseră? El păstrase banii furaţi din bancă, aproape o mie şapte sute de dolari şi o obliga să-i dea mare parte din ce câştiga în Teddy's. Dacă părăsea Kansas City, ea l-ar fi putut curăţa, i-ar fi putut lua toţi banii pe care Jack îi ţinea în cutia de Quaker Oats în bucătărie. Îi plăcea însă slujba şi felul în care bărbaţii bogaţii îi dădeau bacşişuri şi ştia că dacă oferea şi niţel sex contra cost, când şi când, alegând cu multă atenţie şi-ar fi putut cumpăra orice şi-ar fi dorit, haine, ba chiar şi propria ei maşină. Dar dacă rămânea la club, trebuia să renunţe la ideea de a lua banii; Jack ar fi ştiut unde s-o găsească. Ar fi riscat, chiar dacă l-ar fi părăsit fără bani. Se gândea că dacă stabilea până la urmă vreo relaţie cu Lou Tessa, avea să fie mai uşor să se despartă de Jack.

La patru zile după spargere, automobilul La Salle opri în faţa casei şi Teddy Ritz intră, însoţit de Lou, ca să-i rezolve problema.

Totul începu ca o vizită protocolară, cu Jack oferindu-se să ia pălăria şi haina lui Teddy, iar Teddy refuzându-l, spunând că nu stăteau mult. Se aşeză în fotoliul reglabil din lemn, cu un ziar împăturit în buzunarul pardesiului Chesterfield. Tessa, bodyguardul lui, stătea lângă uşă, purtând pardesiul lung şi negru, cu mâinile împreunate în faţă şi reamintindu-i lui Heidi de un patron de pompe funebre pe care-l văzuse odată. Jack îi oferi lui Teddy ceva de băut, o cafea, orice dorea. Teddy spuse că într-o zi atât de rece nu l-ar fi deranjat o ceaşcă de ceai fierbinte. Heidi îl privi pătrunzător pe Lou Tessa, după care se duse în bucătărie ca să facă ceaiul. Când reveni în salon, Teddy îi

povestea lui Jack ce treabă grozavă făcea ea cu clienţii.

— Din prima seară, Jackie, a devenit una dintre fetele noastre cele mai populare.

Jackie? Ea nu mai auzise niciodată să i se spună aşa.

— Cred că-i o dulceaţă, zise Jack.

Teddy scoase un trabuc şi-i muşcă vârful.

— Şi tu ce-ai mai făcut?

— Mai nimic, una şi-alta.

Teddy aprinse trabucul şi suflă un colac de fum, nu perfect rotund, dar acceptabil. Privindu-l, spuse:

— Care din ele era banca din North K.C.?

Jack privea şi el colacul de fum care se destrăma şi tăcu o clipă înainte să întrebe:

— Poftim?

— Cea pe care ai jefuit-o ieri. Era *una* sau *alta?* Se uită la Heidi. Se preface că nu ştie despre ce vorbesc.

Heidi încuviinţă din cap, mormăind:

— Hm…

Nu mai trase cu ochiul la Tessa, ca să fie mai atentă.

Teddy se lăsă într-o parte pentru a scoate ziarul din buzunar, împăturit la o pagină din interior şi-l aruncă pe măsuţa pentru cafea. Heidi văzu un titlu care anunţa BANK & TRUST JEFUITĂ DE 5 000 DE DOLARI!

— Stai aşa, făcu Jack. Crezi că eu am spart banca aia?

— Tu şi dulceaţa ta, zise Teddy.

Ceainicul se auzi fluierând.

Heidi se ridică din scaun.

Teddy ridică mâna pentru a o opri.

— În bancă, ea ţi-a rostit de două ori numele. Când ţi-a spus că managerul a apăsat butonul de alarmă şi când a spus că o să plece. O privi pe Heidi. Managerul a spus că abia aşteptai să pleci

de-acolo. Du-te şi fă ceaiul. Până nu te-ntorci, n-o să-i spun lui Jack mai multe.

Ea porni spre bucătărie şi-l auzi pe Jack rostind:

— De-aia crezi c-am fost eu? Fiindcă o femeie i-a spus cuiva Jack?

Teddy răspunse:

— Ai auzit ce i-am spus ei? Aşteptăm până se-ntoarce.

Ea se opri în pragul bucătăriei, auzind:

— Scumpo, ce fel de ceai este? Din ce ţară?

— E Lipton, răspunse Heidi. Nu cred că-i din vreo ţară anume.

Teddy îi făcu cu ochiul şi ea intră în bucătărie, spunându-şi că totul avea să fie în regulă. Jack era cel care o încurcase.

În cele din urmă Jack scăpă basma curată: perfect, el şi Heidi jefuiseră banca, dar crezuse că era în regulă, fiindcă se găsea în afara limitelor oraşului. Teddy rosti:

— Crezi că influenţa lui Tom se opreşte brusc la fluviu?

Jack spuse că ar fi trebuit să-şi fi dat seama – suna exact ca un puşti care fusese prins furând bomboane dintr-un magazin. Lui Heidi îi plăcea că nu mai putea să facă pe deşteptul şi să folosească tonul acela cu Teddy Ritz, care pufăia din trabuc. Înmuiase vârful în ceai şi-l umezise apoi cu buzele înainte de a pufăi şi obrajii săi uşor adumbriţi de tuleiele bărbii se supseseră înainte de a sufla un vălătuc de fum.

— Jackie, zise el, o să dau uitării povestea cu banca, fiindcă eşti nou pe-aici. Ai creat însă o problemă de care trebuie să ne ocupăm.

Jack miji ochii.

— Ce problemă?

— În primul rând, trebuie să depui cele cinci miare la o bancă.

— N-am luat cinci.

— Şi să-mi scrii un cec pentru jumătate de sumă, două mii cinci sute.

Jack se prinse cu mâinile de braţele fotoliului.

— Îţi repet că n-am luat cinci miare. Aşa fac ei întotdeauna, anunţă în ziare o sumă mai mare decât s-a furat în realitate.

Teddy ridică mâna.

— Scrii un cec pentru două mii cinci sute plătibil Clubului Democraţilor – fără bani gheaţă, care pot fi urmăriţi. Atât va costa pentru ca poliţia şi departamentul local al şerifului să caute în alte părţi. Ai omorât un paznic de bancă în vârstă de şaptezeci şi opt de ani care a petrecut cincizeci de ani în posturi de apărare a legii, care a fost iubit şi respectat de comunitate. Oamenii lui nu trebuie să-l uite.

— Păcat, rosti Heidi. Jack chiar i-a spus bătrânului că ar trebui să-şi caute altă slujbă.

Teddy se uită la Jack.

— Poimâine, pe la amiază? O să vin pentru cecul scris pentru Clubul Democraţilor din districtul Jackson. După aceea o să mă uit după tine cum te urci în automobilul tău şi părăseşti Kansas City şi n-o să-ţi mai văd mutra niciodată. Dulceaţa rămâne aici.

Heidi ar fi vrut să-l întrebe: îmi păstrez slujba? Spera din tot sufletul că asta dorise să spună.

Dar Jack întrebă:

— Şi dacă nu?

Teddy se încruntă spre el.

— Ce vrei să spui cu „Şi dacă nu”?

— Dacă nu-ţi dau cecul, îmi împuşti dulceaţa? Teddy începu să zâmbească. Se aplecă în faţă în fotoliu şi privi către Tessa care stătea lângă uşă.

— L-ai auzit ce-a zis?

Tessa încuviinţă din cap, arătând o umbră de surâs.

— L-am auzit.

Teddy se întoarse la Jack.

— S-o împuşc pe *ea*... *Lou* te-mpuşcă pe tine, idiotule.

14

Cărându-şi valijoara, Carl intră în Clubul Reno de pe Strada 12, tocmai când formaţia părăsea scena; negrii arătau eleganţi în costumele gri la două rânduri, iar pianista, care purta în jurul capului o bandă din mătase roşie, închidea capacul pianului. Carl se adresă barmanului:

— O să-ncerc Ten High-ul ăla cu foarte puţin sifon.

După aceea întrebă dacă formaţia va mai cânta în noaptea aceea. Era abia douăsprezece şi jumătate.

— Vine alta. Barmanul aşeză băutura lui Carl pe bar. Contele… Lester… Buck Clayton… oricine vrea să cânte.

— Sunt buni? întrebă Carl.

Barmanul se întorsese cu spatele şi un negru care stătea la bar, cu strungăreaţă şi o cicatrice sub ochiul stâng, îl privi pe Carl care nu-şi lăsase valijoara. Îi vorbi:

— Abia ai venit în oraş, este? Eşti unu' din francmasonii ăia nebuni?

— Nu, zise Carl, eu sunt un marshall SUA nebun. Caut pe cineva despre care ştiu că nu-i aici. Toţi din localu' ăsta au pielea mai neagră decât ea.

Carl se aşeză, cu pălăria pe care începuse s-o poarte şi trenciul. Tipul cu aspect de dur de lângă el îşi instalase coatele pe bar în faţa sticlei sale de bere Falstaff. Carl sorbi din whisky-ul cu sifon şi-şi scoase ţigările Lucky. Cel de alături fuma deja.

— Am sosit în Gara Union, spuse Carl. Este locul cel mai mare în care-am fost vreodată, ca o catedrală, numai că-i şi mai mare. Are un local Harvey's, o librărie şi o sală de aşteptare numai pentru femei… N-am înţeles de ce tavanul din hol este înalt de treizeci de metri. La ce-i nevoie de-atâta spaţiu?

Rezemându-se pe braţe, negrul de lângă el rosti:

— Ai auzit vreodată de „Contele” Basie[16]?

Carl tăcu puţin, apoi spuse că nu, nu auzise.

— Dar cred că pe tine te-am văzut pe-undeva.

Bărbatul clătină din cap cu un gest obosit. Îi spuse:

— Nenică, lasă goangele cu mine. N-am fost arestat în viaţa mea.

— Ai fost vreodată în Tulsa?

— De vreo două ori.

— Cânţi la pian, zise Carl. Unde te-am văzut… în Cain’s Balroom?

O expresie îndurerată trecu peste chipul bărbatului.

— Nenică, eu nu cânt rahaturile alea *hillbilly.* Am cântat în La Joann’s, cu Gray Brothers.

— Acolo te-am văzut, spuse Carl, aşa-i, în La Joann’s. Cântai la pian… Te numeşti McShane?

— Jay McShann. M-ai văzut cântând, zici? Şi n-ai auzit niciodată de Count Basie?

— Poate c-am auzit, însă nu-mi amintesc numele, zise Carl. M-a interesat muzica şi-am cumpărat nişte plăci. Andy Kirk…

— Şi formaţia lui, Clouds of Joy.

— Chauncey Downs şi Rinky Dinks…

— Are o tubă în formaţie.

— George Lee şi soră-sa…

— Julia. Ei sunt cei care tocmai au plecat de pe scenă.

— Da? N-am ştiut că ei erau.

— Vrei să-i cunoşti? Te prezint eu.

— Da, nu m-ar deranja.

— Să dai mâna şi cu Contele. O să vină când ajunge aici.

— Tu cânţi cu el?

— Nu, nici vorbă, tipu’ acaparează pianu’, orice pian la care se-aşază. Eu cânt mai târziu într-un club cu muzicieni din tot oraşu’. Ne pişăm pe scenă, nenică, ne-aşezăm şi-aşteptăm până răsare soarele. În La Joann’s n-ai auzit niciodată aşa ceva.

— L-am auzit pe Louis Armstrong în Oklahoma City, când am fost acolo şi-am cumpărat o placă de-a lui. Am dus-o acasă, da' taică-meu a ascultat-o numai o dată. A zis că era suficient.

— Locuieşti cu tatăl tău?

— Eu stau în Tulsa, el în Okmulgee. Mă mai duc câteodată la el, în weekend.

— Nenică, eu m-am născut în Muskogee, da' am plecat de-acolo imediat ce-am avut o pereche de pantaloni lungi.

Pianistul pe nume McShann îl fixă cu privirea pe Carl, apoi urmă:

— Ştii ceva şi *tu* îmi pari cunoscut. Ţi-a apărut cumva fotografia în ziar?

— De câteva ori.

— Ai împuşcat pe cineva faimos, aşa-i? Cred că era un spărgător de bănci.

— Da, l-am împuşcat pe Emmett Long…

— Asta-i, acu' câţiva ani. Ţin minte c-am citit că tu-l cunoşteai dinainte.

— Da, de când aveam cincisprezece ani şi încă locuiam cu tata. M-am oprit la un *drugstore* să cumpăr un cornet cu îngheţată şi Emmett Long a intrat să-şi ia ţigări.

— Îl ştiai din vedere?

— L-am recunoscut din afişele cu criminali căutaţi. Era acolo şi s-a-ntâmplat să intre un indian Creek de la poliţia tribală, Junior Harjo îl chema, iar Emmett a băgat două gloanţe-n el fără nici un motiv. Carl tăcu puţin, după care spuse: înainte să intre Junior, eu mâneam îngheţată… şi Emmett m-a întrebat dacă îngheţata era de piersici. Voia s-o guste, aşa că i-am întins-o şi el a ţinut cornetul niţel mai departe, fiindcă-ncepuse să curgă. A muşcat o dată… şi când m-am uitat la el avea o urmă de-ngheţată pe mustaţă.

McShann începu să surâdă.

— Chestia asta ţi-a rămas în minte, aşa-i? Ţi-a furat îngheţata şi data următoare când te-ai întâlnit cu el l-ai omorât.

— Era un gangster căutat de oamenii legii, spuse Carl. Ăsta-i motivul pentru care l-am urmărit.

— Am înţeles asta, zise McShann, dar i-o poveste mai bună că l-ai fi-mpuşcat pentru că ţi-a luat îngheţata, îl privi drept în ochi pe Carl Webster şi rosti: Eşti sigur că nu de asta ai făcut-o?

McShann îi povesti că el nu luase niciodată lecţii de muzică, dar începuse să cânte în biserică, apoi cu Gray Brothers, cu care cântase în Tulsa, Nebraska şi Iowa, pentru ca după aceea să vină în Kansas City, unde cântase iniţial pentru un dolar şi jumătate pe seară, iar după ce-şi termina programul trecea şi prin alte cluburi. Îi spuse că Julia Lee era pianista cea mai bine plătită din oraş fiindcă ştia melodii care le plăceau tuturor şi care erau cerute. De aceea le învăţase şi el – n-are a face dacă-ţi plac sau nu, trebuie să câştigi bani ca să trăieşti – şi-n scurtă vreme cânta în cluburile mai bune, câştigând doi dolari şi cincizeci de cenţi pe noapte, plus alţi cinci-şase dolari din pălăria pe care-o puneau în faţa scenei.

Fiecare mai bău câte două rânduri, în timp ce pălăvrăgiră despre muzică şi cluburi.

— Se pare c-ai cântat în toate cluburile din oraş, spuse Carl.

— În cele mai multe. Când o să-mbătrânesc, o să cânt la pian în bordeluri.

— Mă gândesc că fata asta pe care-o caut, zise Carl, ar putea fi atrasă de senzaţii tari – mă refer la cluburi, nu la bordeluri – şi-ar putea lucra într-unu'. Nu ştii cumva o roşcată cu pielea albă ca laptele, pe nume Louly?

Carl auzi numele când îl rosti cu glas tare şi ştiu că n-avea noroc.

Dar McShann spunea deja:

— Nu, însă ştiu o roşcată cu pielea albă ca laptele, pe nume Kitty.

Numele pe care ea îl scrisese pe biletul pe care Carl îl avea în buzunar.

„Ia te uită, *salut”,* le spunea ea domnilor de la masă părând încântată că-i vede. „Eu sunt Kitty. Cu ce vă pot servi, oameni buni?” Din când în când uita şi spunea: „Ia te uită, *salut,* eu sunt Louly”, iar ei nu-şi dădeau seama de diferenţă, fiind mai interesaţi de ceea ce puteau vedea prin body-ul ei de culoarea piersicii. O singură dată un domn spusese „Crezusem că te cheamă Kitty” şi ea fusese nevoită să născocească o poveste: că îşi încerca al doilea prenume, Kitty, fiindcă îi plăcea mai mult, dar încă nu se obişnuise cu el. După episodul acela, ea îşi amintea cine era înainte de a se apropia de mese.

Reporterul de la *Kansas City Star* – cel care venise la casa ei din Sallisaw *înainte* ca ea să fi mers în Tulsa pentru interviul pentru *True Detective,* iar apoi pierduse vremea aşteptându-l pe Carl Webster s-o ducă la dans – reporterul acela îi spusese că dacă venea vreodată în Kansas City, să-şi caute de lucru la Fred Harvey’s în Gara Union. Îi spusese că fetele de acolo câştigau bacşişuri frumoase fără să fie nevoie să se dezbrace. Îi mai spusese că dacă se angaja la un club ar fi fost probabil nevoită să lucreze dezbrăcată. Louly rostise: „A, da?…” Reporterul zisese că favoritul lui era Teddy’s, fosta reşedinţă a unui milionar la intersecţia dintre Strada 18 şi Central.

Tot el îi spusese: „Da’ să nu te-apropii de locul ăla, dacă eşti baptistă”.

Când se prezentase pentru angajare, Johnny, managerul, îi spusese: „Eşti o scumpă, însă clienţii noştri sunt pe primul loc. Dacă atunci când sunt în club au chef să te pipăie, să simtă şi ei o cărniţă, ceva, îi laşi. În afara clubului, dacă vor să te ducă la un hotel după program, tu alegi ce să faci”.

Tinerii bogaţi care veneau noaptea târziu, excitaţi şi pe jumătate beţi şi doreau să se aleagă

cu ceva reprezentau o problemă. O înghesuiau în vreun hol dosnic, într-o cameră privată, ba chiar în cabinetul lui Johnny, îi strecurau un genunchi între coapse şi gâfâiau, străduindu-se s-o convingă să plece cu ei.

„Parker, te rog, dacă nu lucrez, o să fiu concediată".

„Arthur, mă simt atât de obosită, că aş putea dormi în picioare".

„Chip, detest s-o spun, dar azi am căzut de pe acoperiş".

Îi făcea să revină întruna. Toţi aveau bani, doi erau îndeajuns de chipeşi ca să poată juca în filme şi nici unul nu era neînsurat.

„Chandler, ce-o să zică soţia ta dac-o să vii acasă mirosind a parfumul meu?" Nu era uşor, însă merita. Tipii ăştia ştiau cum să dea bacşişuri. Adevărata problemă a lui Kitty o reprezenta Teddy Ritz.

Făcuse economii pentru a nu se atinge de cecul de cinci sute de dolari primit de la Asociaţia bancherilor din Oklahoma pentru uciderea lui Joe Young. Mare parte din cei o sută de dolari de la *True Detective* se dusese pe benzina cu care ajunsese aici şi închirierea unui apartament pe West 31, aproape de spitalul luteran. Mersese la club pentru angajare şi discutase cu managerul. Johnny o cercetase din cap până-n picioare şi spusese că-i va da destul de repede un răspuns.

În ziua următoare, Teddy Ritz însuşi trecuse pe la ea însoţit de un tânăr cu păr negru, arătos, brunet şi cu cicatrice mici de tăieturi pe faţă, aşa cum se pot vedea la boxeri. Ea abia se mutase şi despacheta un geamantan şi nişte cutii. Teddy făcuse turul apartamentului, deschizând uşi şi mestecându-şi guma. Ieşise din baie, spunând:

— Vreau să ştiu cât de curate sunt fetele mele.

După aceea se adresase tânărului:

— Ai dormit vreodată într-un pat basculant?

— Ce-i ăla? întrebase tânărul cu un accent evident.

După ce terminase inspecţia, Teddy se aşezase şi o întrebase pe Kitty:

— Bun, zi la ce te pricepi.

— Ţineam registrele unui magazin.

— Minţi. Nu contează, oricum n-aş pune o roşcată drăguţă să lucreze la o maşină de calculat. Faci striptease?

— Nu ştiu cum.

Tânărul arătos cu păr negru şi cârlionţat întrebase cu acelaşi accent:

— Nu ştii cum să-ţi scoţi hainele?

Ea îl văzuse pe Teddy Ritz privindu-l serios şi rece, iar tânărul ridicase din umeri.

Teddy stătuse pe un scaun pe jumătate întors dinspre masa jerpelită care făcea parte din mobilierul închiriat odată cu apartamentul. Dusese braţul înapoi pe tăblia mesei, fără să se uite şi trântise pe podea contractul de închiriere şi cecul de la Asociaţia bancherilor. Se uită pe jos, apoi se aplecase şi ridicase plicul în care se afla cecul, neatingând contractul de închiriere.

— Ce-i ăsta? întrebase el.

— O recompensă pe care am încasat-o.

— Pentru ce?

Teddy părea genul care ar fi fost incitat de răspunsul ei, aşa că-i spusese:

— Pentru c-am împuşcat un spărgător de bănci.

El o fixase cu privirea câteva secunde.

— Vrei să-mi spui că erai într-o bancă în timp ce tipul o jefuia? O văzuse clătinând din cap, dar făcuse pe deşteptul şi continuase: Ce căutai cu o armă într-o bancă?

Păruse derutat şi se încruntase.

— Îl însoţeai pe cel pe care l-ai împuşcat?

— Vrei s-auzi ce s-a-ntâmplat? zisese Louly.

Începuse să-i povestească cum un fost deţinut, Joe Young, furase maşina tatălui ei vitreg şi o ţinuse cu sila într-o căsuţă la un motel, când poliţia

venise în căutarea lui şi ea era prinsă ca-n capcană în motel cu un gangster căutat de oamenii legii. Ajunsese până aici şi văzuse că Teddy n-o asculta. Scosese cecul din plic şi citea scrisoarea prin care Asociaţia bancherilor îi mulţumea pentru fapta ei curajoasă. Teddy ridicase ochii.

— Ce voiai să faci cu banii ăştia?

— Mă gândisem să-i depun la bancă.

— Scumpo, băncile sunt nesigure. Lasă-mă pe mine să mă ocup de ei în numele tău. O să vină unu' sau altul şi-o să-ncerce să-ţi vândă tot felul de lucruri.

Louly făcuse o grimasă şi spusese:

— Ştiu şi eu ce să zic… de parcă ar fi putut zice ceva.

Teddy strecurase plicul în pardesiul Chesterfield, zicând:

— Să nu-mi spui că n-ai încredere în propriul tău şef.

Ea rămăsese cu impresia că tânărul care ar fi putut să fie un boxer fusese gata să spună ceva amuzant – dacă se putea face înţeles cu accentul lui – ceva de genul: „O fată mare ca ea poate să aibă şi singură grijă de bani". Dar n-o făcuse. Ridicase din umeri.

În seara asta, Kitty servea cocteiluri la trei tineri şmecheri la o masă din bar, aducându-le câte două pahare o dată, ca să nu moară de sete; Kitty avea un surâs îngheţat pe faţă.

Îl aştepta pe Teddy. Când va veni, ea o să-şi impună să se ducă direct la el şi să-i ceară cei cinci sute de dolari, fiindcă maică-sa trebuia să fie operată şi nu avea bani pentru că avuseseră necazuri cu recolta de bumbac în vara trecută, aşa cum păţiseră şi alţii, se uscase până la miez şi fusese spulberată de vânt. Ea trebuia să plătească acum operaţia maică-sii.

Şi Teddy va spune: „Minţi".

Se uită spre foaier – avea istoria pregătită, deşi nu era foarte nerăbdătoare s-o încerce pe gangsterul ăsta – şi acolo era Carl Webster.

Da, era Carl în trenciul lui deschis şi pălăria care trebuia să stea perfect, ducând o valijoară de piele uzată şi însoţit de un pianist pe care ea îl recunoscu, amândoi uitându-se la ea şi zâmbind larg. Pianistul luă valijoara lui Carl şi se îndreptă spre garderobă, iar Carl porni către ea şi Kitty simţi cum surâsul îngheţat i se topeşte şi se auzi spunând în gând: *Dumnezeule, uită-te la el.* Ar fi dorit să fugă în braţele lui şi să-i spună că regreta că-l părăsise, plecând din Tulsa aşa cum o făcuse şi se gândi la bluesul pe care-l cânta negresa despre *întoarcerea* în Tulsa. El traversa barul purtând un fel de zâmbet pe chip, dar ochii lui n-o slăbeau nici o clipă.

Unul dintre tinerii şmecheri spunea:

— Pisicuţă Kitty, fii atentă! Ce-i asta?

Altul zise:

— Ce-a apucat-o?

Primul zise:

— Ia asta, Pisicuţă Kitty, umple-o cu alune şi mai adu-ne nişte cocteiluri, dacă nu eşti ocupată.

Ea simţi braţele lui Carl cuprinzând-o şi-şi strecură braţele dezgolite sub trenciul lui deschis, pătrunzând acolo şi strângându-l cu putere la piept, simţindu-i revolverul între ei, fiindcă şi haina de la costum era descheiată. Se priveau în ochi, zâmbind, apoi se sărutară şi îl simţea *grozav,* Kitty iubea felul în care mirosea a colonie şi whisky, însă auzi un şmecher încercând să strice totul, spunând:

— Pisicuţă Kitty, ce dracu’ faci cu gagiu’ ăsta?

Ei se opriră din sărutat, totuşi rămaseră cu mâinile unul pe celălalt.

— Aşa ţi se spune, întrebă Carl, Pisicuţă Kitty?

— Ăştia sunt singurii.

Carl îi privi pe lângă părul ei roşu întins cu fierul şi bine periat.

— Băieţi, le vorbi Carl, să nu-i mai spuneţi Pisicuţa Kitty. Nu-i place.

— Nu-i nimic, îi şopti ea, sunt doar chercheliţi.

— Vrei să-ţi spună Pisicuţa Kitty? Ca şi cum ai fi animalul lor?

Ea nu se gândise la aşa ceva, dar zise:

— Nu, n-aş vrea, ştiind că nu trebuia să lucreze aici sau să fie Kitty, de fapt nici să mai lucreze pe undeva, ori să fie nevoită să rămână în Kansas City; ştia toate astea pentru că el venise s-o ia şi acum nu mai era singură.

Şmecherii care îşi pierdeau vremea la masă se luaseră de Carl în felul lor lenevos, dorind să ştie cine dracu' era şi ce-avea în cap, zicând chestii ca:

— Tu cine pana mea te crezi?

Carl o împinse uşor pe Louly într-o parte, luă farfuria pe care o ţinea unul dintre ei şi i-o întinse.

— Vor alune.

Ea îl privi derutată, ţinând farfuria. Carl zise:

— De ce nu le-aduci?

Ea porni spre bar şi el se întoarse către masă.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, rosti Carl şi se aplecă pentru a se apropia mai mult de ei, punându-şi palmele pe masă, cu trenciul şi haina atârnând deschise. Dar să nu-i mai ziceţi Pisicuţa Kitty, aţi înţeles? Vorbea pe un ton scăzut şi liniştit. Dac-o s-o faceţi, v-arunc în stradă, fetiţelor.

Urmă o tăcere, în vreme ce le privea chipurile îndreptate în sus, nişte tineri cam de vârsta lui Carl, dându-le răgaz să-i vadă revolverul din toc, să-l cântărească şi să-i spună ceva dacă aveau curaj. Timpul pe care li-l acordase expiră şi el se întoarse spre Kitty care aducea farfuria cu alune.

Ea spuse:

— Cred că tocmai mi-am pierdut slujba.

— La ce-ţi trebuie? rosti Carl luând un pumn de alune. Mă ai *pe mine.*

Merseră în vestiarul din spate, care arăta ca o cabină pentru artiste: o harababură de farduri pe un şir de măsuţe pentru toaletă, haine aruncate pe scaune, zeci de body-uri atârnate pe o conductă ce traversa tavanul, un maldăr de haine rupte într-un coş pentru gunoi şi pe podeaua din jur. Carl observă uşa închisă de la baie, în vreme ce Louly se îmbrăca în hainele de stradă şi-i spunea că abia aştepta să scape de aici.

— Sunt foarte siguri pe ei în felul în care te tratează. Mai ales cei bogaţi, care te pipăie oricând au chef.

Însă Teddy avea banii ei din recompensă, fir-ar a naibii şi nu voia să plece fără să-i ia înapoi.

— Ce face cu ei?

— Habar n-am.

— Ne ducem să discutăm cu el şi să-i luăm.

Carl se apropie de zecile de body-uri ce atârnau de-a lungul camerei.

— Am născocit o poveste, zise Louly. Să-i spun că mama are nevoie de bani pentru o operaţie.

— Sunt banii tăi… de ce ar trebui să născoceşti o poveste?

— Tu nu-l cunoşti.

Carl dădu cu mâna într-o parte peretele de body-uri pentru a examina restul încăperii.

— Am citit despre el în rapoartele Serviciului Marshallilor despre Kansas City. Teddy este şeful căpitanilor de circumscripţii din districtul Jackson. (Păşi prin lenjerie spre o fereastră ce dădea către o parte a curţii din spate, o grădină iluminată de un proiector montat pe casă.) Teddy are în subordine patru sute de oameni, dintre care unii sunt foşti deţinuţi. Bodyguardul lui a făcut închisoare în Oklahoma. Luigi Tessa.

Reveni la cortina de body-uri şi o dădu la o parte în clipa în care Louly întrebă:

— Luigi? Aşa-l cheamă?

— I se spune Lou. Este din districtul ăla minier.

— A fost boxer?

— Da, da' n-a fost cine ştie ce de capul lui. A-nceput să lucreze pentru Mâna Neagră pe care nişte băieţi o puseseră iar pe picioare, cerând taxe de protecţie patronilor de magazine şi restaurante italieneşti. Proprietarilor li se spunea să lase un miar sau cam aşa în fiecare lună în depozitele abandonate ale companiei Choctaw Brick, altfel s-ar putea trezi într-o noapte că le-a luat foc afacerea. Tessa a fost prins şi condamnat pentru incendiere şi-a făcut şase ani la Atoka – asta-i O închisoare cu specific agricol. A ieşit… iar acum le spun proprietarilor să plătească, altfel s-ar putea trezi într-o noapte că sunt împuşcaţi când nu sunt atenţi. De data asta pe numele lui Tessa au fost emise două mandate de arestare pentru omucidere.

— Dacă se ştie că el este aici, spuse Louly, de ce nu vin să-l salte?

— Eşti în Kansas City. Nici un judecător nu poate fi convins să semneze ordinul de extrădare.

Auziră apa trăgându-se la toaletă.

Amândoi priviră uşa băii, care se deschise spre interior. Din locul unde se afla, Louly vedea direct înăuntru.

— N-am ştiut că era cineva acolo, rosti ea. Ţi-au venit moşii?

Stând într-o parte, Carl auzi o fată răspunzând:

— Ştii ce-i cel mai obositor? Să te prefaci că te distrezi de minune.

— Să zâmbeşti, încuviinţă Louly, până te dor obrajii.

— Aşa-i, da' am câştigat şaizeci de dolari. Nu-i rău, ce zici? Acum mă pot duce sus, să mă ocup de sala de dans.

Ieşi în ciorapi negri, cu tocuri cui şi partea de jos a bodyului atârnând deschisă, desfăcută.

— Heidi? făcu Carl ieşind din peretele de lenjerie. Se pare că te descurci bine.

Nu mai era la fel cum fusese în tractir, cu Carl apărând şi Heidi aruncându-se în braţele lui, ca nişte prieteni vechi. De data asta, ea zise:

— Futu-i! Cum naiba ne-ai găsit?

— O cunoşti? întrebă Louly, apoi se întoarse către Heidi. A venit să mă caute *pe mine,* nu pe tine.

Vorbise cu toată seriozitatea.

— Glumeşti? spuse Heidi. Îl caută pe Jack, vrea să-l ducă înapoi în Oklahoma.

— Îţi jur, îi zise Carl lui Louly, că tu eşti motivul pentru care am venit aici. Se întoarse spre Heidi şi-i văzu încheietoarea bodyului atârnând deschisă. Dar dacă Jack e pe-aici, nu m-ar deranja să-l salut. Unde staţi?

Heidi rămase cu picioarele depărtate şi mâinile-n şolduri.

— Crezi c-o să-ţi spun?

— Îţi jur că n-am mandat, zise Carl.

— Îl poţi împuşca. De unde-ai ştiut să vii aici?

— Pianistul ăla, McShann, mi-a spus că aici lucrează o fată pe nume Kitty. Du-te şi-ntreabă-l.

Ea îl privi fix, de parcă s-ar fi gândit cu multă atenţie. După aceea îşi luă mâinile din şolduri, se întoarse cu spatele ca să-şi încheie body-ul, se foi niţel pentru a-l aranja pe corp şi reveni spre Carl.

— Dac-ai vrea, l-ai putea lua în Oklahoma, nu? Cu sau fără mandat.

— Adică vrei să-l arestez?

— De pildă pentru c-am furat maşina reporterului ăla.

— Aş putea.

— De ce n-o faci?

— A intrat în bucluc, aşa-i?

— Teddy zice că Jack îi datorează două mii cinci sute şi trebuie să-i plătească până mâine. Jack n-are nici o datorie la el şi nu i-ar plăti nici dac-ar avea-o.

— De ce nu fuge?

— S-a stricat maşina.

— Fură alta.

— Teddy zice că dacă iese din casă, e mort. Nu trebuie decât să intri, să te prefaci că-l arestezi şi

să-l duci înapoi în Oklahoma.

— Dacă-i acuzat de ceva, e absolut sigur că va face puşcărie.

— Mai bine decât să fie-mpuşcat şi-aruncat în fluviu.

— Nu prea se pierde timpu' pe-aici, aşa-i?

— Sunt oameni răi şi cruzi, spuse Heidi. Zi-mi că-l arestezi… te rog!

— Spune-mi adevărul, rosti Carl, vrei să-l salvez sau să ţi-l iau de pe cap?

— Ar avea vreo importanţă? făcu Heidi după care adăugă: Elodie lucrează aici şi Jack se dă la ea.

— A terminat-o cu bordelurile?

— Din cauza redactorului de la *True Detective.* I-a scris şi-aşteaptă s-audă dacă el o iubeşte.

— Crezi că încă n-au făcut-o?

— Mă-ndoiesc.

— Scrie-mi adresa voastră.

Heidi îşi duse poşeta la o măsuţă de toaletă şi se aplecă peste ea. Kitty veni lângă Carl.

— Da' văd că le ştii pe toate târfele, aşa-i?

— Fii drăguţă, spuse el.

Heidi se apropie şi-i întinse o bucată de hârtie împăturită.

— S-o faci înainte de amiază, da? rosti ea. Deschise uşa ca să plece, se opri brusc şi spuse: Bună, Lou…

Lou Tessa, îmbrăcat în smoching, intră şi se uită la Carl. Se întoarse către Heidi care rămăsese în prag şi zise:

— Aştepţi tramvaiul?

Heidi dădu ochii peste cap înspre Carl şi ieşi, iar Louly i se adresă:

— Tocmai vorbeam despre tine.

— Da? făcu Tessa.

— Carl mi-a povestit totul despre tine.

Carl îşi scoase legitimaţia şi insigna, regretând că pe Louly o luase gura pe dinainte. Că spusese cine era. Întinse mâna.

Tessa spuse:

— Ştiu cine eşti.

Nu-i strânse însă mâna şi Carl se încordă pentru orice avea să urmeze.

— Teddy vrea să te vadă, îi spuse Tessa lui Kitty, apoi se răsuci către Carl: Şi pe tine, amice.

Carl putea vedea totul ca pe un decor de film, cabinetul unui individ care conducea un club de noapte, numai alb şi crom, palmieri în ghivece, fotografii cu celebrităţi şi Tom Pendergast pe perete, un birou deschis la culoare, cu colţuri rotunjite, la care aştepta Teddy Ritz.

Managerul Johnny trecu pe lângă ei şi se opri la birou, aprinzându-şi o ţigară. Îi vorbi lui Carl:

— Ţi-o spun o singură dată. Dac-ai chef de joacă, Lou îţi zboară capu' de pe umeri.

Carl se întrebă dacă asta însemna că Lou Tessa avea să-şi folosească pumnii şi se întoarse să-l privească. Nu, Lou Tessa, în smochingul lui, ţinea în mâini un baston de baseball.

— Ce se-ntâmplă? rosti Teddy către Louly, ignorându-l pe Carl şi prefăcându-se surprins. Vrei să fii dată afară?

Ea se uita la fotografiile cu celebrităţi de pe perete, la Will Rogers, Amelia Earhart şi aviatorul cu petic pe ochi, Wiley Post. Reveni la Teddy.

— Am demisionat deja.

Teddy se încruntă.

— Ce tot spui?

— Vrea să spună că pleacă, rosti Carl, după ce-o să-i restitui cecul. Sau îl poţi păstra şi să-i dai banii.

— Înainte de a discuta cu tine, zise Teddy, vreau să-ţi laşi arma. Dă-i-o lui Johnny.

Carl tăcu, întrebându-se dacă ar fi putut scăpa zicând *Dacă trebuie să-mi scot*… N-ar fi avut totuşi sens, deoarece nu era genul acela de situaţie.

Teddy nu-i lăsă însă timp de gândire, ci spuse imediat:

— Oaspeţii mei pe care i-ai insultat în faţă mi-au zis că ai intrat cu o armă. Vreau să văd despre ce-i vorba.

Se uită la Lou Tessa şi Carl îl simţi pe individ deplasându-se în dreapta lui, ridicând bastonul şi se gândi că-l folosea ca pe o ameninţare – scoate-ţi arma, altfel îţi zbor capu' de pe umeri – dar apoi Lou Tessa îl roti şi lovi, izbind peste abdomenul lui Carl îndeajuns de tare ca să-i golească plămânii de aer şi să-l facă să se îndoaie icnind, împleticindu-se în Johnny care-l prinse, îşi băgă mâna în haina lui şi scoase revolverul din toc, întinzându-i-l lui Teddy peste birou. Carl căzu în genunchi şi mâna lui Johnny i se strecură din nou în haină, ieşind cu portofelul pe care-l împinse de asemenea peste birou către Teddy, cu Carl rezemându-se de birou cu coatele şi Louly încercând să ajungă la el, dar fiind ţinută la distanţă de Johnny.

— Marshall SUA, rosti Teddy şi ridică ochii de pe legitimaţie îndeajuns de aproape de Carl ca să-l atingă. Băiete, da' nu trebuie să stai în genunchi în faţa mea. Am destui prieteni care sunt marshalli – băieţi buni şi ei. Despiedică tamburul Coltului şi-l goli de gloanţe, spunând: Ia zi-mi, ce faci aici? Ai venit tocmai din Tulsa ca să-ţi ajuţi iubiţica?

Împinse portofelul şi revolverul golit de muniţie peste birou către Carl, care deschise palmele ca să le prindă.

— Lou, zise Teddy, ajută-l pe marshall să se ridice. Îl doare burtica.

Carl simţi mâinile lui Tessa sub braţele sale, ridicându-l. Îşi împinse coapsele în birou, în timp ce luă arma şi portofelul. Îi spuse lui Tessa:

— Fac prinsoare c-ai învăţat să loveşti aşa într-o închisoare din alea cu specific agricol.

— Doare, este?

— Doare ca dracu'. Pot să văd bastonul?

Tessa îl înclină spre el.

— Unde-l vrei? Este-un Pepper Martin de optzeci şi cinci de centimetri.

— Am jucat baseball în liceu, zise Carl. Îmi plăcea bastonul de optzeci şi şapte şi jumătate, maro, cu bandă albă pe el. Îl acopeream pe-o lăţime de vreo cinci centimetri.

— *Hei*! făcu Teddy ca să-i atragă atenţia lui Carl. Crezi că Pisicuţă Kitty a-mpuşcat un spărgător de bănci şi că asociaţia asta i-a dat ei un cec de cinci sute de dolari?

— Am fost acolo, rosti Carl, când l-a împuşcat – era un fost deţinut dat în urmărire. Nu cred că el merita cinci sute de dolari, însă atâta i-au dat. Să cred c-ai luat cecul de la ea? Da, cred, fiindcă ea mi-a spus c-ai făcut-o şi nu m-ar surprinde din partea ta.

— Poţi să mergi fără probleme? întrebă Teddy.

— Cred că da.

— Atunci ar fi bine s-o ştergi. Dacă te mai văd pe-aici, Lou o să te-aranjeze să umbli tot restu' vieţii într-un scaun cu rotile.

Louly îl ţinu de braţ. Îl întrebă de câteva ori cum se simţea, dacă nu voia să meargă la spital. Aproape de locuinţa ei era un spital. Carl spuse că nu, avea să se descurce. Zise că era ca şi cum ar fi fost aruncat de pe un taur şi ar fi aterizat pe stomac. Altceva nu mai vorbiră până ajunseră la Fordul lui Louly, cel pe care-l furase de la domnul Hagenlocker, parcat pe Strada 12.

Urcând în automobil, ea spuse:

— Nu cred că vrei să mergi la dans.

— Când o să ajungem acasă, zise Carl. Mă refer la Tulsa.

Ea coti pe Central, îndreptându-se către sud şi Carl ţinu palmele apăsate pe scaun de o parte şi alta a sa, încercând să amortizeze zdruncinăturile.

— Am vrut să-i spun ceva lui Teddy, dar Lou Tessa ardea de dorinţa de a-mi mai trage una, de data asta pentru a mă schilodi.

— Ce ai vrut să-i spui?

— Să umble cu cinci sute de dolari la el, pentru ca data viitoare când ne întâlnim să ţi-i poată da înapoi.

Louly întoarse capul de la lumina farurilor şi puţinele maşini de pe stradă, ca să se uite la Carl.

— Am înţeles eu bine?

— Aşa cum văd eu lucrurile, da. Mâine, în locuinţa lui Heidi şi Jack. Altfel de ce le-am mai luat adresa?

15

Jack Belmont era singurul bărbat pe care Heidi îl văzuse să se îmbrace în halat de baie dimineaţa, după ce se trezea. Se gândea că poate el învăţase chestia asta din filme; indivizii înstăriţi îmbrăcau halate de baie peste pijama, chiar dacă se duceau să răspundă la telefon. Jack încă dormea când ajunse acasă la şapte şi jumătate şi trebui să-l zgâlţâie ca să se trezească.

— Jack, îi zise, vrei să fii împuşcat întins sau în picioare? Azi vine Teddy să-şi încaseze cecul. Ia ghici! Ne sare cineva-n ajutor.

El stătea în bucătărie, în halat, bând cafea la filtru franţuzesc pe care ea avusese răbdare să înveţe s-o prepare, adăugând doar câte puţină apă, treptat şi încălzind laptele fără să-l lase să dea în clocot. Când Heidi se aşeză lângă el şi-i spuse că venea Carl Webster, Jack dori să ştie cum aflase Carl că el se afla aici.

— A venit s-o caute pe roşcata aia, nu pe tine. Dar este de acord să te aresteze şi să te ducă înapoi în Oklahoma.

— Cu cătuşe? întrebă Jack.

— Pentru a-l opri pe Teddy să te-mpuşte.

— Deci Carl o poate face?

Continuară aşa, cu Jack nedorind să se lase pe mâinile marshallului căruia îi plăcea să-i împuşte pe criminali. Îi spuse lui Heidi:

— Câţi bani ai?

— O sută şaizeci, bacşişuri pe care nu le-ai găsit tu.

— Eu mai am banii pe care i-am luat din bancă – aproape şaptesprezece sutare.

— Şi bacşişurile pe care mi le-ai luat?

— Le-am cheltuit, spuse Jack. Mă gândesc totuşi că dacă i-am oferi lui Teddy… cât fac o sută şaizeci şi cu şaptesprezece sutare? Douăzeci şi trei

de sutare? Pun prinsoare c-ar fi de acord cu suma, este pe-aproape.

— Face doar o mie opt sute şaizeci, idiotule. O să-i ia, zise Heidi, sigur c-o să-i ia, după care o să te-mpuşte. N-a luat cinci sutare de la roşcata aia micuţă, Kitty? Şi le-a păstrat.

— Cinci sutare… la banii pe care-i are el?

— Asta-i firea lui. Dacă poate să pună mâna pe nişte bani, îi înhaţă. Nu trebuie neapărat s-aibă nevoie de ei, de-aia este un escroc. Carl a venit din Tulsa ca s-o ajute pe Kitty să ia banii-napoi şi Teddy a pus să fie bătut. Cu bâta de baseball.

— Şi-atunci cum o să m-ajute pe mine?

— Kitty zice că n-a păţit nimic, doar l-au învineţit. A telefonat azi-dimineaţă ca să se intereseze când vine Teddy. I-am zis că pe la amiază. După aceea însă i-am spus că s-ar putea să vină mai devreme ca să te ia prin surprindere, gândindu-se că s-ar putea să-ncerci să fugi. A zis că şi Carl a spus c-ar face la fel, că nu s-ar încrede-n tine s-aştepţi.

— Pe de altă parte, eu ar trebui să am încredere în el.

— Scumpule, el este tot ce avem.

— Şi de unde ştiu c-o să vină?

— Este chitit să recupereze banii ăia ai lui Kitty.

Stăteau în Fordul decapotabil pe Edgevale, de aceeaşi parte a străzii şi la trei case mai jos de bungalow-ul pe care-l supravegheau. Mai era încă un automobil între ei şi Fordul pe care Jack Belmont îl furase de la redactorul de la *True Detective,* dar care se stricase. Aşa zicea Heidi.

— Dacă-i adevărat, zise Carl.

— De ce ne-ar minţi în privinţa asta?

Louly stătea la volan, purtând o pălărioară cloş trasă pe ochi, bej ca să se asorteze cu pardesiul din păr de cămilă.

— Nu-mi trece nici un motiv prin minte, spuse Carl. Am anunţat deja biroul marshallilor de aici

să-i comunice lui Antonelli de unde să-şi ridice maşina.

— Şi ei cum o să-l găsească?

— O să sune la redacţia revistei.

Ea întoarse privirea de la casă la Carl.

— Ce şanse sunt ca Teddy să aibă asupra lui cinci sute de dolari?

Carl ar fi putut sta toată ziua fără să facă nimic, doar să se uite la ochii ei căprui-închis.

— Peste cincizeci la sută.

— Aş vrea eu.

Borul pălărioarei îi cobora peste ochi şi-i dădea un aer elegant, nu de ţărăncuţă din Sallisaw, păstrându-i totuşi aspectul de fetişcană, Iisuse! Cu guriţa aceea perfectă care ţuguia acum buzele spre el.

— Cred că Teddy încasează bani de pe oriunde trece, zise Carl. Tot a plecat să se plimbe, de ce să nu se şi oprească pe la casele datornicilor?

— O să fie singur?

— În nici un caz, dacă a plecat după încasări. Sper c-o să fie şi Tessa, cu bastonul lui Pepper Martin.

— Uneori mă sperii, zise Louly.

— Aseară te-am speriat?

Ea îi zâmbi.

— Au fost clipele cele mai grozave pe care le-am petrecut vreodată în pat, Dumnezeule, din toată viaţa mea!

— La început m-am temut, zise Carl, că n-ai mai făcut-o niciodată.

— Am mai făcut-o, dar o singură dată.

— În cazul ăsta înveţi repede.

— Şi tu aveai nişte dureri teribile.

— N-au fost chiar aşa rele, sau mi-ai luat tu gândul de la ele. Când m-am trezit azi-dimineaţă era ţeapănă… mă refer la spinare, când spun că era ţeapănă şi mă durea absolut tot corpul. Ştii ce, aş da orice s-o mai pot face şi acum.

— De ce n-o faci? întrebă Louly.

El o cuprinse cu braţul. Ea îi răspunse în acelaşi fel şi se sărutară, cu pasiune, fără să se desprindă până când ea îi strâmbă pălăria şi el trebui să şi-o scoată, ştiind că arăta ca naiba. Louly spuse:

— Săruţi cel mai bine dintre toţi cei cu care m-am sărutat vreodată. Nu mă umpli niciodată de salivă şi ştii exact cum să faci.

— Dac-o să-l luăm pe Jack, zise Carl, n-o să mai avem mult timp pentru noi.

— Ai hotărât cum o să stăm?

— Tu conduci şi el stă-n spate.

— Şi când trebuie să meargă la toaletă?

— Ce vrei să zici? întrebă Carl şi atunci văzu automobilul La Salle care trecu pe lângă ei.

Îl priviră pe Teddy Ritz în pardesiul Chesterfield coborând din berlină de lângă şofer, după ce opriseră înapoia Fordului redactorului de la *True Detective.* Lou Tessa părăsi locul şoferului în pardesiul său lung şi negru şi se grăbi să i se alăture lui Teddy pe trepte. O văzură pe Heidi deschizând uşa. Cei doi intrară şi uşa se închise. Louly se uită la Carl.

— Să-l lăsăm pe Jack câteva minute cu ei, zise Carl.

— Eşti rău, spuse Louly.

— Când ţi-a luat Teddy cecul?

— Acum patru zile.

— Unde l-a pus?

— În buzunarul interior al pardesiului.

— Cel pe care-l poartă acum?

— Da, ăla cu guler de catifea.

— Ce ştii despre Tessa?

— S-ar putea să fie bărbatul cel mai chipeş pe care l-am văzut vreodată.

— Asta-i tot ce ştii?

— Aruncă ocheade, purtându-se ca un Casanova, dar nu face nimic. I-a spus lui Heidi c-o să-i telefoneze, însă n-a făcut-o.

— Te aţâţă şi dup-aia se lasă greu?

— Nu ştiu, făcu Louly, este un tip ciudat…

— Eşti gata?

Merseră pe stradă spre bungalow şi uşa se deschise înainte ca degetul lui Carl să fi atins butonul soneriei, fiindcă Heidi îi aştepta, dar se prefăcu totuşi surprinsă - „Oh, bună, bine-aţi venit!” – şi-i întrebă cu ce ocazie prin cartier. Louly spuse că marshallul Carl Webster avea o surpriză pentru Jack şi Heidi replică:

— Serios?

Teddy îi privea inexpresiv de pe fotoliul reglabil, cu Tessa la câţiva paşi de el. Jack era în stânga, înspre bucătărie. Carl îl privi drept în ochi pe Teddy, care îl fixa, apoi reveni către Jack, hotărând să înceapă cu el. Nu-i păsa dacă Teddy credea sau nu în spectacolul acesta.

— Jack Belmont, rosti el, eşti arestat pentru multiple delicte şi încălcări ale legii. Vei fi dus înapoi în Oklahoma, pentru a răspunde în faţa tribunalului, întoarce-te.

— La ce delicte te referi? făcu Jack.

Carl scoase o pereche de cătuşe din buzunarul trenciului său descheiat.

— Unul se află în faţa casei.

— Fordul? Tipu’ ăla, cum îl cheamă? Tony, a zis că-l pot lua cu-mprumut. Scriitoraşul…

— Şi cei şapte morţi în cearşafuri?

— Îmi apăram viaţa. Iisuse, am apărat-o şi pe-a ta!

Carl se gândi că Jack se descurca bine în faţa lui Teddy, care se uita de la unul la celălalt, dar dorea să termine lucrurile şi se apropie de Jack, îl prinse de braţ şi-i puse cătuşele. Gestul lui îl puse în mişcare pe Teddy.

— Stai aşa, spuse el. Nu ştiu dacă ăsta nu-i un spectacol pus la cale de voi…

— Poţi să te uiţi cum îl arestez, rosti Carl.

— Înainte de a-l spânzura pe Jack, eu am de rezolvat aici o trebuşoară cu el.

— Îi poţi scrie, răspunse Carl, pe adresa Penitenciarului statal Oklahoma.

Aduse celălalt braţ al lui Jack în faţă, îi prinse încheieturile laolaltă în cătuşe, aşa cum avea să parcurgă cei cinci sute şaizeci de kilometri spre sud şi înţelese că distracţia luase sfârşit. Îi spuse lui Jack:

— Nu intenţionai să-i plăteşti, aşa-i?

— I-am spus alaltăieri că n-am banii ăştia.

— Probabil că s-a gândit c-o să te duci si-o să-i furi.

— A zis că macaronaru-ăsta o să mă-mpuşte dacă nu-l plătesc.

— Te referi la Luigi? Carl se uită la Tessa care nu-i scăpa din ochi. Îi spuse apoi lui Jack: Şi cum intenţionai să procedezi?

— Mă duceam în bucătărie, zise Jack, unde am o armă în cutia pentru pâine. I-aş fi încuiat într-o debara, dacă nu era nevoie să-i împuşc, după care eu şi Heidi am fi plecat în Old Mexico cu maşina lui Teddy.

— *Mexico*? exclamă Heidi.

Ideea nu i se părea deloc amuzantă.

Teddy asculta cu atenţie fiecare cuvânt, strângând braţele fotoliului, pentru a se împinge în sus. Carl nu ştia ce intenţiona, dar se apropie, îl îmbrânci înapoi şi rămase lângă el. Văzu mâna lui Tessa strecurându-se sub pardesiu.

— Luigi, rosti el, vrei să fii implicat în asta?

Tessa nu-i răspunse, dar nici nu se clinti. Mâna parcă îi fusese prinsă sub haină.

Carl negă lent din cap, mişcându-l într-o parte şi alta şi după aceea se uită la Louly şi Heidi care fumau. Heidi ţinea în mână o scrumieră de sticlă.

— O să vă explic cât de proşti sunt ăştia doi. Teddy crede că acest fost puşcăriaş, care a împuşcat şapte oameni de parcă ar fi fost la un concurs de tir la bâlci, este prea speriat ca să nu-i plătească, chiar dacă nu-i datorează banii respectivi. Iar Jack crede că Teddy l-ar lăsa să-i

scape de sub ochi, să se ducă în bucătărie şi să-şi ia arma din cutia de pâine. Acolo o ţine? o întrebă el pe Heidi.

— Una dintre ele, răspunse Heidi. Banii îi ţine într-o cutie Quaker Oats.

— Ştii de unde-i are, spuse Teddy, de peste fluviu. A spart National Bank de-acolo.

— Te cred, încuviinţă Carl, dar nu-l văd dându-ţi vreun bănuţ din ei. I-ai spus c-o să-l împuşti dacă nu ţi-i dă? Dac-aş fi fost în locul lui Jack, aş fi pus mâna pe bastonul ăla Pepper Martin – pun prinsoare pe-un dolar că-i în maşina de-afară – şi l-aş fi folosit pe Teddy, după ce-l croiam pe Luigi cu el.

Ia să vadă ce credeau ei despre asta!

Tessa continua să stea nemişcat, cu mâna în haină, privindu-l inexpresiv pe Carl. Chipul lui Teddy arăta că-l asculta, însă nimic mai mult.

— Eu nu sunt Jack, urmă Carl şi nici un boxer de rahat ca Luigi. Se uită la Louly şi Heidi. Bombonel ăsta-i căutat în Oklahoma – pe numele lui au fost emise două mandate de arestare pentru omucidere, unu-n Krebs şi unu-n Hartshorne. A ucis câte un bărbat în fiecare oraş, proprietari de restaurante. Amândoi au fost împuşcaţi din spate. El însă lucrează pentru Teddy Ritz, aşa că tribunalul de aici n-o să-l extrădeze.

Carl puse mâna pe umărul lui Teddy şi se aplecă spre el, rostind:

— Unde-i cecul lui Kitty? Mâna îi lunecă peste reverul de catifea şi intră sub pardesiu. Aici?

Mâna reapăru ţinând un cec despre care Carl fu sigur că era cel căutat după felul în care Louly ţipă şi se repezi către el. Ea luă cecul, apoi şovăi şi se uită la Teddy.

— Unde-i scrisoarea-nsoţitoare?

Teddy ridică ochii la ea.

— Ce vrei să spui?

— Cea de la Asociaţia bancherilor.

— Nici măcar nu-i cecul tău, se enervă Teddy. Este emis pe numele altcuiva.

— A aruncat scrisoarea, zise Louly, fără măcar s-o citească.

Carl puse din nou mâna pe umărul lui Teddy. De data aceasta îl bătu uşor cu palma, spunând:

— Aşa o cheamă pe ea, Louly Brown. Foloseşte numele Kitty doar când serveşte băutură în lenjerie intimă.

Se îndepărtă de Teddy care stătea în fotoliul reglabil şi se opri înaintea lui Tessa.

— Ce ţii acolo?

Simţi că de data aceasta Tessa va spune ceva.

Şi o făcu, rostind cu accentul lui specific:

— Dacă mai trăncăneşti mult, o s-afli.

Carl clătină din cap.

— N-o să scoţi arma decât dacă m-aş întoarce cu spatele la tine.

Îl privi pe Tessa în faţă, dându-i răgaz, oferindu-i posibilitatea să acţioneze, la fel cum procedase cu beţivii din Teddy's, şmecherii care se distrau cu Pisicuţa Kitty. Nu făceai altceva decât să dai cu sec şi să ceri să le vezi cărţile. Iar reacţia lor după aceea îţi spunea cine erau. Se întoarse apoi către Louly, pentru a-i vedea ochii căprui holbaţi sub borul pălăriei, gata să ţipe.

Dar ea nu ţipă şi afacerea aceea se încheie.

Heidi rămânea. Putea câştiga mai mult, purtând doar ciorapi de mătase neagră, decât prostituându-se. Intră în bucătărie pentru a-i pregăti patronului ei o ceaşcă de ceai şi, în timp ce apa clocotea, luă banii lui Jack din cutia Quaker Oats şi-i îndesă înapoia blocului de gheaţă de douăsprezece kilograme din răcitor.

Louly intră să-şi ia rămas-bun şi Heidi spuse:

— Acum cine eşti, Kitty sau Louly?

— Lui Carl îi place Louly, aşa că bănuiesc că Louly sunt. Ştiu că lui îi cam place să-i impresioneze pe-alţii.

— Îi „cam “?

— Felul în care a vorbit cu Lou, obligându-l practic să facă ceva, m-a speriat de moarte.

— L-a pus jos şi nu l-a mai lăsat să se ridice, zise Heidi.

— Dar de fapt Carl i-un tip de treabă.

— Este în plus marshall federal şi vrea să ştii chestia asta. Roagă-l să-l ţină pe Jack departe de mine, da? Nu vreau să fiu nevoită să discut cu el. E drăguţ, da-i nebun. Vreau să spun c-are o doagă lipsă la cap. Maică-sa nu l-a alăptat îndeajuns sau ceva de felul ăsta. Nu vreau să-i spun c-o să-l aştept, când ştiu că n-o s-o fac. Arătă din cap spre cutia de pâine: Ia pistolul ăla de-acolo. Mergi la Oklahoma împreună c-un nebun.

— Care dintre ei? făcu Louly.

În camera din faţă, Teddy, care se ridicase în picioare, îi spuse lui Lou Tessa să se ducă la maşină şi să-l aştepte. După aceea i se adresă lui Carl:

— Trebuie să te întreb ceva. Ai Colt-ul ăla pe care l-ai avut şi aseară, aşa-i?

— Puteai să-ţi fi pus omul să afle, răspunse Carl.

— Spune-mi dacă-l ai, insistă Teddy. Lămureşte-mă.

— Da, îl am.

— Vrei o slujbă? Poţi să-i iei locul lui Lou.

— O iau eu, zise Jack imediat.

— Cu cât plăteşti un om, întrebă Carl, ca să meargă cu mâna înţepenită sub haină?

— Te plătesc cu oricât vrei.

— Doar ca să ştii, zise Jack, dacă el mi-ar fi vorbit aşa cum a făcut cu Lou Tessa, de faţă cu toţi, la primele cuvinte aş fi scos arma şi l-aş fi împuşcat pe loc.

Teddy se uită la Carl şi Carl spuse:

— Jack n-a avut niciodată în faţă un om înarmat care să-l privească drept în ochi.

— De unde ştii? făcu Jack.

Carl aşteptă un moment, după care zise:

— Vrei să ne-ntâlnim cândva?

— Tu nu vrei? replică Jack.

Îl duseră pe Jack la automobilul lui Louly şi-l puseră pe bancheta din spate, lângă lucrurile ei.

— Şi hainele mele? întrebă Jack. Am cămăşi, am un costum nou-nouţ în şifonierul din dormitor.

Carl nu-i răspunse. Jack continuă:

— O să-mi scoţi cătuşele?

Carl spuse că deocamdată nu.

— Şi când o să le scoţi? întrebă Jack.

De data asta, Carl se îndepărtă. Stând la volan, Louly îl privi apropiindu-se de portiera şoferului din La Salle şi ciocănind în geam. Se păru că Tessa şovăi înainte să coboare geamul. Carl îi spuse câteva cuvinte. Se întoarse la maşina lui Louly şi urcă.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus c-ar trebui să-şi găsească altă slujbă.

De pe bancheta din spate, Jack zise:

— Cândva şi eu i-am zis la fel unuia. Un moş de şaptezeci şi opt de ani cu un Peacemaker model Frontier în toc.

— Paznicul de la bancă pe care l-ai împuşcat? întrebă Carl.

Jack se opri imediat.

— Nu mai zic nici un cuvânt, spuse el.

Dar nu se putu abţine.

— De ce nu plecăm odată?

Louly porni automobilul şi când ajunse la colţ coti spre sud.

— Ne-ntoarcem pe drumul pe care am venit eu.

— Pe orice drum doreşti, spuse Carl, eu şi Jack te-nsoţim. Se întoarse să-l vadă pe Jack. Mi-aduc aminte că Teddy zicea c-ai jefuit o bancă de cealaltă parte a fluviului. O să fie mai multe capete de acuzare decât crezusem.

Asta îl făcu pe Jack să se aplece, prinzându-se de scaunul din faţă.

— I-ai spus lui Heidi că n-ai nici un mandat. Că n-o faci decât ca să mă scapi de Teddy, ca să nu-l laşi să mă împuşte. Nu-i aşa?

— Nu, i-am spus că probabil vei face închisoare pentru una dintre acuzaţiile ce ţi se aduc. Ea a zis că mai bine la-nchisoare decât să fii împuşcat şi aruncat în fluviu. Ştiu că-i o chestiune de interpretare, aşa că n-am contrazis-o. Nu-mi pasă dacă ţi-a spus sau nu.

Carl se uită la Jack care-l privea fix de la o jumătate de metru.

— Ai crezut c-o să-ţi dau drumul?

— Ea aşa mi-a spus.

— Şi cum aş fi făcut? M-aş fi legat la ochi, aş fi numărat până la o sută şi aş fi zis: „Cine nu-i gata îl iau cu lopata”?

— Amice, spuse Jack pe tonul cuiva care face un jurământ, dacă mă-ntorc la pârnaie, o să evadez cât pot de repede şi-o să vin după tine.

— Fiindcă eu am zis că probabil vei fi închis, dar Heidi nu ţi-a zis nimic?

— Ea ştie ce cred eu despre pârnaie. Ea mi-ar fi lăsat de ales între a-mi risca norocul cu Teddy şi a fi închis.

— N-am ce-ţi face dacă nu ţi-a spus adevărul.

— Ţin minte c-am întrebat-o: „Ar trebui să am încredere în el?” Te-am lăsat să mă păcăleşti. Jack se lăsă pe spate în banchetă. Este vina mea, dar o să ţi-o trag eu pentru asta. Atât doar că n-o să ştii când anume.

— Iisuse Hristoase, făcu Carl, ar fi timpul să mai creşti şi tu.

— Promit, spuse Jack, c-o să te-mpuşc imediat ce te am în bătaia armei. Ştii de ce? Ca să nu mai aud rahatu’ ăla despre tine că tragi ca să ucizi dacă trebuie să scoţi arma. Ori de câte ori împuşti vreun amărât şi-ţi apare poza-n ziar, citeşti imediat: „Dacă trebuie să-mi scot arma…” Sau zici dacă

trebuie să tragi cu arma? Ştiu că de fiecare dată zici acelaşi lucru. La ce dracu' s-o scoţi, dacă nu tragi ca să ucizi? La ce mai porţi armă? Niciodată n-am înţeles cuvintele astea ale tale. Dar îţi oferă o scuză, este? Acolo zace un mort şi cineva zice: „Păcat că-i mort, da-i numai vina lui. El l-a făcut pe Carl să-şi scoată arma. Da, fiindcă altfel Carl n-ar face rău nici unei muşte. I-un tip tare de treabă. Se dă-n vânt după cornetele de îngheţată cu piersici".

Louly se uită la Carl şi-l văzu că privea drept înainte.

Jack îşi ridică mâinile în faţă.

— Cred că acum, după ce-am zis ce-am avut de zis, o să-mi laşi cătuşele.

— Până la Tulsa, răspunse Carl. Şi dacă mai pălăvrăgeşti mult, o să ţi le prind la spate şi-o să-ţi pun căluş.

16

„Cerul atârna ca un linţoliu peste Clubul Muntele Pleşuv, sur şi neiertător, o zi care începea cu un revărsat de zori indiferent, dar care avea să se încheie violent pentru cele douăsprezece victime ale masacrului”.

Bob McMahon ridică ochii din revistă.

— Aşa-ncepe.

De cealaltă parte a biroului, Carl întrebă:

— Ce titlu i-a dat?

— „Masacrul de la Muntele Pleşuv”

— Mă-ntreb, zise Carl, câţi trebuie să ucizi ca să-l numească masacru?

Se gândea la vara trecută: cinci oameni ai legii şi prizonierul evadat pe care-l aduceau înapoi la Penitenciarul Leavenworth fuseseră mitraliaţi în faţa Gării Union şi ziariştii îl numiseră „Masacrul din Kansas City”. Ucigaşii deschiseseră focul cu Thompson-uri, apoi dispăruseră.

— Cred că lui Tony i-a plăcut cum sună laolaltă *masacru.* Şi *munte*, zise Bob McMahon. Avea în faţă exemplarul din *True Detective* şi arăta cu degetul pagina respectivă. Băiatul ştie cum să scrie o poveste bună. Opt pagini cu fotografii, cele mai multe din trecut. Una a lui Jack Belmont, când a fost judecat pentru distrugere de bunuri şi una a lui Nestor Lott în uniformă, în timpul războiului.

— Are şi medalia?

— Tony l-a descris ca „mititelul răzbunător cu două pistoale, dedicat uciderii celor care încalcă Legea prohibiţiei”. Ştii ceva? În articolul ăsta sunt mai multe informaţii decât am putut eu să adun de la toate sursele noastre. Tony Antonelli, binecuvântată fie-i inima, are toate evenimentele, numele corecte, cine-i fiecare, trecutul lui… Are medalia şi e mort.

— Totuşi, i-a spus tractirului ăla Clubul Muntele Pleşuv, zise Carl. Cred că asta a inventat-o Tony.

Nu exista nici o firmă pe-afară şi nici înăuntru.

— El zice că aşa-i spunea Jack Belmont.

— E prima dată când aud asta.

— În alt loc îl numeşte pe Nestor „fostul agent al Biroului de Informaţii, care devenise un renegat”. Vrei s-auzi cum descrie Tony că l-ai împuşcat pe Nestor?

— O să citesc altă dată.

— Spune că i-ai zis lui Nestor că, dacă trebuie să scoţi arma, tu tragi ca să ucizi.

— Bob, eu am fost acolo.

— Mai ţii minte că te-am întrebat dacă aveai arma scoasă? Şi că-n cele din urmă te-am făcut să recunoşti că o aveai? Tony zice că te-a întrebat acelaşi lucru şi că ai ocolit răspunsul. Că l-ai întrebat dacă el credea că l-ai fi minţit pe Nestor spunând „dacă trebuie să-mi scot arma”, însă ţineai deja arma în mână.

— Mă distram cu el.

— Vrei să ştii ce-a scris?

McMahon deschise revista, ţinând degetul înăuntru, păru gata să citească, după care ridică ochii la Carl.

— Cum se face că n-a fost împuşcat nici unul dintre băieţii buni?

— Pe-acolo nu erau băieţi buni.

— Norm Dilworth?

— Era pe cale de a deveni ceva mai bun.

— Continui să crezi că Belmont l-a ucis?

— Ştiu că el a făcut-o.

— Nu ţi-am spus, zise McMahon, dar Lester Crowe a părăsit Serviciul marshallilor.

— Păcat, spuse Carl.

— Crede că nu l-am tratat pe Nestor aşa cum trebuia.

— Îmi citeşti odată ce-a scris Tony?

McMahon coborî ochii spre revistă şi citi:

— „Nestor Lott şi-a ridicat simultan cele două revolvere calibrul 0,45 cromate peste capota automobilului, iar marshallul Carl Webster” – şi

McMahon îl privi din nou fix pe Carl – „a reacţionat fulgerător, împuşcându-l în piept”. La sfârşitul frazei mai este un singur cuvânt, spuse McMahon. *„Bum”.*

— Chiar aşa a scris? *„Bum”?* întrebă Carl, surâzând acum larg.

— *„Bum”.*

— I-am spus să scrie ce-a văzut. Avea locul cel mai bun dintre toţi spectatorii. Carl se simţea grozav, totul era în favoarea lui. Bob, trebuie să plec. La ora două mă-ntâlnesc cu Oris Belmont.

— Pentru ce?

— I-a telefonat Jack, cerându-i un avocat pentru recurs şi taică-său i-a închis. Cred totuşi c-ar trebui să-l ajute.

— Să-i angajeze un avocat bun care să-l scape basma curată, comentă McMahon. De ce, ca să-l poţi împuşca tu?

Carl zâmbi fără să vrea, ştiind că Bob glumea.

— Nici tu nu crezi ce spui, este?

— Nu, dar s-ar putea întâmpla, zise McMahon. Pentru o perioadă, te pun la dispoziţia tribunalului.

— De ce, ce-am făcut?

— Ai plecat la Kansas City pe cont propriu.

— Ca să-l caut pe Belmont. Noi doi discutasem despre asta.

— Căzusem de acord că el ar putea să fie acolo. Altceva n-am vorbit. Ai avut noroc că l-ai adus înapoi.

— A jurat c-o să evadeze şi-o să mă-mpuşte.

— Cum se face, întrebă McMahon, că de câte ori pleci după un infractor chestiunea pare să se transforme în ceva personal?

Carl nu era sigur la ce se referea.

— Începând cu Emmett Long, ai fost chitit să pui mâna pe el.

Era interesant felul în care de fiecare dată când Carl şi-l amintea pe Emmett era cu îngheţata pe mustaţă. În acelaşi timp, îl vedea ca pe un gangster

dintre cei mai duri, primul lui test cu adevărat important.

— Asta-i valabil numai pentru unii, zise el.

— Şi cu Nestor? Acolo te-ai implicat personal?

— Nestor… Nestor era sonat. Era atât de convins de obsesia lui…

Carl şi-l amintea pe tatăl lui spunând: „Dacă lucrezi sus în clădirea băncii, poţi să vezi toată Tulsa”. Altă dată spusese: „Dacă ajungi bogat, trebuie să ridici o clădire cu numele tău pe ea şi să cumperi o casă-n Maple Ridge”.

Oris nu avea propria lui clădire, dar se afla la înălţime în cabinetul său, cu panoramă, ţinându-şi mâinile pe braţele capitonate cu piele ale scaunului. Carl îl recunoscu din fotografiile din ziare, deşi nu mai purta mustaţa stufoasă; epoca aceea apusese.

— Nu mă încântă faptul că ai aflat că mi-a telefonat Jack, spuse Oris. Este o chestiune personală.

Îşi încrucişă braţele la piept, dar nu părea foarte în largul său.

Carl îi povesti că un ajutor de şerif de la penitenciarul districtual fusese acolo când îi telefonase Jack şi îi spusese că avea nevoie de un avocat. Asta fusese tot ce zisese, apoi închisese telefonul.

— Dumneata l-ai băgat la închisoare, nu-i aşa? întrebă Oris. N-ai fost mulţumit de sentinţă?

— N-a fost un proces corect, zise Carl.

— Şi ce-ţi pasă dumitale?

— Avocatul lui Jack a fost un italian tânăr din Krebs, numit din oficiu şi acceptat de judecător, cineva pe care ştia că-l putea manipula. Prima greşeală a avocatului a fost să încerce să-l îndepărteze pe judecător.

— Să-l recuze, spuse Oris.

— Acesta este termenul. Argumentând că judecătorul este un susţinător recunoscut al

Klanului, iar cei şapte bărbaţi împuşcaţi de Jack erau toţi Klansmeni. Judecătorul i-a spus avocatului că, dacă mai insistă în privinţa respectivă, va fi reţinut pentru ofensă la adresa Curţii şi băgat la-nchisoare.

Oris dori să ştie care fusese apărarea.

Faptul că Nestor Lott nu avea nici o autoritate, răspunse Carl, iar Klansmenii nu aveau nici un motiv să vină spre tractir cu arme şi torţe. Martorii procurorului declaraseră că îl văzuseră pe acuzat ucigându-le prietenii cu sânge rece – şapte oameni cu familii, a căror unică intenţie fusese de a respecta şi apăra legea pământului.

— Procurorul, rosti Carl, a descris cazul ca fiind bazat pe circumstanţe neobişnuite, deoarece atacatorii au devenit victime. Tocmai de-aceea Jack a fost acuzat de omucidere, nu de crimă cu premeditare.

— Şi a primit douăzeci de ani.

— Cred că-i pedeapsa maximă pe care i-o putea da judecătorul.

— Unde o execută?

— În McAlester.

— Adică acolo unde a fost şi înainte.

Carl fu cât pe aici să spună *Acolo unde l-ai trimis dumneata,* dar se abţinu şi se gândi la întrebarea domnului Belmont din urmă cu un minut: *Şi ce-ţi pasă dumitale?*

— Am citit în ziare că dumneata ai ieşit din chestia asta ca un erou. L-ai împuşcat pe Nestor Lott şi pe alţi trei, nişte puşti. Dumneata de ce n-ai fost judecat?

— Din felul în care Curtea a prezentat cazul, eu mă aflam acolo pentru a închide tractirul. Nestor Lott a atacat un ofiţer federal din greşeală. Am fost citat ca martor al acuzării, dar n-am fost chemat să depun mărturie. S-a spus că prezenţa mea i-ar putea oferi avocatului lui Jack posibilitatea de a invoca autoapărarea. Procesul a durat o zi şi jumătate, iar juriul a decis azi-dimineaţă, după o

deliberare de o oră. După cum au văzut juraţii treaba, Jack este un spărgător de bănci, nu? Ce dracu', băgaţi-l la-nchisoare.

— Şi de ce nu-ţi place ideea asta? întrebă Oris.

— Aşa-i felul meu, sunt mai greu de mulţumit. Sunt de acord că ar trebui închis, dar nu pentru aşa ceva. Biroul marshallilor din Kansas City îl va prelua imediat. Este acuzat de împuşcarea unui bătrân de şaptezeci şi opt de ani, paznic de bancă, într-un jaf de acolo.

— Bătrânul a murit?

— Da. Jack ştie să tragă. Va fi închis acolo sau va putea scăpa făcând apel. L-aş putea duce eu în Kansas City şi o s-o fac, tot aşa cum l-am adus de acolo.

Oris îşi puse mâinile pe braţele scaunului pentru a-şi modifica poziţia, aşezându-se mai bine.

— Am citit despre dumneata. Acum câţiva ani l-ai împuşcat pe Emmett Long. L-am văzut o dată în Sapulpa. Mi s-a părut un individ egoist. L-ai împuşcat şi pe Peyton Bragg, nu-i aşa? De la patru sute de metri. Pe întuneric. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că eşti marshallul milionar.

— Banii sunt ai tatei.

— Îl cunosc şi pe el: Virgil Webster. L-am vrut în consiliul de administraţie al băncii pe care o avem în Okmulgee, dar ne-a refuzat. A părut totuşi prietenos.

— Se mulţumeşte să crească nuci pecan şi să citească ziarele, spuse Carl. Nici unul dintre noi nu-i priceput la afaceri, deşi eu m-am ocupat de tranzacţii cu vite, până am ajuns la majorat şi-am devenit marshall.

Oris îşi scoase ceasul de buzunar, îl privi şi-l întrebă pe Carl dacă mâncase. Carl clătină din cap. Oris deschise intercomul, se aplecă spre difuzorul aparatului şi rosti:

— Audrey? Sună la Nelson's şi vezi dacă le-au mai rămas pui la rotisor. Dacă da, să pună doi deoparte că pornim într-acolo. Cu cartofi şi mazăre

verde. Uneori pe la ora trei, îi spuse el lui Carl, termină toţi puii.

Nelson's Buffeteria era restaurantul favorit al lui Carl din Tulsa.

— Oamenii de-aici nu mănâncă şi-n alte locuri? întrebă el.

Audrey anunţă că totul era pregătit.

— De ce-ar trebui să-l ajut? îl întrebă Oris pe Carl.

— Este băiatul dumitale, spuse Carl şi-l văzu pe Oris scuturând din cap.

— Nu mai este.

— Am discutat cu doamna Belmont, zise Carl. Ştiu că nu ţine la el. M-am întrebat dacă ştiai ce chestie de rahat a fost procesul şi dacă ai avut vreme să te gândeşti la el. Ori să fi vorbit cu un avocat bun şi să-i fi cerut părerea.

— O să mă gândesc, spuse Oris. Vreau să ştiu însă care-i treaba dumitale. De ce vrei să fie eliberat?

— Nu vreau să fie eliberat. Nu-l văd totuşi pe Jack făcând douăzeci de ani de puşcărie şi nici el nu se vede în postura asta. El zice c-o să evadeze, c-o s-o facă repede şi s-ar putea s-o poată face. McAlester nu-i închisoarea cea mai dură, din care să nu poţi evada.

— Ţi-a spus că plănuieşte să evadeze?

— În Kansas City şi pe durata călătoriei, în maşină, a pălăvrăgit tot timpul pân-aici.

— Despre ce?

— Despre el. Îi place să umble c-o armă şi să fie un *desperado* căutat de oamenii legii, însă crede că merită să fie mai faimos. Ţelul lui în viaţă este să ajungă Inamicul Public Numărul Unu. I-am spus că uciderea Klansmenilor ar trebui să-l ajute, să-l facă cunoscut în toată ţara. Dar ca s-ajungă Inamicul Public Numărul Unu va trebui să evadeze din McAlester. John Dillinger[17] a ocupat locul ăsta. Dillinger a jefuit bănci din statele Indiana, Ohio, Wisconsin, Idaho şi Illinois. A evadat de

două ori din închisoare şi-a scăpat din locşorul acela din Wisconsin, Little Bohemia, când îl înconjuraseră agenţii federali. Dillinger pare să aibă o bandă de mâna-ntâi. Tipii ăia sunt pricepuţi în ce fac.

— Dar Clyde Barrow şi Bonnie Parker[18]? întrebă Oris.

— Ce jefuiesc ei, zise Carl, băcănii? Sunt amatori, îşi petrec timpul împuşcând poliţişti şi încercând să ocolească barajele rutiere. Vrei alt nume pe măsura lui Dillinger? Este chiar băiatul nostru din Oklahoma, Charley Floyd. I-am spus lui Jack că, dacă s-a hotărât să fie un gangster celebru, să-l studieze pe „Frumuşelul". I-am spus-o în maşină – discută cu Louly, e verişoară primară cu Ruby, nevasta lui Charley şi-l cunoaşte. Ea zice că-i un tip blând şi atent cu familia, că le dă bani săracilor. Ai putea zice că el este spărgătorul de bănci care se apropie cel mai mult de o comportare omenească.

Oris făcu o grimasă.

— L-ai încurajat să continue să fie un criminal?

— Nu mi-am pierdut timpul încercând să-l *descurajez*. El singur el a hotărât ce-şi doreşte. Louly i-a spus că-i îndeajuns de arătos pentru ca fetele să roiască-n jurul lui, totuşi la ce-l ajută asta dac-o să se ascundă mereu?

Oris păru derutat.

— Vrei să zici că-i prea târziu ca să se mai dea pe brazdă?

— Mult prea târziu, răspunse Carl. Dacă evadează din închisoare, Jack poate să devină cel mai faimos *desperado* din America. Cel puţin pentru o vreme…

Aveau o glumă despre strane, pe care-o repetau mereu. „Ştii de ce-s aşa incomode stranele?"

„Nu, de ce?"

„Fiindcă-s făcute de deţinuţi".

Asta-l puseseră pe Jack Belmont să facă timp de şapte luni în Penitenciarul statal Oklahoma din McAlester, să-şi stâlcească mâinile construind strane. El îi spuse comandantului:

— Locul meu e-n birou. De când mă ştiu, nici măcar n-am *stat* într-o strană.

Jack ştia despre căpitan, Fausto Bassi, că fusese concediat din postul de şef al poliţiei din Krebs pentru că-i îngăduise lui Nestor Lott să-l încuie chiar în celula din sediul poliţiei. Apoi intrase în sistemul penitenciar, graţie experienţei sale cu delincvenţii.

— Ai împuşcat aşadar şapte oameni din Ku Klux Klan, spuse Fausto cu accentul lui puternic.

— Cât am putut de repede, zise Jack, făcându-l pe Fausto să zâmbească.

Stăteau în biroul lui, acolo unde Jack îl întâlnise prima dată pe Carl Webster, privind printre gratii la rotondă, colivia de mărimea unei biserici dintre etajele cu celule, patru niveluri de zăbrele vopsite în alb, de unde se auzea fâlfâit de aripi.

— Porumbeii găsesc locuri prin care să intre, zise Fausto, dar nu mai reuşesc să iasă. Ca deţinuţii, nu?

După o pauză scurtă, continuase:

— În scurt timp mă vor face comandant adjunct. Au nevoie de unul şi n-au pe nimeni disponibil. O să văd dacă-ţi pot găsi vreun loc în birou. Ştii să baţi la maşină?

— E greu?

Fausto, care avea acelaşi abdomen proeminent, zâmbi iarăşi.

— Nu trebuie decât să-nveţi, da? Ştii, tu n-ar fi trebuit să fii aici. Judecătorul şi procurorul au decis să te-nchidă. Ai auzit de taică-tău?

— Nu, spuse Jack. Ce s-aud?

— Angajează un avocat ca să facă recurs, pe Cecil Guyton. Ai auzit de el?

Jack spuse că nu auzise.

— N-ai auzit niciodată de Cecil Guyton?

— Nu ştiu… poate.

— Acum câţiva ani a fost procuror în districtul Tulsa, a demisionat şi a devenit un avocat celebru, de talia lui Clarence Darrow. De ăsta ai auzit, nu?

— Clarence Darrow, repetă Jack. E ăla din Procesul Maimuţelor.

— Amândoi se ocupă de acelaşi tip de cazuri, cele care atrag publicul.

— De data asta, eu sunt maimuţa? întrebă Jack. Unde va fi procesul?

— Cred că aici, la tribunalul districtual, dacă nu cumva el o să încerce să strănute procesul. Însă deocamdată Cecil Guyton pledează în alt caz. S-ar putea să mai dureze vreo lună până să te ia pe tine.

— Ce onorariu cere?

— Întreabă-l pe taică-tău.

— De obicei câştigă?

— Aproape întotdeauna. Ori eşti eliberat, ori ţi se reduce pedeapsa. În cazul tău, n-ar trebui s-aibă nici un fel de probleme. Există însă o condiţie asupra căreia Guyton insistă întotdeauna. El nu vine la închisoare.

— Cum adică?

— Nu vine la închisoare ca să discute cu tine, ca să-ţi spună ce să declari. Trebuie să obţină aprobarea închisorii ca să te duci tu la el. O să închirieze un apartament în Aldridge, ca să se întâlnească cu tine. Dacă nu se poate obţine aprobarea, nu-ţi mai acceptă cazul.

— Poate că ţi-e frică să nu evadez?

— De ce ai face-o, dacă el te scapă de-nchisoare? Ori te scapă, ori în loc de douăzeci de ani primeşti doar un an sau aşa ceva, din care se scade cât ai fost deja închis. Cred totuşi că taică-tău va trebui să plătească o cauţiune.

— Păi, dacă tot l-a angajat pe tipu' ăsta… Şi de ce nu vine Guyton la închisoare?

— Zice că închisorile nu-s igienice. Este foarte atent la sănătatea lui. O să-l lăsăm să facă aşa cum vrea, pentru că, în primul rând, ştim că ai fost

condamnat în pripă şi în al doilea rând ne oferă ocazia de a părea inteligenţi şi de a îndrepta răul făcut. În plus, nu ne place judecătorul care te-a condamnat.

— După cum vorbeşti, sunt ca şi eliberat.

— În Oklahoma, preciză Fausto. În Kansas, mandatul de arestare a rămas valabil.

— O să fiu arestat pe loc?

— S-ar putea.

— Când ies din tribunal? …

— Şi cu un marshall care să te preia, zise Fausto. Sau poţi să fii adus înapoi la închisoare, ca să-l aştepte pe marshall. Care-i graba?

Jack discută cu deţinuţii mai vechi despre tentativele de evadare. Majoritatea aveau loc atunci când deţinuţii erau duşi la muncă în afara penitenciarului. La un semnal, ei porneau la fugă în direcţii opuse, vreo doi erau împuşcaţi de paznici şi vreo doi evadau, pentru o vreme. Existaseră deţinuţi cărora li se strecuraseră arme şi care se ascunseseră în camioanele de livrări şi în maşina poştei. Doi deţinuţi care lucraseră în aripa femeilor coborâseră pe zidul exterior şi fugiseră cu motocicleta cu ataş a şefei gardienilor. Alţi doi săpaseră un tunel din salonul de tebecişti al infirmeriei închisorii, ascunzând pământul în beci.

Cazul favorit al lui Jack era un deţinut condamnat la treizeci de ani, care, după optsprezece luni, primise permisiunea de a se întâlni cu un membru al comisiei de eliberare condiţionată în sediul districtual din oraş. Deţinutul îşi convinsese paznicul să se oprească pentru un pahar de sifon la un *drugstore.* După ce intraseră, el fugise prin spate, dăduse colţul, sărise într-un taxi şi mersese tocmai până în Muskogee, adică o sută cincisprezece kilometri.

În scurt timp, Jack urma să fie dus în oraş pentru a se întâlni cu faimosul avocat în Hotelul Aldridge.

El trebuia să-şi cântărească şansele de a străbate o sută şaizeci de kilometri până în Tulsa.

Şi de a nu fi împuşcat de poliţie, după ce ajungea acolo. Aşa cum se întâmplase cu deţinutul care ajunsese până în Muskogee.

17

Serviciul în tribunal îi oferea lui Carl timp să gândească. Prima întrebare pe care şi-o pusese a fost de ce i-ar fi plăcut vreunui marshall să lucreze ca aprod, pentru că majoritatea exact asta făceau. Ei ofereau diverse motive ca: „Vezi cu ochii tăi cum se aplică justiţia”. Carl auzise cu urechile lui replica respectivă. Sau: „Aici nu trage nimeni în tine”. Deşi asta se mai putea întâmpla. O femeie care stătuse în rândurile din spate ale sălii se apropiase de acuzatul care stătea cu avocatul său la masă şi-l împuşcase în ceafă. După aceea intrase în panică şi trăsese în marshall – care luase deja poziţie de tragere – dar nu-l nimerise şi paznicii o imobilizaseră. Dacă ar mai fi întârziat încă o secundă, marshallul ar fi împuşcat-o. Altă dată cineva venise să-l asasineze pe judecător, trăsese şi se declanşase un schimb de focuri. Asasinul nu fusese însă un trăgător priceput şi împroşcase sala de judecată şi tavanul, până ce marshallul îl doborâse.

Carl stătea lângă uşa laterală a sălii de tribunal, vizavi de juraţi. Prin uşa aceea se ajungea la camera în care îl ţineau pe acuzat şi fie îi scoteau cătuşele, fie i le lăsau înainte de a-l aduce. În anul acesta fuseseră mai multe spargeri de bănci ca niciodată, în majoritate tineri duri, dar şi unii capi de familie rămaşi fără slujbă, bărbaţi cu aspect respectabil. Procese care ar fi trebuit să dureze zece minute şi care ţineau toată ziua, cu avocaţii apărării neavând habar încotr-o se îndreptau.

În aceste prime luni, nici unul dintre cei pe care-i arestase el nu apăruse în faţa juraţilor. Cei mai mulţi însă îi erau familiari din dosare sau de pe afişele prin care se ofereau recompense.

Îl surprinse să o vadă printre cei din sală pe Venicia Munson, prietena din Bunch a lui Peyton Bragg. Episodul acela din casa ei, seara în care-l

aşteptaseră pe Peyton să acţioneze, se petrecuse cu mai bine de un an în urmă.

Carl bănui că ea venise pentru vreun prieten traficant de alcool, care fusese prins în statul acesta ce continua să menţină legislaţia împotriva fabricării alcoolului, cu toate că Legea prohibiţiei fusese abrogată. Aici puteai să cumperi bere cu 3,2 la sută alcool şi atât.

Zări privindu-l cum stătea lângă uşă, îi întoarse privirea şi zâmbise, dar ea nu-i răspunse. La sfârşitul şedinţei, se întâlniră pe coridor. Carl ridică mâna pentru a atinge pălăria pe care n-o purta.

— Mă bucur să te revăd, domnişoară Munson.

Se părea că arăta destul de bine, ca şi cum vreo fată stilată o învăţase să se fardeze şi să-şi încline pe o sprânceană toca micuţă. Carl ar fi zis că arăta aproape cochetă, cu pălărioară şi pardesiu.

— Ai treabă pe la tribunal? întrebă el pe un ton care sugera cumva că ar fi fost o experienţă plăcută.

— Am treabă cu tine, spuse Venicia. Am venit să-mi iau puşca Winchester cu lunetă pe care mi-ai luat-o din casă.

El îşi aminti cum ţintise spre Essex în noapte, stopurile roşii…

— Nu ţi-am restituit-o, aşa-i?

— Altfel ce aş căuta aici? făcu ea.

Când vorbise, gura ei fusese ca o despicătură roşie; în ochi continua să i se citească faptul că nu uitase că-l împuşcase pe prietenul ei, Peyton.

— Puşca, spuse Carl, a trebuit să fie descrisă în raportul medicului legist şi să fie supusă unui test Bertillon, care să arate că eu am tras cu ea. Am recuperat-o şi intenţionam să ţi-o aduc cu prima ocazie când aş fi trecut pe lângă Bunch… Ori s-o trimit prin cineva care mergea într-acolo…

— O mai ai?

— Da, o am. Este în apartamentul meu, pe South Cheyenne.

— N-aş putea s-o iau? întrebă Venicia. N-au trecut decât paisprezece luni de când mi-ai confiscat-o.

— Te rog să mă crezi că-mi pare foarte rău. Am uitat de ea.

— Dacă mergi acum acasă, spuse ea, te-aş putea însoţi şi te-aş scăpa de grija asta.

Părăsiră împreună clădirea tribunalului, cu Carl făcând conversaţie.

Louly îl întreba:

— Mă iubeşti, Carl? Mă iubeşti cu adevărat?

El îi răspundea:

— Sunt muci în nuci după tine, fetiţo.

Ea spunea:

— Nu poţi să fii niciodată serios?

El spunea:

— Întreabă-l pe tata chestia asta, fiindcă el este un om care se pricepe la nuci şi vezi ce-ţi zice.

Ea îl lovea cu pumnul în braţ şi-l împingea cât colo. Louly era de asemenea topită după Carl.

— Nu ne căsătorim? îl întreba ea.

— Nu ştiu dacă m-aş mai putea băga complet în munca mea, dacă aş fi căsătorit şi aş avea copii.

Ea ştia că vorbea serios, că nu căuta pretexte şi zicea:

— Nu te băga *complet* în munca ta, ci mai puţin.

El zâmbea, o prindea de braţe şi o săruta.

În seara aceasta, aştepta privind pe fereastra din faţă şi gândindu-se că era totuşi *foarte* tânără.

El avea să vină acasă şi să bea o bere în vreme ce se schimba din costum într-o cămaşă de lână şi haină de cowboy, după care avea să plece în Okmulgee şi să-şi petreacă weekendul cu Virgil şi Narcissa, a treia lor vizită acolo după venirea din Kansas City. Acum era ceva special, deoarece Virgil împlinea mâine şaizeci de ani. Louly îi spusese lui Carl că nu-şi arăta vârsta. Carl răspunsese că tatăl lui ştia cum să trăiască; privea

lumea rotindu-se în jurul său, dar nu băga în seamă decât unele părţi.

Cadoul de aniversare era o puşcă Krag-Jorgensen cu magazie pentru cinci gloanţe. Carl o cumpărase de la un colecţionar din Bixby, acelaşi model pe care Virgil îl avusese în Cuba, o armă militară calibrul 0,30, care cântărea patru kilograme.

Louly ardea de nerăbdare să plece odată după ce stătuse toată ziua în apartament. Sosise momentul să-şi caute o slujbă – nu ca aceea din Kansas City – poate ca vânzătoare la Vandever's. Să le servească pe bogătaşele din Tulsa şi să poată discuta cu ele. De câteva ori pe săptămână se ducea la cinematograf.

Îi plăcea felul liniştit al lui Virgil când vorbea cu Carl despre infractori, domeniul petrolier, vedete de cinema, Will Rogers… orice subiect ar fi discutat, îl puteau despica în patru.

Îi plăcea şi Narcissa. În timp ce ea pregătea cina, Louly o asculta vorbind despre corpul omului şi despre felul în care trebuie să-l respecţi.

— Nu-ţi vine să crezi, zicea Narcissa, că bătrânul ăsta care nu se-ngrijeşte deloc este atât de viguros în pat.

Ca şi băiatul său care sosea acum acasă. De la fereastră, Louly îl privi pe Carl coborând din Pontiac.

Rămase însă în aşteptare pe trotuar, privind în direcţia din care venise. Îşi verifică pălăria. Îşi aprinse o ţigară.

Un automobil verde se opri în spatele Pontiacului său. Louly văzu că din maşină coborî o femeie care părea să aibă cel puţin patruzeci de ani. Purta o tocă şi încerca să pară cochetă, iar gura îi strălucea de ruj Tangee. Cei doi suiră împreună treptele din faţa casei şi Carl îşi scoase cheia. Louly plecă de la fereastră şi se duse în bucătărie.

Uşa din faţă se deschise şi Louly ieşi din bucătărie, înălţând din sprâncene pentru a-şi arăta

surprinderea, apoi zâmbind în vreme ce-şi şterse palmele pe un şervet pentru vase.

— Louly, spuse Carl, dânsa este domnişoara Munson din Bunch. A venit să ia o armă care-i la mine şi-i aparţine.

Se duse la debaraua din dormitorul pentru musafiri, lăsând-o pe Louly cu femeia din Bunch. Louly îşi reamintea că văzuse odată un indicator rutier pe care scria BUNCH, dar nu mai ţinea minte încotro mersese atunci.

Îi zâmbi domnişoarei Munson şi spuse:

— Eşti o prietenă veche de-a lui Carl?

— Nu, răspunse Venicia. Carl Webster mi-a împuşcat cândva prietenul cu arma mea Winchester şi a păstrat-o timp de paisprezece luni.

Louly ascultă şi zise:

— Ah… Chiar aşa?

Oricum nimic din ce ar fi spus nu ar fi părut să conteze. Îşi amintea acum unde văzuse indicatorul rutier BUNCH, cu un capăt ascuţit: pe drum spre Stilwell, când fusese să ia seminţe sau ceva asemănător pentru domnul Hagenlocker.

Abia mai târziu înţelese Louly pentru prima dată că putea face cunoştinţă cu prieteni şi rude ale unor oameni pe care Carl îi împuşcase sau îi băgase la închisoare. În tot cazul, aşa se părea după felul cum îşi mărea răbojul. Era sigură că persoanele respective aveau s-o privească într-un chip anume…

După ce părăsi apartamentul cu puşca Winchester, Venicia se urcă în maşina ei, Essex-ul verde, merse până la prima intersecţie, coti la dreapta, apoi încă o dată şi încă o dată, mereu la dreapta, până ajunse la capătul opus al lui South Cheyenne, iar acolo opri la colţ, lângă trotuar. Parcă destul de aproape de strada lui Carl ca să poată vedea clădirea în care locuia marshallul şi-şi amintea denumirea acesteia săpată în placa de

beton de deasupra intrării: THE CYNTHIA COURT.

Apoi aşteptă, privindu-şi ceasul.

Aşteptă patruzeci de minute, până când ei ieşiră cu un geamantan şi se urcară în Pontiac, Carl Webster şi micuţa şi drăgălaşa Louly, stăpâna casei lui, dar care nu-i era soţie.

Când ieşise din tribunal, Carl păruse stânjenit că păstrase Winchester-ul atâta vreme şi începuse să vorbească doar pentru a spune ceva, povestindu-i că el şi Louly plecau în weekend la Okmulgee, fiindcă mâine era ziua tatălui lui, împlinea şaizeci de ani şi se opreau în Bixby ca să-i ia un cadou pe care el îl cumpărase după ce citise un anunţ în ziar. Nu-i spusese ce anume era, iar Venicia nu întrebase, nedorind să pară interesată de viaţa lui. Aflase că taică-său avea patru sute de hectare de nuci pecan în lunca Deep Fork din vestul oraşului, însă nu pusese nici o întrebare despre proprietate. De-abia scosese un cuvânt de când părăsiseră tribunalul şi merseseră la maşinile lor. Avea să-i urmeze fără să se apropie prea mult şi după ce ajungea în Okmulgee avea să ceară îndrumări despre cum să ajungă la plantaţia de nuci. Şaizeci şi cinci de kilometri, deci vreo trei ore dus-întors. Trebuia să se-ntoarcă repede în Tulsa ca să-i spună lui Billy.

Ea nu-i spunea niciodată Boo.

Louly i se adresă lui Virgil, când toţi stăteau în jurul mesei, în bucătărie:

— Băiatul tău spune că-i îndrăgostit de mine.

Virgil îşi punea sos de chili pe friptură, lovind cu podul palmei în fundul sticlei. Se opri ca să se uite la Louly.

— Nu-l pot învinui. Şi eu aş umbla după tine, dacă Narcissa n-ar arăta ca Dolores Del Rio[19]. Şi fac prinsoare că Dolores Del Rio nu ştie să gătească. Dar dacă el e-ndrăgostit de tine şi nu se-nsoară cu tine, va fi cea mai mare greşeală a vieţii

lui. După ce va fi prea târziu, va zice însă c-a fost *singura* greşeală din viaţa lui. Când el auzi spunând asta, începi să-ţi dai seama care-i problema lui.

Louly rămase cu furculiţa ridicată.

— Aş avea ceva de zis în privinţa asta, rosti ea. Sunt mult mai tânără ca el şi nu trebuie să mă grăbesc să-mi pun pirostriile. Carl ar putea împlini cincizeci de ani până să se hotărască să-mi ceară mâna.

— Iar atunci, spuse Virgil, tu te vei mărita de vreo două ori cu petrolişti şi nu vei avea grija banilor. Nu va mai trebui să te căsătoreşti cu nimeni.

Carl îi urmărise atent, apoi îi spuse lui Louly:

— Vrei să te măriţi?

— Mă-ntrebi dacă vreau să mă mărit cu tine sau dacă vreau să mă mărit aşa… în general?

— Să te măriţi.

— Nu neapărat.

— Atunci de ce tot deschizi discuţia asta?

— Vreau să te-aud că mă ceri de soţie. Nu vreau să stabileşti o dată anume, dar vreau să ştiu c-o vei face cândva.

— Te gândeşti… aşa, peste vreun an?

— Pot fi şi doi.

— Da? …

— Poate să fie oricât vrei tu.

— Şi-o să mai locuieşti la mine-n casă?

— Carl, asta se numeşte concubinaj. Tatăl tău aprobă aşa ceva?

— El o face de douăzeci şi cinci de ani. Zice că-n cazul lui este perfect.

— Fiindcă io-s Creek, spuse Narcissa.

— Suntem deja în cutumă, rosti Virgil. Dacă mor, ea o să fie cea mai bogată indiancă din district.

— Mie n-o să-mi laşi nimic? făcu Carl.

— O să vedem cât supravieţuieşti, răspunse tatăl, înainte să te trec pe listă. Însă dacă ce spune

fata asta-i adevărat şi dacă eşti îndrăgostit de ea, atunci cred c-ar trebui să te-nsori. Vezi tu, dup-aia dacă nu scapi…

— Adică dacă mă-mpuşcă cineva pe la spate?

— Vezi, ştiu când glumeşti, fiindcă tu nu te lauzi niciodată. Ăla ar putea fi singurul fel, să te-mpuşte pe la spate şi să ştii că se poate-ntâmpla. Voiam să spun că dacă tu nu scapi, o să-ţi şterg numele şi-o să-i las banii urmaşului sau urmaşilor tăi şi pe-aici o s-alerge nişte ţânci roşcovani.

Louly rosti:

— Nu mă gândisem c-o să fiu văduvă.

— Nu, spuse Narcissa, eu cred că-i un băiat grozav. Dacă seamănă cu taică-său, atunci este şi norocos şi-asta-l poate ajuta.

— Da, încuviinţă Louly, totuşi domnul Webster nu face aceleaşi lucruri ca şi Carl. În el nu trage nimeni cu arma.

— Când a tras cineva-n mine? întrebă Carl.

— Ştii la ce mă refer, zise Louly.

— Da' ştii că Virgil e norocos, repetă Narcissa. El i-a lăsat pe oameni să descopere petrol pe proprietatea lui, nu?

Urmară drumul de ţară ce mergea spre vest din Okmulgee şi Venicia dori să-i arate lui Billy Bragg drumul care cotea către plantaţia de nuci. Acolo se afla o casă veche, pustie, cu un singur nivel, cu ferestre sparte şi ţigle lipsă. Billy se uită la ea prin ochelarii lui fumurii şi nu spuse nimic. Venicia îi povesti că în noaptea trecută îşi lăsase maşina acolo, de cealaltă parte a drumului şi-şi distrusese tocurile mergând prin livada de nuci. În cele din urmă ajunsese la actuala locuinţă a tatălui marshallului, o casă uriaşă, cu o verandă mare pe toată faţada. Într-o parte era un garaj şi în faţă era parcat Pontiac-ul, automobilul lui Carl Webster.

Venicia spuse că puteau sta la adăpostul copacilor, la numai cincizeci-şaizeci de metri de

maşină şi când Carl apărea ca să plece undeva, prin lunetă l-ar fi văzut ca în mărime naturală.

— Şi cât va trebui să stăm aici, printre nuci, întrebă Billy, unde ne-ngheaţă fundurile? De unde ştim că el o să iasă?

— Am zis că ăsta-i un loc de unde-o poţi face. Îţi pot arăta şi altul, unde nu trebuie să aştepţi la fel de mult.

Urcară în maşină şi porniră pe următorul drum de ţară la stânga, ajungând la sondele de ţiţei de care Carl nu amintise, pentru că vorbise doar de nuci şi mai departe până la un drum ce traversa partea de jos a proprietăţii. Venicia intră pe drumul acela şi opri. Arătă dincolo de un izlaz pe care iarba începuse să crească, în sus pe o pantă, spre o lumină ce se vedea printre nuci.

— Aia-i casa.

Nu se putu uita la Billy când îi vorbi. Pe tot drumul de la Tulsa, partea arsă a feţei lui şi ciotul de ureche fuseseră îndreptate către ea în maşină. Se certaseră, când el spusese că era prea multă bătaie de cap pentru o sută de dolari. Fixând cu privirea drumul, ea îi spusese:

— Răzbuni moartea *fratelui* tău. Asta nu-nseamnă nimic pentru tine?

El răspunsese că, după ce se întâmplase, da, pornise să-l caute pe Carl, decis să-l împuşte fără explicaţii. Dăduse însă peste el abia după un an.

— În tractirul despre care ţi-am povestit. Dar în jur erau tot timpul o mulţime de oameni şi toţi îl considerau un tip de treabă. Dup-aia am avut război' ăla cu Klanul.

Ea îi oferise bancnota de un sutar, ştiind că va trebui să-l lase s-o şi reguleze. Noaptea trecută, în hotelul ponosit din Tulsa, împărţiseră amândoi o sticlă şi ea văzuse că avea să se întâmple, aşa că fusese de acord.

Pentru asta, ţinuse ochii strâns închişi, ca să nu fie nevoită să-l privească şi-şi răsucise capul, întinzându-şi gâtul cât putea de mult, ca şi cum

felul în care Billy făcea dragoste o înnebunea de plăcere.

Privind casa, rosti:

— Azi-noapte, m-am furişat în sus pe lângă izlaz spre aceeaşi lumină pe care o vezi acum, după ce mi-am scos pantofii cu tocuri şi mi-am tăiat tălpile. Am ajuns îndeajuns de aproape ca să văd masa prin fereastra de la bucătărie. Era pregătită pentru cină.

— Ei erau acolo? întrebă Billy.

— Era prietena lui şi o indiancă.

— Dar tu ştiai că vor veni acolo, ca să cineze?

— Când avea să fie gata cina.

— Şi aveai puşca?

— Puşca era-n maşină, însă până azi-dimineaţă n-am avut gloanţe.

— Iisuse Hristoase, ai fi putut s-o faci chiar atunci.

— Eu am nevoie, spuse Venicia, de cineva care să ştie cum să tragă. Cineva care să-l poată împuşca cu aceeaşi armă cu care el l-a ucis pe Peyton. Nu-nţelegi asta? Ţi-aş da orice ţi-ai dori, dacă l-ai putea nimeri în ceafă de la patru sute de metri.

— Şi dac-ai fi frumoasă, zise Billy, am putea trăi împreună.

— Ce dracu', făcu Venicia, mereu îmi lipseşte câte ceva. Chestia-i că nu întotdeauna căpătăm ce ne dorim, este? Dacă preferi să te apropii de fereastră şi să-l împuşti în timp ce-şi mănâncă ouăle, dă-i drumul şi fă-o. O să mă mulţumesc şi cu asta.

Louly plecă la *drugstore*-ul Deering din oraş, ca să cumpere ţigări şi ziarul. Când se înapoie, îi văzu pe Carl şi pe taică-său stând pe verandă în cămăşi de lână, cu mâinile în buzunare.

— Am aşteptat micul dejun, zise Carl. Sper că ţi-e foame.

Îi era, însă nu se gândea la asta.

— Am văzut în oraş, spuse Louly, maşina femeii care a venit ieri să-şi ia puşca, domnişoara Munson.

Carl se opri pentru a-şi privi tatăl.

— O mai ţii minte pe Venicia Munson? reveni apoi la Louly: Eşti sigură că era maşina ei?

— Două zile la rând, făcu Louly, de câte ori vezi un Essex verde coupe cu spiţe roşii la roţi şi nu-i aceeaşi maşină?

— Hudson le fabrică, spuse Virgil. Nici din alea nu vezi prea multe.

— Dar n-ai văzut-o pe Venicia? întrebă Carl.

Louly spuse că nu.

— Eram în traficul de sâmbătă dimineaţa care abia înainta pe Maine, ticsit cu familii pe cai şi în căruţe, venite în oraş pentru cumpărături. Am văzut maşina oprită pe stânga, cu botul spre mine, lângă prăvălia de fierărie şi scule. Pe scaunul de lângă şofer stătea un bărbat, dar n-am văzut-o pe Venicia. M-am dus la magazin, m-am prezentat, am discutat puţin cu domnul Deering, iar când m-am întors, maşina nu mai era.

— Cum arăta bărbatul din maşină? întrebă Carl.

— N-aş putea spune. Purta ochelari fumurii.

Carl privi nucii pecan şi spuse:

— Haideţi în casă.

Intrară şi Carl urcă la etaj.

Louly strigă după el:

— Unde te duci?

— Să-mi iau arma, răspunse el fără se oprească.

— Vrea să se uite pe ferestrele de la etaj, zise Virgil.

Louly începea să priceapă.

— Ieri, când a venit să-şi ia Winchester-ul, domnişoara Munson mi-a spus că prietenul ei a fost împuşcat de Carl chiar cu arma aceea. Cine era prietenul?

— Peyton Bragg, spuse Virgil deschizând rastelul de arme. Peyton a jefuit banca din Sallisaw, mai ţii minte?

— Pe-atunci nu eram acolo.

— El plănuise să se ascundă în casa Veniciei, lângă Bunch, atât doar că în cale i-a apărut Carl. Peyton e singurul om pe care Carl l-a împuşcat cu puşca, urmă Virgil şi scoase din rastel o Remington calibrul 12, de când a avut cincisprezece ani şi-a-mpuşcat un hoţ de vite pe izlazul din spate. A ţintit, a tras un glonţ şi l-a nimerit. După aceea Carl a spus că ar fi trebuit să descalece, fiindcă nu dorise să-l omoare.

— Carl avea *cincisprezece* ani?

Se strădui să şi-l imagineze, dar nu reuşi.

— Omul voia să ne fure vitele.

Ea se simţi ca şi când s-ar fi găsit în mijlocul a ceva despre care nu ştia absolut nimic.

— Cine-i cel cu ochelari fumurii?

— Boo Bragg, fratele mai mic al lui Peyton. Boo a fost prins în incendiul unui tanc de ţiţei care i-a ars jumătate de faţă. Nu-i ceva la care să-ţi placă să te uiţi.

— Şi a venit să se răzbune, zise Louly.

— Sau l-a adus Venicia. Virgil scoase o puşcă Winchester din rastel. Asta-i arma cu care Carl l-a-mpuşcat pe hoţu' de vite. Un tip pe nume Tarwater. I-am văzut cadavrul, înainte de a-l lua cei de la pompe funebre. Un tânăr destul de arătos. Am decupat articolele cu ambele cazuri, el şi Peyton şi le-am lipit într-un caiet, dacă vrei să le vezi. Gazetarii l-au descris pe Carl ca pe unul dintre cei mai buni ţintaşi din lume, da' el ştie c-a avut noroc că l-a nimerit pe Peyton.

Carl cobora scara, cu revolverul.

— I-am spus, zise Virgil, că genul ăsta de publicitate l-ar putea tenta pe vreun netrebnic să i se furişeze pe la spate.

Louly îl privi pe Carl cum îşi vârî revolverul la brâu şi luă Winchester-ul de la tatăl lui. Arăta altfel acum, concentrându-se să încarce puşca, în timp ce tatăl său băga cartuşe de vânătoare în Remington.

— Se-ntâmplă des? întrebă ea.

Carl ridică ochii.

— Ce anume?

— Să vrea cineva să ţi-o plătească?

— Nu tocmai, însă de data asta chiar am avut un presentiment. M-ai văzut când i-am dat puşca Veniciei? I-am spus: „N-o să mă-mpuşti cu ea, nu-i aşa?” Eu glumeam, dar ai observat că ea n-a spus nimic?

— A tăcut şi s-a uitat la tine, zise Louly.

— Biata femeie n-are nici un motiv de fericire-n viaţă.

Carl redevenise el însuşi, zâmbind larg ca un puşti, fiindcă tocmai îi venise o idee.

— Ce-ar fi să-i dăm tatei cadoul? Nu ţi se pare un moment perfect?

— Ce este? întrebă Virgil, părând nerăbdător acum, în ziua în care împlinea şaizeci de ani.

— O să-ţi placă, spuse Carl. Ceva ce ţi-ai dorit dintotdeauna.

— I-afară-n maşină, zise Louly.

— Durează o jumătate de minut, rosti Carl.

Suiseră printre copaci, de o parte a izlazului şi Venicia stătea ghemuită acum în spatele unei stive de lemne de foc, la nici zece metri de spatele casei. Prin fereastră putea să vadă masa pusă şi indianca trebăluind lângă plită. Venicia se întoarse şi-i făcu semn lui Billy, apoi se ghemui, auzind zgomotul pe care-l făcea el mergând prin frunzele uscate. Bărbatul se aşeză lângă ea, după care se ridică doar atât cât să vadă peste lemne.

— Nu s-au aşezat?

— Probabil o s-o facă peste câteva minute. Bucătăreasa abia a pus baconul la prăjit.

— Da’ ştiu că se scoală târziu.

— E aniversarea lui taică-său şi-au dormit mai mult.

— Cum apare-n bucătărie, zise Billy, m-am ridicat spre fereastră şi l-am ras.

Demontase luneta de pe Winchester şi o lăsase în maşină. Scoase un Browning automat de sub jacheta căptuşită cu blană de oaie şi zise:

— Aşa de-aproape nici nu ştiu pe care s-o folosesc.

Venicia îşi lega strâns şireturile pantofilor Keds cu talpă de crep, pregătindu-se, gândindu-se că poate va fi nevoie să fugă la automobil. Cu cât stătea mai mult alături de Billy Bragg, cu atât avea mai puţină încredere în el. Bărbatul era nervos şi încerca să nu se trădeze. Pe când erau încă în partea de jos a izlazului, o întrebase:

— Şi dacă are arma pe masă?

— La micul dejun? se strâmbase ea.

— Nu ştii nimic despre el?

Şi alte asemenea chestii care-i tăiau Veniciei elanul.

Carl intră cu cadoul lui, rămase suficient de mult timp pentru a vedea cum se aprind de încântare ochii tatălui său, apoi ieşi din nou cu puşca de vânătoare, spunând că va rămâne pe lângă casă, pentru că pe-acolo trebuiau ei să vină. Avea să-i dea ocol până-n spate.

Îngrijorată, Louly îi spuse lui Virgil:

— Dar habar n-are pe unde-s ei. Ar putea fi ascunşi printre copaci şi să tragă-n el.

— Aşa cum m-au împuşcat pe mine la Guantanamo, rosti Virgil privind arma cu cinci focuri Krag-Jorgensen şi ridicând-o la umăr ca să se uite în lungul ţevii. Am suit un deal ca să lichidez un lunetist, dar am fost neatent, mă gândeam la altceva şi *donul* m-a trimis acasă cu un glonţ în coaste. Carl se gândeşte la ce face şi-i mereu atent la toate. Krag – asta-i o armă bună, soldaţii au purtat-o în tot războiul hispano-american, cum i-au zis dup-aia. Eu însă eram cu puşcaşii marini ai lui Huntington, ca să curăţăm zona Guantanamo pentru un port de buncăr şi ni se dăduseră puşti Lee. Carl cred c-a uitat chestia asta.

Auzi, da' să nu-i spui. Krag asta-i o dulceaţă, o s-o atârn deasupra şemineului.

Louly era neliniştită.

— N-ar trebui să fim cu ochii la intrare? întrebă ea.

— Ai dreptate, hai la o fereastră.

— Sunt în casă, spuse Billy. Altundeva unde să fie? Dacă-s acasă…

Nu se uitaseră să vadă dacă maşina lui Carl era tot acolo.

— Aşteaptă să-i cheme indianca, zise Venicia. A terminat de prăjit baconul şi-l pune pe masă.

— Arată bine, este? făcu Billy. Trebuia să fi mâncat când am ajuns în Okmulgee, ţi-am zis eu.

— Pune porumbul într-un castron…

— Mie-mi place ca baconul să fie crocant când îl mănânc cu porumb, spuse Billy.

— Bănuiesc că-s în camera de alături, zise Venicia. Ea n-ar fi început să pregătească micul dejun dacă n-ar fi coborât toţi, dacă n-ar fi undeva pe-aproape, gata să mănânce. Nu crezi?

— Prăjeşte şi ouă? întrebă Billy.

— Cred că aşteaptă să-i întrebe cum le vor. Prăjitorul de pâine este pe masă. Dulceaţă… Ce mai este? Ah, da, sos „Lea and Perrins".

Billy o privi pe Narcissa şi se ridică în genunchi în spatele stivei de lemne.

— Aduce ibricul de cafea… umple ceştile… Intru, zise el. Să fiu acolo când intră el.

— Dă-mi puşca, spuse Venicia. I-o luă, o armă şi zise: Gata? Număr până la trei.

Carl era printre copaci, la doisprezece metri în spatele lor. Voia să se apropie mai mult, înainte de a le spune să arunce armele, dar ei porniră spre casă şi Carl îi urmări. Îi văzu intrând prin uşa din spate – lăsând-o deschisă – şi dispărând din raza lui vizuală până ajunse la uşă şi privi înăuntru.

O văzu pe Venicia proptind cătarea Winchesterului sub bărbia Narcissei, care ţinea capul ridicat şi încerca să facă ce-i cerea Venicia, strigând către odaia vecină:

— Haideţi şi aşezaţi-vă odată! Totu-i gata.

Amândoi, Billy şi Venicia, stăteau cu faţa spre uşa camerei de zi. Carl intră în bucătărie. Ajunsese lângă masă şi era la vreo trei metri şi jumătate de ei. Billy se uita în jur. Se întoarse puţin şi Carl îi putu vedea ochelarii de soare pentru o clipă, pieziş, dar după aceea Billy se răsuci şi o văzu pe Louly, mai întâi pe Louly, apoi pe Virgil intrând în bucătărie.

Ei se uitară drept la el, ca şi cum s-ar fi întrebat ce căuta acolo.

Venicia îi vorbi lui Virgil cu glas tare:

— Unde-i Carl? Adu-l aici sau o-mpuşc pe fata asta.

În clipa aceea Carl acţionă pompa de încărcare a armei, mişcând-o înainte şi înapoi, iar sunetul piedicii îi anunţă pe cei doi că erau pe punctul de a primi o încărcătură dublă de alice de 8,4 mm.

I-ar fi lovit însă şi pe Louly şi Virgil, aflaţi imediat în spatele lor.

Carl se gândise să le ceară să arunce armele, altfel va trage ca să ucidă. Cei doi erau însă absurzi aici cu armele aţintite şi Carl îşi dădea seama c-o ştiau până şi ei, Venicia arătând jalnic cu petele roşii de ruj şi Boo Bragg uitându-se la el prin ochelarii cu lentile albastre-fumurii şi întorcându-se apoi parcă pentru ajutor spre Venicia. Şi Virgil o ştiu. Virgil privi cu tristeţe de la Carl la Venicia aflată aproape de el, apoi acţionă, apucând Winchester-ul şi smulgând arma femeii, în aceeaşi clipă în care Carl se îndreptă către Billy, îi zbură pistolul din mână cu ţeava Remingtonului şi îi dădu un dos de palmă peste partea arsă a feţei, care duru probabil ca dracu', dar nu era la fel de rău cu a fi împuşcat. Carl îl prinse de braţ pe bărbatul ameţit, fără armă şi fără

ochelari, trase un scaun de la masă şi-l instală acolo. Virgil o aduse şi pe Venicia, cu Louly privind şi Narcissa întrebând:

— Trebuie să le pun şi lor tacâmuri?

Louly fu uimită să-l vadă pe Carl punând ceşti de cafea în faţa celor doi, oferindu-le ţigări şi un chibrit ca să le aprindă. Îl privi pe Carl luând de pe jos ochelarii fumurii ai lui Boo şi înmânându-i. Poate nu ca un act de amabilitate, ci mai degrabă ca să nu fie nevoiţi să-i vadă găvanul gol şi ars.

Virgil spuse că asta era treaba poliţiei. Avea să-l sune şi să-l cheme pe Bud Maddox.

— Ba nu, zise Carl, s-a rezolvat. Venicia ştie c-a făcut o greşeală. S-a convins şi l-a convins şi pe Boo să facă ceva care i-ar fi putut omorî pe amândoi. Pentru ce? Pentru că Peyton a fost atât de bun cu ea? Pentru că-i aducea whisky atunci când îşi amintea?

Louly simţi nevoia să vorbească.

— Carl, femeia asta a vrut să te omoare.

Carl spuse:

— Ei i-a intrat în cap că eu am devenit marshall ca să pot purta o armă. Se uită la Venicia: în casa ta, în seara aia ai spus că mă excită să-mpuşc oameni. Mai ţii minte?

Venicia continuă să se uite la el, fixându-l cu privirea, dar nu răspunse.

— Nu te-am împuşcat, aşa-i? zise Carl. Şi nici pe Boo. Ce-ar fi să te-ntorci în Bunch şi să te comporţi aşa cum se cuvine?

18

În ultimele şapte luni, în timp ce Jack Belmont făcea strane pentru biserici, aşteptând să-l vadă pe faimosul avocat de care n-auzise niciodată, Fausto Bassi fusese promovat de la funcţia de căpitan al gărzii la cea de comandant adjunct al Penitenciarului statal Oklahoma.

— La ce caz lucrează Cecil Guyton ăsta, întrebă Jack, de durează aşa mult?

Se aflau în cabinetul lui Fausto şi discutau despre recursul lui Jack, în fâlfâitul de aripi din rotondă.

— Guyton nu s-a hotărât ce caz să preia în continuare, răspunse Fausto. La început se gândise la George Kelly.

— George *Kelly?*

— George „Mitralieră" Kelly, spuse Fausto, arestat pentru răpirea unui milionar petrolist în Oklahoma City. Cecil a aflat însă că „Mitralieră" Kelly este un impostor. Nevastă-sa, Kathryn, l-a întâlnit pe când făcea trafic cu alcool pentru bogătaşi. I-a cumpărat prima lui mitralieră şi-a născocit povestea că-i un ucigaş turbat. Cecil Guyton a stat de vorbă cu Kelly timp de cinci minute şi-a dat seama cine era şi a abandonat cazul. Nu vrea să aibă surprize în tribunal. Aşa că ar opta mai degrabă pentru John Dillinger sau Lester Gillis.

— John Dillinger n-a fost arestat?

— Nici Lester Gillis, încuviinţă Fausto, dar ştim bine că J. Edgar îi va găsi destul de repede. Sau vor fi împuşcaţi la ieşirea dintr-o bancă.

— Cine-i Lester Gillis?

— E mai bine cunoscut sub numele Baby Face Nelson. Ăsta-i *într-adevăr* un ucigaş turbat. A împuşcat doi paznici din bănci, un bărbat cu care s-a luat la harţă pe stradă – Lester îi lovise automobilul – şi trei agenţi FBI, dintre care pe

unul atunci când se ascundea în Little Bohemia. Dar fiindcă ăştia doi cutreieră prin ţinuturile rurale, Cecil Guyton a decis să ia o pauză, să meargă la Hot Springs pentru băi şi poate chiar pentru o bucăţică, ceva, nu? Acum este pregătit să-l apere pe faimosul Jack Belmont şi a obţinut aprobarea să vă întâlniţi în Aldridge, cel mai nou hotel din oraş. O să închirieze un apartament la ultimul etaj.

— De câte ori va trebui să mă-ntâlnesc cu el?

— Cel puţin o dată. Şi voi fi la fel de aproape de tine ca un geamăn siamez, aşa că să nu-ţi treacă prin cap cine ştie ce idei.

— Dacă avocatu' ăsta aşa grozav o să mă scoată de la pârnaie, ce idei să am? Mă gândeam însă că ar trebui să am şi alte haine decât pijamaua asta-n dungi.

— O să capeţi o salopetă nouă.

— Nu-mi poţi scoate costumul din garderoba deţinuţilor? L-aş putea purta la audiere.

— O să capeţi o salopetă, repetă Fausto.

— Credeam că suntem prieteni.

— Cine ţi-a mai băgat şi ideea asta-n cap?

Când fusese închis, Jack se plânsese că era în aceeaşi celulă cu un indian Creek. Dar când aflase că indianul lucrase pentru tatăl lui Carl Webster, culegând nuci pecan, îşi ţinuse gura. Indianul îi povestise lui Jack că, după ce avea să fie eliberat, peste câţiva ani, intenţiona să jefuiască reşedinţa lui Virgil, să intre în timp ce acesta lucra în livadă şi să-l cureţe complet. Îi mai spusese că bărbatul ţinea în casă un morman de bani. Indianul zisese că-l auzise povestindu-le reporterilor care veneau să discute cu Carl, dar nu-l găseau niciodată acolo, că, dacă băncile ar da faliment, el n-ar avea nici o problemă. Concesionase în arendă un loc bogat în petrol şi banii soseau întruna.

Jack îl întrebase de unde ştia că ţinea banii în casă.

— Dacă nu-i ţine la bancă, răspunsese indianul, unde i-ar putea ascunde, dacă nu cât mai aproape de el?

Indianul îl auzise spunându-le reporterilor că era bogat ca nu ştiu ce fel de rege. Îi auzise pe ziarişti întrebându-l ce. Credea despre fiul lui care-i urmărea pe spărgătorii de bănci. Iar Virgil răspunsese că-l surprindea că în bănci mai existau bani care să fie furaţi.

Suna prea frumos ca să fie adevărat. Jack îl întrebase pe indian:

— Bine, bine, da' cât de mulţi are?

— Dac-ai fi petrolist milionar, răspunsese indianul, tu câţi bani ai ascunde undeva ca să nu mai fii sărac câte zile oi avea?

Aşa le spusese reporterilor. Se odihneau după ce bătuseră nucii şi reporterii se ghemuiseră pe vine în buruieni ca să-i pună fel de fel de întrebări.

— A zis că are şi nişte arme, aşa că nu se temea să fie jefuit.

— Are arme, zici?

— A fost în războiu' ăla din Cuba.

Îl aduseră pe Jack în oraş într-un Chevrolet Suburban Carryall, gri, cu emblema PENITENCIARUL STATAL OKLAHOMA imprimată pe uşi. Semăna cu o dubă cu geamuri şi avea două locuri în spate. Fausto stătea în faţă cu paznicul care şofa, iar Jack, pe locul din spate, cel mai departe de uşă. Poate că Fausto nu era prietenul lui, dar îi dăduse lui Jack o haină veche de costum din garderoba deţinuţilor, ca să o pună peste salopetă.

De cum ajunseră în centrul oraşului, Jack fu uimit că era îmbrăcat ca majoritatea muncitorilor care se înghesuiau pe Choctaw Avenue. Erau sute.

Unii într-o procesiune de automobile care înainta încetişor pe lângă toate locurile de parcare ocupate de ambele părţi ale străzii, cu bărbaţii din

alai scoţând drapele americane pe geamurile maşinilor.

— Ce se-ntâmplă?

— Minerii le-arată pisica, zise Fausto. Sindicatul Minerilor îşi încordează muşchii. Ţin întruniri şi discută dacă-i cazul să intre în grevă.

Jack privi cum un tramvai se opri în faţa lor la intersecţia dintre Choctaw şi Second Avenue şi o gloată de mineri se îmbulzi pe uşa strâmtă, împingându-se şi îmbrâncindu-se între ei ca să urce, cu vatmanul sunând clopotul şi dorind să pornească.

— Cum ţi-ar plăcea să fii miner? întrebă Jack.

— Omul, răspunse Fausto, alege ce să facă-n viaţă.

— Şi tu n-ai vrut să fii miner?

— Minerii ăştia, dintre care mulţi sunt italieni ca şi mine, se-mbată şi demonstrează, pichetează cu pancarte „incorecte" pe care scrie „Vrem bani mai mulţi". Ei nu ştiu că-i o perioadă grea, că patronii nu câştigă cât ar trebui?

Jack ar fi pus prinsoare că şi taică-său ar fi vorbit la fel.

— Sunt arestaţi pentru mitinguri neautorizate şi închişi.

— Vrei să zici că-s încuiaţi într-o amărâtă de celulă.

— Tu alegi ce să faci, zise Fausto. Cine nu vrea să provoace necazuri merge acasă, ia interurbanul. Linia aia de tramvai merge în Krebs, Alderson şi-ajunge până-n Hartshorne, cale de douăzeci de kilometri.

— Grozavă-i lumea asta modernă, făcu Jack.

Îi plăcea faptul că majoritatea minerilor care mergeau acasă erau îmbrăcaţi la fel ca el, cu o haină veche peste salopeta pe care o purtau în oraş. Toţi aveau însă şepci sau pălării, ceea ce lui îi lipsea.

Traversară Choctaw când minerii încă mai urcau în tramvai. Jack se întoarse ca să se uite prin

geamul din spate al dubei, până ce ajunseră în capătul străzii şi cotiră spre intrarea din spate a hotelului.

Fausto purta o pălărie maro cu bandă neagră pe care o avea probabil de ani buni, cu partea din faţă a calotei cutată arătând semnul unei găuri incipiente. Costumul lui negru începuse să lucească. Nu avea vestă. Tocul armei îi era prins sub braţul stâng.

Gardianul-şofer rămăsese la dubă.

Fausto apăsă butonul ascensorului pentru marfă – erau în holul din spate – şi Jack spuse:

— Nu vrei să vezi recepţia? Haide, ăsta-i un hotel nou-nouţ. Haide să vedem ce-au pe-acolo.

Îl atinse pe Fausto pe braţ şi nu trebuise să facă mai mult.

Acum stăteau şi căscau gura la mobilier, la covoarele orientale, palmieri, la cele trei scuipători de lângă recepţia din faţă şi la animaţia de la ghişeul de ţigări.

— Ştiu că avocatul fumează, spuse Jack. Aş fuma şi eu dac-aş avea un pachet de ţigări.

Întinse palma, zâmbind, spre Fausto.

Nu merse. Fausto, nemernicul, spuse:

— Dacă vrei să fumezi, tapează-l pe Guyton de ţigări.

Suiră într-un lift, cu Jack stând în spatele liftierei tinere îmbrăcate în uniformă, atât de aproape, încât îi simţea mirosul părului castaniu, cel mai minunat parfum pe care-l simţise în ultimele şapte luni. Îşi scoase mâna dreaptă din buzunarul salopetei şi o puse pe fesa dreaptă a fetei. Ea se încordă, dar apoi privi peste umăr la el şi surâse. Jack se aplecă mai mult şi-i murmură ceva în păr.

Fausto îl văzu. Îl smulse pe Jack de lângă ea şi se răsti la fata speriată:

— Ce ţi-a spus?

Liftiera se uită cu ochi mari la Jack, ca şi cum ar avut nevoie de permisiunea lui pentru a răspunde. După aceea însă simţi probabil că era în regulă şi-l privi pe Fausto.

— A zis că se-ndrăgosteşte de mine.

Jack îl aşteptă pe Fausto să comenteze ceva, dar el n-o făcu.

Ajunseră la etajul zece. Coborând, Jack îi făcu fetei cu ochiul şi ea îi zâmbi drept răspuns. El credea că-i dăruise ceva ce să-şi amintească şi să povestească tot restul vieţii. *Tânărul ăla arătos şi-a pus palma pe funduleţul meu şi-a spus că s-a-ndrăgostit de mine şi ştii cine era, pe cuvântul meu*?…

Servitorul negru al lui Cecil Guyton, în haină de ospătar şi papion negru, deschise uşa apartamentului pe două niveluri şi-i conduse în salonul de zi modern, unde Jack rămase surprins văzând mobilierul alb, nuanţa palidă de piersică a tapetului, formele stranii înrămate pe pereţi şi căruciorul pe care se aflau whisky şi sifon.

— Domnule Guyton, musafirii dumneavoastră, rosti servitorul, apoi rămase nemişcat.

Cecil Guyton nu se ridică de la locul său; pe masa de lângă el era un pahar. Jack crezuse că va întâlni un bărbat mai masiv decât el, dar Guyton îi amintea mai degrabă de un vulpoi, cu chip ascuţit şi o mustăcioară parcă desenată cu creionul. Purta bretele, o cămaşă albastră fără guler şi o eşarfă albă de mătase înfăşurată în jurul gâtului. Primele lui vorbe fură:

— Dacă tu eşti infamul Jack Belmont, atunci probabil că semeni cu maică-ta, fiindcă în nici un caz nu aduci cu taică-tău. Am jucat de câteva ori cărţi cu Oris în subsolul Hotelului Mayo. Câştigă fiindcă-i al dracu' de serios. Când joacă, pe Dumnezeul meu, i-atent numai la ce face. Aproape că nu rosteşte nici un cuvânt. E tipul cel mai serios pe care l-am cunoscut vreodată. N-o să-l

critic însă pentru asta, fiindcă asta l-a îmbogăţit. Altfel tu n-ai fi aici, este? Cecil Guyton tăcu o clipă, apoi reluă: Mă-ntreb dacă nu-i chiar mai adevărat decât am vrut eu să se-nţeleagă. Bei ceva?

— Nu are voie, spuse Fausto.

Avocatul se răsuci către el.

— Dumneata eşti Fausto Bassi, adjunctul comandantului? Eu sunt Cecil Guyton, tot ce are băiatul ăsta. Nu am fost anunţat în privinţa vreunor reguli de procedură.

— Domnule Guyton, deţinuţii nu au voie să consume alcool.

— Mă iei peste picior? Se îmbată criţă de fiecare dată când au ocazia. Unul dintre motivele pentru care nu intru în închisorile voastre este mirosul ăla de distilerie improvizată. Piureul de tomate din care fac ei băutură în penitenciare are duhoarea cea mai greţoasă din lume. Dacă o simt o singură dată, mă sufoc.

— Eu nu pot s-o beau, zise Jack.

— Alte locuri cu mirosuri teribile sunt minele. Vagonetele alea sunt trase de catâri, care dau nişte vânturi ce te pot omorî dacă stai prea aproape. Douăzeci şi opt de mineri din exploatarea Messina i-au dat în judecată pe cei de la Craig Valley. Proprietarii minelor vor să le vorbesc urât oamenilor ălora, să-i irit atât de tare, încât să fie acuzaţi de ofensă la adresa Curţii. Este o chestie la care mă pricep, să-i irit pe oameni. Dar eu nu merg acolo, în nici un caz cu mirosul ăla care pluteşte peste tot, iar ei nu vor să vină la hotel.

Se întoarse la Fausto.

— Îmi tratez clienţii ca şi când ar fi oaspeţi în casa mea. Ceea ce discutăm este evident confidenţial, aşa că nu pot accepta observatori, de acord? Nimeni nu trebuie să audă ce-mi va spune domnul Belmont. Fausto, asta înseamnă că dumneata trebuie să pleci.

— Nu trebuie să-l scap din ochi, spuse Fausto.

— Fausto, îmi faci viaţa grea. Penitenciarul vostru şi Curtea de Apel au acceptat să mă întâlnesc aici cu clientul meu şi ele înţeleg cum merg lucrurile. Dacă doreşti ca judecătorii ăia să se pişe pe ea de dreptate, continuă să mă baţi la cap cu regulile dumitale.

— Unde-ar trebui să stau? întrebă Fausto.

— Oriunde doreşti. Dacă vrei să rămâi în apropiere, foloseşte dormitorul de pe coridor în care nu vezi nici un fel de haine. Întinde-te pe pat şi trage un pui de somn. Dacă vrei să mănânci ori să bei ceva, sună-l pe Alexander şi-ţi va aduce.

— E sclavul tău? întrebă Jack.

— Fac prinsoare c-ai fost dintotdeauna un copil rău, îi spuse Cecil. Am auzit că odată ai încercat să-ţi şantajezi tatăl. Totuşi, el plăteşte acum o grămadă de bani ca să te scap de închisoare, fiindcă eşti şi vei rămâne fiul lui. Alexander, se adresă Cecil servitorului său, vrei te rog să ai grijă de adjunctul comandantului? Mergi cu Alexander, îi spuse apoi lui Fausto de parcă ar fi vorbit cu un copil.

Cei doi părăsiră salonul, ieşind pe coridor şi Cecil se întoarse spre Jack.

— Ţi-l poţi închipui pe individul ăsta răcnind la o mie cinci sute de deţinuţi să se poarte frumos? Toarnă-ţi ceva de băut şi ia loc. Vreau să te întreb despre martori, cine te plăcea, cine nu te plăcea şi unde sunt ei acum.

Jack trecu pe lângă scaunul lui Cecil Guyton spre ferestrele ce dădeau către vest, unde încă se zărea soarele sfârşitului de după-amiază. Privind pieziş spre sud, putu să vadă un tramvai care dispărea pe Choctaw Avenue, în spatele hotelului. Se apropie după aceea de căruciorul cu băuturi şi-şi turnă un whisky sec.

— Târfele mă plăceau, zise Jack şi oamenii de ordine. Caut-o pe Heidi Winston în Kansas City şi va declara orice vrei.

Jack se aşeză pe sofa. Îl privi pe Cecil Guyton care luă un carnet pe care-l răsfoi.

— Ce va zice marshallul, Carlos Webster?

— Aşa-l cheamă, Carlos? N-am ştiut că-i hispano.

— Înţeleg că foloseşte numele Carl.

— El a zis că probabil oricum voi fi închis pentru unul din capetele de acuzare.

— Am discutat cu marshallul din Tulsa care se ocupă de caz; ideea că ai fi fost judecat incorect se pare că i-a aparţinut lui Carl Webster. Carl Webster a mai zis că, dacă aveai un avocat ca lumea, ai fi scăpat la recurs.

— Mie nu mi-a spus aşa ceva, rosti Jack. Vrea să mă vadă după gratii.

— Vrea neapărat să ţi-o tragă, da?

— Nimic nu i-ar plăcea mai mult. I-am spus că, imediat ce ies, o să-l împuşc de cum îl văd.

— Amână chestia asta, îi spuse Cecil, până te scap de acuzaţia de masacru. Aici scrie că ai împuşcat şapte oameni în mai puţin de jumătate de minut.

— Nu cred c-a fost nici atât. Veneau spre noi cu torţe.

— Probabil că erai speriat de moarte.

— Eram prea ocupat să-i împuşc.

— Ba nu, erai speriat că vei fi ars de viu, o moarte oribilă. O să le pun pe fetele acelea şi pe oamenii de ordine să declare în tribunal cât de înfricoşător era totul.

Scoase o ţigară şi o aprinse.

— Poţi să-mi dai şi mie una? întrebă Jack.

Cecil îi aruncă pachetul de Old Gold, aproape plin şi un plic de chibrituri şi-i spuse să le păstreze.

Deocamdată întâlnirea mergea bine.

— Cum sunt fetele astea, întrebă Cecil, drăguţele?

— Pentru nişte târfe, da.

Îşi fumară ţigările. După câteva clipe, Cecil îşi atinse stomacul şi spuse:

— Hopa, cred că tot nu mi-a trecut pântecăraia. Astea-s spaghetele şi chiftelele pe care le-am mâncat aseară în Krebs. Cică ar fi fost cel mai bun restaurant italian din oraş! Rămâi aici, spuse el ridicându-se. Mă întorc în două minute.

Dispăru grăbit pe coridor, cu umerii gârboviţi şi ţinând o revistă sub braţ.

Jack aşteptă până auzi închizându-se uşa de la baie. După aceea porni pe coridor, până la al doilea dormitor în care Fausto aştepta cu uşa deschisă. Întins pe patul dublu, Fausto dădu să se ridice.

— Aţi şi terminat?

— Abia am început. Pe Cecil l-a apucat cufureala de la cina italiană pe care-a mâncat-o.

Văzu cum capul lui Fausto se adânci la loc în pernele pe care le pusese una peste alta. Haina îi atârna pe spătarul unui scaun, împreună' cu pălăria, iar tocul, de unul dintre braţele scaunului, cu arma lui, un automat 0,45 la vedere pe noptieră.

Fausto îl văzu pe Jack privindu-l.

— Dacă pui mâna pe el, te-ntorci la bulău. Ai înţeles?

Jack trecu de partea dreaptă a patului şi înaintă către noptieră, fixându-l cu privirea pe Fausto care se uita în sus la el spunând:

— Nu te-atinge de arma aia.

Tipul habar n-avea că-i uşura şi mai mult situaţia. Jack înţelegea acum de ce Nestor Lott nu avusese nici o dificultate în a-l încuia într-o celulă. Maracaronarul ăsta, fost şef de poliţie, era pe punctul de a deveni fost comandant adjunct – în jumătatea de minut de care Jack avu nevoie pentru a lua revolverul de pe noptieră şi a lovi cu ţeava puternic în fruntea lui Fausto… poate prea puternic… sângele se revărsă din rană şi bărbatul dădu ochii peste cap. Jack trase de un colţ al cearşafului ca să şteargă ţeava revolverului. Găsi doisprezece dolari şi ceva mărunţiş în buzunarele lui Fausto, îi luă pălăria de pe scaun şi şi-o puse; îl strângea, dar îi venea bine. Auzi apa trăgându-se la

toaletă în spatele lui, când ajunse în holul din faţă şi Alexander apăru de undeva.

— Ai hotărât să pleci, da? rosti Alexander.

Jack îi arătă pistolul.

— Îţi pasă?

— Pentru mine nu-nseamnă nimic, nici măcar nu te-am văzut. Ştii bine însă ce-o să facă omul când o să iasă de la toaletă. Îl lipseşti de un onorariu baban.

Jack merse mai departe. Parcurse coridorul, coborî scările, zece etaje, apoi traversă recepţia, ieşi prin faţă şi porni pe Second Avenue spre altă mulţime de mineri care se împingeau şi se îmbrânceau ca să urce în tramvaiul ce mergea către est. Jack se folosi de coate, considerând o problemă de viaţă şi de moarte înaintarea printre mineri, fu înjurat, dar izbuti să urce, aruncă în cutie mărunţişul lui Fausto şi trecu pe lângă minerii ce se ţineau de mânerele din piele fixate de plafon până auzi un glas din apropiere:

— Jack Belmont?

Era redactorul de la *True Detective,* Tony Antonelli, care privea în sus la el de pe un scaun de lemn.

Primul lucru pe care i-l spuse Jack fu:

— Băiete, mă simt groaznic. Cred că nu mai pot suporta duhoarea aia din mină.

Tony dădu să se ridice, spunând:

— Ia loc…

— Stai acolo, spuse Jack şi-l smulse pe minerul de pe locul de lângă Tony, ridicându-l de piepţii salopetei şi şuierându-i în faţa aproape lipsită de dinţi: Mulţumesc pentru scaun, amice. Dacă nu m-aşez, cad pe jos, mă simt groaznic.

Se aşeză lângă Tony, scoase o ţigară Old Gold şi o aprinse. Tony se holba la minerul slăbănog şi gârbovit, care întoarse capul şi tuşi, sonor şi prelungit, ca şi cum s-ar fi rupt pieptul.

— Oftică, zise Jack şi adăugă imediat: Uite care-i treaba, vreau să-ţi mulţumesc că m-ai lăsat pe mine şi pe Heidi să-ţi folosim maşina.

Tony se uită la el, dar nu zise nimic, era prea uluit şi-l lăsă să vorbească.

— După ce-am plecat de la Muntele Pleşuv, am mers în Kansas City. Am lăsat-o acolo pe Heidi, că ea voia să mai stea şi m-am întors. Chestia-i că cineva ţi-a furat maşina, aşa c-a trebuit să iau trenul.

Jack trase din ţigară şi încercă să sufle un inel de fum.

Tony avu timp să-şi revină şi să-i spună:

— Mi-am recăpătat maşina. M-a sunat un marshall şi m-am dus în Kansas City s-o iau.

— L-au prins pe cel care ţi-a furat-o?

— Nu, însă maşina nu păţise nimic, zise Tony continuând jocul… şi de ce n-ar fi făcut-o? N-a mai pornit, până n-am desfăcut motorul şi am uscat bujiile.

— Voiam să te despăgubesc, spuse Jack, dacă n-o găseau. M-am întors şi mi-am găsit o slujbă la o companie de curăţare a tancurilor petroliere.

— Crezusem că asta făceai atunci când a luat foc tancul şi ai fost prins înăuntru.

— Când m-am confruntat cu perspectiva acelei morţi oribile? Da, am făcut şi-nainte acelaşi lucru şi de-aia mi-au dat aceeaşi treabă, fiindcă am experienţă.

— Ce naiba m-a apucat să-ţi cânt în strună? făcu Tony. Acum şapte luni ai fost judecat pentru omucidere şi condamnat la douăzeci de ani de-nchisoare. Ultima dată când am auzit despre tine erai în McAlester.

— Sunt eliberat pe cauţiune şi aştept recursul. Tatăl meu, binecuvântată fie-i inima, mi-a angajat un avocat isteţ, Cecil Guyton.

— Ţi-a făcut rost de cel mai bun. Te-ai împăcat cu taică-tău?

— Să vedem cum o să meargă. Toţi zic c-am fost condamnat pe nedrept în procesul ăla.

— Aşa-i, totuşi tu *ştii* că locul tău e-n închisoare. Nu-mi vine să cred ce noroc am, rosti Tony cu umerii legănându-se în ritmul tramvaiului, să dau aşa peste tine. Trebuie să aflu ce crezi despre proces. Scriu un articol despre el, imediat ce termin treaba asta cu sindicatul minerilor şi mitingurile lor. Îl scriu pentru *World* din Tulsa. Îi intervievez pe cei care locuiesc aici şi lucrează în mine. Jack, urmă el, dacă nu te superi că te-ntreb, unde dracu' te duci?

— Lucrez în Messina, la exploatarea Craig Valley de lângă Hartshorne. Ei se judecă însă acum la tribunal, aşa că-mi caut altceva. Cred că duhoarea de acolo mi-a nenorocit stomacu'. Catârii ăia bătrâni care trag pârţuri.

— Eşti cu adevărat bolnav?

— De când am încercat mineritul. S-ar putea să fiu nevoit să lucrez iar pentru tata.

— Încerc să-nţeleg, spuse Tony, cum ai izbutit să faci toate chestiile astea după ce ai plecat din tractir. Ai mers direct în K.C., dar n-ai rămas acolo.

— Am vizitat doar câteva locuri.

— Ai jefuit o bancă?

— Unde-ai auzit asta?

— Scria în toate ziarele pe care le-am citit.

— Mai ai vreunul?

— Am decupat articolele, apoi am prezentat cazul pentru *True Detective,* fiindcă tot eram acolo ca să-mi recuperez maşina. Nu-mi vine să cred că eşti în libertate!

— Ţi-am spus, am fost eliberat pe cauţiune.

— Există vreun mandat de reţinere emis pe numele tău?

— Nu mă-ntreba ce fac marshallii.

Merseră un timp în tăcere, cu Jack fumând.

— Pe durata discuţiilor cu Guyton, am locuit în Aldridge, zise el.

— În Kansas City unde ai locuit?

— Am închiriat cu Heidi o casă.

— Crezusem că te-ai întors imediat.

— Ţi-am spus, am vizitat câteva locuri.

Tony şovăi înainte să întrebe:

— Nu cumva ai dat din întâmplare peste Elodie?

— Ba da, arăta foarte bine.

— N-am văzut-o când am luat maşina, spuse Tony. Aş fi vrut s-o văd. Mi-a trimis o scrisoare în care spunea de ce nu ne-am potrivi, dar… nu ştiu.

— Ţin minte că te-a interesat Elodie când am fost atunci în tractir. I-ai tras-o vreodată în popou? Lui Heidi zice că-i place, aşa, ca variaţie. Nu se mai prostituează însă – aşa cum spune Heidi – ci-i chelneriţă de cocteiluri. I-am spus lui Heidi că-i păcat.

Merseră o vreme fără să vorbească, cu tramvaiul legănându-se şi zăngănind când traversa intersecţii, cu Jack împingându-i pe minerii care se ţineau de mânerele de deasupra şi se loveau de el.

— Crezi c-ar trebui s-o văd, da? Să mă-ntorc în Kansas City?

— Pe cine? făcu Jack. Pe Elodie? Pierzi ceva ce oricum n-ai avut.

Coborâră din tramvai în capătul estic al Hartshorne, la numai două intersecţii de pensiunea unde locuia Tony şi unde îşi ţinea maşina. Îi povesti lui Jack că în ultimele două zile călătorise mult şi discutase cu minerii. Jack spuse că se întorsese doar ca să-şi ia lucrurile de la spălătoria chinezească – ăsta era şi motivul pentru care purta haine de muncă. Spera ca nu cumva chinezii să-i fi stricat cămăşile cele bune.

Nimic din spusele lui nu avea vreo logică pentru Tony.

De pildă, că-şi petrecuse după-amiaza în Aldridge cu Cecil Guyton şi că Cecil dorise să-şi ia lucrurile şi să se-ntoarcă la hotel.

— Dacă vrei să mă-ntrebi despre condamnarea nedreaptă pe care-am primit-o la tribunal… am discutat cu Cecil despre proces. El zice că va aduce martori care vor spune despre groaza lor de a fi arşi de vii şi că voi fi eliberat.

— Şi spargerea băncii din Kansas City?

— Din North Kansas City. Cecil a zis: „Ştii că nu există nici un martor la împuşcarea paznicului din bancă?" I-am spus: „Şi ştii de ce? Martorii au fost plătiţi de un individ care nu vrea ca eu s-ajung pe scaunul electric. Vrea să-mi bage picioarele-ntr-o găleată cu ciment, să-l lase să se-ntărească şi să m-arunce în Missouri. Aşa fac ei treburile".

— Ştii cine-i individul acela? întrebă Tony.

— E cel aflat imediat sub Boss Pendergast… nu vrei o poveste bună despre politica de-acolo? Individul ăsta zice că i-aş datora două mii cinci sute de dolari. I-am spus că nu-i datorez nimic şi n-o să-i plătesc nimic. Ce-o să facă, o să vină-n Oklahoma după mine?

Ajunseră la pensiune. În faţa acesteia era parcat Fordul lui Tony, pe care un puşti cu pantaloni bufanţi îl ştergea c-o zdreanţă. Tony îl strigă, îi aruncă un sfert de dolar, iar puştiul îi mulţumi şi-o luă la fugă ca să cheltuiască banii.

— Ştii ce face Cecil Guyton, întrebă Jack, înainte de a pune întrebări? Îţi toarnă ceva bun de băut. Tu ai aşa ceva?

— Nu mă gândisem c-o să dau o petrecere, spuse Tony.

— Cecil zice că o sticlă animă dialogul. Ştiu un traficant de-alcool de pe-aici, care mă aproviziona când aveam tractirul. Dă-mi voie să-ţi folosesc maşina, mă duc să-mi iau hainele şi iau şi-o sticlă, cât timp citeşti tu ziarul. Ce zici?

— Nu ştiu, făcu Tony. Maşina asta a fost deja furată o dată.

— Nu-ţi face griji, zise Jack. Când m-opresc la chinezi, o să am grijă s-o-ncui.

19

Bob McMahon îi spunea lui Carl că în ultima vreme nu se descurcaseră prea rău.

— Cu excepţia lui Jack Belmont, zise Carl. Dacar fi fost băiat bun, taică-său i-ar fi dat toţi banii pe care şi-i dorea.

— I-auzi o veste bună, rosti McMahon privind un raport de pe birou. Clyde Barrow şi Bonnie Parker şi-au găsit sfârşitul ieri.

— Era şi timpul, spuse Carl.

— Lângă Gibsland, în statul Louisiana. Aici zice că la un baraj rutier, dar pare mai degrabă c-ar fi fost o ambuscadă. I-a turnat cineva care ştia unde vor fi şi rangerul care conducea detaşamentul zice c-au tras o sută optzeci şi şapte de cartuşe ca să oprească maşina.

— Asta-i tot?

— Bonnie mânca un sandviş. Suma cea mai mare pe care au furat-o vreodată a fost de o mie cinci sute de dolari. John Dillinger i-a numit doi derbedei.

— Care-i suma cea mai mare pe care-a furat-o Dillinger?

— Şaptezeci şi patru de mii, răspunse imediat McMahon, de la o bancă din Greencastle, statul Indiana, anul trecut.

El a mai zis că Bonnie şi Clyde făceau de râs meseria de spărgători.

— Să ştii că mă bucur c-au terminat-o, zise Carl.

— Următoarea chestie este să ne scapi de Jack Belmont ăsta. Tipul mă scoate din sărite. Taică-său are un morman de bani şi-atunci Jack de ce nu-i băiat cuminte şi să se bucure de ei? De două ori a fugit cu maşina redactorului de la *True Detective.* Ultima dată zicea că se duce să-şi ia rufele de la spălat. Tony de ce nu s-a dus cu el?

— Jack ştie să te-ameţească cu vorba, spuse Carl. Probabil c-a găsit el vreun motiv pentru care să meargă singur… cine ştie, poate ca să facă rost de băutură? Iar Tony este politicos, mai mult ca sigur că i-a zis da' să n-o furi, ai înţeles?

— Ştii cum a evadat? Fusese adus în oraş ca să se-ntâlnească cu un avocat pentru recurs.

— Cecil Guyton, zise Carl. Am citit.

— Cecil ăsta mi-a telefonat. Părea convins c-o să-l scape pe Belmont şi probabil că i-a spus-o şi lui. De ce-o fi încercat atunci să evadeze?

— N-a încercat, ci a făcut-o. Şi aproape că l-a ucis pe paznicul ăla. El mi-a zis c-o să evadeze ca să mă poată-mpuşca de cum mă vede. Alt motiv s-ar putea să fie ca să scape de mandatul de arestare din Kansas. Totuşi, el susţinea că nu va fi niciodată condamnat pentru crima de-acolo, fiindcă nu-l văzuse nimeni împuşcându-l pe bătrân.

— Dar a jefuit banca, nu?

— Nu ştiu, răspunse Carl. Kansas City este un loc cu totul diferit de oricare altul în care-am fost vreodată. Dacă Teddy Ritz vrea să-l pedepsească personal pe Jack, de pildă să-l împuşte, atunci până şi cei din bancă vor declara că nu l-au văzut în viaţa lor.

— Una peste alta, Jack Belmont n-a mai fost văzut nicăieri după ce-a plecat din Hartshorne.

— Zicea că el şi Heidi vor să se ducă în Old Mexico cu automobilul lui Teddy, însă acum împuşcarea mea a devenit mai importantă decât vacanţa aia.

— Şi dacă a vorbit serios, va trebui să vină aici, nu?

— I-un tip care se ţine de cuvânt, încuviinţă Carl. Mă pot gândi la alte locuri în care aş prefera să stau decât în sala de tribunal.

Bob McMahon nu spuse nimic, ci rămase privindu-l.

— Ce ai de gând? întrebă Carl. Mă vezi ca pe-o momeală, o capră priponită ca să atragă leii?

— E o idee, spuse McMahon.

— Nu-i chiar atât de prost.

— Totuşi, crezi că l-ar putea ispiti.

— Bob, el nu va intra într-un tribunal federal, nici chiar pentru mine.

— Bine, zise McMahon, nu mai eşti detaşat la tribunal. Du-te şi găseşte-l.

— O să discut cu Anthony Antonelli. Am stabilit să ne-ntâlnim în Mayo.

— Nu mergi după-amiază la tribunal?

— Şedinţa s-a amânat pentru mâine.

— Cine-i pe rol?

— Nişte băieţi amărâţi, care ar trebui să stea acasă şi să facă whisky.

McMahon se afundă în teancul de rapoarte.

— Ai văzut vreodată poza prietenei lui Dillinger?

— Billie Frechette? Cum naiba să n-o văd? rânji Carl.

Carl merse aproape prin spatele tuturor celor douăzeci şi două de coloane ce împodobeau clădirea tribunalului federal, uitându-se spre altă parte a străzii de fiecare dată când ieşea în loc deschis, dar fără să se oprească.

Jack spusese că va ieşi repede şi nu glumise. Era individul cel mai sigur pe sine pe care-l întâlnise vreodată Carl. Sau cel mai lăudăros. Sau cel mai idiot. Trebuia să fie idiot să o rupă cu taică-său şi tocmai starea aceea în care ajunsese îl făcuse să devină rău şi crud. Eşuase în şantaj şi răpire – acelea nu se puneau la socoteală – fiindcă era hotărât să fie proscris. Îi plăcea să folosească armele şi era iute. Trebuia să aibă un automobil. Nu putea să păstreze prea multă vreme maşina lui Tony. Şi un loc unde să stea.

Să şi-l imagineze locuind în Tulsa… Poate cu vreo prostituată pe care o cunoştea de mai mult timp. De pildă, de când era puşti şi care-l plăcea, care ştia cine-i taică-său şi care vedea un viitor în

Jack. El folosea automobilul ei. Ea fusese cunoscută printre petroliştii bogaţi, avea ceva bani şi-l putea finanţa. Îl considera drăguţ…

Traversă strada şi se îndreptă către Hotelul Mayo, aflat la intersecţia dintre Strada 5 şi Cheyenne. Portarul în livrea îl salută, spunând: „Ce mai faceţi, domnule Webster?” şi păşi într-o parte pentru a deschide una dintre uşi. Îi dădu drumul în clipa în care Carl trecu, iar geamul uşii de lângă el se făcu ţăndări în pocnetul unui foc de pistol, alt glonţ lovi cadrul din alamă al uşii şi al treilea transformă în cioburi uşa care basculase închizându-se în urma lui, pocnete de calibru mare dinspre stradă, focuri rapide, de armă semiautomată. Carl se aruncă pe pardoseala din marmură, se rostogoli şi se ridică ţinând Colt-ul în mână, ieşi prin uşa spartă şi văzu automobilul parcat neregulamentar care demara în trombă de pe scenă, un Ford coupe negru, căruia nu-i putu zări plăcuţa de înmatriculare, un Ford negru aşa cum aveau jumătate din locuitorii Tulsei.

Stând în recepţie cu detectivii din Tulsa şi reporterii de la *World,* Carl le povesti cum Jack Belmont jurase, cu şapte luni în urmă în Kansas City, că avea să-l împuşte imediat ce-l va vedea. Jurase că va evada din închisoare pentru asta. Şi nu glumise, este?

Nu, nu putea preciza dacă Belmont fusese în automobil şi nici nu putuse vedea numărul de înmatriculare. Nici portarul nu-l văzuse. Şi, din fericire, nici unul dintre gloanţele care ricoşaseră nu lovise pe cineva din recepţie. Poliţia extrăsese două gloanţe din scaune şi-l găsise pe al treilea în pământul unui ghiveci de plante care fusese făcut ţăndări.

— Sunt convins c-a fost Jack Belmont, le spuse Carl reporterilor. A tras numai de trei ori, apoi s-a speriat. Nu şi-a putut termina treaba. Ce-ar fi să vă dau numărul meu de telefon? Îl puteţi consemna în articol, astfel ca Belmont să mă poată suna. Eu o

să-i spun unde să ne întâlnim, ca să poată încerca încă o dată.

Reporterii fură încântaţi de bravura acestui marshall tânăr şi sigur pe el, care împuşcase şi ucisese până în prezent opt gangsteri, iar acum provoca un evadat să dea piept cu el şi să se dueleze. Pe Bob McMahon nu l-ar fi încântat defel, dar Carl credea că ştia ce făcea. Începea să pună la punct un plan.

După ce poliţia şi reporterii plecară, Carl rămase cu Tony Antonelli; Carl era cu spatele la una dintre coloanele ce se înălţau dincolo de balconul de la primul etaj, care mărginea de jur împrejur recepţia plină de scaune cu modele roşii şi verzi şi carpete orientale roşii ce acopereau pardoseala de marmură.

— Dacă Jack zice c-o să te-mpuşte, nu vorbeşte-n vânt, zise Tony. Totuşi, nu-i căutat de toţi oamenii legii din Oklahoma? De ce n-a fost arestat? Nu cred că s-a-ndepărtat foarte mult de Hartshorne. Imediat ce l-au găsit pe comandantul adjunct lipsit de cunoştinţă, au emis un mandat general de arestare, nu? Slavă Domnului că omul n-a păţit nimic. Se zice că Jack aproape că i-a fracturat craniul. Iar după numai câteva minute, călătoream amândoi într-un tramvai, iar el spunea că nu se simte bine. Cred şi eu…

Carl era răbdător, fumând o Lucky şi aşteptându-l pe Tony. În cele din urmă rosti:

— Maşina ta a fost găsită în Vian.

— Într-o stare mai bună decât după ce-a furat-o prima dată.

— Ţi-a pomenit cumva de Vian, indiferent pentru ce motiv? Sau ai întâlnit numele localităţii atunci când te-ai documentat pentru articolul despre el…

— N-am început încă să-l scriu. Asta urma să discutăm noi doi, despre copilărie, adolescenţă…

— Aşadar Vian nu-ţi spune nimic.

— Unii bandiţi din Cookson Hills proveneau din regiunea înconjurătoare. Este posibil ca el să fi făcut cunoştinţă cu câţiva dintre ei când a fost în McAlester.

Carl încuviinţă din cap.

— Este o pistă pe care aş putea s-o urmez. Jack a furat din Vian alt automobil, la fel ca al tău…

— Acelaşi model, spuse Tony şi a mers în Stilwell. Mă-ntrebasem dacă nu s-a oprit în Cookson Hills, care-a fost dintotdeauna o ascunzătoare favorită pentru evadaţi; totuşi, acum vreo două luni, acolo a fost o razie generală la care au participat sute de şerifi şi membri ai Gărzii Naţionale de ai zice c-a fost o vânătoare de tigri. Ia să vedem… din Stilwell s-a dus în Muskogee, a furat altă maşină – tot un Ford şi o jumătate de duzină de plăcuţe de înmatriculare. Dac-ai furat un Ford, îl porţi porni şi c-o monedă în locul cheii de contact. Iar după Muskogee se părea că voia să vină încoace.

— Dar n-a ajuns decât până-n Sapulpa, zise Carl, unde pista se înfundă. A pomenit vreodată de Sapulpa?

— A zis că lucrează la o companie petrolieră, că se ocupă de curăţarea tancurilor, adică ce făcea când i-a dat foc unuia şi taică-său l-a băgat la-nchisoare. Sunt sigur însă că el n-a mai lucrat la aşa ceva. Mi-a mai spus că lucra în mină lângă Hartshorne, dar m-am interesat şi nu-i adevărat. În ultimele şapte luni a fost închis în McAlester, aşteptând recursul.

— Tu ai fost vreodată în Sapulpa? întrebă Carl.

— Doar am trecut prin oraş. I-au asfaltat în sfârşit toate străzile.

— Ştii cine locuieşte acolo? Amanta lui taică-său, Nancy Polis.

— Mă rog, este posibil ca ea şi Jack să fie prieteni, nu? Dar şi sondele lui taică-său sunt pe-acolo – poate cunoaşte nişte oameni care să-l

ascundă. Este aproape de Tulsa şi ştim c-a fost aici cu mai puţin de-o oră în urmă.

— Totuşi nu ştia că eu veneam la hotel, zise Carl.

— Nu, asta n-ar fi putut să ştie.

— Probabil că m-a urmărit cu maşina de pe Cheyenne.

Tony aprobă din cap şi spuse:

— Pe stradă erau prea mulţi oameni ca să încerce să tragă în tine. A bănuit că te duci la hotel şi a oprit vizavi.

— Aşa văd şi eu lucrurile, spuse Carl. Atât doar că în maşină nu era Jack Belmont.

Asta îl făcu pe Tony să amuţească şi să se încrunte la marshall.

— Dar te-a ameninţat c-o să te-mpuşte.

— Asta-i chestia, zise Carl. Dacă ţi-o zice, ştii că vorbeşte serios. Nu-l văd trăgând trei gloanţe şi dup-aia fugind. Dacă-i chitit pe mine, de ce s-ar mai teme? După cum îl văd eu, ar veni în hotel, ca să se asigure că mă omoară. Jack Belmont n-ar fi plecat de-acolo cu gloanţe în armă.

— Şi totuşi le-ai spus reporterilor că eşti convins c-a fost Jack.

— Asta pentru ca individul care a tras să ştie că nu l-am văzut. Iar dacă Jack citeşte ziarul, va şti că l-am insultat – am declarat că n-a avut curaj s-o facă aşa cum trebuie – şi-o să-şi iasă din pepeni. Fac prinsoare cu tine pe-un dolar c-o să-mi telefoneze.

— Ştii cine-a tras în tine?

— O să dau un telefon şi-o să aflu sigur, însă cred că a fost cineva din Kansas City, un tip pe nume Luigi Tessa.

Tony surâse.

— Te referi la Lou Tessa din Krebs?

— Îl cunoşti?

— *True Detective* vrea să scriu un articol despre el. „Mâna Neagră loveşte din nou”, cum răspândeşte teroare şi moarte. Redactorii cred că

Lou Tessa este o mană cerească pentru vânzarea revistei. Vor un articol despre Mâna Neagră de când am început să lucrez pentru ei.

— Vrei să te-ntâlneşti cu el? întrebă Carl. Să văd ce-ţi pot aranja.

— Nu-mi pot imagina nici un motiv pentru care mi-ai telefona, spuse Teddy Ritz.

— Tu l-ai trimis pe Luigi în Tulsa?

— Ce i s-a-ntâmplat?

— Tu l-ai trimis?

— A fost ideea lui. Dacă te-omora, îşi recăpăta slujba.

— L-ai concediat?

— Bineînţeles că l-am concediat. Ce s-a-ntâmplat?

— A tras trei gloanţe în mine când eram cu spatele şi-apoi a şters putina.

— Lou vrea tare mult să fie ucigaş profesionist.

— Înainte să plec, i-am spus că n-o să reuşească niciodată.

— Şi eu i-am spus acelaşi lucru. Ce pot face?

— Cheamă-l şi concediază-l iarăşi.

— Data viitoare s-ar putea să aibă noroc.

— Bine, atunci dă-i adresa mea: South Cheyenne, numărul 706.

— Vrei să te viziteze?

— N-am chef să privesc mereu peste umăr.

— Ştii că-i din Oklahoma?

— Şi are emise pe numele lui două mandate de arestare pentru omucidere.

— A mai greşit şi omul. Dă-i o şansă.

— Ambele cu premeditare şi din spate.

— Golanu' rămâne golan, aşa-i? Ce-i cu Belmont?

— Este pe-aici pe undeva.

— Am citit c-ar fi evadat c-un tramvai.

— De ce nu-l pui pe Luigi pe urmele lui?

— Ar da-o-n bară.

— Ai zis că s-ar putea s-aibă noroc.

— Cum să-l găsească?

— Ai vorbit cu Luigi?

— M-a sunat şi mi-a zis c-a fost cât pe-aici să te-omoare.

— Da?

— A zis că n-o să mai dureze mult.

— Unde stă?

— Dacă-ţi spun, înseamnă să ţi-l dau pe tavă.

— Şi ce-i rău în asta?

— N-ar fi corect.

Carl repetă:

— N-ar fi *corect?*

— Ar fi ca şi cum aş fi informat poliţia.

— Atunci dă-i lui adresa mea.

— Nu ştiu…

— Ar putea să facă singur rost de ea. Care-i diferenţa?

— N-am apucat s-o scriu.

— South Cheyenne, numărul 706, etajul întâi.

— Crezi c-o să bată la uşă?

— Cred c-o să m-aştepte să ies.

— O să-l omori?

— Mă-ntrebi dacă asta vreau să fac?

— Aşa cum zici tu: „Dacă trebuie să-mi scot arma, eu trag ca să ucid", nu? Asta-mi place, spuse Teddy.

— Spune-i unde locuiesc, zise Carl. Şi mai spune-i că un redactor de la o revistă vrea să stea de vorbă cu el.

Louly era în bucătărie şi le pregătea cocteiluri Tom Collins – al lui Carl fără vişină, pentru că o scotea de fiecare dată şi o punea în scrumieră, iar ea trebuia s-o ia de-acolo înainte ca ei să înceapă să-şi scuture ţigările şi să facă o mizerie de nedescris. Carl intră şi ea întrebă dacă reuşise să dea de Teddy.

— Da, însă a zis că Luigi. A venit pe cont propriu. Mi-a zis că-l concediase, dar dacă Luigi mă poate omorî atunci s-ar putea să-l angajeze din

nou. L-am întrebat unde locuieşte, însă mi-a răspuns că n-ar fi corect să-mi spună. Ţi-l poţi imagina pe Teddy zicând aşa ceva?

— Nu, răspunse Louly care avea o mustăcioară nostimă de spumă pe buza superioară.

— Când a fost Teddy corect în viaţa lui? Ţi-a luat cecul primit de la Asociaţia bancherilor.

— Nu-l poate trimite pe tip să te-mpuşte şi dup-aia să-ţi spună unde locuieşte.

— A zis că nu el l-a trimis.

— Ştii foarte bine că el a făcut-o. De ce-ar fi venit Lou pe cont propriu?

— Ca să se răzbune că nu m-a-mpuşcat atunci. Aşa că i-am zis lui Teddy, perfect, dă-i adresa mea şi i-am spus-o.

— I-ai spus celui care vrea să te-omoare, făcu Louly, unde locuieşti?

— N-o să vină la uşă. O să fie afară şi-o să m-aştepte să ies, dimineaţa. Ăsta-i stilul lui. Dacă ar fi fost să-l înhaţ *eu,* aş fi urcat la etaj şi i-aş fi pus cătuşele.

— Bun, zise Louly, deci ieşi dimineaţa din casă şi ştii că te-aşteaptă – ce faci?

— O să mă gândesc la ceva. Până atunci, din clipa asta şi până se va-ntâmpla, tu o să stai în Mayo. Am pus totul la punct cu fata aia, manager adjunct pentru evenimente…

— Winona?

— Aşa o cheamă? I-am spus că-i un caz al Departamentului de Justiţie şi-am obţinut un tarif special. Găzduire de martor federal.

— Nu mă duc, rosti Louly. Ţinea mâinile în şolduri şi ăsta era un semn prost pentru Carl. Nu stai acasă nici jumătate din timpul pe care-ar trebui să-l stai şi-acum îmi faci figura asta. Acum eşti acasă şi mă-mpingi pe mine să plec.

— Ultima dată ţi-a plăcut în Mayo, nu?

— Atunci am avut un apartament.

— Asta-ţi doreşti, o cameră de zi de care n-o să ai nevoie?

— Şi o coafeză.

— O să văd ce pot face.

— Şi peste noapte o să dorm în apartament, nu-ntr-o cameră amărâtă.

— Ştii pe cine-am văzut în recepţie pe când vorbeam cu Antonelli? Pe Amelia Earhart[20].

Louly îşi mai prepară un Tom Collins, Carl trecu pe bourbon şi se instalară pe canapea, sărutându-se şi giugiulindu-se, neştiind dacă să meargă până la capăt şi apoi să mănânce, ori să se abţină şi să mănânce mai întâi, fiindcă Louly pusese un pui la cuptor. Telefonul sună.

Louly spuse:

— Se pare că-ntâi mâncăm şi-o s-o facem la orele obişnuite.

Carl intră în bucătărie ca să răspundă la telefon.

Jack Belmont rosti:

— Auzi, Carlos, chiar crezi că *eu* am fost tipu' ăla care-a tras în tine când intrai în hotel şi care dup-aia a luat-o la fugă? Adică eu aş fi-ncercat să te-mpuşc pe *la spate?* Ţi-am zis c-o să te-mpuşc de cum o să te văd, dar-n nici un caz n-o s-o fac pe la spate. Dac-aş fi nevoit, mai întâi te-aş striga. Ştii cine mi se pare c-ar fi fost tipu' ăla?

— Am şi eu o idee.

— Lou Tessa?

— L-am sunat pe Teddy ca să verific. Mi-a spus că Luigi a venit pe cont propriu.

— Da, după ce l-ai făcut de rahat. A rămas totuşi un golan, nu? Nu mă miră c-a tras în tine şi-a fugit.

— L-am întrebat pe Teddy de ce nu-l pune pe urmele tale? Mi-a zis că n-a putut să te găsească.

— Nici tu n-o să poţi, spuse Jack. Nici prin gând nu-ţi trece unde sunt.

— Sapulpa? întrebă Carl şi la celălalt capăt al firului urmă o tăcere prelungă.

— Am stat acolo, cândva, pe vremea când eram cu Emmett Long. Locuiam la Hotelul St James, unde lucra Heidi pe-atunci, era cameristă. Eu şi

Norm Dilworth. I-o trăgeam când Norm nu era atent. În clipa asta n-am nevoie de ea, da' fata aia rămâne ciocănitoarea mea favorită.

— Mai vrei să mă-mpuşti? întrebă Carl.

— Ce dracu', bineînţeles. Am jurat.

— Vrei să-ţi dau adresa mea?

— Ştiu unde locuieşti, Carlos, pe Cheyenne. Mi-a zis Anthony. Zicea că n-a fost în apartamentul tău, da' a vizitat casa lui taică-tău de lângă Okmulgee şi plantaţia lui de nuci. Tony zicea că i-a plăcut de taică-tău, că-i o persoană cu care-i interesant să stai de vorbă. Mai zicea că tu-ncepi să spui ceva şi schimbi subiectul în mijlocul frazei.

— Aşa fac? rosti Carl.

— Tony zicea că tu şi Lou-Lou vă duceţi acolo să-l vizitaţi pe taică-tău. S-ar putea să te caut acolo, la plantaţia de nuci. S-o facem ca doi cowboy. M-am gândit şi mi-ar plăcea să te-nfrunt de la o distanţă nu prea mare.

— Vrei să ne-ntâlnim undeva?

— Trebuie să fie o surpriză.

— Pot veni oriunde te-ai ascunde, zise Carl.

— Măi, băiete, dac-ai ştii tu… în ultimele zile am căpătat mai mult respect… da' m-opresc aici, înainte să scap mai multe. O să te-ngrijeşti de Lou Tessa?

— Aşa sper.

— Ei bine, dup-aia-i rându' meu. Te-aştept.

Jack închise telefonul.

Carl se întoarse către Louly, care examina puiul din cuptor.

— Ştii cine-a fost?

— Amicul tău, Jack. Mi-am dat seama.

— Murea de nerăbdare să-mi zică unde se-ascunde, fiindcă altfel nu l-aş crede.

— I-acasă, spuse Louly, cu mămica şi tăticu'. Chiar aici, în Tulsa.

— M-am gândit şi la asta, zise Carl, însă maică-sa mi-a spus c-o să-l împuşte dac-apare vreodată

pe-acolo. Şi se poate ca el să simtă că s-ar ţine de cuvânt.

— Tu crezi asta?

— Mi-a arătat pistolul ei. După aceea Jack a-nceput să spună: „În ultimele zile am căpătat mai mult respect…” şi s-a oprit. A zis: „înainte să scap mai multe”.

— Mai mult respect pentru ce? întrebă Louly. Pentru o persoană? Pentru un loc? Un fel de-a trăi? O meserie?

— L-am întrebat dacă era în Sapulpa, zise Carl şi l-am luat prin surprindere. Amanta lui taică-său avea o pensiune acolo.

— Jack o cunoaşte?

— Am auzit că a-ncercat odată s-o răpească.

20

El aproape că ajunsese la casa ei şi tot nu hotărâse cum să procedeze.

Nu chiar ca un câine bătut, dar cu pălăria-n mână? „Mă mai ţineţi minte, domnişoară Polis? Sunt Jack, fiul lui Oris Belmont”. Şi să spere că ea simţea o schimbare la el, că tonul lui atât de diferit avea s-o mişte, să-i trezească un sentiment irezistibil de tandreţe.

Atât doar că atunci când o răpise şi-şi dăduse seama că femeia îi cunoştea identitatea, *ea* fusese cea care-i spusese: „Dacă vrei să fii un infractor adevărat, du-te şi jefuieşte o bancă”.

Să-i reamintească vorbele acelea.

„Nancy, mai ţii minte ce mi-ai spus atunci în casa lui Norm Dilworth? Cea de lângă Kiefer, în spatele triajului”. Şi după aceea să adauge cu un zâmbet larg: „Ei bine, ţi-am urmat sfatul”.

Sau să-i spună adevărul.

„Nancy, întotdeauna m-am gândit la tine ca la o femeie gata oricând să sară în pat cu un bărbat şi-am încercat să mi te imaginez pe tine cu Oris, dacă tot n-am putut eu să fiu ăla care să-ţi desfacă picioarele”. Iar apoi: „Fiindcă am pasiunea asta nestăvilită pentru tine, nu mi-ar plăcea să te-mpuşc”.

Cam aşa ceva, însă mult mai redus ca intensitate.

Abandonă automobilul în spatele Hotelului St James şi merse pe jos cele trei străzi până la casa mare cu un etaj, zugrăvită în alb, bine întreţinută, cu răzoare de flori de jur împrejur, cu arborii Iudei în lungul străzii.

Nancy Polis deschise uşa când el venea pe aleea spre casă şi rămase locului într-un furou din bumbac cu breteluţe subţiri, ce ajungea până la jumătatea gambelor, şosete scurte şi pantofi cu toc cui şi funde ca la pantofii de step. Şi ia uită-te la ea

– cu şoldul împins înainte şi mâna sus pe marginea uşii!

— Dac-ai venit să mă răpeşti iar, spuse Nancy, n-ai noroc. Pe taică-tău nu l-am mai văzut de aproape un an.

Oris îi oferise un discurs de despărţire şi destui bani pentru tot restul vieţii – o sută de mii de dolari. Ea îi spuse însă lui Jack să nu-şi facă idei, banii erau în Exchange National Bank, despre care Oris jurase că n-avea să se închidă niciodată, deşi s-ar fi putut să-şi schimbe denumirea. Iar dacă, din cine ştie ce motiv, ea avea să-i cheltuiască pe toţi, Oris îi spusese să-l anunţe.

Jack încă nu se gândise că ar putea s-o jefuiască. Nu, dar îi amintise de indianul din McAlester, colegul lui de celulă, povestindu-i despre Virgil Webster care pusese deoparte suficienţi bani ca să-i ajungă mulţi ani, o grămadă de bani dacă voia să-şi păstreze plantaţia de nuci, părând că ar fi avut cel puţin tot atât de mult cât şi Nancy, o sută de miare, Iisuse Hristoase! Da' bani gheaţă. Undeva prin casă.

Asta era o chestie la care ar fi meritat să se gândească. Să vadă cum l-ar fi putut omorî pe Carlos şi în acelaşi timp să fure şi banii lui Virgil. Un drum până la Okmulgee, unde să-mpuşte doi iepuri deodată. A doua chestie, mai urgentă, era domnişoara Polis. Cu siguranţă avea un trup durduliu, plăcut. Nu i-ai fi putut spune nici măcar grăsuţă. Singurul cuvânt potrivit pentru silueta ei era „durdulie". Te îmbia să te-arunci pe ea.

Ea era mult mai relaxată decât la prima lor întâlnire, când fusese o Fată Harvey în uniformă. Jack intră în casă, îi privi pantofii cu funduliţe şi spuse:

— Ce te pregăteai să faci, să dansezi step?

— Dacă o să am chef, răspunse ea privindu-l drept în ochi.

Era totuna cu a-i spune că aveau să fie-n pat înainte de apusul soarelui.

Avea whisky, bere Choc şi un anunţ pe care-l puse pe un copac din faţă şi pe care scria NU AVEM CAMERE LIBERE. Nancy avea cinci camere la etaj, inclusiv a ei şi opt paturi pentru chiriaşi, dar în săptămâna asta nu găzduia pe nimeni; aşa că puse anunţul şi-i spuse Genevei, negresa care făcea curăţenie şi gătea pentru zece dolari pe săptămână, c-o s-o anunţe când trebuia să se-ntoarcă la treabă. Scăpase de ea, pentru ca toată casa să rămână numai a lor.

Jack îi povesti lui Nancy ce făcuse de când se văzuseră ultima dată: în principal, jefuirea băncilor, condamnarea pentru incendierea tancului de ţiţei şi conducerea tractirului.

Nancy îi sorbi cuvintele de pe buze, ascultând cu o privire uimită şi spuse că i-ar fi plăcut să conducă cândva un tractir. Mai spuse că perioada cât lucrase ca Fată Harvey fusese cam cum bănuia că ar fi fost să serveşti în cantina unei închisori de lux, dacă exista aşa ceva.

Jack spuse:

— Mâncarea din închisori n-ai putea s-o vinzi, nici dac-ar muri lumea de foame.

— Mai ţii minte şorţul ăla de dantelă pe care-l purtam? întrebă Nancy. Fetele îl poartă şi acum. Fără machiaj, fără bijuterii, fără nici cea mai mică pată pe uniformă. N-ai voie să discuţi sau să flirtezi cu clienţii. Chelneriţa-şefă era ca un paznic de-nchisoare.

— Nu ştiu de ce te gândeşti mereu la ea ca la o închisoare? Mie-mi plăcea puiul ăla *a la king*.

— Bărbaţii nu aveau voie să intre niciodată în dormitoare.

— Şi tu doreai să te-mbraci şi să ieşi în oraş, este? Îmi amintesc că şuşoteai cu tata.

— Dacă plecai, o-ncurcai cu chelneriţa-şefă. Cât am locuit acolo, trebuia s-o şterg pe furiş din dormitor.

— Ţin minte uniforma şi coafura ta, felul în care-ţi aranjai părul.

— Fileurile pentru păr erau obligatorii. Da' ştii ceva? Nancy începu să surâdă. Uneori era incitant. Dacă erai o Fată Harvey, asta însemna ceva. Erai recunoscută pe stradă ca vedetele de cinema. Fetiţele îţi cereau autografe.

Îl duse pe Jack în bucătărie şi-i turnă o bere, iar Jack simţi mirosul supe de zarzavat care fierbea la foc mic.

— Ştii cu ce m-am ocupat după ce l-am cunoscut pe Oris? întrebă ea. Am aşteptat. Paisprezece ani, de la vârsta de douăzeci de ani, am aşteptat. Singură. Fără nimeni alături de mine.

— De ce ai rămas cu el?

— Am crezut c-o s-o lase pe maică-ta.

— Ţi-a promis c-o va face?

— Îmi zicea că trebuie neapărat să plece din casa aia din Maple Ridge… cu patinoarul de la etajul al doilea, unde Emma îşi făcea păpuşile bucăţi, lovindu-le de podeaua din lemn.

— Ţi-a zis toate astea?

— Mi-a spus totul. Trebuia să-mi fi dat seama că n-o s-o părăsească niciodată.

— Mama-i o tipă foarte dură, rosti Jack. Am senzaţia că dac-o să apar vreodată pe-acolo, o să scoată un pistol din trusa de croitorie şi-o să mă ciuruiască.

În acei paisprezece ani, îi spuse ea, nu se simţise niciodată atât de singură.

Bându-şi berea şi fumându-şi ţigara, se gândise să-i spună că-i părea rău pentru toate câte se petrecuseră din cauza lui, apoi îşi zise: „La ce bun?" îşi strivi ţigara şi-i spuse lui Nancy, care stătea împreună cu el la masa din bucătărie:

— De-acum asta s-a terminat – ia zi, ce-ţi doreşti, niţică aţâţare? Vrei să lucrăm împreună? Văzu o sclipire în ochii ei. Poţi conduce? Poţi conduce repede de tot? Îţi dau zece… ba nu, îţi dau douăzeci la sută din pradă. Ce zici?

Ea îl privea direct, cu scânteia aceea din ochi, aprinzând o ţigară, trăgând două fumuri şi stingând-o.

Îi spuse:

— Vreau să mă culc cu tine. Imediat.

— Sunt gata, zise Jack. Dar spune-mi dacă-ţi surâde ideea de a deveni puicuţa unui gangster?

— Cum ar trebui să mă-mbrac?

— Cred că-n nişte haine sport.

În ziua următoare se învârtiră prin casă, Nancy întrebându-l despre copilăria lui şi el nespunându-i mare lucru. După aceea Nancy îi povesti cum crescuse ea la o fermă, ceva la fel de plictisitor ca toate poveştile despre viaţa la ferme. Abia spre sfârşitul după-amiezii Nancy se duse la băcănie după cafea şi alte târguieli şi se înapoie cu ziarul *World* din Tulsa.

Jack îl deschise pe masa din bucătărie, împingând într-o parte scrumiera şi paharul şi văzu titlul articolului pe două rânduri deasupra a două coloane: MARSHALLUL ÎI CERE ATENTATORULUI SĂ-I TELEFONEZE. Pe ambele coloane era fotografia lui Carl Webster, cea în care-şi ţinea Colt-ul.

— Şi poza mea, mai mică decât a lui, cu un număr sub bărbie. Nu-i rea pentru o fotografie de cazier. Nemernicu' naibii! Ştie că n-am fost eu.

Nancy se întorsese de la răcitor ca să-l privească în timp ce citea articolul cu glas tare, spunând „Nemernicu' naibii" de câteva ori, apoi mergând la telefon cu ziarul care se desfăcea bucăţi, cerându-i centralistei o convorbire cu Tulsa şi dându-i numărul.

După ce termină de vorbit cu Carl, trebui să se destindă, bând, fumând şi povestindu-i lui Nancy. Îi povesti şi despre „Masacrul de la Muntele Pleşuv", nu numai despre conducerea tractirului.

Nancy ascultă prima parte stând în picioare şi ţinându-se de spătarul unui scaun.

Îi povesti cum împuşcase cele şapte fantome în cearşafuri şi despre schimburile de focuri dinăuntru, dar nu aminti de Norm Dilworth şi despre cum putuse s-o şteargă cu automobilul lui Tony şi să sfârşească în Kansas City. Nu aminti nici de Heidi.

Ea consideră unele părţi amuzante, cele mai multe înfricoşătoare şi se aşeză la masă.

Îi povesti apoi cum îl păcălise Carl să se întoarcă în Tulsa şi-i mai spuse că avea să-l împuşte imediat ce-l va vedea, sau aproape imediat, ca să nu fie nevoit s-asculte rahatul ăla cu „dacă trebuie să-mi scot arma”.

— Ce rahat? întrebă ea.

Jack nu-i spuse fiindcă nu mai voia să-l audă. Figura şi în articolul pe care tocmai îl citise. Trecu mai departe, la întâlnirea cu faimosul avocat şi evadarea cu tramvaiul din McAlester.

Cum îi furase automobilul lui Tony pentru a doua oară şi cum pe drum îl schimbase cu altă maşină, pe care o abandonase în spatele Hotelului St James.

Ea pregăti alte băuturi pentru amândoi şi-şi aprinseră ţigările.

— La telefon, a vrut să ştie unde sunt. I-am spus „Nici în ruptul capului nu te-ai putea gândi unde sunt”. El a zis „Sapulpa?”

— Dumnezeule, făcu Nancy, acum sunt şi eu băgată!

— Asta nu-nseamnă nimic, spuse Jack, doar că urmăresc pista maşinilor furate. Acum vor trebui să le verifice pe cele de-aici, ca să vadă dac-am plecat mai departe.

— El ştie că locuiesc aici? întrebă Nancy.

— Carl? S-ar putea, da’ mă-ndoiesc.

Poliţia din Sapulpa luă legătura cu Serviciul marshallilor, răspunzând la mandatul general emis pe numele Jack Belmont: avea un Ford coupe furat din Muskogee ce putea fi urmărit până la depoul

de tramvaie. Marshallii localizară punctele dintre locurile în care fuseseră furate automobile înainte de a ajunge la Anthony Antonelli în Hartshorne, al cărui coupe fusese furat încă o dată de Belmont. Existau motive întemeiate pentru a crede că el era tot acolo.

În ziua următoare, Carl Webster arătă poza lui Belmont în vecinătatea Hotelului St James, însă fără succes.

Acum stătea în Pontiac, în faţa hotelului şi se întreba dacă Jack s-ar fi dus s-o viziteze pe amanta tatălui său.

De ce? Fiindcă el şi taică-său erau atât de apropiaţi?

În clipa în care Jack n-ar fi fost atent, de pildă când se ducea la toaletă sau altceva, ea ar fi şters-o din casă şi s-ar fi dus la poliţie.

În conversaţia pe care o purta în minte, Carl spuse: „Eşti sigur în privinţa asta, da?" Dar dacă ei se întâlniseră – ceea ce lui Jack i s-ar fi părut amuzant – în aceşti ultimi ani, în timp ce taică-său îi cumpăra ei fel de fel de chestii, aşa cum era Chevroletul coupe model '32?

În tractir, Norm Dilworth îi spusese că Jack încercase s-o răpească mai demult, pe când incendiase tancul de ţiţei şi o adusese în locuinţa lui Dilworth de lângă Kiefer. Nancy îl cunoştea, aşa că răpirea n-ar fi avut succes.

Situaţia fusese prea încordată atunci, în tractir, ca să mai fi cerut detalii. Jack făcuse închisoare pentru incendierea tancului de ţiţei, dar Nancy Polis nu depusese niciodată plângere fiindcă fusese răpită.

Tot ce putea face Carl era să treacă pe la ea şi să-i spună că investiga zvonul unei răpiri.

Se mişcau repede, nu? Nu trecuseră decât şapte ani.

Jack era în living, cu uşa deschisă când văzu Pontiac-ul oprind în faţă.

— Nancy! strigă el. Unde eşti?

Vocea ei se auzi îndepărtat:

— Sus.

— Ia uită-te niţel afară.

— Ce-i?

— Uită-te afară.

O luă apoi la fugă pe scară, suind câte două trepte o dată, simţindu-le lustruite şi alunecoase sub ciorapii lui, fără pantofi. Nancy era la fereastra dormitorului, unde patul rămăsese nefăcut, răvăşit şi se uita la Pontiac-ul berlină oprit pe stradă şi la bărbatul în costum gri-deschis şi panama care pornise pe aleea spre casă. Neştiind cine era, ea spuse:

— E ca un vânzător de asigurări. Dacă nu-i deschid, o să plece.

— Va trebui să răspunzi, zise Jack. Uşa-i larg deschisă, ca să se aerisească. Şi cântă placa aia cu Lanny Ross.

— Cred că-i un comis-voiajor.

— Atunci n-o să te deranjeze dacă o să scap de el. Jack căută sub pernă şi scoase revolverul automat 0,45 al lui Fausto Bassi, spunându-i: Scumpo, ăsta-i marshallul, Carl Webster. Poţi să crezi c-a venit să mă vadă *pe mine!*

— Doar nu te gândeşti realmente să-l împuşti? zise Nancy, surâzând uşor, lăsându-l să vadă că o păcălise.

— Trebuie să vorbeşti cu el până mă-ncalţ, spuse Jack. Asta poartă ghinion de când Billy the Kid a fost împuşcat în timp ce era încălţat numai în şosete. I-o chestie care-a rămas scrisă. A-ntrebat: *Quien es?* Voia să ştie cine venea la el prin întuneric.

Ea păru mai degrabă hotărâtă decât agitată, spunând:

— Jack, n-o să-l împuşti în casa mea, ca să mă implici şi pe mine.

Era bine că ea gândea, în loc să cadă pradă isteriei, iar cuvintele acelea erau pline de bun-simţ,

dar asta nu-l făcu să renunţe. Puse revolverul pe pernă şi se aşeză pe o margine a patului ca să se-ncalţe. Apoi îi zise:

— Crezusem că vrei să fii puicuţă de gangster.

Ea nu spuse nici da, nici nu. Jack ridică ochii, cu un pantof în mână şi o văzu lângă pat ţinând revolverul lui Fausto.

— O să-l arunc pe fereastră, o să ţip cât pot de tare şi-o s-o iau la fugă pe scări.

Se auzi soneria.

În dormitor se făcu linişte, până când Jack spuse:

— La prima ocazie în care-ţi intră morcovul, nu mai vrei să fii alături de mine? Am mai fost odată cu o femeie nervoasă într-o bancă şi nu-i deloc amuzant.

Soneria sună iarăşi.

— Păcat însă, fiindcă eşti o tipă isteaţă. Eşti mai în vârstă decât mine, dar cred c-am fi putut face treabă împreună. Măcar pentru o vreme.

După câteva clipe, adăugă:

— Întoarce-te după ce termini.

Se dezbrăcară în alt dormitor, ca să se bage într-un pat curat.

— Voia să ştie de ce n-am camere libere, deşi nu-i nici un chiriaş. I-am zis că mă pregătesc de curăţenie generală şi vreau să fie casa goală.

— Ce te-a-ntrebat? Dac-am fost pe-aici?

— Eu am început discuţia. E vorba despre Oris Belmont? Şi m-am prefăcut agitată. El a zis, nu, despre fiul lui, Jack. Tocmai pornisem să clatin din cap ca să spun că nu te-am întâlnit în viaţa mea, când el mi-a zis despre răpirea aia pe care-ai încercat-o. *De-aia* venise. Ideea ta idioată, de parcă n-aş fi ştiut cine erai! M-a întrebat dacă te-am mai văzut de-atunci. I-am zis: „Ţi se pare plauzibil?”

— După ce ai coborât, spuse Jack, m-am gândit că ăsta nu-i locul potrivit ca să-l împuşc, fiindcă ar

fi trebuit să facem ceva cu cadavrul lui… chiar dacă ocazia era perfectă. Să fi coborât pe scară şi să-l fi luat prin surprindere… Nu, mai întâi tu să-i fi zis că ai treabă.

— Aşa am şi făcut, i-am spus că trebuie să-ncep să deretic prin casă.

— Bun şi dup-aia să fi spus, da' stai aşa, că am o surpriză pentru tine şi eu să fi coborât. N-ar fi crezut că-s eu. Amândoi am fi scos pistoalele şi eu i-aş fi luat-o-nainte cu o secundă.

— Dacă nu te-ar fi împuşcat el primul, zise Nancy.

Terminară o repriză serioasă de sex, iar Nancy se îmbrăcă şi plecă la băcănie, ca să cumpere câte ceva pentru masă. Jack îi spuse să nu uite de ziar; el avea să rămână şi să mai lenevească.

De îndată ce femeia părăsi casa, începu să scotocească prin dormitorul principal, în care petrecuseră noaptea. În şifonier găsi un costum vechi cu vestă, care aparţinuse tatălui său, cravate şi şase cămăşi albe într-un sertar; costumul fusese la modă prin anii '20. După aceea căută bani şi găsi peste trei sute de dolari într-un sertar al biroului femeii. Îmbrăcă o cămaşă, îşi puse cravată, apoi costumul şi fu gata când Nancy intră cu Chevrolet-ul pe aleea de acces, oprind automobilul lângă uşa laterală ca să ducă cele cumpărate în bucătărie.

Jack intră în bucătărie. Nancy punea o pungă mare pe masă. El văzu ziarul din Tulsa şi cheile maşinii alături.

— Te-ai îmbrăcat cu costumul lui taică-tău, spuse ea.

— Crezi c-o să se supere?

— Mă surprinde că ţi se potriveşte.

— Mi-e cam mare-n talie.

— Arată totuşi bine. Fără grabă, ea întrebă: Te pregăteşti să pleci?

— Aşa mă gândisem.

— Vroiam să pregătesc cina. Am luat nişte cotlete frumoase de viţel, roşii, porumb…

— Ar fi mai bine să plec, zise Jack. Mă gândeam să iau maşina ta.

— Ah, te-ntorci?

— Nu cred.

— Atunci cum poţi să-mi iei maşina?

Jack îşi descheie haina.

— N-o să ai nevoie de ea, spuse el, scoţând de la brâu revolverul lui Fausto şi o împuşcă de două ori pe Nancy care-l privea drept în ochi.

21

Carl îl ascultă pe McMahon spunându-i că singurul motiv pentru care Geneva, menajera de culoare a domnişoarei Polis, trecuse pe la casa acesteia de dimineaţă fusese pentru a-şi lua banii datoraţi pe ultimele trei zile, deoarece nu ştia când să mai vină, dacă bărbatul acela stătea în casă. Se uitase la fotografia de cazier, aceeaşi pe care Carl o lăsase poliţiei cu o zi în urmă şi spuse că da, el era, el locuia cu domnişoara Polis.

Carl se duse din nou la Sapulpa şi trecu prin toată casa împreună cu Geneva şi doi detectivi, menajera spunând că făcuseră deja curăţenia generală de primăvară. În iulie nu faci curăţenie generală. Detectivii credeau că Belmont lăsase o salopetă în interiorul căreia era imprimat PROPRIETATEA PSO, însă nu ştiau ce purta el când plecase cu Chevrolet-ul lui Nancy. Legistul îi dusese corpul la morgă. Cauza aparentă a decesului, înaintea autopsiei o reprezentau rănile de gloanţe din piept. Fusese împuşcată ieri.

După ce Carl vorbise cu ea. În timp ce Jack mai era în casă.

Dar dacă el era acolo şi voia să-l împuşte pe Carl imediat ce îl vedea, de ce n-o făcuse?

McMahon pusese şi el aceeaşi întrebare şi Carl îşi amintise cum ajunsese la casa lui Nancy şi cum aceasta îi răspunsese la întrebări în living. Fusese atent la tonul ei şi la felul în care-i vorbise şi nu i se păruse agitată sau precaută.

În timp ce Jack era undeva în casă.

Carl discutase cu ea cel mult zece-cincisprezece minute, deoarece Nancy era nerăbdătoare să continue curăţenia. Lui Carl nu i se păruse straniu că făcea vara curăţenia generală de primăvară. Detectivii spuseră că găsiseră un cont bancar măricel pe numele ei şi continuau să-i citească corespondenţa în căutarea unor rude. Găsiseră

scrisori de la Oris Belmont vechi de cel puţin zece ani. Era tot ce putuseră afla despre ea. Unul dintre detectivi întrebase:

— Băiatul petrolistului a-mpuşcat-o?

Priviseră cele două paturi folosite de Nancy şi Jack şi făcuseră comentarii.

— Aş zice că s-au înţeles binişor.

— Ştiu bine la ce te referi. Ai numărat prezervativele pe care le-a folosit şi le-a aruncat sub pat? În dormitorul principal erau trei.

— De ce crezi c-a împuşcat-o?

Asta se întrebase şi Carl pe tot drumul de înapoiere în Tulsa. De ce s-o fi împuşcat, dacă se înţelegeau?

Nu se gândea că cineva ar putea să-l împuşte pe el.

Glonţul veni din cealaltă parte a străzii, după ce parcase în faţa locuinţei sale şi oprise motorul, de la vreo zece metri depărtare. Glonţul făcu ţăndări parbrizul – era acelaşi calibru mare care spărsese uşile hotelului – şi Carl se întinse pe burtă pe scaun, deschise cealaltă uşă şi se târî pe trotuar, în vreme ce alte gloanţe de 0,45 îi spărgeau ferestrele.

Apoi se făcu linişte.

Carl se scula în genunchi şi ridică uşor capul la nivelul geamului, iar alte gloanţe mitraliară automobilul de la Fordul aflat de cealaltă parte a străzii South Cheyenne, Fordul coupe care fugise de la Mayo. Luigi Tessa stătea în spatele lui. Trebuia să fie Luigi. Carl rămase ghemuit şi strigă:

— Lou?

De data aceasta Lou, nu Luigi.

— Lou, nu mai trage! Nu trage şi n-o să trag nici eu, bine? Uite, o să-mi pun mâinile pe capotă, zise Carl ridicându-se în picioare în spatele Pontiacului. Vezi? N-am armă. Acoperă-mă cu arma dacă vrei şi vino-ncoace. Da? Ascultă-mă, ştiu pe cineva care vrea să te-ntâlnească şi să scrie

un articol despre Mâna Neagră pentru revista *True Detective.* Cum ţi se pare? Te va face faimos.

Carl spuse:

— Ştiu că simţi c-ai ceva de-mpărţit cu mine. Dar tu ai tras în mine – eu n-am tras niciodată în tine, nici măcar o dată şi nici nu te-am ameninţat vreodată cu arma.

Erau pe trotuar acum şi se întuneca, Tessa îşi ţinea revolverul 0,45 în faţa lui Carl, iar vecinii îi priveau pe ferestre.

— Nici nu te-am lovit în burtă cu bastonul de baseball. Eu sunt cel care-a fost maltratat. Nu ştiu despre ce te-ai putea plânge tu. Crezi că te-am insultat? E vorba despre cum mi-ai înţeles cuvintele. N-au fost nimic altceva decât tachinări prieteneşti. Ştii ce-s tachinările, Lou? Bancuri între prieteni. Haide să urcăm şi să bem ceva. O să-l sun pe scriitoru' ăsta care arde de nerăbdare să te cunoască. Moare de-nerăbdare, nu alta şi-o să fii încântat să ştii că-i tot macaronar: Antonio Antonelli.

Carl se strădui să pronunţe numele cu cât mai mult accent.

— Voi doi puteţi face bancuri în limba voastră natală. El e tot din Krebs.

Carl îl prinse pe Tony în Mayo.

Tony intră în apartament, spunând:

— Îmi pusesem pălăria şi mă pregăteam să ies pe uşă. Dacă n-aş fi hotărât să mă-ntorc şi să răspund la telefon, aş fi ratat una dintre cele mai mari oportunităţi ale carierei mele de jurnalist – să intervievez un asasin al temutei Mâini Negre şi să aflu ceva din istoria societăţii voastre secrete şi ce-aţi făcut în ultima vreme.

— În limba voastră natală, zise Carl.

Tony repetă în italiană tot ce spusese. Apoi Tessa, aşa crezu Carl, zise în italiană, ridicând din

umeri şi clătinând din cap, că asasinarea cuiva nu era mare lucru pentru el, nici o problemă.

Suna mult mai interesant în italiană.

Carl le aduse ceea ce doriseră să bea, amândoi whisky şi coca-cola, le puse o farfurie cu brânză Velveta şi biscuiţi şi-i lăsă singuri. Stătu în bucătărie, citi *World* auzindu-l pe Tony punând o întrebare, iar după aceea pe Tessa răspunzând cu intonaţii de parcă ar fi fost pe scenă, mult de nu se mai termina. Carl îl lăsă pe Tony aproape o oră, înainte de a reveni în camera din faţă. Nu-şi scosese haina.

— Cum merge?

Tony închise carnetul.

— Cred că asta a fost aproape tot.

— Pun prinsoare c-ai obţinut mai mult decât te aşteptaseşi.

Tony ridică sprâncenele:

— Mult mai mult.

Tessa se uita de la unul la celălalt, cu revolverul pe masă lângă scaunul lui, alături de pahar şi de scrumiera plină cu mucuri de ţigări.

— Ai avut senzaţia, zise Carl, că interviul în italiană seamănă cu o declaraţie neoficială?

— M-a surprins, spuse Tony, că mi-a spus atât de multe chestii. Majoritatea erau asasinate vechi ale Mâinii Negre de pe la 1900, retezări de beregate, dar le pot folosi pentru atmosferă.

— Ţi-a zis şi cum se procedează în prezent?

— Dacă afaceristul nu plăteşte taxa de protecţie, acum nu-i mai ard magazinul.

— Asta-i de când Luigi a fost închis pentru incendieri, rosti Carl. De-aia îl şi arestez pentru două omucideri cu premeditare în districtul minier.

Tessa ridică privirea din scaunul lui, cu gura deschisă, derutat, parcă întrebându-se dacă auzea bine.

— O să dau un telefon, continuă Carl, ca să fie transportat la închisoarea federală de-aici, să nu trebuiască să-l duc eu. Ce se-ntâmplă cu tine dup-

aia, îi spuse lui Tessa, după ce-ajungi în McAlester, n-o să-ţi placă deloc. Am o singură întrebare pentru tine. Întinzi mâinile ca să-ţi pun cătuşele, sau vrei să vezi dacă-ţi poţi lua arma?

— Acum am şi finalul, spuse Tony. A sosit clipa adevărului pentru Lou Tessa, asasinul Mâinii Negre. El ştie că dacă nu-şi ia arma, va merge la-nchisoare.

— Va ajunge pe scaunul electric, zise Carl.

— Încă un motiv ca s-o ia. Mai ştie însă că marshallul din faţa lui este înarmat şi, dacă scoate arma, va trage ca să ucidă.

— Eu nu i-am spus asta.

— Nu trebuia să i-o spui. Dar tu ştiai că el n-o să acţioneze?

— Dacă n-o făcuse niciodată până atunci, spuse Carl, nici nu-l vedeam în stare s-o facă de data asta.

— În tot cazul, ce mi-a dat este perfect, ca dracu' de senzaţional. Mi l-ai prins excelent în plasă.

Erau tot în apartamentul lui Carl, după ce marshallii veniseră să-l ducă pe Tessa în celula din tribunalul federal, cu Tessa urlând la Carl în italiană – şi Tony traducând – că-l păcălise şi cu Carl scuturând din cap.

După aceea îi spusese lui Tony:

— Mi se pare tare ciudat felul în care oamenii vorbesc despre păcăleli şi corectitudine. Teddy Ritz zicea că n-ar fi fost corect să-mi spună unde locuia în oraş prostănacul ăsta. L-am întrebat: „N-ar fi *corect?"* Pot să trag în ei, dar nu-i pot minţi.

Îi povestise lui Tony despre Belmont care o ucisese pe Nancy Polis, fiindcă îl obseda şi-i spusese că discutase cu şeful lui despre problema asta chiar din casa ei, interurban. Belmont o omorâse fără nici un motiv. Îi luase apoi automobilul. Carl spusese:

— A obţinut ce a dorit şi a-mpuşcat-o.

Atitudinea lui faţă de Jack Belmont părea diferită, însă nu dorea să vorbească despre asta. Şi până atunci Carl îl privise cu seriozitate, dar în acelaşi timp era gata să râdă de el, fiindcă voia să fie un faimos Inamic Public Numărul Unu. Acum Tony avea impresia că marshallul o văzuse pe Nancy zăcând moartă în bucătăria ei, ucisă fără motiv şi încetase să mai râdă de el.

Jack devenise Inamicul Public Numărul Unu şi trebuia anihilat.

— Ai idee pe-unde se află?

— Pe-aici pe undeva, se mulţumise Carl să spună.

Imediat ce Tony plecă, Carl îi telefonă lui Bob McMahon acasă.

Îl anunţă că individul cu două mandate emise pe numele lui fusese arestat.

— De fiecare dată când mă pui într-o situaţie neplăcută, zise McMahon şi eu sper că te pui şi pe tine într-o situaţie identică, tu ieşi la suprafaţă curat ca neaua.

— Nu ăsta-i motivul principal pentru care te-am sunat, spuse Carl. Plec în căutarea lui Jack Belmont. Dacă-mi dai altă însărcinare, demisionez din Serviciul marshallilor.

— Ne întâlnim mâine dimineaţă la Nelson’s la ora şapte, zise McMahon şi închise.

— De ce mă iei cu sentimentalisme? Ţi-am zis că pleci după Jack Belmont. Toţi suntem pe urmele lui, fiindcă-i un proscris căutat de justiţie. Nu pentru că aţi fost amândoi în casa aia în acelaşi timp şi tu te simţi cumva vinovat fiindcă n-ai ştiut-o. Mănâncă-ţi ouăle din farfurie.

Stăteau la o masă în hărmălaia micului dejun din Buffeteria, cu McMahon aplecat peste cele trei ouă fierte, apoi îndreptându-se pentru a fărâmiţa o feliuţă de slănină în terciul de ouă. Carl nu se atinsese de mâncare.

— N-am dreptate? Nu trebuie să ne enervăm pentru ce-a făcut el. Îl vom prinde, pentru că asta-i ocupaţia noastră.

— Nu trebuia s-o-mpuşte, zise Carl.

— După cum vorbeşti, ai zice că tu crezuseşi că-l cunoşteai perfect şi că acum ţi-ai dat seama că nu-i adevărat. Fă-mi o favoare şi aminteşte-ţi de vremea când încă erai Carlos, în *drugstore*-ul în care Emmett Long l-a împuşcat pe indianul Creek. Aveai cincisprezece ani şi erai un băiat binecrescut. Ca regulă generală, nu te adresai adulţilor decât atunci când ei îţi puneau o întrebare. Mai ţii minte, tot din perioada aceea, cum se numea hoţul de vite peste care ai dat?

— Wally Tarwater.

— Spuneai că admiraseşi uşurinţa cu care strânsese vitele.

— Îmi amintesc că se pricepea să umble cu vitele.

— Totuşi, i-ai spus c-o să-l împuşti dac-o să încerce să plece cu vacile tale şi ai şi făcut-o. L-ai doborât din şa de la două sute de metri. Mai ţii minte ce mi-ai spus? Mi-ai spus că n-ai vrut să-l omori.

— N-am vrut.

— Doar să-l răneşti, nu? Atunci am crezut că te făleai niţel. Mi-am spus: Băiatu' ăsta-i atât de bun sau vrea să mă facă pe mine să cred asta?

Carl tăcu. Începu să răscolească cu furculiţa prin ouăle şi cartofii prăjiţi.

— Nu m-a deranjat că erai îndrăzneţ, poate chiar lăudăros, deşi într-un fel mai discret. Erai un puşti de cincisprezece ani şi rezolvaseşi o situaţie. În ziua aia mi-am spus: îl vreau când o s-ajungă la majorat şi ţi-am dat cartea mea de vizită. Te las să-ţi dai aere şi acum, fiindcă, aşa cum ţi-am zis aseară, ieşi la suprafaţă curat ca neaua. Eşti marshall de şapte ani, nimic altceva decât *marshall,* dar eşti la fel de bine cunoscut ca îngâmfatul ăla de agent FBI, Melvin Purvis.

McMahon făcu o pauză ca să soarbă din cafea.

— Poate că n-ai auzit, dar Purvis l-a prins pe Dillinger azi-noapte, în urma unei informaţii de la o sursă. FBI-ul a organizat o ambuscadă când ieşea din Cinematograful Biograph din Chicago. L-au împuşcat în străduţa de lângă cinematograf.

Carl nu citise ziarele şi ar fi vrut să afle totul imediat. Dacă îl împuşcase Purvis. De câte ori fusese împuşcat. Dacă murise pe loc sau la spital. Dacă fusese însoţit de Billie Frechette. În loc de toate astea, el întrebă:

— Ce film rula?

McMahon ridică privirea de la ochiurile lui moi.

— Oare Carlos este cel pe care-l aud? Puştiul care doreşte să ştie care a fost ultimul film vizionat de Dillinger? Nu ştiu, însă va scrie totu-n ziare.

Mergând spre tribunal, discutară despre Belmont, Carl căutând motivul pentru care o ucisese pe Nancy Polis. McMahon spuse:

— N-avea încredere-n ea că-şi va ţine gura. Ce alt motiv poate să fie?

Vorbiră şi despre locul unde s-ar fi putut ascunde. Carl zise:

— A jurat c-o să vină după mine şi mă bizui pe asta. Dar dacă o să pui oameni să-mi păzească locuinţa, el va aştepta până se vor linişti lucrurile. Cred că se va enerva, îmi va telefona şi se va plânge despre asta, încercând să fie amuzant. Este un criminal faimos, dar nu ştie să se comporte ca atare. Cu excepţia momentului când a ucis-o pe Nancy Polis. Mă gândesc să-l las să afle c-o să fiu la tata. Poate că Tony, redactorul de la *True Detective,* poate să intre în legătură cu el şi să i-o spună – ca şi când i-ar scăpa fără voie. El o să-mi telefoneze acasă, însă nu va răspunde nimeni. O să sune la birou şi-o să i se spună că sunt în concediu. N-o să creadă, dar s-ar putea gândi că sunt la fermă. Ştiu că Tony i-a povestit despre fermă şi că-mi place să merg acolo.

— Dacă sună la birou, rosti McMahon, o să-i zic lui Evelyn să-i spună unde poţi fi găsit, aşa cum facem în mod curent. Carl, haide să rezolvăm problema asta.

— Asta-i ce-şi visează orice fată de la ţară, spuse Louly, să locuiască într-un hotel de lux şi să fie servită. Dar după două zile mă-ntreb: încă nu l-a-mpuşcat pe tipu' ăla?

Carl tocmai o adusese acasă din Mayo.

— Nu l-am împuşcat, zise el.

— Da' el a-ncercat să te-mpuşte, aşa-i?

— El e-un bufon care nu ştie ce face. Însă data viitoare când o să plec…

— Ia stai aşa…

— Vreau să zic, data viitoare când va trebui să stăm despărţiţi. Situaţia se va repeta. Tipul vrea să mă-mpuşte.

— Ştiu… Jack.

— Însă de data asta o să fiu la plantaţia tatei.

— Şi? …

— Nu vreau să vii şi tu.

Ea rămase calmă.

— De ce?

— Nu vreau să fii-mpuşcată din greşeală, din cauza mea.

— De ce? Fiindcă suntem parteneri? Cine eşti tu, Tom Mix[21]?

Louly ridică tonul şi acum era cu adevărat ea însăşi, spunând:

— Nemernicule, noi suntem ca şi căsătoriţi. Când suntem despărţiţi, îţi duc dorul pentru că te iubesc atât de mult. Dragule, îmi place până şi să te privesc atunci când tu n-o ştii. Dac-o să fim mereu separaţi, atunci poate c-ar fi mai bine să devin călugăriţă. Aş putea chiar intra la catolici şi taică-meu vitreg, domnul Hagenlocker, va-ncerca să mă ardă pe rug. Carl, trebuie să fiu cu tine. Altceva nu se poate.

El îi spusese că nu voia să fie împuşcată. Ce alt motiv mai bun ar fi fost pentru a o lăsa acasă? Acum îi zise:

— Te iubesc din toată inima. De asta nu vreau ca el să aibă nici cea mai mică posibilitate de a te împuşca.

Apoi adăugă:

— Aşa cum a-mpuşcat-o pe Nancy Polis.

— Deci asta era, zise Louly. Ei bine, vin cu tine.

El i-o ceruse deja de două ori şi nu reuşise s-o facă să se răzgândească. Se gândise că aşa se-ntâmpla în filme, eroii le-o spuneau întotdeauna femeilor şi de aceea o spusese şi el. Atât doar că femeia asta îl împuşcase pe Joe Young în clipa când fusese nevoită s-o facă. Ea nu era o mimoză sensibilă, ci-şi asuma răspunderea.

— Bine, îi spuse, dacă asta vrei.

— Ştiai c-o să vin, zise Louly. Vreau să fac un rămăşag. Dacă tu-l omori pe Jack la plantaţie, atunci ne căsătorim acolo, anul ăsta.

— Asta-i ceea ce câştigi tu din rămăşag?

— Nu, asta-i ceea ce câştigăm *noi.* Parcă vrei să te căsătoreşti, nu?

— Mda…

— Dar te temi că dacă suntem căsătoriţi, n-o să te mai poţi dedica pe deplin meseriei şi să-ţi mai asumi riscuri. Ar trebui să renunţi la slujba de marshall. Dacă-l omori pe Jack, asta ţi-ar dovedi că-ţi poţi face treaba şi fără să te-ngrijorezi din cauza mea.

El nu era convins de logica ei, dar spuse:

— Şi dacă m-omoară el?

Louly şovăi.

— Până acum nu te-ai mai gândit la asta, aşa-i?

— Sau dacă scapă? El scapă mereu.

— Auzi, zise ea, ce-ar fi atunci să-mi dai mie o puşcă şi să-l omor eu pe Jack? Nu mi-ar părea rău, fiindcă-i un şarpe veninos.

— Sau dacă-l împuşcă Virgil, continuă Carl, cu noua lui Krag?

Se amuzau şi făceau glume, dar nici unul n-o propuse pe Narcissa ca ţintaş.

22

Carl şi Louly sosiră în amurg, în Chevrolet-ul model ’33 pe care i-l dăduseră în locul Pontiacului ciuruit. Carl nu apucă nici măcar să intre în casă, ci rămase cu tatăl său pe verandă, discutând despre vreme: Virgil spuse că în ultimele douăzeci şi cinci de zile, din iulie până-n august, fuseseră mereu în jur de treizeci şi opt de grade.

— În Okmulgee a ajuns până la patruzeci şi două. I-atât de rău, încât copacii de pe străzi au început să se usuce. N-am numărat câţi am pierdut noi până acum, dar trebuie să fie peste douăzeci. Nici o sondă de explorare nu forează pe nicăieri dacă nu-i în preajma apei. Echipa care lucrează în secţiunea Deep Fork a pompat apă din pârâu şi izlazul a-nceput să se pârjolească, aşa că le-am cerut să-nchidă puţurile.

— Nu poţi trăi din petrol, zise Carl.

— Asta-i adevărul.

— Tu mi-ai spus asta, cu mult timp în urmă. În seara când Dillinger s-a dus la cinematograf, în Chicago erau treizeci şi nouă de grade.

— Cu-alea două femei, spuse Virgil.

— Femeia în Roşu, o madamă de bordel pe numele ei Anne Sage şi cu Polly Hamilton, prietena lui, fiindcă Bisllie Frechette e-nchisă pentru doi ani. Se zice că Dillinger n-o lăsa să bea, fiindcă-i indiancă.

— N-am auzit niciodată asta, c-ar fi indiancă. Deci era cu astea două.

— Toată lumea merge la cinema când vremea este caniculară. Peste spectatori se suflă chestia aia – „aer răcit şi umezit”.

— În cinematografele de-aici sunt reclame la „Răcire cu aer pentru confortul spectatorilor”, cu un urs polar care stă pe-un bloc de gheaţă.

Narcissa apăru spunând:

— Pentru voi, urşilor polari.

Le adusese o tavă cu o găletuşă cu gheaţă, o sticlă de whisky şi două pahare, pe care o aşeză pe masă, între ei, după ce Virgil îşi mută ziarele.

— Ştii care-a fost ultimul film văzut de Dillinger? întrebă Carl.

— Dacă ăla a fost Dillinger, zise Virgil.

— Vrei să discutăm despre asta? Carl părea obosit. Unii au spus că n-ar fi fost Dillinger. El suferise însă nişte operaţii estetice şi asta-i tot ce ştiu. În clipa de faţă FBI-ul l-a prins pe John Dillinger.

— N-o să te contrazic, spuse Virgil umplând paharele. De vineri rulează la Orpheum. Sperasem s-ajungi aici înainte să plece mai departe.

— Toată săptămâna trecută, zise Carl, am stat acasă aşteptându-l pe Belmont să sune şi să se plângă de paza din jurul apartamentului meu. Are numărul meu de telefon, dar probabil că l-a pierdut. Mă-ndoiesc că are grijă de lucrurile lui. Azi dup-amiază a telefonat la marshalli, a-ntrebat despre mine şi i s-a spus c-am plecat încoace. I-au dat numărul tău de telefon.

De obicei nu se procedează aşa, dar vrem să rezolvăm problema asta.

— O să fie marshalli pe-aici?

— I-am spus lui Bob McMahon că, dacă vrea să terminăm afacerea, atunci să se ţină deoparte. El a zis că-n clipa în care va afla că Jack este pe terenul fermei – o să-i telefonez şi-o să-l anunţ – o să blocheze drumurile ca să nu poată scăpa.

— Deci te-aştepţi s-apară Belmont.

— Pare decis să-şi respecte cuvântul dat – cel puţin cu mine. Dac-a zis c-o să mă-mpuşte, trebuie să-ncerce. Tony, redactorul de la *True Detective,* mi-a telefonat să-mi spună că uciderea lui Nancy Polis l-a adus pe Jack în poziţia de posibil Inamic Public Numărul Unu. Acum trebuie să se comporte pe măsura aşteptărilor, chiar dacă nu-i decât un foc de paie. Tony vrea să fie aici dacă apare Jack. Zice c-o să scrie articolul şi-o să-i pună titlul „Ultimul

drum al lui Jack Belmont”. Tony nu crede însă c-o să vină, fiindcă-l caută toţi oamenii legii din Oklahoma.

Virgil spuse:

— Nici eu nu cred c-o să vină. Dac-aş fi în locul lui, m-aş gândi să mă dau la fund până la bătrâneţe.

— Voia să plece din Kansas City cu un Cadillac La Salle în Mexic, dar apoi l-am adus acasă şi şi-a schimbat planul.

— Dacă crezi c-o să vină, zise Virgil, ce faci aici, stând în loc deschis?

— Înainte să mă poată-mpuşca, trebuie s-ajungă mai întâi aici şi după-aia să se gândească cum să procedeze.

— O să fie singur?

— Nu ştiu, spuse Carl, însă cine l-ar putea ajuta?

Primii la care se gândise Jack fuseseră oamenii lui de ordine din tractir, Boo şi Walter. Nu credea că ar fi putut sta în acelaşi automobil cu Boo, dar Walter ar fi fost un partener bun, cel puţin pentru o vreme şi venise din Seminole, la fel ca Heidi şi târfele din tractir. Pentru a ajunge acolo, Jack avea nevoie de altă maşină şi-n primul rând de una care să nu fi fost dată în urmărire.

De aceea abandonase Chevrolet-ul lui Nancy pe stradă în centrul Tulsei şi mersese pe jos până la reşedinţa Belmont din Maple Ridge. Făcuse aproape două ore. Se strecurase prin spate până la odaia cameristei, cea care-i strâmtase pantalonii de la salopetă şi o strigase, până apăruse la fereastră în cămaşa de noapte încheiată până la gât. Îi spusese:

— Margaret, mama a zis că-i pot lua maşina, însă îmi trebuie cheia. Este-n dulăpiorul din oficiul majordomului, pe cârligul al doilea pe care scrie Cadillac V-12.

În vârstă de treizeci şi şase de ani, fată bătrână, Margaret îl privise împietrită. Jack zisese:

— Da' n-o trezi să-i spui. Aşteaptă până are nevoie de maşină. Şi spune-i să nu-şi facă griji, c-o s-o aduc înapoi.

Ea îi adusese cheile, fără să scoată nici un cuvânt.

În aceeaşi noapte el merse în Seminole şi opri Cadillac-ul mamei sale în faţa bordelului unde lucraseră Heidi şi fetele. Nici un a dintre ele nu se mai întorsese aici. Jack bău cu un traficant de whisky pe care-l cunoştea, un puşti din Cookson Hills care-i făcuse nişte transporturi pe când avea tractirul. Jack îl întrebă dacă ştia ce se întâmplase cu foştii lui oameni de ordine. Traficantul spuse că Boo trăia în Bunch cu nu ştiu ce femeie şi se ocupa acum de grădina de zarzavaturi.

— Walter, să dea dracii, Walter s-a-ntors în Seminole şi-i om de ordine într-un hotel. E vizavi de benzinăria Philips.

— A lucrat pentru mine, zise Jack şi n-am ştiut niciodată care-i celălalt nume al lui. Tu-l ştii?

— Walter e nemţălău, spuse traficantul. N-are simţul umorului şi nu-i place ca oamenii să-l ia peste picior. I-am văzut numele scris odată, pe nişte hârtii pe care le-avea. Îl cheamă Carici.

— Vorbeşti serios?

— Aşa se citeşte, da' se scrie *K-a-r-h-i-c-h.* Da' dacă zâmbeşti cumva când îi spui numele, aşa cum mai fac beţivii, e-n stare să-ţi rupă şi falca. În general n-o să-ţi zică numele lui întreg şi-n felu' ăsta n-are necazuri.

— Carici, rosti Jack şi nu se putu abţine să nu zâmbească.

Îl recunoscu pe Walter din spate, după grumazul ca un trunchi de copac ce i se ridica direct din umeri, parte a constituţiei lui de Charles Atlas. Walter îl recunoscu pe Jack după fotografia afişată în bănci şi după numele de pe lista CEI MAI

CĂUTAŢI ZECE. Îl scoase afară din hotel şi-l întrebă:

— Eşti nebun s-apari pe-aici?

Asta însemna că bătăuşul era de partea lui Jack. Sau că n-auzise încă de recompensa de o mie de dolari, viu sau mort, oferită pe capul lui.

— Walter – spuse Jack, ispitit să-i spună domnule Carici, dar neştiind dacă putea să se abţină să nu rânjească – vezi Cadillac-ul ăla V-12 parcat acolo? I-al meu. Merg acum spre casa unui petrolist bogat care n-are încredere-n bănci şi ţine-n casă destui bani ca să-i ajungă toată viaţa. Eu zic c-ar fi vreo sută de miare sau mai mult. Vrei şi tu o parte?

— Cât?

— Patruzeci la sută.

— Cum ai făcut împărţeala asta?

— Fiecare luăm câte jumătate, dar eu mai iau zece procente-n plus, fiindcă ştiu pontul.

— Cum o facem?

— Supraveghem casa. Îi aşteptăm să plece-n oraş, indiferent pentru ce, să zicem pentru cină şi intrăm.

— Ai zis „îi aşteptăm”. Sunt mai mulţi?

— Asta-n cazul în care are tovărăşie sau vreo menajeră.

— Şi dacă nu putem găsi ascunzătoarea?

— Pun prinsoare pe zece dolari că-s în dormitorul lui. Ce zici, mergem mâine? Dacă vrei, poţi să conduci tu maşina, Cadillac-ul ăla V-12 nou-nouţ.

Duminică după-amiază, toţi patru urcară în maşina lui Virgil ca să meargă la filmul din Okmulgee. Virgil spusese că cumpărase Nash-ul model ’31 fiindcă-i plăcea modelul floral al tapiţeriei, cu tonuri roz şi verde pe ţesătura bej; era ca şi cum ai fi şofat în propria ta casă. Luară automobilul lui Virgil – Narcissa în faţă, ţinând în poală o pungă mare cu floricele, Carl şi Louly în

spate – pentru cazul în care Belmont ştia despre Carl că şofa acum un Chevrolet şi era pe şosea, aşteptându-l să apară.

Mergând spre est, către Okmulgee, Virgil privi în oglinda retrovizoare şi rămase cu ochii pironiţi acolo.

— Dumnezeule, făcu el, ia uitaţi-vă-n spate!

Ceilalţi se întoarseră şi văzură masa solidă de praf deplasându-se peste cer dinspre sud, o perdea grea galben-maronie ce acoperea orizontul. Carl spuse că treaba se-ngroşa; asemenea furtuni de praf mai văzuse doar în Texas. Louly îl prinse de braţ şi Carl îi zise că era hăt departe spre Oklahoma City; n-avea să-i ajungă din urmă. Virgil spuse că fermierii continuaseră să are şi-n timpul secetei; nu crescuse însă nimic şi fiindcă pământul era arat nu exista vegetaţie care să ancoreze stratul de humus. Vânturile aveau să măture câmpiile şi să spulbere solul agricol. Mai spuse:

— Pe lângă Guthrie, îşi împuşcă vitele care mor de foame şi de sete.

Nu mai vorbiră prea mult din cauza prafului din spatele lor, pe kilometri şi kilometri de terenuri, dar îl putură simţi, trăind pe marginea Deşertului de Praf al Oklahomei.

Intrând în Sala Orpheum, Carl spuse:

— Sper să fie o comedie.

Melodrama în Manhattan[22].

Clark Gable era Blackie. William Powell era Jim. Myrna Loy era Eleanor. Se zicea că Myrna Loy fusese una dintre favoritele lui Dillinger. Muriel Evans era Tootsie, blonda platinată şi n-arăta rău deloc. Blackie o pierde pe Eleanor în favoarea lui Jim, fiindcă Jim era un tip la locul lui. Blackie nu se supără însă, pentru că el şi Jim erau prieteni din copilărie şi sunt şi acum apropiaţi, deşi fac parte din tabere diferite: Blackie este gangster, iar Jim este procuror şi-n cele din urmă guvernator.

Blackie îl ucide pe secretarul lui Jim, un ticălos care deţinea dovezi ce l-ar fi împiedicat pe Jim să ajungă guvernator. Blackie este judecat şi condamnat la moarte pe scaunul electric. Jim, care-i acum guvernator, i-ar putea comuta sentinţa în închisoare pe viaţă, dar n-o s-o facă, fiindcă respectă litera legii. Evelyn îi spune lui Jim că, dacă Blackie nu i-ar fi împuşcat secretarul în toaleta bărbaţilor din Madison Square Garden, o crimă la care fusese martor un cerşetor orb, el n-ar fi fost ales guvernator. Jim tot nu se clinteşte. Lui Evelyn nu-i vine să creadă că el nu vrea să-şi ajute prietenul. Ea îl părăseşte pe Jim, nemaiputând continua să-i fie soţie. În ultima clipă, Jim cedează şi comută sentinţa lui Blackie în închisoare pe viaţă. Blackie nu vrea totuşi să accepte. Dacă el nu este executat pe scaunul electric, Jim trebuie să-şi dea demisia din funcţia de guvernator. Blackie e dus la scaunul electric, iar Carl se gândi în timpul scenei: „O să-i strice părul lui dat briantină cu casca aia metalică”. Carl nu folosea decât puţină apă, atunci când se pieptăna. Îşi pierduse interesul, ştiind ce se va întâmpla. O scenă bună a fost cu Jim şi Evelyn reîmpăcându-se, pe coridor. Carl a simţit că i se umezesc ochii, dar puţin de tot. Myrna Loy aia era excelentă.

Pe drumul spre casă, Virgil spuse:

— Poţi crede că cineva condamnat la moarte ar putea refuza o asemenea ofertă?

— Nţţ, făcu Carl. Atât doar că Blackie a zis că el ar prefera mai degrabă să-l electrocuteze decât să rămână închis tot restul vieţii. Asta ar putea fi explicaţia.

Virgil spuse:

— Aş fi vrut s-o arate mai mult pe Tootsie. Am văzut-o în nişte westernuri, Muriel… nu mai ştiu cum.

— Evans, zise Carl.

Toţi considerau că intriga fusese acceptabilă, deşi greu de înghiţit, deoarece nu era decât un film.

— Aţi observat, întrebă Carl, cum Blackie a-mpuns din pistol spre înainte când a tras? Chestia aia n-ajută cu nimic.

— O să vă zic ceva, spuse Narcissa. Pe vaporu' ăla mare de croazieră care-a luat foc, cu ăia doi băieţi care au rămas orfani şi-au locuit împreună o vreme… în film, pe vapor erau familii de irlandezi. Asta a fost o chestie adevărată, care s-a-ntâmplat în 1906 în East River, în New York, dar familiile alea erau de germani, nu de irlandezi. Am citit undeva.

Nu era încă ora şase şi soarele continua să ardă puternic, când ajunseră acasă. Narcissa se duse în bucătărie să pregătească nişte pui. Duminica întotdeauna mâncau pui la rotisor. Louly se duse la baie. Carl rămase pe verandă cu tatăl lui, în timp ce Virgil îi explica Legea ipotecării fermelor a lui Roosevelt, care îi ajuta pe fermieri să nu cadă în mâinile băncilor. Virgil stăruia să spună că politica New Deal era în folosul fermierilor şi Carl se simţi obligat să asculte cu răbdare. Virgil ajunsese la Legea bancrutei fermelor, când Narcissa ieşi pe verandă.

— Virgil? zise ea şi aşteptă până ce el termină ce-i spunea lui Carl.

— Ce-i?

— Cineva a intrat în casă.

Primul gând al lui Carl fu: „O sută de miare furate când eram la film". Se aşteptă ca taică-său să facă o criză.

— Au luat ceva? întrebă Virgil.

— Au răscolit sertarele. Au dat jos tablourile de pe pereţi.

— Căutau un seif, zise Virgil. De ce ar fi crezut că un fermier de nuci ar avea un seif?

— Numai dacă nu cumva te cred un fermier de nuci milionar.

Louly se ivi grăbită din casă.

— Cineva a răscolit dormitoarele, căutând ceva.

— Ştiţi că de când am construit casa, asta-i prima dată când ne-o sparge cineva? rosti Virgil şi se întoarse la Carl. Câţi ani aveai?

— Patru, zise Carl.

— Asta se-ntâmpla acum douăzeci şi patru de ani, plus-minus câteva luni. Ştii ce le ziceam culegătorilor de nuci pe care-i angajam în fiecare an? Dacă intraţi în casă să mă furaţi, n-o să şovăi să vă-mpuşc. Reporterii m-au întrebat ce fac cu banii şi am observat că culegătorii ascultau atenţi.

— N-ai de gând să te uiţi, întrebă Carl, să vezi ce ţi-a dispărut?

— Imediat, spuse Virgil.

— Şi banii pe care-i ţineai în casă? Mi-ai spus odată c-ar fi vorba despre o sută de mii de dolari.

— Iarna trecută i-am depus la banca din Okmulgee. Oris Belmont, unul dintre proprietari, m-a întrebat dacă nu vreau să fac parte din consiliul de administraţie. Ţi-am povestit vreodată despre chestia asta?

— Mi-a povestit Oris, răspunse Carl.

— Părea un tip care ştie ce face, zise Virgil şi mi-am spus: „Ce dracu', să-i ţină el! Banca-i destul de-aproape dac-o să am vreodată nevoie urgent de bani".

Intrară în casă pentru a se uita. Primul lucru pe care-l observară fu că arma de vânătoare cu alice dispăruse din rastelul puştilor.

— Crezi c-a fost Jack? îl întrebă Louly pe Carl.

— Nu m-ar mira. Douăzeci şi patru de ani, casa n-a fost spartă până când n-a apărut Jack Belmont.

— Şi dacă *a fost* Jack, urmă Louly, nu ţi se pare amuzant că taică-său ţine banii lui Virgil?

23

În dimineaţa aceea de duminică, Walter aprecie că exploatarea petrolieră era un loc bun unde să-şi ridice tabăra: pompele erau închise şi în jurul sondelor nu era nimeni. Dis-de-dimineaţă scoaseră ţevi şi scule de forat dintr-o baracă mărişoară şi băgară Cadillac-ul înăuntru. Ceva mai târziu se furişară printre pâlcurile de nuci pecan şi găsiră un loc bun unde să stea ascunşi, întinşi pe burtă şi să supravegheze casa.

Ideea lui Jack era să-l ia prin surprindere pe Carl – de pildă, când era pe verandă cu taică-său – venind dintr-o parte a clădirii. Să-l ia prin surprindere, spunându-i: „Dacă trebuie să-mi scot arma, eu trag ca să ucid”. Să vadă cum îi plăcea asta. Să scoată revolverul 0,45 şi să tragă în el. După aceea să îndrepte arma către tatăl său şi să-i spună s-aducă banii, dacă nu dorea să se aleagă c-un glonţ în cap.

— În felul ăsta, îi zise el lui Walter, nu mai trebuie să pierdem timp căutându-i. Moşu’ ne dă banii şi-am şters-o.

— Dacă vrei să-l împuşti pe marshallu’ ăla, spuse Walter, atunci fă-o altă dată. O singură dată-n viaţa mea am asistat la un schimb de focuri şi-a fost cât pe-aici să mă scap în pantaloni. L-am văzut pe marshallu’ ăla ucigând patru oameni înarmaţi în nici cinci secunde. Ştii când e momentul cel mai bun ca să-l împuşti?

Aşteptă, făcându-l pe Jack să întrebe:

— Când?

— Când e-n pat şi doarme. A existat un gangster de care poliţaii se temeau aşa de tare, că asta au făcut – l-au aşteptat să se ducă la culcare şi l-au împuşcat prin fereastră. Ai auzit vreodată de cazul ăsta?

Într-un târziu, după-amiază, îl văzură pe Virgil aducându-şi Nash-ul, iar pe ceilalţi ieşind pe

verandă şi coborând treptele – Carl, Louly şi încă o femeie.

— Uite-l, zise Walter. Ce mai aştepţi?

— Cum să-l nimeresc de-aici c-un 45?

— De ce n-ai adus o puşcă?

— Fiindcă vreau să-l folosesc pe-ăsta.

— Atunci, apropie-te.

S-ar fi putut furişa până la marginea pâlcului de nuci din faţa casei, dar până la automobil tot ar mai fi fost patruzeci şi cinci-cincizeci de metri. Ca să-l nimerească pe Carl cu pistolul, ar fi trebuit o lovitură norocoasă. Jack se autoconvinsese să-şi folosească revolverul 0,45 pentru ca să poată recita faimoasa replică a lui Carl.

Priviră cum grupul plecă în Nash-ul cu tapiţeria floral㠔. Jack recunoscu maşina; furase exact acelaşi model pentru o spargere şi se simţise ca-n basme şofându-l.

Se ridicară în picioare, Walter cu braţele încrucişate şi palmele pe bicepşii care semănau cu două mingi de rugby îndesate în mâneci.

— Intrăm?

— Ţi-am spus cum o să procedăm. Îl împuşc pe Carl şi-l ameninţ cu arma pe taică-su.

— Ca dup-aia să spună poliţiei cine-a fost.

— Dacă vrei, îl împuşc şi pe el.

— Şi prietena lui şi cealaltă femeie?

— Nu ştim unde-au plecat, spuse Jack şi nici când o să se-ntoarcă. Vrei să fim în casă şi să ne ia prin surprindere?

— Iisuse Hristoase, zise Walter, avem la dispoziţie vreo două ore bune! Nu l-ai văzut pe Carl băgându-şi mâna în punga de hârtie pe care-o avea indianca? A luat floricele şi ea l-a lovit peste mână. E duminică după-amiază şi s-au dus la film. Haide să n-o mai frecăm atât şi să ne-apucăm de treabă.

Sparseră un panou din uşa bucătăriei ca să intre în casă; merseră tiptil prin camere, până se asigurară că nu fusese lăsată acasă nici o bunicuţă,

nu se auzea nici un radio cântând, apoi trecură la treabă. Căutară peste tot unde cineva ar fi putut ascunde o sumă importantă de bani, ca şi în locuri în care n-ar fi putut s-o facă, din pod până în pivniţă şi în bucătărie, cu Jack spunând că el ţinea banii furaţi într-o cutie de Quaker Oats.

În sertarul unei comode din living găsiră patru sute optzeci de dolari făcuţi sul şi prinşi cu elastic şi nişte monede de argint.

— Indianul ăla care ţi-a povestit despre bani… începu Walter.

— Era colegul meu de celulă, zise Jack. A lucrat aici şi-a auzit despre ei. Spunea că vrea să se-ntoarcă imediat ce se eliberează.

— Şi zicea c-ar fi vorba de mii de dolari?

— Cât ar fi pus deoparte un milionar?

— Nu ştiu. Patru sute optzeci? Nu ştiu cine-i mai prost, zise Walter, eu sau tu. Eu am măcar o scuză – când un tip apare într-un Cadillac V-12 crezi că ştie ce vorbeşte. La cine-ai plecat urechea? Unii indieni beau trăscău de-ăla pe care-l fac din tomate. Să fiu al dracu' ce mai pute!

— Să ne gândim dacă n-am putut scăpa nişte locuri, spuse Jack. De pildă, sub casă.

— Casa asta are fundaţie, rosti Walter. Mă-ntorc în tabără, că mi s-a făcut foame.

Luară cu ei o sticlă de whisky, o ladă de bere Falstaff pe care Walter o puse pe umăr, arma de vânătoare Remington din rastel – lui Walter îi plăcuse – şi un pui despre care spuse că-l va frige la ţepuşă. Jack se gândi prea târziu c-ar fi trebuit să ia Winchester-ul. Nu credea că Remington-ul l-ar fi putut ajuta prea mult.

Jack începu să-şi iasă din sărite, privindu-l pe Walter care pregătea puiul ca şi cum ar fi fost la picnic. Făcuse un foc, pe care-l aţâţase zdravăn, adăugând mereu lemne, vârâse prin pui un băţ lung de un metru şi se aşezase pentru a-l ţine deasupra focului.

Şi-l ţinuse aşa cu braţul întins, rigid, înţepenit în poziţia aceea. După vreo zece minute, Jack îl văzu că trece ţepuşa în mâna stângă şi-l aşteptă să-şi flexioneze braţul drept, ca să-l dezmorţească. Dar nu, el îşi lăsă braţul în poală, odihnindu-l şi rămase privind focul.

Când ajunseseră înapoi, Jack trăsese o duşcă de whisky, vreo cincizeci de grame, iar acum mai trase una, stând pe lada de bere în spatele lui Walter. Când Walter voia o bere, Jack trebuia să se ridice şi să-i întindă o sticlă. Uitaseră să ia un deschizător din casă, aşa că Walter trebuia să scoată capacul cu dinţii. De obicei avea nevoie de câteva încercări pentru a reuşi.

Walter îşi scosese pălăria şi Jack îi privea capul care-i reamintea de o buturugă de lemn: Walter la focul lui de tabără, rotind puiul la fiecare două minute, orătania începând să se rumenească. De Ziua Recunoştinţei, tatăl lui Jack îi spunea întotdeauna curcanului „orătanie”.

— În casă nu sunt ascunşi bani, rosti Jack.

— Abia acum ai înţeles asta? vorbi Walter către pui.

— Ar trebui să-l aştept pe indianul ăla până se eliberează…

— Şi? …

— Şi să-i trag una-n gură cu-n ciocan.

— Cu vârful, zise Walter către pui.

Jack mai luă o duşcă de whisky. Era dezamăgit, sigur că da, dar trebuia să se gândească cum să-l împuşte pe Carlos Webster. Asta trebuia să facă mai întâi. Să aştepte ocazia să se apropie de el şi să-l radă.

După aceea să spele Cadillac-ul şi să-l ducă înapoi mamei sale.

Ba nu, să-l ducă-n Old Mexico şi să-l vândă unui culegător bogat de chili. După care să-l jefuiască. Aşa cum intenţionase să facă cu Cadillac-ul La Salle al lui Teddy.

Să revină în Tulsa şi să spargă Exchange National Bank. Acum purta alt nume, dar nu-şi mai reamintea care anume.

Să strângă mai întâi nişte băieţi. Banda Jack Belmont.

Walter?

Walter era un amator de picnicuri. Şi maestru bucătar, însă el n-avea nevoie de Walter. Puiul era aproape făcut, suficient de bine făcut. Mai putea să-l lase două minute.

Jack trase revolverul 0,45 de la spate. Walter se uită la el. Jack îşi scoase poalele cămăşii din pantaloni şi începu să şteargă arma, concentrându-se asupra ei sub ochii lui Walter.

Dacă-l împuşca pe Walter în cap de aici, Walter şi puiul ar fi putut să cadă amândoi în foc. Cum ar fi putut să ferească puiul? Jack se sculă, trecu de cealaltă parte a focului, cu faţa la Walter, care-l privi cum se aşază şi continuă să-şi cureţe arma. Dacă-l împuşca de aici, Walter ar fi căzut pe spate, răsturnat de glonţul de 0,45, fie luând puiul cu el, fie scăpându-l în foc. Walter terminase patru sticle de bere în timp ce fripsese puiul, tăindu-se la buză când deschisese ultima sticlă.

— De ce cureţi arma? îl întrebă el. Dacă vrei să te duci să-l împuşti, aşteaptă până după ce mâncăm. Este gata, dacă-ţi place niţel mai crud la interior.

— Pot să-ţi pun o întrebare intimă? zise Jack.

— Cât de intimă?

— Te supără să fii un mare Carici? rânji Jack. Da' vreau să spun Carici mare *de tot*? Apoi hohoti văzând expresia tâmpă de pe faţa lui Walter.

Scoase revolverul din poalele cămăşii şi-l împuşcă pe Walter în mijlocul frunţii, se repezi după pui, dar îl rată, fiindcă Walter luă ţepuşa cu el în strânsoarea lui de fier când căzu pe spate şi puiul îi ateriză pe picioare.

Jack folosi dinţii lui Walter ca deschizător de bere şi-i rupse două măsele până desfăcu un capac.

Luă sticla de bere, puiul, Remington-ul şi în ultima clipă, ce dracu'! Şi sticla de whisky şi le duse înapoi prin pâlcul de nuci până în locul de unde putea să supravegheze casa.

Până ce Nash-ul se înapoie cu spectatorii de la film, Jack îşi terminase cina, trăsese un gât de bourbon şi fumase două ţigări. Era gata să pună rămăşag pe patru sute optzeci de dolari că văzuseră *Melodramă în Manhattan,* fiindcă zărise titlul filmului pe frontonul lui Orpheum dimineaţă, când trecuse cu Walter prin oraş. Iar acum şi partea bună: Louly şi cealaltă femeie intrară în casă, în timp ce Carl şi taică-său rămaseră să pălăvrăgească pe verandă. La naiba, regreta că nu-şi adusese o puşcă. Sau să fi luat Winchester-ul din rastel. Femeia ieşi repede din casă, dar nu se grăbi să-l întrerupă pe tatăl lui Carl. În cele din urmă îi atrase atenţia şi-i spuse că fuseseră jefuiţi. Ieşi apoi şi Louly şi discutară între ei, dar nimeni nu părea agitat. La urma urmelor ce pierduseră – o ladă de bere, un pui… După aceea intrară toţi în casă.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să încerce cu arma cu alice? Dacă era însă prea departe ca să reuşească, ei l-ar fi reperat şi ar fi ratat totul… atât numai că l-ar fi atras pe Carl printre copaci.

Peste mai puţin de o oră, un automobil sosi pe aleea de acces şi se opri chiar în faţa verandei, un Ford pe care Jack îl recunoscu. Nu de alta, dar îl furase de două ori.

Erau înăuntru şi stăteau de vorbă. Carl povesti despre spargerea care avusese loc când fuseseră la film, iar Louly era sigură că fusese Jack.

— A venit să-l caute pe Carl şi a luat o ladă de bere, o armă cu alice şi un pui.

— De unde ştii c-a fost Jack? întrebă Tony.

— A telefonat la marshalli, răspunse Carl, ca să mă localizeze şi ei i-au spus că sunt aici.

— Şi *ei* de unde au ştiut c-a fost Jack?

— Evelyn le-a spus tuturor care au telefonat unde eram şi i-a înregistrat. Toţi s-au prezentat, cu excepţia lui Jack. Am ascultat şi i-am recunoscut glasul.

— Deci va încerca să se apropie pe furiş de tine, zise Tony, iar tu n-ar trebui să ştii că el este aici. Şi dacă-i însoţit de o bandă?

— Au luat din răcitor doar un pui, spuse Carl, pe care Narcissa nici măcar nu-l tranşase. Pe de altă parte, ţi-l imaginezi pe Jack gătindu-l?

Tony se uită prin uşa deschisă spre pâlcul de nuci cel mai apropiat de casă, dincolo de zona defrişată prin care trecea aleea de acces pentru maşini, cu automobilul lui oprit cu botul către verandă.

— Ar fi mai bine să-mi mut Fordul, rosti el.

— De data asta să scoţi cheia din contact, îl sfătui Carl.

Tony îşi lăsă maşina lângă garaj, apoi se întoarse pe veranda, acum aproape complet acoperită de umbre. Îl văzu pe Carl la o fereastră şi-l auzi pe Virgil intrând în odaia din faţă şi rostind:

— Afurisitu' naibii, n-am văzut imediat, a luat o sticlă de bourbon.

— Sper s-o bea înainte să-nceapă să facă ceva, spuse Carl.

Tony intră în casă şi-i zise lui Virgil:

— Încă n-ai cules nucii, aşa-i?

— Cred c-o să-i culegem abia de Crăciun şi-asta numai dacă plouă. Am avut secetă toată primăvara şi vara, o secetă păcătoasă cum n-am mai văzut.

— Jack nu s-ar putea ascunde acolo, aşteptând să tragă?

— Ba da, laolaltă cu veveriţele şi ciorile care mănâncă nucile uscate căzute din copaci. Vezi că pâlcul ăla din faţa casei e mai des decât celelalte? Nucii ăia-s mai bătrâni, sunt primii pe care i-am plantat. Abia dup-aia am învăţat că au nevoie de

spaţiu şi de soare. Când am început, cred c-am plantat optzeci-o sută de copaci pe hectar, în loc de patruzeci-cincizeci. De-aia nucii de dincolo de alee sunt deşi, că nu poţi vedea printre ei şi sunt plantaţi cumva în rânduri.

Vreau să-l aduc pe Preston Raincrow aici, să cureţe hăţişurile, da' trebuie să-l aştept să iasă din şocul hipertermic. I-am spus că n-am auzit în viaţa mea de un Cherokee care să sufere de şoc hipertermic. Preston e tatăl Narcissei. Unele pâlcuri n-au decât douăzeci de copaci pe hectar. Sunt înalţi de douăzeci şi cinci-treizeci de metri şi nu-s aşa urâţi ca ăştia de aici, care-s toţi răsuciţi.

— Nu, spuse Tony, nu i-ar fi deloc greu să se-ascundă acolo.

— Totuşi ar avea nevoie de-o puşcă, zise Virgil.

— Cât de departe sunt nucii?

— Patruzeci şi opt de metri, răspunse Virgil. De-acolo trebuie să fii un ţintaş tare bun ca să nimereşti măcar casa, dacă tragi cu pistolul.

— Cum de ştii distanţa atât de precis?

— Cândva mă gândisem să amenajez un teren de aruncat cu potcoava la ţintă.

— Louly zicea c-a furat o armă de vânătoare.

— Cu alice, zise Virgil. Până ajung alea la verandă, le poţi vedea cu ochiu' liber. Poate că una te-ar putea pişcă, dar nu ţi-ar face cine ştie ce rău.

Tony se uită la Carl.

— L-ai putea nimeri de-aici, dacă el ar sta la lizieră?

— De patru ori din cinci, zise Carl, dacă tata m-ar lăsa să folosesc revolverul lui de 38 căruia nu i-a pilit cătarea. Este ca al meu, care are însă un cadru de 45. Dar nu pot spune unde l-aş nimeri. Ar trebui să mă apropii mai mult.

— În timp ce el trage-n tine? făcu Tony. Asta mi se pare lucrul cel mai curajos pe care-l poate face un bărbat – să-nainteze sub focul ucigător al adversarului, pentru a-l doborî.

— Unde-ai citit asta? întrebă Virgil.

— N-am citit-o, ci am scris-o, spuse Tony şi se uită iarăşi la Carl. Unde ai vrea să-l nimereşti?

— Ai la tine carnetul?

— Nu te teme, n-o să uit ce-mi spui.

— Un glonţ în braţ sau în umăr, zise Carl, ca să dea drumul armei şi unul în picior, ca să-l pun la pământ.

— De ce ai fi atât de precaut?

— Nu vreau să-l ucid, răspunse Carl.

24

Virgil era la etaj cu un binoclu şi puşca Krag. Carl şi Louly erau în camera din faţă, lângă o fereastră. Louly îl atingea aproape permanent pe Carl, mângâindu-l pe spate. Îl întrebă ce intenţiona să facă. Să plece printre nuci, încercând să-l găsească pe Jack?

— Nu vreau să pară că aş face ceva anume. Eu n-ar trebui să ştiu că el i-aici.

— Dar fiindcă ştii…

— Dacă aflu c-are o puşcă la el, nu ies din casă.

— Ce-ai zice ca, atâta vreme cât mai este lumină, să fac o plimbare în jurul proprietăţii? Să mă duc pe-acolo pe unde-au fost femeia aia şi Boo… Să mă uit pe la sonde, fiindcă tot sunt oprite… Aş lua maşina ta, să văd dacă-l pot speria.

— Asta vrea şi Virgil să facă. I-am zis să-i dea drumul.

— Crezi că m-ar lăsa să-l însoţesc? În timp ce tu rămâi acasă?

— Întreabă-l. Dacă-ţi răspunde ceva de felul „eşti fată", povesteşte-i ce i-ai făcut lui Joe Young. Cere-i pistolul meu. Eu îţi dau voie. Sau ia Winchester-ul, dacă vrei şi nişte cartuşe în plus, pe care le poţi băga în poşetă.

Ea îi trase un pumn în spate, apoi îl bătu uşor cu palma şi spuse:

— Şi dacă-l împuşc eu?

— M-am săturat în asemenea măsură de individul ăsta, că abia aştept să văd că se termină odată.

— Dar dacă-l împuşc *eu?*

— Ne căsătorim oricând doreşti.

— Luna viitoare, iar în luna de miere mergem la New Orleans.

— La ce ne trebuie o lună de miere? O avem deja. Te rog însă să m-asculţi. Dacă-l ai în bătaia armei pe Jack, nu trage. S-ar putea să-l omori.

— Şi ce-i rău dacă moare?

Carl rosti:

— Jack merită scaunul electric.

— Mi-a zis-o şi mie, spuse Virgil. L-am întrebat: „Cum adică, dacă sare pe mine să nu trag în el?” Atunci n-a mai spus nimic. Nu cred că-i pasă chiar aşa de mult.

— A obosit să-l mai urmărească, zise Louly. L-au obosit cruzimile lui Jack. Eu i-am spus: „La ce te-aşteptai? Vrea să fie un criminal celebru”. Sper doar să nu-ncerce să-l convingă să se predea.

Louly şofa Chevrolet-ul berlină pe care Carl îl primise de la marshalli. Virgil nu dorise să ia maşina lui, ca nu cumva să-i păteze tapiţeria cu sânge. El îi arătă drumul, ocolind proprietatea până la câmpul petrolifer şi sonda care se ridica în preajma pârâului. Era aproape ora opt, dar nu începuse încă să se întunece. Coborâră din automobil, Louly cu revolverul 0,38 şi Virgil cu carabina Winchester cu care era obişnuit.

Înainte de a pleca, Louly îl întrebase pe Virgil:

— Carl de ce nu foloseşte carabina?

Virgil îi răspunsese:

— Fiindcă el este marshallul SUA Carl Webster şi-ţi va spune că nu-i trebuie altă armă decât un Colt 0,38.

Văzură resturile focului de tabără, cu cenuşa caldă şi rămaseră locului, privind în jur, până-l zăriră pe Walter, al cărui trup se distingea parţial prin buruieni.

— Îl cunoşti? întrebă Virgil.

Louly se uită din nou la el, la gaura rotundă şi neagră de glonţ, la ochii care-o priveau fără s-o vadă şi scutură din cap.

Virgil deschise uşa barăcii şi se uitară la botul galben al Cadillacului, care ieşea din interiorul întunecat pentru a răsfrânge razele soarelui.

— El n-a plecat, zise Virgil.

Louly aruncă o privire în maşină şi spuse:

— Trebuie să-l ţinem aici.

Se întoarse şi-l văzu pe Virgil ridicând capota.

— Exact asta şi fac.

— Şi dup-aia? Vrei să-l căutăm?

Virgil deconecta bujiile.

— Da, încuviinţă el, haide să vedem dacă-l putem scoate din ascunzătoare.

Jack căuta un mod în care să folosească arma cu alice. Întins pe burtă, vedea perfect veranda, iar înaintea lui erau suficiente tufe pentru a coborî capul, astfel ca nimeni să nu-l vadă.

Aşa cum fusese când Louly şi tatăl lui Carl ieşiseră din casă, bătrânul spunându-i ceva fetei şi apoi revenind înăuntru. Nici unul nu privise către el. Ea alergase spre garaj într-o salopetă care-i era mult prea mare şi adusese în faţă Chevrolet-ul care era probabil al lui Carlos. După aceea bătrânul venise la maşină împreună cu femeia lui. Jack crezuse că aveau să urce amândoi, însă femeia se înapoiase în casă. Ieşise să-i spună lui Louly să nu uite de pui. Jack se întoarse pe o parte ca să urineze şi zări o veveriţă care-l privea de la numai câţiva paşi.

— Ai mai văzut un şarpe ca ăsta pe-aici? o întrebă el după care slobozi un jet şi veveriţa dispăru. Se încheie la şliţ, întinse mâna după sticla de bourbon şi trase un gât ca să se relaxeze şi să-i mai vină idei.

Bun, să zicem că ei se întorc şi Carlos iese să-i ajute să ducă târguielile în casă. Se opri. Dar prăvălia este deschisă duminica? Nu, ei cumpără puiul de la o fermă şi porumbul şi roşiile. Aşa deci, Carlos iese… Trebuie să te apropii, cu puşca. Carlos îi ajută, are mâinile ocupate cu ceva şi tu te ridici şi-alergi drept spre el, ajungi în loc deschis…

Le auzi maşina, se înapoiaseră deja, dar erau încă departe.

Apoi zgomotul crescu, cu motorul ambalând, ca şi cum ar fi suit o pantă abruptă. Aici însă nu exista nici o pantă, iar zgomotul se apropia tot mai mult. Sunetul îi spuse lui Jack că ei ştiau că el era aici şi avansau rapid printre nucii pecan, drept către el.

Virgil îl zări primul pe Jack.

Îi spusese lui Louly s-o ia pe o scurtătură spre casă, drept prin pâlcurile de nuci. Perfect, aprobase ea, dar unde-i casa? Virgil îi arătase direcţia şi ea pornise prin pâlcul cel mai apropiat de sonde; aici copacii erau distanţaţi suficient pentru ca lumina soarelui să pătrundă printre ei şi era uşor să treacă pe acolo. Necazul era că terenul fusese cândva un ogor şi Fordul începu să se zgâlţâie şi hurduce peste făgaşele ascunse sub covorul de buruieni şi hăţişuri sălbatice, pe alocuri fiind gata să se blocheze, cu Louly strângând disperată volanul şi ambalând ca să poată înainta. Virgil continuase să-i arate direcţia.

— Pe-acolo.

Se enerva.

— Ţi-am zis, drept înainte!

— Trebuia s-ocolesc copacii, nu? replică ea la fel de ţâfnos.

— O să facem praf maşina, zise el.

— Statul are destule, spuse ea. Ultima maşină a lui Carl a fost ciuruită.

Apoi Virgil o luă prin surprindere, rostind:

— *Îl văd.*

Strigase:

— Unde?

— Drept în faţă, în hăţişul ăla mare. Îl vezi? Tâmpitu' are-o cămaşă albă şi pantaloni albi. Voia să meargă la bal când termina aici. Se uită înapoi acum. Chiar dacă nu ne vede, *trebuie* să ne-audă.

Virgil ridică Winchester-ul şi sprijini ţeava pe pervazul geamului.

— Eu nu-l văd, spuse Louly.

— Drept în faţă, ce Dumnezeu, la nici treizeci de metri! şuieră Virgil surescitat.

La fel se simţea şi Louly, care strigă:

— M-acoperă nenorociţii tăi de nuci!

Trecu de cei din faţa lor şi călcă pedala de acceleraţie în clipa în care simţi teren neted sub roţi, ocoli nucii şi în clipa aceea îl văzu, în hainele lui albe, ca un zugrav, în zona cea mai deasă a pâlcului. Îndreptă arma spre ei. Decisă să-l calce sub roţi, Louly îl văzu ţintind şi trăgând, după care o trâmbă de aburi se revărsă şuierând din radiator. Ea nu-l mai putea vedea acum, însă nu ridică piciorul de pe acceleraţie şi auzi o bubuitură când încărcătura de alice făcu o gaură cât o bilă de bowling drept în mijlocul parbrizului şi se înfipse în bancheta din spate. Ea frână brusc şi săriră amândoi din automobil, rostogolindu-se prin frunze şi peste nucile căzute din copaci, cu Jack continuând să tragă în maşina goală.

— Trebuie să re-ncarce! răcni Virgil şi începu să tragă cu Winchester-ul spre Belmont, care se îndepărta de ei, printre copaci.

Louly nu trăsese încă nici un glonţ. Porni în fugă după el, sperând să prindă momentul cel mai bun.

Ce a văzut Tony că s-a întâmplat:

Cu câteva clipe înainte să audă focurile de armă, el şi Carl erau în camera din faţă şi Tony zise:

— Şi dacă ei o să-l vadă?

Carl spuse:

— Tata a fost puşcaş marin.

— Louly n-a fost.

— Crezi că ea o s-o ia la fugă?

— Nu, zise Tony şi exact asta mă nelinişteşte.

Auziră primele două salve ale unei puşti cu alice în pâlcul de nuci şi Carl ieşi pe verandă. Apoi se auziră alte trei bubuituri puternice, urmate de focurile Winchesterului şi Carl traversă spaţiul deschis, iar Tony era pe verandă, scriind în carnet;

patruzeci şi opt de metri până la copaci şi dedesubt, *afirmă că de la distanţa asta loveşte ţinta de patru ori din cinci.*

Tony privi peste terenul deschis şi zări ceva alb: să fi fost Jack care venea printre copaci? Da, el era, Jack care încerca să reîncarce puşca în timp ce alerga, concentrat, cu capul plecat. Se ivi dintre copaci în două salturi lungi şi ridică ochii.

Iar acolo se găsea Carl Webster, în mijlocul terenului deschis, cu revolverul Colt în braţul întins pe lângă piciorul lui drept. Tony notă: *Douăzeci şi cinci de metri între ei?* Văzu cum cartuşul pe care Jack voia să-l bage în magazia puştii îi alunecă dintre degete şi cade. El nu se aplecă să-l ia. Îl privi pe ajutorul de marshall Carl Webster, Hot Kid, puştiul-teribil al Serviciului marshallilor, un om al legii recunoscut şi respectat în SUA şi rosti:

— Să-ţi spun cinstit, crezusem că ăsta a fost unul dintre planurile mele cele mai bune.

Iar marshallul replică:

— Mi-ai *spus* că o să vii, nu?

Jack păru înfrânt, cu fruntea plecată, apoi brusc – avea să scrie Tony – duse puşca la umăr. Webster, în poziţia de tragere, îşi ridică revolverul cu braţul perfect întins şi *bum,* zbură Remington-ul din mâinile lui Jack în fracţiunea de secundă în care trase. Şocul glonţului îl smuci pe Belmont pe jumătate şi el se prinse de umărul drept, încercă să revină la adăpostul copacilor, iar Carl îl împuşcă de data aceasta în coapsa stângă, sus.

Acolo unde a zis c-o s-o facă, scrise Tony în carnet, *în umăr şi-n picior.*

Dar asta nu-l opri. Ucigaşul acela rece ca piatra avu tăria să întindă braţele şi să se prindă de trunchiul unui nuc ca să nu cadă.

Atunci apăru Louly.

Tony o privi ieşind dintre copaci – *la vreo nouă metri de Jack.* Îşi notă să includă asta în articolul pe care avea să-l scrie, distanţa dintre ei. Louly

părea epuizată, însă îl privi calmă pe Belmont în vreme ce Carl o întrebă despre tatăl său. Louly răspunse că avea să apară dintr-o clipă-n alta, că-şi scotea căpuşele din şosete.

Ea se uită cum Jack îşi duse braţul la spate – lipit de trunchiul copacului ca să poată rămâne în picioare – după care întinse în faţă piciorul sănătos şi se îndepărtă de nucul pecan, într-atât cât să-şi poată strecura mâna pe-acolo. Se rezemă după aceea iarăşi de copac şi-i spuse lui Carl:

— Ei bine, Carlos, mai avem timp de vorbit înainte să-mi aduci un doctor. Să ne-mpărtăşim unul celuilalt părerile despre Oklahoma.

— Îţi spun şi nu-ţi mai repet, rosti Carl, că alte cuvinte nu mai aud de la tine. Înălţă Colt-ul. Dacă mai deschizi gura o dată, te pocnesc peste ea.

— Dacă trebuie să-l duci undeva, îi zise Louly lui Carl, vin cu tine.

Carl se uită la ea şi răspunse:

— Nu-l duc mai departe de Tulsa.

Louly se întoarse către Jack la timp pentru a-i vedea mâna apărând dinapoia lui, ţinând revolverul de 0,45. Ea ridică arma lui Carl cu cătarea pilită şi-l împuşcă pe Jack Belmont în piept, îl împuşcă de trei ori, ca să fie sigură.

Ecoul împuşcăturilor dăinui, în vreme ce Carl se uită fix la Louly şi Louly se uită la Carl. Apoi amândoi se uitară la Jack Belmont, care zăcea mort şi nici unul nu spuse vreun cuvânt.

Tăcerea lor poate fi explicată, notă Tony. După un timp avea să discute cu amândoi.

Însă articolul „Moartea lui Jack Belmont” avea nevoie de efecte dramatice, de un ton anume şi de o descriere perfectă a atmosferei şi scenei. Poate că avea să-l intituleze „Moarte pe un teren petrolifer”. Nu suna rău.

[1] Din anul 1789, U.S. Marshalls a asigurat multe servicii diferite, de la întocmirea recensământului populaţiei, până la protejarea preşedintelui SUA. în prezent, Marshalls Service răspunde de securitatea tribunalelor, evadaţii federali, custodia arestaţilor, transportul arestaţilor, protecţia martorilor, confiscarea bunurilor şi executarea forfetară a dispoziţiilor judecătoreşti, escortare şi operaţii speciale (situaţii de urgenţă, ca tulburări civile, acte de terorism, situaţii implicând ostatici etc.). Termenii *sheriff* şi *marshall* au fost unificaţi în limba română prin cuvântul „şerif", dar se referă la servicii complet diferite (n. tr.).

[2] Walter Page's Blue Devils, formaţie de jazz (1925-cca 1935) din Kansas City (n. tr.).

[3] „Order of the Eastern Star", cea mai mare organizaţie de tip fraternitate din lume, înfiinţată de americanul Robert Morris în 1850 (n. tr.).

[4] Charles Arthur „Pretty Boy" Floyd (1904-1934), spărgător şi gangster american (n. tr.).

[5] Richard Harding Davis (1864-1916), scriitor şi jurnalist faimos pentru reportajele din Războiul hispano-american şi din Primul Război Mondial (n. tr.).

[6] *Inamicul public (The Public Enemy,* 1931) (n. tr.).

[7] Serie de reviste muzicale de pe Broadway (1911-1939), dublate de filme cu acelaşi titlu (n. tr.).

[8] The Birth of a Nation, regia D. W. Griffith, 1915 (n. tr.).

[9] Legea prohibiţiei, promulgată la 28 octombrie 1919 în SUA (n. tr.).

[10] Charles Atlas (1892-1972), cel mai popular culturist american al epocii sale (n. tr.).

[11] Harry Richman (1895-1972), cântăreţ, actor, dansator, pianist, compozitor american, foarte popular în anii 1920 şi 1930 (n. tr.).

{12} Bernarr Macfadden (1868-1955), exponent influent al culturii fizice, o combinaţie de culturism şi teorii de sănătate şi nutriţie (n. tr.).

{13} Earle E. Liederman (1886-1970), autor american al unui celebru curs de *body building* distribuit prin poştă în anul 1920 (n. tr.).

{14} Lionel Strongfort (1878-1970), pseudonimul germanului Max Unger, autorul faimosului curs de *body building Strongfortism* distribuit prin poştă vreme de douăzeci şi cinci de ani (n. tr.).

{15} Joc de cuvinte: *teddy* înseamnă şi *body* (n. tr.).

{16} William Count Basie (1904-1984), unul dintre cei mai celebri pianişti şi conducători de formaţii de jazz americani (n. tr.).

{17} John Herbert Dillinger (1903-1934), faimos gangster american (n. tr.).

{18} Bonnie Elizabeth Parker (1910-1934) şi Clyde Chesnut Barrow (1909-1934), jefuitori şi criminali americani notorii (n. tr.).

{19} Dolores del Rio (1905-1983), actriţă mexicană de film, vedetă la Hollywood în era filmului mut (n. tr.).

{20} Amelia Mary Earhart (1897-1937?), celebră aviatoare americană, dispărută misterios deasupra Oceanului Pacific în timpul unui zbor în jurul lumii (n. tr.).

{21} Thomas Mix (1880-1940), actor american de westernuri în perioada filmului mut; a jucat în peste trei sute douăzeci şi cinci de filme şi a devenit prima vedetă hollywoodiană (n. tr.).

{22} *Manhattan Melodrama* (1934), regia W.S. Van Dyke (n. tr.).

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24

Table of Contents

1 3
2 19
3 40
4 58
5 64
6 82
7 97
8 117
9 131
10 142
11 146
12 166
13 174
14 192
15 210
16 222
17 234
18 251
19 266
20 279
21 290
22 301
23 310
24 319